

The background of the cover is a photograph of a river scene. In the foreground, a street sign is visible, which is the central focus of the text. The sign reads 'The Royal Borough of Kensington and Chelsea' and 'CHELSEA EMBANKMENT, SW'. In the background, there is a river with a small boat, a line of trees, and a traditional Chinese pagoda on the right side. The sky is blue with some clouds, and there are tree branches hanging down from the top of the frame.

MISTER

The Royal Borough of Kensington and Chelsea

CHELSEA EMBANKMENT, SW

EL James

Autoarea trilogiei *Cincizeci de umbre*,
#1 bestseller mondial

TREI

LONDRA, 2019. Maxim Trevelyan este atrăgător, bogat și cu relații în lumea aristocrației. N-a trebuit să muncească niciodată și rareori i s-a întâmplat să doarmă singur. Toate acestea se schimbă când, în urma unei tragedii, Maxim moștenește nu doar titlul nobiliar și averea familiei, ci și o mare responsabilitate — pentru care nu este deloc pregătit.

Dar provocarea cea mai mare este să lupte cu atracția nebănuită pentru o tânără enigmatică abia ajunsă în Anglia, singura ei posesiune fiind un trecut tulbure și periculos. Maxim descoperă treptat că fata îi inspiră o iubire cum n-a mai simțit vreodată. Dar poate el s-o protejeze de primejdia care o amenință? Și ce va face Alessia când va afla că și Maxim are propriile secrete?

Purtându-și cititorii prin Londra, Cornwall și Balcani, *Mister* este o poveste de dragoste plină de suspans, care te va ține cu sufletul la gură până la ultima pagină.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0750-6

9 786064 007506

MISTER

E L James

Traducere din engleză de
Diana Morărașu

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design și ilustrație copertă: Erika Mitchell

Cover image reproduced with kind permission of the Royal Borough
of Kensington and Chelsea
Back cover photograph © Kwangmoozaa/Shutterstock

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Mușătoiu
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JAMES, E L

Mister / E L James; trad. din engleză de Diana Morărașu. -
București: Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0750-6

I. Morărașu, Diana (trad.)
821.111

Titlul original: The Mister
Autor: E L James

Copyright © Erika James Limited 2019

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Chișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*Pentru Tia Elba.
Mulțumesc pentru înțelepciunea, forța,
buna dispoziție și sănătatea ta mintală,
dar cel mai mult, pentru dragostea ta.*

daily — (subst.) 1. cotidian; 2. menajeră

1. publicație care apare zilnic, cu excepția duminicilor: „Procesul a fost relatat în toate *cotidienele* cunoscute“.

(ENGLEZA BRITANICĂ, ieșit din uz):

2. o femeie angajată să întrețină curățenia în locuința cuiva în mod regulat: „Menajera mea vine *zilnic*...“

Prolog

Nu. Nu. Nu. Nu negrul. Nu întunericul ăsta sufocant. Nu punga de plastic. Panica pune stăpânire pe ea, golindu-i plămânii de aer. Nu pot respira. Nu pot respira. Simte gustul metalic al fricii în gât. Trebuie s-o fac. E singura cale. Stai liniștită. Fii calmă. Respiră încet. Respiră ușor. Așa cum a zis el. O să se termine curând. O să se termine și atunci o să fiu liberă. Liberă. Liberă.

Du-te. Acum. Fugi. Fugi. Fugi. Du-te. Fuge în forță și repede, dar nu se uită îndărăt. Frica o împinge înainte și, în goana ei, evită în ultima clipă câțiva cumpărători întârziați. Are noroc: ușile automate sunt deschise. Trece în fugă pe sub decorațiunile stridente de sărbători, prin intrarea în parcare. Fuge, fuge în continuare. Printre mașinile parcate, spre pădure. Fuge ca de frica morții, pe o cărare îngustă de pământ, printre rugi, printre crengi care o izbesc în față. Fuge până ce își simte plămânii în flăcări. Du-te. Du-te. Fugi. Nu te opri.

Frig. Frig. Prea frig. Oboseala îi înceteșează creierul. Oboseala și frigul. Vântul urlă printre copaci, îi pătrunde prin haine, până la oase. Se ghemuiește lângă un tufiș și adună frunze uscate, încercând să-și încropească un culcuș cu mâinile goale. Să doarmă. Are nevoie de somn. Se întinde pe pământul rece și tare, prea vlăguită să se mai teamă, prea vlăguită să mai plângă. Celelalte. Oare au scăpat? Închide ochii. Oare au scăpat? Dă, Doamne, să fie libere. Dă, Doamne, să fie la căldură... Cum s-a ajuns aici?

Se trezește. Zace printre tomberoane, învelită în ziare și cartoane. Tremură. Îi e foarte frig. Dar trebuie să meargă mai departe. Are o

adresă. Îi mulțumește Dumnezeuului bunicii ei pentru adresa asta. Despăturește hârtia cu degete tremurânde. Acolo trebuie să ajungă. Acum. Acum. *Acum.*

Întâi un picior, apoi celălalt. Să meargă. E tot ce poate face. Să meargă. Să meargă. *Să meargă.* Doarme pe un prag. Se trezește și merge mai departe. Merge. Bea apă de la o chiuvetă, la McDonald's. Mâncarea miroase amețitor.

Îi e frig. Foamea îi sfârtecă stomacul. Dar merge și tot merge, urmând harta. O hartă furată. Furată dintr-un magazin. Un magazin cu luminițe care clipeau și muzică de Crăciun. Ține peticul de hârtie cu ultima fărâmă de putere care i-a mai rămas. E tocită și zdrențuită de la prea multele zile cât a stat ascunsă în încălțări. *Obosită.* Atât de obosită! *Murdară.* Foarte murdară și înfrigurată și speriată. Locul ăsta e singura ei speranță. Ridică o mână tremurătoare și apasă pe sonerie.

Magda o așteaptă. I-a scris mama ei și i-a spus. O întâmpină cu brațele deschise. Apoi se trage iute îndărăt. *Isuse, copilă. Ce-ai pățit? Te așteptam săptămâna trecută!*

Capitolul unu

Sex mecanic. Ar fi multe de spus în favoarea lui. Fără obligații, fără așteptări, fără dezamăgiri; nu trebuie decât să-mi amintesc numele lor. Cine a fost data trecută? Jojo? Jeanne? Jody? Nu contează. A fost un futai fără nume care a gemut o mulțime și în pat, și pe lângă pat. Nu pot dormi, stau întins și mă uit la reflecțiile unduitoare ale Tamisei de pe tavan. Sunt prea agitat ca să adorm.

În noaptea asta e Caroline. Ea nu se potrivește categoriei futai-fără-nume. N-o să se potrivească niciodată. Unde naiba mi-o fi fost capul? Închid ochii, încercând să potolesc vocea încăpățanată, micuță, care se întrebă cât de înțelept a fost să mă culc cu cea mai bună prietenă... din nou. Doarme liniștită lângă mine, cu trupul satinat scăldat în lumina argintie a lunii de ianuarie, cu picioarele lungi încolăcite cu ale mele și capul pe pieptul meu.

E greșit, foarte greșit. Mă frec pe față, încercând să șterg scârba de mine însumi, dar foiala și foșnetele o trezesc din somn. Un deget manichiurat se strecoară în jos, pe abdomenul meu, peste mușchii abdominali, apoi se rotește în jurul buricului. Îi simt zâmbetul adormit în timp ce degetul îi alunecă spre părul meu pubian. Îi prind mâna și o duc la buze:

— N-am făcut destul rău pentru o singură seară, Caro?

Ca să îndulcesc respingerea, îi sărut fiecare deget în parte. Sunt obosit și demoralizat de vinovăția săcâitoare și nedorită care îmi sfârtecă măruntaiele. Pentru numele cerului, asta-i Caroline, cea mai bună prietenă a mea și soția fratelui meu. Fosta soție.

Nu. Nu fosta soție. Văduva lui.

E un cuvânt trist și însingurat pentru o situație tristă și însingurată.

— Hai, Maxim, te rog. Fă-mă să uit, șoptește ea și depune un sărut cald și umed pe pieptul meu.

Dându-și deoparte părul de pe față, se uită în sus la mine printre genele lungi, cu ochii sclipind de nevoie și durere.

Îi cuprind în palme fața fermecătoare și clatin din cap:

— N-ar trebui.

— Nu spune.

Îmi pune degetele pe buze, reducându-mă la tăcere.

— Te rog. Am nevoie.

Gem. Am să ajung în iad.

— Te rog, mă imploră.

Rahat, ăsta e iadul.

Și pentru că și eu sufăr — pentru că și mie mi-e dor de el —, iar Caroline e legătura mea cu el, gura mea îi găsește buzele și o rostogolesc pe spate.

Când mă trezesc, camera e inundată de un soare luminos de iarnă care mă orbește. Mă întorc și sunt ușurat să văd că a plecat, lăsând după ea o urmă stăruitoare de regret — și un bilețel pe pernă:

Cină diseară cu tata & scroafa vitregă?

Te rog să vii.

Și ei suferă.

ILYx

Futu-i.

Nu asta îmi dolesc. Închid ochii, recunoscător că sunt singur în patul meu și bucuros că, în ciuda activităților noastre nocturne, am hotărât să ne întoarcem la Londra la două zile după înmormântare.

Cum dracu' au scăpat lucrurile de sub control în halul ăsta?

Doar un pahar înainte de culcare, a zis ea, iar eu m-am uitat în ochii ei mari și albaștri înnourăți de durere și am știut imediat ce vrea. Era aceeași privire pe care mi-o aruncase în noaptea în care am aflat de accidentul lui Kit și moartea lui prematură. O privire căreia atunci

nu i-am putut rezista. Aproape dansaserăm dansul ăsta de multe ori, dar în noaptea aceea m-am lăsat în voia sorții și, inevitabil, am regulat-o pe nevasta fratelui meu.

Iar acum am făcut-o din nou, cu Kit băgat în pământ cu două zile în urmă.

Mă încrunt la tavan. Sunt jalnic, asta e limpede. Dar atunci la fel e și Caroline. Măcar ea are o scuză: e în doliu, e speriată pentru viitorul ei și eu îi sunt cel mai bun prieten. Spre cine altcineva s-ar fi putut întoarce la necaz? Iar eu nu am făcut decât să depășesc limitele *alinării* văduvei îndurerate.

Încruntat, mototolesc bilețelul de la ea și-l arunc pe podeaua de lemn, unde se rostogolește până sub canapeaua unde sunt îngrămadite hainele. Deasupra mea plutesc umbre lichide, de parcă întunericul și lumina m-ar lua peste picior. Închid ochii și încerc să le alung.

Kit a fost un om bun.

Kit. Dragul de Kit. Favoritul tuturor, inclusiv al lui Caroline; la urma urmelor pe el l-a ales, nu? În fața ochilor îmi apare, nechemată, imaginea trupului fără viață, frânt, al lui Kit, zăcând sub cearșaf în morga spitalului. Respir adânc, încercând să o alung, dar mi se pune un nod în gât. Merita mai mult decât pe draga de Caro și pe mine, fratele risipitor. Nu merita o astfel de... trădare.

Futu-i.

Pe cine păcălesc eu aici?

Caroline și cu mine ne merităm unul pe altul. Cu noi doi... o mână spală pe alta. Suntem doi adulți care consimt și sunt *teoretic* liberi. Ei îi place, mie îmi place, și la asta mă pricep cel mai bine, să reglez o femeie dornică, atrăgătoare, la orele mici ale dimineții. E activitatea mea recreațională favorită și îmi asigură și mie ceva de făcut. Sexul mă ține-n formă și, în chinurile pasiunii, aflu tot ce trebuie să știu despre o femeie — cum s-o fac să transpire și dacă țipă sau plânge când are orgasm.

Caroline e din categoria plângăcioaselor.

Caroline tocmai și-a pierdut soțul.

Rahat.

Iar eu tocmai mi-am pierdut fratele mai mare, singurul meu far călăuzitor din ultimii ani.

Rahat.

Închid ochii și văd iar fața moartă, palidă a lui Kit, iar pierderea lui cască un hău în mine.

O pierdere de neînlocuit.

De ce naiba s-o fi suit pe motocicletă în noaptea aia sumbră și înghețată? E dincolo de puterea mea de înțelegere. Kit este — *era* — cel cuminte, cel înțelept, lordul Demn de Încredere însuși. Dintre noi doi, Kit a fost cel care a adus onoare numelui familiei, i-a sporit reputația și s-a comportat în mod responsabil. Avea un job în City și gestiona și substanțiala afacere a familiei. Nu lua decizii pripite, nu conducea ca un nebun. Era fratele rațional. Era genul care mergea în sus, nu în jos. Nu era amețitul risipitor, ca mine. Nu, eu sunt cealaltă față a monedei lui Kit. Specialitatea mea e să fiu oaia neagră a familiei. Nimeni n-are nicio așteptare de la mine, m-am asigurat de asta. Întotdeauna.

Mă ridic, deprimat în lumina aspră a dimineții. A venit momentul să mă duc la subsol, la sala de gimnastică. Alergările, regulatul și scrima mă țin în formă.

Muzica de dans îmi bubuie în urechi și sudoarea îmi curge șiroaie pe spate; trag aer în plămâni. Mișcarea regulată a picioarelor pe banda de alergare îmi limpezește mintea în timp ce mă concentrez să-mi depășesc limitele fizice. De obicei, când alerg sunt concentrat și recunoscător că simt în sfârșit *ceva* — chiar dacă e numai durerea din plămâni și membrele care stau să explodeze. Astăzi nu vreau să simt nimic, nu după săptămâna asta de coșmar. Nu vreau decât durerea fizică dată de un efort extrem. Nu durerea pierderii.

Aleargă. Respiră. Aleargă. Respiră.

Nu te gândi la Kit. Nu te gândi la Caroline.

Aleargă. Aleargă. Aleargă.

Pe măsură ce mă calmez, banda încetinește, iar eu alerg pe ultima parte a sprintului meu de 8 kilometri, lăsând gândurile febrile să revină. Pentru prima dată după foarte mult timp am o grămadă de chestii de făcut.

Înainte de dispariția lui Kit, îmi petreceam zilele recuperându-mă după nopțile de dinainte și planificând următoarea noapte de distracție. Și cam atât. Asta era viața mea. Nu-mi place să scot în evidență lipsa ei de semnificație. Dar în sinea mea știu cât de-al naibii de bun de nimic sunt. Accesul la un fond fiduciar sănătos la împlinirea vârstei de 21 de ani a însemnat că n-am muncit în mod serios nicio zi din viața mea. Spre deosebire de fratele meu mai mare. El a muncit din greu, dar, pe de altă parte, nici n-a avut de ales.

În orice caz, astăzi va fi altfel. Sunt executorul testamentar al lui Kit, ceea ce e o glumă în sine. Alegerea *mea* a fost ultimul lui hohot de râs, sunt convins; dar acum e îngropat în cavoul familiei, iar testamentul trebuie citit și... ei bine, executat.

Iar Kit a murit și nu a lăsat urmași.

Mă înfioresc când se oprește banda. Nu vreau să mă gândesc la implicații. Nu sunt pregătit.

Îmi iau iPhone-ul, arunc un prosop pe după gât și urc în goană scările până la apartamentul meu, la etajul șase.

Mă dezbrac, arunc hainele în dormitor și o iau spre baia din capătul apartamentului. Sub duș, în timp ce mă spăl pe cap, mă gândesc ce să fac cu Caroline. Ne cunoaștem din școala primară. Ne-am recunoscut ca spirite înrudite, doi puștani de 13 ani care stăteau la cămin, cu părinți divorțați. Eu eram băiatul cel nou și ea m-a luat sub aripa ei ocrotitoare. Eram nedespărțiți. A fost și va fi mereu prima mea dragoste, prima mea partidă de sex... prima mea partidă dezastruoasă de sex. Peste ani, l-a ales pe fratele meu, nu pe mine. Dar în ciuda tuturor problemelor, am reușit să rămânem buni prieteni și să ne ținem mâinile acasă — până la moartea lui Kit.

Rahat. Povestea asta trebuie să înceteze. Nici nu vreau, nici nu-mi trebuie complicații. Când mă bărbieresc, din oglindă mă privesc niște ochi verzi, gravi. *N-o da-n bară cu Caroline. E unul dintre puținii tăi prieteni. E cea mai bună prietenă a ta. Vorbește cu ea. Discută cu ea. Știe și ea că suntem incompatibili.* Încuviințez către imaginea mea din oglindă, simțindu-mă mult mai hotărât în privința ei, și îmi șterg spuma de pe față. Arunc prosopul pe jos și mă îndrept spre garderobă. Îmi iau blugii negri, care sunt înghesuți într-un morman de țoale pe unul dintre rafturi, și respir ușurat când găsesc o cămașă albă proaspăt călcată și un sacou negru curat. Astăzi iau prânzul cu avocații familiei. Îmi pun ghetele și trag și o haină pe mine, căci afară e chiar frig.

Rahat, azi e luni.

Îmi aduc aminte că în dimineața asta trebuie să vină la curățenie Krystyna, străvechea mea menajeră poloneză. Iau portofelul, las niște bani pe consola din hol, setez alarma, apoi ies pe ușa apartamentului. Încui, renunț la lift și cobor pe scări.

Când ies în Chelsea Embankment, aerul e limpede și tăios, întinat numai de aburii răsufării mele înghețate. Privesc dincolo de Tamisa posomorâtă și cenușie de pe cealaltă parte a străzii spre Peace Pagoda, de pe malul opus. Asta îmi dolesc, puțină pace, dar probabil va dura mult până o să am parte de ea. Sper să capăt câteva răspunsuri la prânzul ăsta. Ridic mâna, fac semn unui taxi și îi spun șoferului să mă ducă în Mayfair.

Instalată în splendoarea georgiană din Brook Street, firma de avocatură Pavel, Marmont și Hoffman reprezintă familia din 1775. „A venit vremea să te maturizezi“, mormăi în barbă când împing ușa sculptată din lemn.

— Bună ziua, Mister.

Recepționera tânără zâmbește, cu tenul măsliniu ușor îmbujorat. E drăguță, într-un stil discret. În condiții normale, aș fi făcut rost de

numărul ei de telefon după nici cinci minute de conversație, dar nu de aceea mă aflu aici.

— Am o întâlnire cu domnul Rajah.

— Cum vă numiți?

— Maxim Trevelyan.

Verifică monitorul computerului, clatină din cap și se încruntă:

— Luați loc, vă rog.

Arată spre două canapele din piele maro aflate în holul lambrizat, iar eu mă prăbușesc pe prima dintre ele, luând o ediție de dimineață din *Financial Times*. Receptionera vorbește la telefon pe un ton destul de precipitat. Mă uit la prima pagină a ziarului fără să rețin nimic. Când ridic privirea, Rajah însuși vine să mă întâmpine, ieșind pe ușa dublă cu o mână întinsă.

Mă ridic.

— Lord Trevethick, vă rog să primiți cele mai sincere condoleanțe pentru pierderea suferită, îmi spune el în timp ce dăm mâna.

— Trevethick, vă rog, răspund. Încă nu m-am obișnuit cu titlul fratelui meu.

Titlul *meu*... acum.

— Desigur.

Domnul Rajah încuviințează cu o deferență politicoasă care mi se pare enervantă.

— Binevoiți să mă urmați, vă rog. Luăm masa în livingul partenerilor și trebuie să vă spun că avem una dintre cele mai rafinate colecții de băuturi din Londra.

Sunt în clubul meu din Mayfair și privesc hipnotizat la dansul flăcărilor în șemineu.

Conte de Trevethick.

Ăsta-s eu. Acum.

E de neconceput. E devastator.

Ce-am mai invidiat în tinerețe titlul fratelui meu și poziția lui în familie! Kit a fost copilul preferat încă de la naștere, mai ales pentru mama, dar el era moștenitorul, nu rezerva. Cunoscut ca viconte de Porthtowan din clipa-n care s-a născut, Kit a devenit al doisprezecelea conte de Trevethick la vârsta de 20 de ani, după moartea subită a tatălui nostru. Acum, la 28, eu sunt norocosul număr treisprezece. Și cu toate că am tânjit la titlul ăsta și la tot ceea ce presupune el, acum, că e al meu, mi se pare că m-am băgat nepoftit pe domeniul fratelui meu.

I-ai futut contesa azi-noapte. E mai mult decât să te bagi nepoftit.

Iau o gură de Glenrothes și ridic paharul. „În cinstea Fantomei“, șoptesc, zâmbind în fața ironiei. Glenrothes a fost whisky-ul preferat al tatei și al fratelui meu, iar de astăzi licoarea asta din 1992 va fi și preferata mea.

Nu pot spune cu precizie în ce clipă m-am împăcat cu moștenirea lui Kit și cu Kit însuși, dar s-a întâmplat undeva spre 20 de ani. El avea titlul, el câștigase fata, iar eu a trebuit să accept. Dar acum toate sunt ale mele. Toate.

Până și nevastă-ta. În fine, cel puțin noaptea trecută.

Dar ironia este că fratele meu nu i-a lăsat nimic lui Caroline prin testament.

Nimic.

De asta se temea ea.

Cum a putut fi așa de neglijent? Și-a făcut un testament nou acum patru luni și nu i-a lăsat nimic. Erau căsătoriți de numai doi ani...

La ce s-o fi gândit?

Evident, Caroline ar putea ataca testamentul. Și cine ar putea să o condamne?

Mă frec pe față.

Ce mă fac eu?

Îmi bâzâie telefonul.

UNDE EȘTI?

Mesaj de la Caroline.

Inchid telefonul și mai comand un pahar. Nu vreau s-o văd în seara asta. Vreau să uit de mine cu altcineva. Cineva nou. Cineva față de care să n-am nicio obligație. Și cred că o să dau lovitura. Scot telefonul și deschid Tinder.

— Maxim, e un apartament fabulos.

Se uită spre apa tulbure a Tamisei, care strălucește sub luminile de la Peace Pagoda. Îi iau haina și o atârn de spătarul sofalei.

— Un pahar sau ceva mai tare? o întreb.

N-o să rămânem prea mult în salon. Ca la un semn, își scutură cu un gest brusc părul negru, lucios, care îi cade pe umeri. Ochii căprui, evidențiați cu dermatograf negru, mă privesc țintă.

Umezindu-și buzele rujate, ridică o sprânceană și mă întreabă:

— Ceva mai tare?

Are un ton seducător.

— Dar tu ce bei?

Aha... nu se prinde, deci fără cocaină, dar mi-a luat-o mult înainte. Mă apropii, în așa fel încât să fie nevoită să ridice capul ca să mă privească. Dar am grijă să nu o ating.

— Mie nu mi-e sete, Heather.

Cobor tonul, mulțumit că mi-am amintit cum o cheamă. Înghite în sec, cu buzele întredeschise.

— Nici mie, șoptește, și ochii ei încep să zâmbească provocator.

— Ce vrei?

Îi urmăresc privirea care i se îndreaptă spre buzele mele. E o invitație. Stau o clipă, să mă asigur că am citit-o corect, apoi mă aplec și o sărut. E cea mai fugară atingere: gură pe gură, apoi nimic.

— Cred că știi ce vreau.

Își trece degetele prin părul meu și mă trage înapoi spre gura ei caldă și dornică. Are gust de brandy și un iz de tutun. Gustul mă distrage. Nu-mi amintesc să o fi văzut fumând la club. O lipesc de mine,

cu o mână după talie și cu cealaltă îi pipăi rotunjimile îmbietoare. Are o talie subțire și sâni mari și fermi, pe care și-i apasă ispititor de mine. Mă întreb dacă au un gust la fel de bun pe cât se simt la atingere. Îmi las mâna să-i alunece pe spate în timp ce o sărut tot mai apăsător, explorându-i gura flămândă.

— Tu ce vrei? șoptesc cu gura pe buzele ei.

— Pe tine.

Vocea ei e găfâită și precipitată. E excitată. Cât se poate de tare. Începe să-mi desfacă nasturii de la cămașă. Rămân nemișcat cât mi-o trage de pe umeri și o lasă să cadă la podea.

Să o iau aici sau în pat? Confortul câștigă și o prind de mână:

— Hai cu mine.

O trag încetișor după mine și mă urmează afară din salon, apoi pe hol, spre dormitor.

În cameră e ordine, așa cum știam că o să fie.

Binecuvântată fie Krystyna.

Apăs pe întrerupătorul de pe perete și aprind veiozele, apoi o conduc spre pat.

— Întoarce-te.

Heather se conformează, dar se clatină puțin pe tocuri.

— Ușurel!

O prind de umeri și o lipesc strâns de mine, apoi îi întorc capul, ca să-i văd ochii. Privirea îi alunecă spre buzele mele, dar trebuie să ridice capul ca să se uite la mine. Ochi strălucitori. Limpezi. Concentrați. Suficient de treji. Îi adușmec gâtul, gustându-i cu limba pielea fină, parfumată.

— Cred că e vremea să trecem la orizontală.

Îi desfac fermoarul rochiei roșii scurte, i-o trag în jos, pe umeri, și zăbovesc puțin când iese la iveală partea de sus a sânilor, strânși într-un sutien roșu. Mângâi cu vârful degetelor suprafața dantelată a sutienului. Geme și își arcuiește spatele, împingându-și sâni în palmele mele.

Ah, da.

Îmi strecoz degetele pe sub materialul delicat și desenez cercuri în jurul sfârcurilor care se întăresc, în timp ce ea băjbâie în spate după nasturele blugilor mei.

— Avem toată noaptea, șoptesc eu, și îi dau drumul.

Pășesc în spate, iar rochia alunecă și îi cade la picioare.

Chiloțeei tanga roșii îi pun în evidență posteriorul bine conturat.

— Întoarce-te. Vreau să te văd.

Heather își aruncă părul peste umeri când se întoarce și îmi aruncă o privire mistuitoare printre gene. Are cei mai minunați săni.

Zâmbesc. Zâmbește și ea.

O să fie mișto.

Se întinde spre mine, mă prinde de betelia blugilor și mă trage brusc spre ea, iar țâțele ei minunate se zdrobesc din nou de pieptul meu.

— Sărută-mă, gâfâie ea, cu o voce răgușită și poruncitoare.

Își trece limba peste dinți, iar trupul meu reacționează și-mi simt mădularul întărindu-se.

— La dispoziția dumneavoastră, doamnă.

Îi cuprind capul, cu degetele în părul ei mătăsos, și o sărut, de data asta mai apăsat. Îmi răspunde, înfigându-și mâinile în părul meu când ni se ating limbile. Se oprește și se uită la mine cu un licăr lasciv în ochi, ca și cum m-ar vedea în sfârșit și i-ar plăcea ceea ce vede. Din nou, buzele ei sunt mai flămânde decât ale mele.

Mamă, tipa e chiar dornică.

Cu degete abile, găsește nasturele de sus al blugilor și îl desface. Râzând, o prind de mâini, o împing ușor și ne prăvălim amândoi în pat.

Heather. O cheamă Heather și doarme adânc lângă mine. Mă uit la ceasul de pe noptieră; e 5:15. E un futai pe cinste, fără doar și poate. Dar acum o vreau plecată. Oare cât va trebui să mai stau aici ascultând sunetul lin al răsufării ei? Poate ar fi trebuit să mergem la

ea; așa aș fi putut pleca eu. Dar apartamentul meu era mai aproape și eram amândoi nerăbdători. Mă holbez la tavan și reiau filmul serii, încercând să-mi amintesc amănuntele pe care le-am aflat despre ea. Lucrează în televiziune — teveu, cum zice ea — și dimineată trebuie să fie la muncă, așa că o să plece în curând, nu? Locuiește în Putney. E mișto. Și dornică. Da, foarte dornică. Îi place să facă sex cu fața în jos, nu face gălăgie când are orgasm și are o gură foarte talentată, care știe exact ce are de făcut ca să trezească la viață un bărbat vlăguit. Mădularul meu tresare la această amintire și mă întreb dacă nu cumva s-o mai trezesc pentru încă o partidă. Părul ei negru e răsfirat pe pernă; are o expresie senină pe chip când doarme. Nu bag în seamă înțepătura de invidie provocată de seninătatea ei și mă întreb dacă mi-aș găsi aceeași pace în cazul în care aș ajunge să o cunosc mai bine.

Uf, la naiba. Vreau să plece.

Ai probleme de intimitate. Vocea săcâitoare a lui Caroline îmi răsună în minte.

Caroline. Rahat.

Trei mesaje și mai multe apeluri ratate de la Caroline m-au scos din sărite. Blugii mei zac pe jos, într-un morman mototolit. Îmi recuperez telefonul din buzunarul din spate. Verific silueta adormită de lângă mine — nu, nu s-a clintit — și îmi citesc mesajele de la Caroline.

UNDE EȘTI?

SUNĂ-MĂ!

EMOTICON ÎMBUFNAT

Ce-a apucat-o?

Știe cum stă treaba, doar mă cunoaște de atâta vreme. O tăvăleală scurtă n-are cum să schimbe ceea ce simt pentru ea. O iubesc... în felul meu, dar ca pe o prietenă, o prietenă bună.

Mă încrunt. Nu am sunat-o. Nu vreau s-o sun. Nu știu ce să-i spun. *Lașule*, șoptește vocea conștiinței. Trebuie să îndrept lucrurile. Deasupra mea, licăririle de pe Tamisa unduiesc și fac valuri, libere și imponderabile. Hărțuindu-mă. Amintindu-mi de ceea ce am pierdut.

Libertate.

Și de ceea ce am acum.

Responsabilitate.

Rahat.

Sentimentul de vinovăție mă copleșește. E un sentiment nefamiliar și nepoftit; Kit mi-a lăsat mie totul. *Totul*. Iar Caroline nu primește nimic din averea lui. E soția fratelui meu. Și ne-am tras-o. Nu-i de mirare că mă simt vinovat. Și, în sinea mea, știu că și ea se simte la fel. De-aia a plecat în miez de noapte fără să mă trezească, fără să spună la revedere. Ce n-aș da să facă la fel și fata de lângă mine!

Scriu în grabă un mesaj către Caroline.

Ocupat azi. Ești bine?

E ora 5. Caroline trebuie să doarmă dusă. Sunt în siguranță. O să văd ce fac cu ea azi, mai târziu... sau poate mâine.

Heather se foiește, deschide pleoapele.

— Bună.

Schițează o tentativă de zâmbet. Îi răspund, dar zâmbetul ei pălește:

— Trebuie să plec.

— Să pleci?

Simt cum mă cuprinde un val de speranță.

— Nu trebuie să pleci, spun.

Reușesc să par destul de sincer.

— Ba da. Trebuie să mă duc la muncă și nu cred că rochia mea roșie ar da prea bine la birou.

Se ridică, trăgând cearșaful de mătase ca să-și ascundă rotunjimile.

— A fost... bine, Maxim. Dacă îți las numărul, mă suni? Prefer să vorbesc la telefon decât prin mesaje pe Tinder.

— Bineînțeles, mint eu cu lejeritate.

Îi trag fața spre mine și o sărut cu tandrețe. Zâmbește timid. Se ridică, își înfășoară bine cearșaful în jurul trupului și începe să își adune hainele de pe podea.

— Să-ți chem un taxi? o întreb.

— Iau un Uber.

— Ți-l chem eu.

— Bine, mulțumesc. Merg în Putney.

Îmi spune adresa, mă ridic, îmi trag pe mine blugii aruncați pe jos, iau telefonul și ies din dormitor, ca să-i las puțină intimitate. E ciudat cum reacționează femeile în dimineața de după: timid și tăcut. Nu mai e sirena lascivă și dornică de-aseară.

După ce îi comand mașina, o aștept privind afară, la Tamisa întunecată. Când își face în sfârșit apariția, îmi strecoară o bucățică de hârtie în palmă:

— Numărul meu.

— Mulțumesc.

O îndes în buzunarul din spate al blugilor.

— Mașina ta ajunge în cinci minute.

Stă stingherită, cuprinsă de timiditatea de după sex. În tăcerea care s-a lăsat, inspectează camera, uitându-se oriunde altundeva, numai la mine, nu.

— Ai un apartament minunat. Spațios, zice ea, iar eu știu că trebuie să pălăvrăgim ca să umplem golul ciudat.

Zărește chitara și pianul:

— Cânti la pian?

Se îndreaptă spre pianul cu coadă scurtă.

— Da.

— De-aia ești așa de îndemânatic, zice.

Apoi se încruntă, ca și cum și-ar fi dat seama că a gândit cu voce tare; obrajii ei capătă o nuanță rozalie.

— Tu cânti la vreun instrument? o întreb, ignorându-i comentariul.

— Nu, n-am ajuns mai departe de grupul de flautiști în anul doi.

I se citește ușurarea pe chip, probabil pentru că i-am ignorat comentariul despre mâinile mele.

— Și toate astea?

Arată spre sistemele de mixaj și iMac-ul de pe biroul din colț.

— Sunt DJ.

— Serios?

— Da. De câteva ori pe lună, într-un club din Hoxton.

— Așa se explică toate vinilurile.

Aruncă o privire la peretele cu rafturi de sus până jos unde se află colecția mea de discuri.

Încuviințez.

— Și fotografiile?

Arată cu mâna spre peisajele în alb-negru prinse pe niște pânze mari, în camera de zi.

— Da. Și ocazional mă aflu de partea cealaltă a obiectivului.

Pare nedumerită.

— Pozez. Mai ales pentru reviste.

— Aha, e logic. Chiar că ești un bărbat cu multe fețe.

Zâmbește, simțindu-se mai încrezătoare. Așa și trebuie. E o zeiță.

— Bun la toate, îi răspund cu un zâmbet autoironic, iar zâmbetul ei pălește, fiind înlocuit de o încruntătură perplexă.

— E ceva în neregulă? întrebă.

În neregulă? Despre ce dracu' vorbește?

— Nu, nimic.

Telefonul bâzâie și e un mesaj care mă anunță că a ajuns mașina.

— Te sun, îi spun.

Îi iau haina și i-o țin, ajutând-o să se îmbrace.

— Nu, n-o să mă suni. Dar e-n regulă. Pentru tine, nu-i decât o întâlnire de pe Tinder. M-am simțit bine.

— Și eu.

N-am de gând s-o contrazic.

O urmez la ușa din față.

— Vrei să te conduc până jos?

— Nu, mulțumesc. Sunt fată mare. La revedere, Maxim. Mă bucur că te-am cunoscut.

— Și eu... Heather.

— Bravo.

Râde, încântată că mi-am amintit cum o cheamă, și mi-e imposibil să nu-i întorc zâmbetul.

— Așa-i mai bine, zice ea. Sper că o să găsești ceea ce cauți.

Vine spre mine și mă sărută nevinovat pe obraz. Se întoarce și se îndreaptă spre lift, legănându-se pe tocurile înalte. Mă încrunt la silueta care se îndepărtează, privindu-i fundul apetisant cum se mișcă pe sub rochie.

Să gălesc ceea ce caut? Ce mama naibii înseamnă?

Am toate astea. Tocmai te-am avut și pe tine. Mâine o să fie altcineva. Ce mi-ar mai putea trebui?

Nu știu de ce, cuvintele ei mă irită, dar le alung și mă îndrept înapoi spre pat, ușurat că a plecat. În timp ce-mi scot blugii și mă bag în așternut, cuvintele ei de despărțire care m-au pus pe gânduri îmi tot răsună în cap.

Sper că o să găsești ceea ce cauți.

De unde naiba i-a venit?

Tocmai am moștenit un domeniu imens în Cornwall, unul în Oxfordshire, altul în Northumberland și o mică bucată din Londra — dar cu ce preț?

Chipul palid, fără viață, al lui Kit îmi răsare din nou în minte.

Rahat.

Atâția oameni se bazează acum pe mine, prea mulți, mult prea mulți: arendași, angajații de pe domenii, personalul din cele patru case, dezvoltatorii din Mayfair...

Drace.

Naiba să te ia, Kit. Naiba să te ia că ai murit.

Închid ochii și încerc să pun zăgaz lacrimilor nechemate. Cu vorbele de despărțire ale lui Heather răsunându-mi în minte, ațipesc.

Capitolul doi

Alessia își înfundă mai adânc mâinile în buzunarele hanoracului care a fost al lui Michal, într-o încercare zadarnică de a-și încălzi degetele înghețate. Înfofolită în fular, înfruntă iarna aspră și se îndreaptă spre imobilul din Chelsea Embankment. Azi e miercuri, a doua ei zi aici fără Krystyna, și merge la apartamentul mare, cu pian.

În ciuda vremii, se simte mulțumită că a supraviețuit călătoriei incomode și înghesuite cu trenul fără anxietatea obișnuită. Începe să înțeleagă că așa e viața la Londra. Sunt prea mulți oameni, prea mult zgomot, prea mult trafic. Dar ce-i mai rău e că nimeni nu vorbește cu nimeni, exceptând un „Scuzați” când se lovește cineva de ea sau „Avansați în vagon, vă rog”. Toți se ascund în spatele ziarelor gratuite sau ascultă muzică la căști sau se holbează în telefoane sau e-bookuri, evitând orice contact vizual.

În dimineața aceea, Alessia fusese suficient de norocoasă încât să găsească un scaun liber în tren, dar femeia de lângă ea a vorbit aproape tot drumul la telefon, plângându-se de întâlnirea nereușită din seara precedentă. Alessia o ignorase, încercând să citească ziarul gratuit ca să-și îmbunătățească engleza, dar își dorea să fi ascultat și ea muzică la căști și nu lamentațiile stridente ale femeii ăsteia. După ce a terminat ziarul, a închis ochii și a început să viseze la munți maiestuoși acoperiți cu zăpadă și la pășuni cu aerul înmiresmat de aroma cimbrului și unde se auzea zumzăit de albine. Îi e dor de casă. Îi e dor de liniștea și pacea de acolo. Îi e dor de mama, îi e dor de pianul ei.

Degetele i se îndoaie singure în buzunare când își amintește piesa de încălzire, auzind clar și limpede notele în minte, văzându-le în culori strălucitoare. De când n-a mai cântat? Entuziasmul ei crește treptat când se gândește la pianul care o așteaptă în apartament.

Își croiește drum către intrarea clădirii vechi, se îndreaptă spre lift abia reușind să își stăpânească entuziasmul și urcă la apartamentul de la ultimul nivel. Lunea, miercuria și vinerea, preț de câteva ore, acest loc minunat cu camere spațioase, podele din lemn întunecat și un pian cu coadă scurtă este al ei. Descuie ușa, pregătită să deconecteze alarma, dar spre surprinderea ei nu aude niciun țuit. Poate s-a stricat sistemul sau nu a fost conectat. Sau... *Nu*. Realizează îngrozită că proprietarul e probabil acasă. Ciulește urechea, încercând să detecteze orice semn de viață. Rămâne nemișcată în holul larg, cu peisaje alb-negru agățate pe pereți, și nu aude nimic.

Miră.

Nu. „Bine”. *Engleză. Gândește în engleză.* Probabil că proprietarul a plecat la serviciu și a uitat să conecteze alarma. Nu l-a întâlnit nicio dată pe bărbatul ăsta, dar știe că are o slujbă bună, căci apartamentul e uriaș. Cum altfel și l-ar putea permite? Oștează. O fi el bogat, dar e neglijent. A fost aici de trei ori, de două ori cu Krystyna, și de fiecare dată apartamentul era într-o dezordine cumplită și a fost nevoie de ceasuri întregi de curățat și făcut ordine.

Lumina cenușie se prelinge prin luminatorul din capătul holului, așa că Alessia apasă pe întrerupător și candelabrul de cristal de deasupra ei se trezește brusc la viață, luminând holul. Își scoate fularul de lână și îl atârnă, împreună cu hanoracul, în dulapul de pe hol, de lângă ușa de la intrare. Din sacoșa de plastic ia tenișii vechi pe care i i-a dat Magda, iar după ce își scoate ghetele ude și șosetele, se încalță cu ei; e recunoscătoare că sunt uscați și picioarele ei rebegite se pot încălzi cât de cât. Flaneluța ei și tricoul subțire nu sunt prea potrivite pentru frigul de afară. Își freacă zdravăn brațele ca să aducă puțină viață în ele, trece prin bucătărie și se îndreaptă spre spălătorie. Lasă sacoșa de plastic pe bufet. Scoate din ea un halat de nailon, prea mare pentru ea, pe care i l-a lăsat moștenire Krystyna, și își înfășoară un batic bleu în jurul capului, ca să-i țină coada groasă la locul ei. Din dulapul de sub chiuvetă scoate găleata cu produse pentru curățenie, iar de pe mașina

de spălat ia coșul pentru rufe și se duce glonț în dormitorul *lui*. Dacă se grăbește, poate să termine înainte de ora de plecare și pianul va fi al ei, fie și pentru o scurtă perioadă.

Deschide ușa, dar incremenește în pragul dormitorului.

E aici.

Bărbatul!

Doarme pe burtă, dezbrăcat și întins pe tot patul. Se oprește, șocată și fascinată în același timp, iar picioarele îi prind rădăcini în podeaua de lemn în timp ce se holbează. E întins pe toată lungimea patului, cu pilota încălțată în jurul lui, dar gol... foarte gol. Are fața întoarsă către ea, dar acoperită de părul castaniu ciufulit. Un braț e sub perna pe care doarme, celălalt se întinde spre ea. Are umeri largi, bine definiți, iar tatuajul complicat de pe unul din bicepși e parțial ascuns de așternut. Spatele e bronzat, un bronz care pălește pe măsură ce șoldurile i se îngustează și se termină în două gropițe și un fund palid, neted.

Fund.

E gol!

Lakuriq!

Zot!

Picioarele lui lungi și musculoase dispar sub mormanul format din pilota cenușie și cearșafurile argintii de mătase, deși laba piciorului îi atârnă peste marginea saltelei. Se foiește, mușchii spatelui îi joacă pe sub piele și ridică pleoapele, dezvăluind niște ochi verzi tulburi, dar foarte strălucitori. Alessia își ține respirația, convinsă că se va enerva că l-a trezit. Privirile li se întâlnesc, dar el se răsuțește și întoarce capul. Își găsește locul și adoarme la loc. Alessia răsuflă ușurată.

Shyqyr Zotit!

Roșie toată de spaimă, iese tiptil din dormitor, o zbughește pe holul lung și intră în living, pune găleata pe podea și începe să culeagă hainele aruncate pe jos.

E aici? Cum de e încă în pat? La ora asta?

Sigur a întârziat la muncă.

Aruncă o privire spre pian, simțindu-se trădată. Astăzi era ziua în care urma să cânte. Luni nu a avut curaj, și tânjește să cânte. Astăzi ar fi fost prima dată! În minte îi răsună *Preludiul în Do minor* al lui Bach. Degetele ei lovesc nervoase clapele, iar melodia îi răsună în cap în nuanțe strălucitoare de roșu, galben și portocaliu, un acompaniament perfect pentru resentimentele ei. Bucata muzicală își atinge punctul culminant, apoi se diminuează spre final, exact când aruncă în coșul de rufe un tricou azvârlit pe jos.

De ce trebuie să fie aici?

Știe că dezamăgirea ei e irațională. E casa lui. Dar concentrarea asupra propriei dezamăgiri îi distrage gândurile de la el. E primul bărbat gol pe care l-a văzut vreodată, un bărbat gol cu ochi pătrunzători, verzi, ochi de culoarea apelor adânci și neclintite ale Drinului într-o zi de vară. Se încruntă, nedorind să își amintească de acasă. S-a uitat drept la ea. Slavă cerului că nu s-a trezit. Își ia coșul cu rufe, se duce tiptil la ușa pe jumătate deschisă a dormitorului și pândește să vadă dacă tot mai doarme. Aude zgomotul dușului din baie.

S-a trezit!

Se gândește să plece din apartament, dar alungă gândul. Are nevoie de slujba asta și, dacă pleacă, s-ar putea s-o dea afară.

Deschide cu grijă ușa și ascultă zumzetul strident care vine dinspre baia de lângă dormitor. Cu inima bubuindu-i în piept, se strecoară în dormitor și adună hainele împrăștiat pe podea, apoi fuge îndărăt în spălătorie, în zona ei de siguranță, întrebându-se de ce i-o fi bătând inima atât de tare.

Trage adânc aer în piept ca să se liniștească. A fost o surpriză să îl găsească aici, dormind. Da. Asta e. Atâta tot. N-are nimic de-a face cu faptul că l-a văzut gol. Nimic de-a face cu o față fină, un nas drept, buzele pline, umerii largi... brațele musculoase. Nimic. A fost un șoc. Nu se așteptase să dea peste proprietarul apartamentului, iar faptul că-l văzuse așa e tulburător.

Da. E chipeș.

Din cap până-n picioare. Părul, mâinile, picioarele, posteriorul...

Cu adevărat chipeș. Și s-a uitat drept la ea cu ochii ăia limpezi și verzi.

O amintire intunecată îi răsare în gând. O amintire de acasă: ochi albaștri glaciali ațintind-o cu mâine, furia care a potopit-o.

Nu. Nu te gândi la el.

Își prinde capul în palme și își freacă fruntea.

Nu. Nu. Nu.

A fugit. E aici. E în Londra. E în siguranță. N-o să-l mai vadă niciodată.

Îngenunchind, pune hainele murdare în mașina de spălat, așa cum i-a arătat Krystyna. Caută prin buzunarele blugilor negri și scoate ceva mărunțiș și obișnuitul prezervativ pe care pare să-l aibă în toți pantalonii. În buzunarul din spate, găsește o bucătică de hârtie cu un număr de telefon și numele Heather mâzgălit pe ea. Vără hârtiuța în buzunarul ei împreună cu mărunțișul și prezervativul, pune în sertar o capsulă de detergent și pornește mașina.

Apoi dă drumul la uscător și pregătește fierul de călcat. Astăzi o să înceapă cu călcatul și o să rămână în spălătorie până pleacă el.

Și dacă nu pleacă?

Și de ce s-ar ascunde de el? Lucrează pentru el. Poate ar trebui să se prezinte. I-a cunoscut pe toți ceilalți pentru care lucrează și nu i-au făcut niciodată probleme, mai puțin doamna Kingsbury, care se ține peste tot după ea și o critică în timp ce face curat. Oftează. Adevărul este că toate persoanele pentru care lucrează sunt femei, cu excepția lui; iar ea nu are încredere în bărbați.

— Pa, Krystyna! strigă el, scoțând-o din gândurile ei și abătându-i atenția de la gulerul cămășii pe care o călca.

Ușa de la intrare se închide cu un pocnet înfundat, după care se face liniște. A plecat. E singură și se sprijină ușurată de scândura de călcat.

Krystyna? Nu știe că acum vine ea în locul Krystynei? Prietena Magdei, Agatha, i-a făcut rost de jobul ăsta. Nu i-o fi spus Agatha despre schimbarea de personal? Alessia își propune să afle în seara asta dacă proprietarul apartamentului a fost informat. Termină de călcat încă o cămașă, o atârnă pe un umerăș, apoi se duce să verifice pe măsuta din hol și vede că i-a lăsat bani. Asta sigur înseamnă că nu se mai întoarce, nu?

Se binedispune imediat și, cu forțe proaspete, fuge îndărăt în spălătorie, ia grămada de rufe proaspăt călcate și cămășile și se îndreaptă spre dormitor.

Dormitorul principal e singura încăpere din toată casa care nu e albă: numai pereți cenușii și lemn întunecat. O oglindă uriașă, poleită, atârnă deasupra celui mai mare pat din lemn pe care l-a văzut Alessia vreodată. Pe peretele din fața patului, două fotografii alb-negru înfățișează femei goale, cu spatele la obiectiv. Depărtându-se de fotografii, evaluează camera. E o vrajște totală. Pune repede cămășile în dulap — un dulap mai mare decât dormitorul ei — și aranjează rufele călcate în sertare. Dulapul e și el cu fundu-n sus, dar așa e de când a început aici cu Krystyna, săptămâna trecută. Krystyna a ignorat dezordinea și, cu toate că Alessia ar vrea să împătorească hainele și să le aranjeze, e o muncă de durată și nu are timp acum; nu și dacă vrea să apuce să cânte la pian.

Se întoarce în dormitor, trage draperiile și se uită prin peretele de sticlă care dă spre Tamisa. Ploaia s-a oprit, dar ziua e mohorâtă; strada, râul, copacii din zare, toate sunt de un cenușiu-șters, cât se poate de diferit de acasă.

Nu. Acum, aici e acasă. Nu bagă în seamă tristețea care o copleșește ca un val și pune lucrurile găsite prin buzunare într-un vas de pe noptieră. Apoi începe să deretice prin cameră.

În dormitor, nu mai are decât de golit coșul de gunoi. În timp ce varsă conținutul coșului într-un sac de plastic, încearcă să evite să se uite la prezervativele folosite. Prima dată a fost șocată, și la fel e și acum. Cum poate un singur bărbat să folosească așa de multe?

Îiîhh!

Alessia se învârte prin tot apartamentul, curăță, șterge praful, lustruiește, dar evită singura încăpere în care îi este interzis să intre. Se întrebă în treacăt ce-o fi în spatele ușii închise, dar nu încearcă s-o deschidă. Krystyna i-a explicat cât se poate de clar că nu are voie să pună piciorul acolo.

Termină de șters podelele cu mopul și i-a mai rămas o jumătate de oră liberă. Duce produsele de curățenie înapoi în spălătorie, mută hainele spălate în uscător. Își scoate halatul și își dă jos baticul albastru, pe care îl îndeasă înapoi în buzunarul din spate al blugilor.

Duce sacul negru cu gunoi la ușa de la intrare. O să-l ia la plecare și o să-l ducă la tomberoanele de pe aleea de lângă imobil. Deschide îngrijorată ușa apartamentului și se uită în sus și-n jos pe hol. Nicărmă urmă de el. Poate să-și vadă de treabă. Nu a fost suficient de curajoasă prima dată când a făcut curat aici singură. I-a fost teamă că s-ar putea întoarce. Dar acum, de vreme ce a plecat și și-a luat la revedere, e dispusă să riște.

Străbate în grabă holul, intră în living și se așază la pian, zăbovind puțin să se bucure de acest moment. Negru și strălucitor, e luminat de candelabrul impresionant care atârnă deasupra lui. Degetele ei urmăresc sigla, o liră aurie, și cuvintele de dedesubt:

STEINWAY & SONS

Pe capac e un stilou și aceeași compoziție pe jumătate terminată care zace acolo încă din prima zi când a intrat cu Krystyna în apartament. Pe măsură ce studiază paginile, notele prind să îi răsună în minte, o lamentație tristă, solitară și plină de melancolie, nehotărâtă și neterminată, în tonuri de bleu-pal și cenușiu. Încearcă să lege linia melodică profundă și reflexivă de bărbatul gol, chipeș, dar indolent, pe care l-a văzut dimineață. Poate că e compozitor. Se uită prin camera

spațioasă, vede biroul vechi din colț pe care sunt îngrămădite computerul, un sintetizator și ceva ce seamănă cu două aparate de mixaj. Da, ar putea aparține unui compozitor. Și mai e și peretele cu discuri vechi pe care trebuie să le ștergă de praf. Categorie e un colecționar de muzică împătimit.

Alungă aceste gânduri și se uită în jos, la clape. Cât a trecut de când nu a mai cântat? Săptămâni? Luni? O suferință bruscă, acută, îi golește plămânii de aer, o face să gâfâie și îi aduce lacrimile în ochi.

Nu. Nu aici. N-o să cedeze aici. Se agață de pian în încercarea de a-și alunga durerea din inimă și dorul de casă, realizând că a trecut mai bine de o lună de când nu a mai cântat. Multe s-au întâmplat în răstimpul ăsta.

Se înfiorează, respiră adânc, impunându-și o stare de calm. Își întinde degetele și lovește clapele.

Alb. Negru.

Simpla atingere o liniștește. Vrea să se bucure de aceste clipe prețioase și să se piardă în muzică. Apasă cu delicatețe clapele, iar în aer răsună un acord în mi minor. Sunetul se ridică limpede și puternic, de un verde luxuriant și îndrăzneț, culoarea ochilor lui Mister, iar inima Alessiei se umple de speranță. Pianul e perfect acordat. Se lansează în piesa ei de încălzire, *Cucul*. Clapele se mișcă ușor, într-o înlănțuire delicată, fluidă. Degetele îi zboară pe claviatură cu agilitate, și stresul, teama și toată durerea ultimelor câteva săptămâni pălesc și amuțesc în sfârșit, în timp ce ea uită de sine în culorile muzicii.

UNA DINTRE REȘEDINȚELE familiei Trevelyan din Londra e pe Cheyne Walk, la câțiva pași de apartamentul meu. Construită în 1771 de Robert Adam, a fost reședința lui Kit de la moartea tatălui nostru. Pentru mine, casa înseamnă multe amintiri din copilărie — unele fericite, altele nu prea —, iar acum e a mea și pot să fac ce vreau cu ea. Mă rog, e dată în administrare. Confruntându-mă încă o dată cu noua

realitate, clatin din cap, îmi ridic gulerul hainei să mă apăr de frigul mușcător, frig care pare a veni nu atât de afară, cât din mine însumi.

Ce naiba să fac eu cu casa asta?

Au trecut două zile de când am văzut-o pe Caroline, știu că e furioasă pe mine, dar va trebui să o înfrunt mai devreme sau mai târziu. În prag, stau puțin și mă gândesc dacă să folosesc sau nu cheia. Am avut dintotdeauna o cheie a casei, dar să dau buzna neanunțat mi se pare o intruziune.

Trag aer în piept și bat de două ori. După câteva clipe, ușa se deschide și mă întâmpină Blake, majordomul familiei încă de dinainte de nașterea mea.

— Lord Trevethick, spune el, plecându-și capul aproape pleșuv și ținând ușa deschisă.

— Chiar e necesar, Blake? întreb eu și intru în hol.

Blake rămâne mut în timp ce îmi ia haina.

— Ce mai face doamna Blake?

— E bine, milord. Dar foarte tristă din cauza evenimentelor recente.

— Ca noi toți. Caroline e acasă?

— Da, milord. Cred că lady Trevethick e în camera de zi.

— Mulțumesc. Mă duc la ea.

— Desigur. Doriți cafea?

— Da, te rog. Ah, și, Blake, după cum am spus și săptămâna trecută, „Mister“ e suficient.

Blake se oprește și încuviințează:

— Da, Mister. Mulțumesc, Mister.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap. Aici, eram onorabilul Maxim Trevelyan și mi se adresau cu „conășu’ Maxim“. Titulatura de „lord“ se aplica numai tatei, apoi fratelui meu. O să dureze ceva până să mă obișnuiesc cu noul titlu.

Urc în fugă scara largă și străbat palierul care duce direct în salon. E gol, cu excepția sofalelor moi și a elegantului mobilier Queen Anne

care se află în proprietatea familiei de câteva generații. Salonul dă într-o seră care are o vedere spectaculoasă spre Tamisa, Cadogan Pier și Albert Bridge. Acolo o găsesc pe Caroline ghemuită într-un fotoliu, înfoclită într-un șal de cașmir și privind pe fereastră. Strânge în mână o batistă micuță, albastră.

— Salut, zic eu când intru.

Caroline întoarce spre mine o față cu dăre de lacrimi și ochi înroșiți și umflați.

Rahat.

— Unde mama dracului ai fost? izbucnește ea.

— Caro, încep eu, pregătit să contracarez.

— Nu mă lua pe mine cu Caro, nemernicule, mârâie ea, ridicându-se cu pumnii încleștați.

Rahat. Chiar că e furioasă.

— Ce-am mai făcut acum?

— Știi ce-ai făcut. De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Au trecut două zile!

— Am avut multe de cântărit și apoi am mai avut și treabă.

— Treabă? Tu? Maxim, tu nu ți-ai da seama ce înseamnă să ai treabă nici dacă ai da peste o treabă și ți-ai prinde scula în ea.

Pălesc, apoi râd de imaginea cu pricina.

Caroline se relaxează puțin.

— Nu mă face să râd când sunt furioasă pe tine, zice și se bosumflă.

— Ai un stil de-a vorbi!

Desfac brațele și ea vine la mine.

— De ce n-ai sunat? mă întreabă, îmbrățișându-mă în timp ce furia i se risipește.

— Sunt multe de rumegat, șoptesc în timp ce-o țin în brațe. Am avut nevoie de timp, să mă gândesc.

— Singur?

Nu răspund. Nu vreau să mint. Luni noaptea am fost cu... ăăă... Heather, iar azi-noapte a fost... Cum o chema? Dawn.

Caroline pufnește și se desprinde din îmbrățișare.

— Așa mă gândeam și eu. Te cunosc foarte bine, Maxim. Cum a fost?

Ridic din umeri, dar în minte îmi apare imaginea buzelor lui Heather în jurul penisului meu.

Caroline oftează:

— Mare curvar mai ești, zice ea cu obișnuitul ei dispreț.

Cum aș putea nega?

Caroline îmi cunoaște cel mai bine îndeletnicirile nocturne. Are o colecție de epitete ca să mă descrie și mă dăscălește cu regularitate pentru promiscuitatea mea.

Totuși, s-a culcat cu mine.

— Tu îți alini durerea cu femeile, în timp ce eu a trebuit să îndur singură cina cu tata și cu scroafa vitregă. A fost groaznic, spune ea sarcastic. Și noaptea trecută m-am simțit singură.

— Îmi pare rău, răspund, pentru că nu-mi vine ceva mai bun în minte.

— Ai vorbit cu avocații?

Schimbă subiectul, uitându-se direct la mine.

Încuviințez și trebuie să recunosc că ăsta e celălalt motiv pentru care am evitat-o.

— Ah, nu, scâncește. Pari foarte sobru. N-am primit nimic, așa e? Face ochii mari de teamă și durere.

Îmi pun mâinile pe umerii ei și îi dau vestea cât mai blând cu putință:

— Totul e în fondul fiduciar, cu mine ca unic moștenitor.

Caroline suspină și își acoperă gura, iar ochii i se umplu de lacrimi.

— Naiba să-l ia, șoptește.

— Nu-ți face griji, ne descurcăm noi cumva, șoptesc eu și o îmbrățișez din nou.

— L-am iubit, zice ea, cu o voce mică și liniștită, ca de copil.

— Știu. Amândoi l-am iubit.

Deși știi că a iubit și titlul lui Kit, și averea lui.

— Ai de gând să mă dai afară?

Îi iau batista din mână și îi șterg ochii.

— Nu, sigur că nu. Ești văduva fratelui meu și cea mai bună prietenă a mea.

— Dar atâta tot, nu?

Îmi aruncă un zâmbet înlăcrimat și amar, iar eu o sărut pe frunte în loc să-i răspund la întrebare.

— Cafeaua dumneavoastră, Mister, spune Blake de la intrarea în seră.

Îmi cobor imediat brațele și mă depărtez de Caroline. Blake intră cu o față lipsită de expresie; aduce un platou plin cu căni, lapte, o cafetieră din argint și biscuiții mei preferați — biscuiți integrali cu ciocolată.

— Mulțumesc, Blake, răspund eu, încercând să ignor ușoara roșeață pe care o simt urcându-mi pe gât.

Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic.

Blake lasă tava pe măsuta de lângă sofa.

— Mai doriți ceva, Mister?

— Deocamdată nu, mulțumesc, spun eu, cu un ton mai strident decât mi-aș fi dorit.

Blake iese din încăpere, iar Caroline toarnă cafeaua. Umerii mi se relaxează, ușurați, la plecarea lui Blake. Și aud vocea mamei răsunându-mi în cap: *Nu în fața personalului.*

Am în continuare în mână batista umedă a lui Caroline. Mă holbez la ea și mă încrunt, amintindu-mi un fragment dintr-un vis pe care l-am avut azi-noapte. Sau poate azi-dimineață? O tânără, un înger? Poate Fecioara Maria sau o călugăriță în albastru stând în pragul dormitorului și veghindu-mi somnul.

Ce dracu' mai e și asta?

Nu sunt religios.

— Ce-i? întrebă Caroline.

Clatin din cap:

— Nimic, șoptesc eu, luând ceașca de cafea pe care mi-o înmâșă și dându-i înapoi batista.

— Ei bine, s-ar putea să fiu însărcinată, zice ea.

Cum? Pălesc.

— Kit. Nu tu. Tu ești mult prea al naibii de grijuliu.

Mare dreptate ai. Mi se clatină pământul sub picioare.

Moștenitorul lui Kit!

Mai complicat de-atât nici că se putea.

— Foarte bine, dacă ești, vedem noi ce avem de făcut, răspund eu și mă încercă pe dată un sentiment de ușurare la gândul că toate aceste responsabilități ar putea să treacă la copilul lui Kit, dar resimt și un copleșitor sentiment de pierdere.

Averea și titlul sunt ale mele. Deocamdată.

Rahat. Putea fi mai încurcat de-atât?

Capitolul trei

Stau pe bancheta din spate a unui taxi negru, în drum spre birou, când sună telefonul. E Joe.

— Salut, amice. Cum merge?

Are un ton grav și știu că se referă la starea mea de spirit după moartea lui Kit. Nu l-am mai văzut de la înmormântare.

— Supraviețuiesc.

— Ai chef de-o rundă?

— Mi-ar plăcea. Dar nu pot. Am întâlniri toată ziua.

— Rahaturi de conte?

Râd.

— Da. Rahaturi de conte.

— Poate mai încolo, în cursul săptămânii? Nu de alta, dar îmi ruginește floreta.

— Da, mi-ar plăcea. Sau poate bem ceva.

— Da, să văd dacă e și Tom prin zonă.

— Mișto. Mulțam, Joe.

— Nicio problemă, amice.

Închid. Mă indispun. Îmi lipsesc zilele când puteam să fac ce voiam. Dacă aveam chef de o partidă de scrimă în miezul zilei, nicio problemă. Joe e partenerul meu de scrimă și unul dintre cei mai apropiați prieteni. În loc de asta, acum trebuie să mă duc la birou și să prestez ceva muncă.

Kit, tu ești de vină.

La Loulou muzica bubuie asurzitor. Basul îmi reverberează în piept. Îmi place așa. Nivelul zgomotului retează pofta de conversații nedorite. Îmi croiesc drum prin mulțime, spre bar. Am nevoie de ceva de băut și de un trup cald, dornic.

Mi-am petrecut ultima zi și jumătate în ședințe plictisitoare cu doi manageri care gestionează considerabilul portofoliu de investiții Trevethick și fondul de caritate; cu managerii moșiilor din Cornwall, Oxfordshire și Northumberland; cu agentul care administrează proprietățile din Londra; și cu dezvoltatorul care reamenajează cele trei vile din Mayfair. Oliver Macmillan, adjunctul și mâna dreaptă a lui Kit, a participat la toate alături de mine. Oliver și Kit au fost prieteni încă de la Eton. Amândoi s-au dus la London School of Economics, până când Kit a renunțat, obligat să preia îndatoririle aristocratice după moartea tatei.

Oliver e slab, cu o coamă de păr blond rebel și ochi de o culoare incertă, cărora nu le scapă nimic. Nu mi-a plăcut niciodată prea tare. N-are scrupule și e ambițios, dar se pricepe la balanțe financiare și știe cum să se descurce cu personalul numeros care răspunde în fața contelui de Trevethick.

Nu știu cum a scos-o la capăt Kit cu toate astea, și să mai aibă și un job de manager de fond în City. Dar el era un nemernic deștept și viclean.

Și amuzant.

Mi-e dor de el.

Comand Grey Goose și tonic. Poate a reușit pentru că Macmillan i-a asigurat spatele și mă întreb dacă loialitatea lui Oliver se va extinde și asupra mea sau o să profite de naivitatea mea, în timp ce eu mă zbat să mă împac cu toate responsabilitățile astea noi. Chiar nu știu. Dar cert e că nu am încredere în el și îmi notez în minte să nu uit să fiu circumspect când am de-a face cu el.

Singurul punct luminos din ultimele două zile a fost un telefon de la agentul meu, care mi-a spus că am un angajament săptămâna viitoare. Am fost foarte încântat să-i pot spune scorpiei bătrâne că pentru viitorul apropiat nu voi mai fi disponibil pentru modeling.

O să-mi lipsească?

Nu eram sigur. Modelingul poate fi înnebunitor de plictisitor, dar după ce am fost dat afară de la Oxford munca asta m-a convins să mă

dau jos din pat și mi-a furnizat o scuză ca să mă mențin în formă. Pe deasupra, aveam și ocazia să cunosc femei sexy și slabe.

Sorb din pahar și cercetez camera. Exact asta vreau acum: o femeie sexy, dornică, slabă sau oricum altcumva.

E Joia Regulatului.

Îmi atrage atenția răsul ei răgușit și ni se întâlnesc privirile. Văd apreciere și provocare în ochii ei și mădularul meu zvâcnește, anticipând. Are ochi frumoși, căprui, păr castaniu lung și lucios și bea tărie. Și, ce-i mai important, arată senzațional în rochia mini din piele și cizmele până la jumătatea coapsei, cu toc ascuțit.

Da. Merge.

La două dimineața intrăm amândoi în apartamentul meu. Iau haina Leticiei, iar ea se întoarce imediat și își încolăcește brațele pe după gâtul meu.

— Hai în pat, frumușelule, șoptește și mă sărută.

Apăsat. Fără preliminarii. Încă îi mai țin în mână haina și trebuie să mă sprijin de perete ca să nu cădem amândoi. Atacul ei mă ia prin surprindere. Poate e mai beată decât credeam. Miroase a ruj și a Jägermeister, o combinație care îmi stârnește interesul. O prind de păr și trag, eliberându-mi gura.

— Toate la vremea lor, scumpo, șoptesc. Stai să pun haina undeva.

— Futu-i mama ei de haină, zice ea și mă sărută iar, toată numai limbă.

Mai bine ți-o trag ție.

— N-o să ajungem în dormitor în ritmul ăsta.

Îi pun mâinile pe umeri și o împing încetișor.

— Atunci hai să-ți vedem apartamentul, model/fotograf/DJ ce ești tu, glumește ea, cu un accent irlandez molatic, care contrastează cu stilul direct.

În timp ce o urmez pe hol spre living, mă întreb dacă e la fel de hotărâtă și în pat. Tocurile ei țacănesc pe podeaua de lemn.

— Faci și actorie? Grozavă priveliște, apropo, zice ea după ce aruncă o privire prin peretele de sticlă care dă spre Tamisa. Mișto pian, adaugă, și se întoarce cu fața la mine, cu ochii sclipind excitați: Te-ai futut pe el?

Mamă, asta chiar că are o gură spurcată.

— Nu recent.

Îi las haina pe sofă.

— Nu cred că asta vreau să fac acum. Prefer să te duc în pat.

Îi ignor ironiile despre lipsa unei cariere stabile. Nu i-am spus că am un imperiu de condus. Zâmbește, rujul i s-a șters și probabil s-a mutat pe gura mea. Gândul îmi displace și îmi trec degetele peste buze. Vine la mine, mă apucă de reverele hainei, și mă trage spre ea.

— Bine, frumușelule, hai să-mi arăți ce poți.

Își plantează palmele pe pieptul meu și mă zgârie de la stern până spre marginile hainei.

Rahat! Aproape că doare. Are gheare stacojii, nu unghii, gheare asortate cu rujul. Îmi trage sacoul în jos pe umeri, îl lasă să cadă la podea și începe să-mi descheie cămașa. La starea în care e, mă bucur că are răbdare și nu mi-o sfâșie pur și simplu; îmi place cămașa asta. O trage de pe mine, o lasă jos, la picioare, apoi își înfige unghiile în umerii mei. Deliberat.

— Au! strig eu.

— Mișto tatuaj, zice, iar mâinile ei călătoresc de pe umerii mei în jos pe brațe, apoi spre betelia blugilor, unghiile ei lăsându-mi urme pe abdomen.

Uau! Asta e chiar agresivă!

O prind de mână, o trag în brațele mele și o sărut apăsător.

— Hai în pat, șoptesc lângă buzele ei și, înainte să apuce să răspundă, o înșfac de mână și o trag după mine în dormitor.

Aici, mă împinge spre pat și își freacă iar ghearele de abdomenul meu în timp ce caută nasturele blugilor.

Futu-i! Îi place violența!

Tresar și îi prind mâinile în față, într-o strânsoare de menghină, încercând de fapt să mă protejez de unghiile ei.

Vrei să joci dur? Pot și eu, să știi.

— Fii cuminte, o avertizez. Tu prima!

Îi dau drumul, împingând-o ceva mai încolo, ca să văd mai bine.

— Dezbracă-te. Acum! îi poruncesc.

Dându-și părul peste umăr, își pune mâinile în șolduri, iar gura i se arcuiește într-o provocare amuzată.

— Hai! insist eu.

Ochii Leticiei se întunecă și rămâne nemișcată câteva clipe:

— Spune te rog frumos, șoptește.

Rânjesc:

— Te rog frumos.

Râde.

— Îmi place accentul tău elegant.

— Un accident din naștere, scumpo. Păstrează-ți cizmele, adaug.

Îmi întoarce rânjetul, întinde mâinile la spate și își trage cu ușurință fermoarul rochiei strâmte, din piele. Mișcându-și șoldurile, își trage în jos rochia și o lasă să cadă de-a lungul cizmelor. Zâmbesc. Arată incredibil. Subțire, cu sâni mici, fermi, poartă un portjartier negru și un sutien asortat și cizmele lungi, cu tocuri înalte. Cu o forță surprinzătoare, mă trage spre pat, apoi își pune palmele pe pieptul meu și mă împinge așa de tare, că mă prăvălesc peste pătură.

— Scoate-i, poruncește ea.

Stă în fața mea cu picioarele depărtate și arată spre pantalonii mei.

— Scoate-i tu, mormăi eu.

Nu are nevoie de alt îndemn. Se cațără în pat și mă încalecă, zdrobindu-mi ventrele. Mă zgârie din nou pe abdomen, coborând spre fermoar.

Au!

Futu-i! Chiar e periculoasă!

Mă ridic brusc, luând-o prin surprindere, o întorc pe spate, încalec și îi pironesc brațele în sus, de-o parte și de alta a capului. Să zbate sub mine, încercând să mă împingă.

— Hei, protestează ea, fulgerându-mă din priviri.

— Cred că trebuie să te leg. Ești periculoasă, îi spun cu voce blândă și îi pândesc reacția.

Ar putea fi ori albă, ori neagră.

Face ochii mari, dar nu sunt sigur dacă de frică sau de excitație.

— Tu ești? șoptește.

— Periculos? Eu? Nu. Nu atât de periculos ca tine.

Îi dau drumul, întind mâna spre noptieră și scot dintr-un sertar o pereche de cătușe din piele și o eșarfă de mătase.

— Vrei să te joci? o întreb, arătându-i-le pe amândouă. Tu alegi.

Se uită în sus la mine, cu pupilele mărite de dorință și anxietate.

— Nu am de gând să-ți fac rău, o liniștesc.

Nu-i stilul meu.

— Vreau doar să te țin în frâu.

Dar adevărul e că mă tem c-o să-mi facă ea rău.

Un zâmbet ironic, provocator, îi răsare în colțul gurii.

— Mătasea, zice.

Zâmbesc și arunc cătușele pe podea: dominarea ca formă de autoapărare.

— Alege-ți o parolă.

— Chelsea.

— Bună alegere.

Îi leg eșarfa în jurul încheieturii stângi și o trec apoi printre șipcile de la capul patului. Cu brațele întinse, unghiile ei sunt neputincioase și arată fantastic.

— Dacă nu ești cuminte, să știi că te leg și la ochi, șoptesc.

Ea chicotește.

— Mă bați și la fund? întreabă abia șoptit.

— Numai dacă ești ascultătoare.

Ah, o să fie amuzant...

Are orgasm repede și zgomotos. Țipând și zbatându-se în legăturile de mătase.

Mă ridic dintre coapsele ei, cu gura umedă și lucioasă, o întorc și o lovesc la fund.

— Rezistă, șoptesc eu, și îmi trag un prezervativ.

— Mai repede!

Futu-i, e solicitantă, nu glumă!

— Cum dorești, mormăi eu și o penetrez.

Îi urmăresc sânii, care urcă și coboară în ritmul somnului. Din obișnuință, îmi îndeplinesc ritualul de a rememora tot ceea ce știu despre femeia pe care tocmai am futut-o. De două ori. Leticia. Avocat pentru drepturile omului, agresivă sexual. Mai mare decât mine. Îi place să fie legată. Mult de tot. Dar, la drept vorbind, femeilor sigure de ele le place în general asta, cel puțin din experiența mea. E o urlătoare, țipă la orgasm. Vocală. Amuzantă... Extenuantă.

Mă trezesc brusc. În vis, căutam ceva nedefinit, o viziune care tot apărea și dispărea, o viziune eterică în albastru. Apoi, în clipa în care am zărit-o, am căzut într-un hău imens. Mă cutremur.

Ce naiba a fost asta?

Soarele palid de iarnă se strecoară pe fereastră în timp ce reflexiile Tamisei joacă pe tavan. Ce m-a trezit?

Leticia.

Mamă, chiar că e un animal. Nu doarme lângă mine și nu aud pe nimeni la duș. Poate a plecat deja. Ascult cu atenție, să văd dacă se aude vreun zgomot din apartament.

E liniște. Rânjesc. Fără conversații mărunte și stânjenitoare. Ziua pare promițătoare, asta până ce îmi amintesc că am întâlnire la prânz

cu mama și cu sora mea. Gem și îmi trag așternuturile peste cap. Vor dori să discute testamentul.

Fir-ar a dracului.

„Văduva“, cum îi spunea Kit, e o femeie formidabilă. De ce naiba nu s-o fi întors la New York, nu știu. Viața ei e acolo, nu aici.

De undeva, din apartament, se aude un zăngănit pe podea. Mă ridic în capul oaselor.

Rahat. Leticia e tot aici.

Asta înseamnă conversație. Fără chef, mă extrag din pat, îmi trag pe mine cea mai apropiată pereche de blugi și mă duc să aflu dacă e la fel de sălbatică și la lumina zilei cum e pe întuneric.

Străbat holul în picioarele goale, dar nu e nimeni nici în salon, nici în bucătărie.

Ce naiba?

Mă întorc la intrarea în bucătărie și încremenesc. Mă așteptam s-o văd pe Leticia, dar pe hol stă o tânără subțire care se uită la mine. Are ochii mari și întunecați, care-mi amintesc de o căprioară speriată, dar e îmbrăcată într-un halat albastru oribil, niște blugi prespălați ieftini, o pereche de teniși jerpeliți și o eșarfă albastră care îi ține părul.

Nu scoate un sunet.

— Bună. Cine naiba ești? o întreb.

Capitolul patru

Zot! E aici și e supărat.

Alessia îngheață când privirea ei îi întâlnește ochii de un verde orbitor. Înalt, suplu și pe jumătate gol, pășește spre ea. Părul lui castaniu e ciufulit, iar în lumina candelabrului din hol are licăriri aurii. Umerii sunt pe cât de largi își amintea ea, dar tatuajul de pe braț e mult mai complicat decât i se păruse; tot ceea ce poate distinge e o aripă. O dâră de păr de pe piept se pierde în jos, spre stomacul tonificat. Apoi părul reapare mai des sub buric și se pierde mai jos, în blugii strâmți din denim negru, rupți în genunchi. Dar linia aspră a buzelor pline și ochii de culoarea primăverii pe fața asta frumoasă, nerasă, o fac să își ferească privirea. I se usucă gura și nu știe dacă e din cauza emoțiilor sau... sau... din cauza înfățișării lui.

E atât de atrăgător!

Prea atrăgător.

Și e pe jumătate dezbrăcat! Dar de ce e așa de supărat? L-a trezit?

Nu! O s-o alunge de lângă pian.

Speriată, lasă privirea în podea și, în timp ce se frământă să găsească un răspuns, se agață zdravăn de coada măturii, ca să se poată ține pe picioare.

CINE DRACU' E creatura asta timidă care stă în holul meu? Sunt cu totul în ceață. Am mai văzut-o vreodată? O imagine dintr-un vis uitat mi se dezvoltă ca un polaroid în memorie, un inger în albastru veghind lângă patul meu. Dar asta se întâmplă acum niște zile. Ea să fi fost? Și acum e aici, de parcă ar fi prins rădăcini în podeaua mea, cu fața palidă și ochii în pământ. Încheieturile degetelor i se albesc tot mai mult pe măsură ce strânge tot mai tare coada măturii, de parcă

numai asta ar mai ancora-o de Pământ. Basmău îi ascunde părul, iar halatul demodat și mult prea mare îi acoperă silueta firavă. Arată de parc-ar veni din cu totul altă lume.

— Cine ești? o întreb iar, dar pe un ton mai blând, pentru că nu vreau s-o sperii.

Ochi mari, de culoarea celui mai fin espresso și străjuți de cele mai lungi gene pe care le-am văzut vreodată se uită în sus la mine, apoi îndărăt la podea.

Rahat!

O privire fugară a ochilor ei întunecați, fantomatici și sunt... tulburat. E cu cel puțin un cap mai scundă decât mine, are probabil în jur de 1,60, față de cei 1,87 ai mei. Are trăsături delicate: pomeți înalți, nasul cârn, pielea curată, luminoasă, buze palide. Arată ca și cum ar avea nevoie de câteva zile la soare și o masă zdravănă.

E evident că face curat. Dar de ce ea? De ce aici? A venit în locul menajerei mele?

— Unde-i Krystyna? întreb, tăcerea ei începând să mă scoată din sărite.

Poate e fata Krystynei ori nepoata ei.

Se uită în continuare în podea încruntată. Își mușcă buza de jos cu dinții albi și refuză să mă privească.

Uită-te la mine, o rog în gând. Vreau să întind mâna, să o prind de bărbie și să îi ridic capul, dar, ca și cum mi-ar fi citit gândul, înalță fruntea. Ochii ni se întâlnesc, vârful limbii răsare printre buze și își linge nervos buza de sus. Tot trupul mi se încordează copleșit de o emoție fierbinte, puternică, iar dorința mă izbește ca o ghiulea.

Fir-ar mama mă-sii!

Mijesc ochii, căci iritarea urmează imediat după dorință. Ce dracu' e cu mine? De ce are un asemenea efect asupra mea femeia asta, pe care nu am întâlnit-o niciodată? E enervant. Pe sub sprâncelele fine și arcuite, ochii ei se fac și mai mari și se trage un pas înapoi; își face stângaci de lucru cu mătura, o scapă din mâini și aceasta cade

cu zgomot la podea. Cu o grație reținută, se apleacă și o ridică. Apoi se îndreaptă, se agață din nou de coada măturii și în obraji îi înflorește o vagă roșeață. Bâiguie ceva de neînțeles.

Fir-ar să fie! O intimidez pe biata fată?

N-am vrut.

Sunt nervos pe mine. Nu pe ea.

Dar poate motivul e altul.

— Poate că nu înțelegi ce spun, zic eu, de fapt mai mult pentru mine, și îmi trec o mână prin păr, încercând să controlez corpul.

Engleza Krystynei se limita la „da” și „aici”, ceea ce însemna adesea multă gesticulație din partea mea când aveam nevoie să îndeplinesc unele sarcini care depășeau treburile obișnuite. Probabil că și fata asta e poloneză.

— Sunt menajera, Mister, șoptește ea, cu ochii tot în pământ și genele lungi adumbrindu-i obrajii luminoși.

— Unde e Krystyna?

— S-a întors în Polonia.

— Când?

— De săptămâna trecută.

Asta e o noutate. Și eu de ce nu am știut? Îmi plăcea Krystyna. Îmi făcea menajul de trei ani și îmi știa toate micile secrete murdare. Și nici măcar nu am apucat să îmi iau rămas-bun.

Poate e ceva temporar.

— Se întoarce? o întreb.

Cutele de pe fruntea fetei se adâncesc, dar nu scoate o vorbă, deși privirea îi zboară la picioarele mele. Nu știu de ce, asta mă face să mă simt stingherit. Pun mâinile în șolduri și fac câțiva pași în spate în timp ce nedumerirea mea crește:

— De când ești aici?

Răspunde cu o voce pierită, abia auzită:

— În Anglia?

— Uită-te la mine, te rog.

De ce îi e așa teamă să ridice privirea?

Degetele ei fine se strâng din nou în jurul măturii, ca și cum ar fi putut-o folosi ca pe o armă, apoi trage aer în piept și își îndreaptă capul, privind-mă cu niște ochi căprui mari, umezi. Ochi în care m-aș putea îneca. Mi se usucă gura și trupul meu începe iar să se agite.

Futu-i!

— Sunt în Anglia de trei săptămâni.

Are vocea mai limpede și mai sigură, cu un accent pe care nu-l recunosc, iar când vorbește împinge bărbia micuță spre mine, sfidător. Buzele ei sunt acum rozalii, cea de jos mai plină decât cea de sus, pe care o umezește din nou.

Fir-ar!

Iar mi s-a sculat. Mă mai depărtez cu un pas de ea.

— Trei săptămâni? bâigui eu, uluit de reacția pe care o am în fața ei.

De ce mi se întâmplă așa ceva?

Ce-i cu fata asta?

E al dracului de perfectă, îmi zumzăie în minte vocea aceea mică, domoală.

Da. Pentru o femeie în halat de nailon, e tare.

Concentrează-te. Nu mi-a răspuns la întrebare.

— Nu. Întrebam de cât timp ești în apartamentul meu.

De unde vine fata asta? Îmi scormonesc creierul. Doamna Blake a aranjat să vină Krystyna, în baza unui contract pe care-l avea. Dar înlocuitoarea Krystynei rămâne tăcută.

— Vorbești engleza? o întreb, dorindu-mi să vorbească. Cum te cheamă?

Se încruntă, uitându-se la mine ca la un idiot.

— Da, vorbesc engleza. Mă cheamă Alessia Demachi. Sunt în apartamentul dumneavoastră de dimineață, de la ora zece.

Uau. Chiar vorbește engleză.

— Bun. Perfect. Încântat de cunoștință, Alessia Demachi. Eu sunt...

Ce-ar trebui să spun? Trevethick? Trevelyan?

— Maxim.

Dă scurt din cap și o clipă am impresia că s-ar putea să facă o mică plecăciune, dar nu, rămâne dreaptă, strângându-și mătura și străpungându-mă cu privirea ei speriată.

Brusc, am senzația că pereții holului se strâng în jurul meu și mă sufoc. Vreau să fug de străina asta și de ochii ei care îmi pătrund până în suflet.

— Bun, mă bucur că te-am cunoscut, Alessia. Mai bine ți-ai vedea de curățenie.

Și, de parcă tocmai mi-aș fi amintit, adaug:

— Poți să schimbi și așternuturile.

Și fac semn cu mâna în direcția dormitorului.

— Știi unde e lenjeria, da?

Ea dă din nou din cap, dar nu se clintește.

— Mă duc la sala de gimnastică, mormăi eu, deși nu îmi dau seama de ce am simțit nevoia să mă explic în fața ei.

CÂND O IA cu pas săltat pe hol spre dormitorul lui, Alessia se lasă moale pe coada măturii și respiră adânc, ușurată. Se uită cum i se mișcă mușchii de pe spate până în jos, la cele două gropițe aflate exact deasupra beteliei blugilor. E o priveliște tulburătoare, prea tulburătoare. E chiar mai tulburător în picioare decât când era culcat în pat. Dispare în camera lui, iar ea închide ochii și îi stă inima-n loc.

Nu i-a cerut să plece, dar o poate suna pe Agatha, prietena Magdei, și poate să-i spună să găsească pe altcineva care să vină la curățenie. Păruse foarte iritat că l-a deranjat, iar apoi a devenit și mai nervos.

De ce?

Alessia se încruntă și încearcă să alunge spaima care se înfiripă în ea; aruncă o privire spre living, unde e pianul.

Nu. Nu se poate întâmpla una ca asta. Dacă trebuie, îl va implora să o lase să rămână. Nu vrea să plece. Nu poate să plece. Pianul e singura ei evadare. Singura ei bucurie.

Și apoi, mai e și domnul însuși. Abdomenul lui sculptural, picioarele goale și privirea intensă îi înfierbântă imaginația. Are o față de inger și un corp de... ei bine... Roșește. Nu ar trebui să se gândească la așa ceva.

E tare chipeș.

Nu. Gata. Concentrează-te.

Cu mișcări dezordonate, continuă să măture de pe podeaua de lemn o mizerie inexistentă. Va trebui să fie cea mai bună menajeră pe care a avut-o vreodată, ca să nu dorească s-o înlocuiască. După ce a luat această decizie, se duce în living să măture, să curețe și să lustruiască.

Zece minute mai târziu aude ușa de la intrare trântindu-se, când tocmai termina de înfoiat pernuțele negre de pe colțarul în formă de L.

Bun. A plecat.

Se duce direct în dormitor să schimbe așternuturile. Camera e la fel de dezordonată ca de obicei — haine și niște cătușe ciudate pe podea, draperiile pe jumătate trase, cearșafurile răscolite —, dar adună toate hainele și strânge repede așternuturile murdare de pe pat. Se miră când dă de o panglică lată de mătase legată de căpătâiul patului, dar o desface și o pune pe noptieră, alături de cătușe. Când întinde un cearșaf alb curat pe pat, se întreabă la ce-or fi folosind lucrurile astea. Nu are nicio idee și nu vrea să facă nicio presupunere hazardată. Termină de înfățat patul și se duce să se apuce de curățenie și în baie.

ALERG CUM N-AM mai alergat niciodată până acum. Termin cei 8 kilometri pe bandă în timp record, dar nu mă pot împiedica să derulez în cap conversația cu noua mea menajeră.

Tâmpit. Tâmpit. Tâmpit.

Mă aplec și-mi sprijin palmele de genunchi, încercând să îmi recapăt răsufarea. Fug de nenorocita mea de menajeră — femeie de

serviciu, sau cum își zice ea —, încercând să scap de ochii ei mari, căprui.

Nu. Fug de reacția mea în fața ei.

Ochii ăia o să mă bântuie tot restul zilei. Mă îndrept, îmi șterg sudoarea de pe frunte și în fața ochilor îmi apare, nechemată, imaginea ei cu baticul ăla pe cap, în genunchi, în fața mea.

Mi se încordează tot corpul.

Iar.

Și asta numai când m-am gândit la ea.

Futu-i.

Îmi șterg furios transpirația de pe față cu un prosop și mă hotărâsc să ridic și niște greutăți. Da. Asta ar trebui să mi-o scoată din minte. Iau cele mai grele două haltere și îmi încep exercițiile obișnuite.

Sigur, ridicatul greutăților îmi dă tot răgazul din lume să mă gândesc. Cu toată sinceritatea, sunt total nedumerit de reacția mea în fața ei. Nu-mi amintesc să mai fi cunoscut pe cineva care să aibă un asemenea efect asupra mea.

Poate e stresul.

Da. E cea mai logică explicație. Sunt în doliu după pierderea lui Kit și mă zbat să fac față consecințelor.

Kit, ești un mare măgar că m-ai lăsat cu toate responsabilitățile astea.

E copleșitor. *Al dracului de copleșitor.*

Îmi alung din minte toate gândurile despre Kit și despre ea și încerc să mă concentrez asupra antrenamentului, numărând în timp ce mi se încordează mușchii.

Și iau prânzul cu mama în două ceasuri.

Rahat.

ALESSIA E ÎN SPĂLĂTORIE și tocmai mută hainele ude în uscător când aude ușa de la intrare dându-se iar de perete.

Nu se poate! S-a întors.

Bucuroasă că e ascunsă aici, în cea mai mică încăpere din apartament, pregătește masa de călcat și începe să netezească cele câteva haine care erau uscate. Sigur n-o să vină aici. Când termină a cincea cămașă, aude iar ușa și știe că e din nou singură. O enervează că nu i-a strigat un *la revedere* cum a făcut când credea că e Krystyna, dar alungă gândul și termină de călcat cât de repede poate.

Când e gata, se duce în dormitor să vadă dacă a făcut dezordine. Evident, toate hainele de la sală erau împrăștiate pe podea. Cu delicatețe, le ridică pe rând de pe jos. Toate sunt îmbibate de transpirația lui, dar spre surprinderea ei, nu i se mai pare așa respingător ca înainte de a-l cunoaște. Le pune în coșul de rufe murdare și verifică baia. Mirosul proaspăt, curat, al săpunului lui plutește în aer. Închizând ochii, inspiră și, dintr-odată, e transportată înapoi, la brazii înalți care înconjoară casa părintească din Kukës. Se bucură de mireasmă, fără să ia în seamă apăsarea dorului de casă. Acum, casa ei e Londra.

Spală chiuveta și gata, a terminat cu o jumătate de oră mai devreme. Se duce glonț în living și se așază la pian. Degetele ei mângâie clapele și acordurile *Preludiului în Do major* al lui Bach umplu apartamentul; notele dansează în culori strălucitoare în cotloanele camerei, alinându-i sufletul zbuciumat.

INTRU ÎN RESTAURANTUL favorit al mamei, pe Aldwych. Am ajuns mai devreme, dar nu-mi pasă. Trebuie să beau ceva, nu numai ca să uit de ciocnirea cu menajera cea nouă, ci și pentru că am nevoie de un întăritor pentru confruntarea cu mama.

— Maxim!

Mă întorc și în spatele meu stă singura femeie din lume pe care o ador. Maryanne, sora mea cu un an mai mică decât mine, traversează holul. Ochii ei, de aceeași nuanță cu ai mei, se luminează când mă întorc cu fața spre ea. Își aruncă brațele pe după gâtul meu, iar părul ei roșu îmi zboară în față, pentru că e cu numai câțiva centimetri mai scundă decât mine.

— Hei, M.A., mi-a fost dor de tine, îi spun îmbrățișând-o.

— Maxie.

Și vocea ei se frânge.

Rahat. Nu aici.

O strâng și mai tare, dorindu-mi să nu plângă, și sunt surprins de emoția ascuțită care-mi arde gâtul. Își trage nasul, iar când îi dau drumul din brațe văd că are ochii roșii și încercănați. Nu e stilul ei. De obicei seamănă cu mama, care-și ține emoțiile sub un control riguros.

— Tot nu-mi vine să cred că s-a dus, zice ea, strângând o batistă în mână.

— Știi, nici mie. Hai să ne așezăm și să bem ceva.

O iau de cot și o urmăresc pe femeia care ne-a întâmpinat și care ne conduce în sala mare a restaurantului, lambrisată cu lemn. Locul are un aer clasic, de modă veche: lămpi de alamă, tapițerie din piele verde-închis, fețe de masă albe scrobite și pahare scânteietoare de cristal. Domnește un zumzet general, în care se amestecă sporovăiala bărbaților și femeilor de afaceri și clinchetul tacâmurilor pe porțelanul fin. Mă concentrez pe imaginea posteriorului bine conturat al fetei care ne conduce, strâns într-o fustă strâmtă până la genunchi și la țacănitul tocurilor cui pe podeaua de lemn ceruită. Trag scaunul pentru Maryanne, apoi mă așez și eu.

— Două Bloody Mary, îi spun fetei, care ne înmânează fiecăruia câte un meniu și îmi aruncă o privire ghidușă, pe care nu i-o întorc.

O fi având ea un funduleț mișto și un zâmbet drăguț, dar n-am chef de joacă. Sunt preocupat de întâlnirea cu menajera și de amintirea ochilor ei întunecați, speriați. Mă încrunt, alung gândul și îmi îndrept toată atenția către sora mea, în timp ce fata pleacă îmbufnată.

— Când te-ai întors din Cornwall? o întreb.

— Ieri.

— Ce face Văduva?

— Maxim! Știi că urăște cuvântul ăsta.

Oftez exagerat și teatral:

— OK, ce face Înălțimea Sa?

Maryanne se uită urât la mine, apoi afișează o expresie foarte dezamăgită.

Rahat.

— Scuză-mă, mormăi spășit.

— E tulburată, dar e greu să-ți dai seama. Știi și tu cum e ea.

Ochii lui Maryanne se întunecă și pare neliniștită:

— Cred că e ceva ce nu ne spune.

Încuviințez. Știu mult prea bine. Rareori dezvăluie mama vreo fisură în armura ei bine lustruită. Nu a plâns la înmormântarea lui Kit; a fost întruchiparea curajului și a calmului. Nici eu n-am plâns. Eram prea ocupat cu o mahmureală cumplită.

Trag aer în piept și schimb subiectul.

— Când trebuie să te întorci la muncă?

— Luni, răspunde Maryanne cu o mică strâmbătură tristă.

Maryanne a fost singura dintre copiii Trevelyan care a excelat în domeniul academic. A absolvit Wycombe Abbey School, apoi s-a dus să facă medicina la Corpus Christi, Oxford, iar acum e rezident la Royal Brompton Hospital, unde se specializează în medicină cardio-toracică. Și-a urmat vocația, o chemare care s-a înfiripat în ziua în care tata a suferit o tromboză cardiacă masivă și a murit de infarct. Maryanne avea 15 ani și voia să îl salveze. Moartea tatei ne-a afectat în mod diferit pe fiecare dintre noi, pe Kit mai ales, dat fiind că a fost obligat să abandoneze școala și să își asume titlul. Cât despre mine, eu mi-am pierdut singurul părinte aliat.

— Ce face Caro? mă întreabă.

— Jelește. Și e foc și pară că imbecilul ăla nenorocit de Kit nu i-a lăsat nimic prin testament, mârâi eu.

— Cine e imbecil nenorocit?

Întrebarea e pusă de o voce pătrunzătoare, cu accent pe jumătate american. Rowena, contesa văduvă de Trevethick, stă în picioare lângă

noi, cu părul castaniu-roșcat proaspăt coafat, impecabilă în costumul ei bleumarin Chanel și cu un colier cu perle la gât.

Mă ridic.

— Rowena, zic, sărutând-o de formă pe obrazul întors spre mine, apoi îi trag un scaun să se așeze.

— Așa îți întâmpini mama îndoliată, Maxim? se încruntă Rowena, așezându-se și lăsându-și poșeta Birkin pe podea, lângă ea.

Se apleacă peste masă și îi strânge mâna lui Maryanne:

— Bună, draga mea, nu te-am auzit când ai plecat.

— Aveam nevoie de aer, mamă, răspunde soră-mea, strângându-i la rândul ei mâna.

Rowena, contesă de Trevethick, și-a păstrat titlul și după divorțul de tatăl nostru. Își petrece cea mai mare a timpului între New York, unde locuiește și îi place să joace, și Londra, unde editează *Dernier Cri*, o revistă glossy pentru femei.

— Un pahar de Chablis, îi spune ea chelnerului care tocmai ne aducea cele două Bloody Mary.

Ridică dezaprobator din sprâncene când amândoi sorbim îndelung din pahare.

E tot imposibil de subțire și imposibil de frumoasă, mai ales văzută prin lentila unui obiectiv. A fost „femeia fatală“ a generației sale și a ajuns muza multor fotografi, printre care și tatăl meu, cel de-al unsprezecelea conte de Trevethick. I-a fost credincios; titlul și banii lui au atras-o suficient cât să se mărite cu el, dar apoi l-a părăsit și el nu și-a mai revenit niciodată. La patru ani de la divorț, a murit de inimă rea.

O cercetez cu ochii întredeschiși. Are o față netedă ca de bebeluș, fără îndoială rezultatul ultimului peeling chimic. Femeia asta e obsedată să își păstreze tinerețea și nu se abate de la dieta ei riguroasă cu sucuri de legume și cine știe ce mâncare la modă decât pentru un surprinzător pahar de vin. Nu e nicio îndoială, mama mea e foarte frumoasă, dar e la fel de fățarnică pe cât e de magnifică, iar bietul tata a plătit pentru asta.

— Am înțeles că te-ai văzut cu Rajah, mi se adresează ea direct.

— Da.

— Și?

Mă privește ușor miop, căci e mult prea orgolioasă ca să poarte ochelari.

— Totul îmi revine mie.

— Și Caroline?

— Nimic.

— Înțeleg. Ei bine, nu o putem lăsa pe biata fată să moară de foame.

— Nu o *putem* lăsa?

Rowena roșește:

— Tu, spune cu răceală. Nu poți s-o *lași* pe biata fată muritoare de foame. Pe de altă parte, dispune de propriul ei fond și o să moștenească o avere când o să-și dea taică-su obștescul sfârșit. Kit a ales înțelept în privința asta.

— Asta dacă nu cumva n-o dezmoștenește mama ei vitregă, i-o trântesc eu și iau o prea necesară înghițitură de Bloody Mary.

Mama strânge din buze:

— De ce nu o pui la muncă? Poate pentru proiectul imobiliar din Mayfair? Are ochi bun pentru designul de interior și o să-i prindă bine să aibă ceva de făcut.

— Cred că ar fi mai bine s-o lăsăm pe Caroline să decidă ce vrea să facă.

Nu reușesc să îmi ascund resentimentul din voce. Țasta e stilul arogant al mamei de a interacționa cu familia pe care a părăsit-o cu ani în urmă.

— Nu te deranjează că stă la reședința Trevelyan? insistă ea, ignorându-mi tonul.

— Rowena, n-o s-o las fără adăpost.

— Maximilian, n-ai vrea să mi te adresezi cu „mamă“?

— Când o să începi să te porți ca atare, s-ar putea să iau asta în considerare.

— Maxim, mă admonestează Maryanne, și mă fulgeră cu ochii ei de un verde-intens.

Simțindu-mă ca un copil certat, îmi țin gura și studiez meniul înainte să spun ceva ce s-ar putea să regret.

Rowena continuă, fără să ia în seamă grosolănia:

— Trebuie să punem la punct ultimele detalii pentru slujba de pomenire. Mă gândeam să o facem înainte de Paște. O să rog un redactor de la mine să scrie un necrolog pentru Kit. Asta dacă nu cumva...

Vocea i se frânge și se oprește, făcându-ne și pe Maryanne, și pe mine să ridicăm amândoi surprinși capul din meniuri. I se umezesc ochii și, pentru prima dată de când și-a înmormântat fiul cel mare, își arată vârsta. Scoate o batistută cu monogramă și o duce la buze, încercând să se adune.

Fir-ar să fie.

Mă simt ca un rahat. Și-a pierdut fiul cel mare... fiul preferat.

— Dacă nu cumva? mă reped eu.

— Nu l-ați putea scrie tu sau Maryanne, șoptește ea, aruncându-ne amândurora o privire necaracteristică, rugătoare.

— Sigur, zice Maryanne. Îl fac eu.

— Nu. Eu ar trebui să îl fac. O să dezvolt necrologul pe care l-am făcut pentru înmormântare. Comandăm? întreb eu dorind să schimb subiectul.

Mă simțeam stingherit, neobișnuit fiind cu această nefirească afișare a emoțiilor din partea mamei.

Rowena ciugulește din salată, în timp ce Maryanne, înarmată cu furculița și cuțitul, vânează prin farfurie ultimii dumicați de omletă.

— Caroline a zis că s-ar putea să fie însărcinată, le anunț eu luând încă o îmbucătură de chateaubriand.

Rowena ridică brusc privirea și mijeste ochii.

— Da, mi-a zis că încercam, confirmă Maryanne.

— Ei bine, dacă așa stau lucrurile, s-ar putea să fie singura mea șansă să am un nepot și familia asta să-și asigure titlul pentru încă o generație.

Rowena ne aruncă amândurora o privire acuzatoare.

— Asta ar însemna că o să fii bunică, zic eu sec, neluând în seamă restul comentariului ei. Cum se va potrivi chestia asta cu ultima ta cucerire drăgălașă de la New York?

Înclinația Rowenei pentru bărbați tineri, uneori mai tineri decât mezinul ei, este renumită. Îmi aruncă o privire furioasă, eu iau încă o îmbucătură de friptură și îi susțin privirea, provocând-o să spună ceva. Ciudat, dar e prima dată când am sentimentul că am un ascendent asupra mamei. E o noutate, căci mare parte din copilărie și din adolescență mi le-am petrecut încercând fără succes să îi obțin aprobarea.

Maryanne se încruntă la mine. Ridic din umeri, mai tai o felie din friptura delicioasă și o îndes în gură.

— Nici tu, nici Maryanne nu dați niciun semn că ați vrea să vă așezați la casele voastre și ferească Dumnezeu să ajungă averea pe mâinile fratelui tatălui vostru. Cameron e o cauză pierdută, mârâie Rowena, preferând să îmi ignore insolența.

Întâlnirea cu Alessia Demachi îmi răsare nechemată în minte și mă încrunt. Mă uit la Maryanne, și și ea e încruntată și se holbează la mâncarea din farfurie.

Hopa?

— Ce s-a mai întâmplat cu tânărul ăla pe care l-ai cunoscut la schi în Whistler? o întreabă Rowena pe soră-mea.

Mă întorc în apartamentul meu pe inserat. Vlăguit și destul de grizat. Am îndurat un interogatoriu amănunțit din partea mamei referitor la situația tuturor domeniilor, a drepturilor locative și a proprietăților închiriate din Londra, la renovarea apartamentelor din Mayfair, ca să nu mai amintesc despre valoarea portofoliului Trevethick. Aș fi vrut

să-i amintesc că niciuna dintre chestiile astea nu e treaba ei, dar m-am simțit ciudat de mândru să fiu capabil să-i răspund în detaliu la toate întrebările. Până și Maryanne a fost impresionată. Oliver Macmillan m-a instruit bine.

Când mă prăbușesc pe canapea în fața televizorului uriaș din apartamentul meu gol și fără pată, mintea îmi rătăcește — așa cum a făcut-o toată ziua — înapoi la discuția din dimineața asta cu menajera mea cu ochi întunecați.

Unde-o fi acum?

Cât timp va sta în Marea Britanie?

Oare cum arată fără halatul ăla care n-are nicio formă?

Câți ani are? Pare tânără. Probabil prea tânără.

Prea tânără pentru ce?

Mă foiesc neliniștit pe canapea și încep să hoinăresc printre canalele TV. Poate reacția mea la ea a fost o excepție. Adică, să fim serioși, arăta ca o călugăriță. Poate am o slăbiciune pentru călugărițe. Râd în sinea mea de acest gând ridicol. Telefonul bâzâie: am un mesaj de la Caroline.

Cum a fost prânzul?

Obositor. Văduva nu s-a dezmințit.

Dacă te însori, eu o să fiu Văduva.

De ce îmi zice chestia asta? În plus, n-am de gând să mă însor. Mă rog... nu deocamdată. Mi-am amintit tirada mamei despre nepoți și clatin din cap. Copii. Nu. Pur și simplu nu. Nu încă, în orice caz.

N-o să se întâmple prea curând.

Bun.

Ce faci?

Acasă, la televizor.

Ești OK?

Pot să trec pe la tine?

Ultimul lucru de care am nevoie acum e Caroline, care să mă amețească de tot de cap sau de orice altă parte a anatomiei mele.

Nu sunt singur.

O mică minciună nevinovată.

Iar preacurvești, m-am prins. :P

Ce bine mă cunoști!

Noapte bună, Caro.

Mă uit la telefon așteptând un răspuns, dar rămâne mut, așa că îmi întorc atenția îndărăt la televizor unde, din păcate, nu găsesc nimic de văzut. Îl închid.

Agitat, mă așez la birou și deschid e-mailul pe iMac. Sunt câteva mesaje de la Oliver despre diverse probleme legate de domenii, dar nu vreau să știu de ele vineri seara. Mai pot să aștepte până luni. Mă uit la ceas și văd cu uimire că e abia 20:00, prea devreme ca să ies. Oricum, imaginea unui club aglomerat nu mă prea atrage în clipa asta.

Mă simt închis în cușcă, dar nici să ies n-am chef, așa că mă duc și mă așez la pian. Pe capac zace o compoziție pe care am început-o cu săptămâni în urmă. Mă uit la note, melodia îmi răsună-n minte și, înainte să îmi dau seama, degetele mele aleargă pe clape și o cânt.

Îmi răsare-n minte imaginea unei fete în albastru, cu ochi întunecați care mă străpung până-n adâncul sufletului. Notele noi curg într-un șuvoi și improvizez în continuare, cântând dincolo de punctul în care se termina compoziția mea.

Fir-ar să fie!

Cuprins de o înflăcărare neobișnuită, mă opresc, pescuiesc telefonul din buzunar și găsesc aplicația de înregistrare audio. Apăs pe RECORD și o iau de la capăt. Camera răsună de notele pianului. Evocatoare. Melancolice. Tulburându-mă. Inspirându-mă.

Sunt menajera, Mister.

Da, vorbesc engleza. Mă cheamă Alessia Demachi.

Alessia.

Când mă uit la ceas, e trecut de miezul nopții. Mă întind și mă uit la manuscrisul din fața mea. E terminat. Am scris toată bucata și mă copleșește un sentiment de împlinire. De câtă vreme tot încercam? Și n-a fost nevoie decât de o întâlnire cu noua mea menajeră. Clatin din cap și, de data asta, mă duc la culcare devreme și singur.

Capitolul cinci

Alessia descuie cu mare nerăbdare ușa apartamentului cu pian. Inima-i stă în loc când e întâmpinată de tăcerea descurajantă a alarmei. Liniștea asta înseamnă că tulburătorul domn cu ochi verzi e în casă. I-a cotropit visele încă de când l-a văzut gol, întins pe tot patul. Iar în weekend, în clipele de liniște, nu s-a putut gândi decât la el. Nu înțelege de ce, poate din cauza privirii scurte, pătrunzătoare pe care i-a aruncat-o când o privea de la înălțime pe hol sau poate pentru că e înalt și chipeș și suplu, cu gropițe la spate, chiar deasupra posteriorului musculos, athletic...

Încetează!

Gândurile i-au luat-o cu totul razna.

Încet, își dă jos ghetele și șosetele ude și apoi, cu picioarele goale, trece repede pe coridor înspre bucătărie. Bufetul e plin de sticle de bere și ambalaje de mâncare, dar Alessia o zbughește spre un loc mai sigur, în spălătorie. Își așază ghetele și șosetele pe radiator, sperând că se vor usca până ce va trebui să plece.

Își scoate căciula udă și mănușile, le atârnă de cuierul de lângă boiler, apoi își scoate hanoracul pe care i l-a dat Magda. Îl atârnă de același cui, dar se încruntă când vede că picură apă pe gresie. Ploaia torențială i-a udat learcă și blugii. Dărdăie puțin când și-i scoate și își trage pe ea halatul, fericită că a rămas uscat în punga de plastic. Poalele îi ajung până la genunchi, așa că nu e indecentă fără blugi. Aruncă o privire în bucătărie, să verifice dacă e acolo. Probabil doarme încă, așa că își aruncă blugii uzi în uscător și îi dă drumul. Măcarăștia să fie uscați când pleacă acasă. Are picioarele înroșite și iritate din cauza frigului, așa că ia un prosop uscat din teancul de rufe curate și le freacă viguros pe amândouă, aducând un strop de viață în degetele rebegite. După ce se mai încălzesc, își trage tenișii.

— Alessia?

Zot!

Domnul s-a trezit! Ce-o fi vrând?

Iute, cât de iute îi permit degetele degerate, scoate baticul din pungă de plastic și și-l înfășoară în jurul capului, conștientă că părul impletit e și el ud. Respiră adânc, iese din spălătorie și-l găsește stând în bucătărie. Își înnoadă brațele în jurul ei, ca să se încălzească.

— Bună, zice el, și zâmbește.

Alessia se uită la el. Are un zâmbet amețitor, care îi luminează fața frumoasă și ochii de smarald. Își ferește privirea, orbită de înfățișarea lui și jenată de îmbujorarea care i se întinde pe față.

Dar îi este ceva mai cald acum.

Era așa de încruntat ultima dată când l-a văzut... ce s-o fi întâmplat de și-a schimbat atitudinea?

— Alessia? zice el din nou.

— Da, Mister, răspunde cu privirea tot în podea.

Măcar de data asta e îmbrăcat.

— Nu voiam decât să te salut.

Îi aruncă o privire, dar nu înțelege ce vrea. Acum zâmbetul lui nu mai e așa luminos și fruntea i s-a încrețit.

— Bună, spune ea, neștiind prea bine ce așteaptă de la ea.

El dă din cap și se foiește șovăitor de pe un picior pe altul. Alessia își imaginează că o să mai spună ceva, dar el se întoarce și iese din bucătărie.

CE IDIOT SUNT! Mă maimuțăresc singur și-mi zic „Bună“. Tot weekendul m-am gândit numai la fata asta și n-am fost în stare de mai mult decât „Nu voiam decât să te salut“?

Ce naiba e cu mine?

Mă duc înapoi în dormitor și observ urme de picioare ude pe hol.

O fi mers desculță prin ploaie? Nu, sigur că nu.

Dormitorul meu e mohorât, iar prveliștea Tamisei e ștearsă și deprimantă. Afară toarnă cu găleata. Dis-de-dimineată rafalele de

ploaie băteau în fereastră și zgomotul m-a trezit. *Rahat*. Probabil a venit pe jos pe vremea asta cumplită. Mă întreb din nou unde stă și cât de mult are de mers. Am sperat să o atrag într-o conversație azi-dimineață și să aflu toate amănuntele astea, dar îmi dau seama că se simte stânjenită în prezența mea.

Să fie prezența mea sau a bărbaților în general?

E un gând neliniștitor. Poate eu sunt cel care se simte stânjenit. La urma urmelor, ea e cea care m-a alungat din apartament săptămâna trecută și ideea că am fugit ca s-o evit e deconcertantă. Mă hotărâsc să nu mai permit să se întâmple una ca asta.

Adevărul e că m-a inspirat. M-am cufundat tot weekendul în muzică. Mi-a oferit o distragere de la noua și nedorita mea responsabilitate și un răgaz în doliul meu — sau poate că am găsit eu o cale de a-mi canaliza suferința... nu știu. Am terminat trei piese, am ciorne pentru alte două, ba chiar sunt tentat să pun pe versuri una dintre ele. N-am luat în seamă telefonul, e-mailul și, o dată în viață, m-am simțit împăcat. A fost o revelație. Cine ar fi spus că pot fi așa de productiv? Ce nu înțeleg e de ce m-a afectat fata asta atât de tare, când abia dacă am schimbat câteva vorbe. Nu are niciun sens, dar nici nu vreau să mă gândesc prea mult la asta.

Iau telefonul de pe noptieră și cobor privirea spre pat. Așternuturile sunt vraiste.

Drace, sunt un porc mizerabil.

Îmi fac patul în grabă. Din mormanul de haine azvârlite pe sofa iau o bluză de trening cu glugă și o trag peste tricou. E răcoare. Probabil că și ei îi e frig, cu picioarele ude. Pe hol mă opresc și reglez termostatul cu câteva grade în plus. Nu-mi place ideea că îi e frig.

Iese din bucătărie cu un coș gol de rufe și o găleată de plastic plină de soluții de curățat și cârpe. Trece pe lângă mine cu capul în jos și se duce spre dormitor. Mă uit după silueta care se depărtează în halatul inform: picioare lungi, albe, o ușoară legănare a șoldurilor... și chiloții ăia de un roz-aprins pe care-i întrezăresc prin nailon? De

sub batic iese o coadă groasă, brună, care-i șerpuiește pe spate până aproape de linia chiloșilor roz și se leagănă dintr-o parte în alta când pășește. Știu că ar trebui să mă uit în altă parte, dar sunt distras de chiloșii ei. Îi acoperă tot fundul și urcă în sus, până la talie. Probabil sunt cei mai mari chiloși pe care i-am văzut la o femeie. Iar trupul mi se agită de parcă aș fi un puștan de 13 ani.

Futu-i! Gem în sinea mea, simțindu-mă ca un pervers, și rezist nevoii de a o urma. În schimb, mă duc în living, unde mă așez la computer să citesc e-mailurile de la Oliver, să-mi ignor dorința și pe menajera mea, Alessia Demachi.

ALESSIA E SURPRINSĂ să găsească patul făcut. De câte ori a fost în apartamentul lui, patul era întotdeauna vraiaște. Tot mai e un morman de haine pe sofa, dar pare mai ordonat decât până acum. Trage draperiile și se uită afară, la râu. „Tamisa.“ Șoptește cuvântul cu glas tare, cu vocea tremurând puțin.

E întunecată și cenușie, cum sunt și copacii golași de pe malul opus... nu ca Drinul. Nu-i ca acasă. Aici e o zonă urbană aglomerată, foarte aglomerată. Acasă era înconjurată de ogoare mănoase și munți acoperiți cu zăpadă. Alungă gândurile dureroase despre casă. E aici ca să facă o treabă, o treabă pe care și-o dorește, pentru că vine la pachet cu un bonus, pianul. Se întreabă dacă el avea de gând să stea acasă toată ziua, iar gândul că s-ar putea să rămână aici o săptămână. Prezența lui o va împiedica să cânte bucățile ei preferate.

Dar partea bună e că ar putea să-l vadă.

Bărbatul care a pus stăpânire pe visele ei.

Trebuie să înceteze să se mai gândească la el. *Acum*. Cu inima grea, începe să atârne câteva dintre hainele împrăștiate în garderobă. Cele pe care le consideră murdare le pune în coșul de rufe.

În baia lui stăruie un miros de lemn de santal și conifere. E un iz plăcut, masculin. Inspiră adânc și se desfată așa cum a mai făcut și

înainte. În minte îi răsar ochii lui pătrunzători... umerii lați... abdomenul plat. Pulverizează soluție de curățat pe oglindă și freacă energic.

Încetează! Încetează! Încetează!

Lucrează pentru el, nu i-ar putea stârni niciodată interesul. La urma urmelor, e doar femeia de serviciu.

Ultima ei treabă în dormitor e să golească coșul de gunoi. Spre mirarea ei, îl găsește gol. Fără prezervative folosite. Îl pune la loc după noptieră și, dintr-un motiv inexplicabil, coșul gol o face să zâmbească.

Când adună rufele și produsele de curățenie, privește câteva clipe cele două fotografii monocrome de pe perete. Ambele sunt nuduri. Într-una, o femeie stă în genunchi, cu pielea palidă și translucidă. I se văd tălpile, posteriorul și curba grațioasă a spatelui; își ține părul blond adunat în creștetul capului, iar câteva șuvițe rătăcite îi ating gâtul. Modelul e frumos, cel puțin din unghiul ăsta. A doua fotografie e un prim-plan cu conturul gâtului unei femei, cu părul pieptănat într-o parte și curba coloanei de la primele vertebre până în jos, spre fund. Pielea ei ca abanosul e luminoasă, mângâiată de lumină. E minunată. Alessia oftează. Judecând după aceste fotografii, probabil că îi plac femeile, și se întreabă dacă e fotograf. Poate într-o bună zi o s-o pozeze și pe ea. Scutură din cap la gândul îndrăzneț și se întoarce la bucătărie să se ocupe de haosul de ambalaje de mâncare, sticle goale de bere și vase de spălat.

AM LĂSAT DEOPARTE scrisorile și e-mailurile de condoleanțe, propunându-mi să răspund altă dată — acum nu le pot face față. Cum naiba a reușit Kit să se descurce cu subsidiile pentru agricultură și creșterea vitelor și toate celelalte porcării pe care le implică pășunarea și cultivarea a mii de hectare de pământ? Pentru o clipă, îmi doresc să fi studiat la facultate managementul fermelor sau afacerile, în loc de arte și muzică.

Când a murit tata, Kit făcea economia la LSE. Fiu ascultător ca întotdeauna, a renunțat la LSE și s-a înscris la universitatea ducatului

Cornwall, ca să studieze agricultura și managementul proprietăților. Cu peste 12 000 de hectare de controlat, acum îmi dau seama că a fost o decizie înțeleaptă. Kit a fost mereu rațional, mai puțin atunci când era vorba despre gonit pe motocicletă în toiul iernii pe drumurile înghețate de pe domeniul Trevethick. Îmi cuprind capul în palme și îmi amintesc de trupul lui distrus, zăcând la morgă.

De ce, Kit, de ce? întreb pentru a mia oară.

Vremea tot mai urâtă de dincolo de fereastră îmi reflectă dispoziția. Mă ridic și mă îndrept spre geam, să arunc o privire. Pe râu sunt două ambarcațiuni, care se îndreaptă în direcții opuse: o șalupă a poliției, care merge spre est, și o navă de pasageri, care se îndreaptă spre Cadogan Pier. Privesc scena încruntat. Locuiesc de atâta vreme pe chei, dar nu am folosit niciodată transportul fluvial. În copilărie îmi tot doream să ne ia mama la plimbare pe râu, pe mine și pe Maryanne, dar nu s-a întâmplat niciodată. Era mereu prea ocupată. Mereu. Și nu le-a spus niciodată nici multelor noastre doici să ne plimbe cu barca pe Tamisa. Țsta e un alt dinte al meu împotriva Rowenei. Kit, desigur, nu era cu noi pe vremea aceea, era deja la internat.

Clatin din cap și mă învârt în jurul pianului, privind pe furiș partiturile la care am lucrat tot weekendul. Vederea acestor pagini mă binedispune și, ca să fac o pauză de la computer, mă așez la pian cu gândul să cânt ceva.

DIN CELE TREI bucătării în care face curat Alessia, asta e preferata ei. Peretele, dulapurile de jos și blaturile sunt făcute din sticlă bleu, ușor de șters. E lucioasă și aerisită, cât se poate de diferită de bucătăria înghesuită, de casă la țară, a părinților ei. Verifică și cuptorul, poate domnul a gătit ceva, dar e totul lună. Alessia bănuiește că nu l-a folosit niciodată.

Tocmai șterge ultima farfurie când începe muzica. Se oprește, recunoscând imediat melodia. E cea de pe manuscrisul pe care l-a văzut de atâtea ori pe pian, dar melodia continuă după șirul de note

pe care le citise, cu sunete delicate și triste care se transformă în jurul ei în nuanțe plângătoare de albastru și cenușiu.

Așa ceva trebuie să vadă.

Pune cu mare grijă farfuria pe blat, se strecoară afară din bucătărie și se duce tiptil spre living. Aruncă o privire și îl vede la pian. Cu ochii închiși, simte muzica, fiecare notă i se reflectă pe chip. Cum se uită așa la el — încruntat, cu capul lăsat într-o parte și buzele întredeschise —, simte că i se taie răsuflarea.

E captivată.

De el.

De muzică.

E talentat.

Bucata e tristă, încărcată de dor și jale, iar acum, când se uită la el, ecoul notelor îi răsună în cap în tonuri și mai subtile de albastru și cenușiu. Într-adevăr, e cel mai chipeș bărbat pe care l-a văzut vreodată. E mai chipeș chiar decât... Nu!

Ochi albaștri ca gheața mă țintuiesc. Furioși.

Nu. Nu te mai gândi la bărbatul ăla îngrozitor!

Pune capăt acestei amintiri. E prea dureros. Și se concentrează asupra domnului, care e pe punctul de a termina melodia melancolică. Înainte s-o zărească, Alessia se întoarce pe vârfuri la bucătărie; nu vrea să se enerveze din nou pentru că a prins-o trăgând cu ochiul în loc să-și facă treaba.

Termină de spălat blatul de lucru, repetându-și în cap compoziția lui. Acum, singura încăpere pe care o mai are de curățat e livingul — unde se află el.

Adunându-și curajul, ia lacul și niște cârpe, pregătindu-se să-l înfrunte. Ezită în prag. El se uită atent în monitorul computerului. Ridică privirea, o vede, iar pe fața lui se citește o surprindere plăcută.

— Pot, Mister? întreabă ea și face semn cu tubul de lac de mobilă spre încăpere.

— Sigur. Intră. Fă ce ai de făcut, Alessia. Și numele meu e Maxim.

Îi aruncă un zâmbet fugar și începe cu canapeaua, umflând pernele și dând cu palma firmiturile pe podea.

MDA, ÎMI CAM distrage atenția...

Cum aş putea să mă concentrez când ea se foiește așa de aproape de mine? Și să pretind că aş citi raportul revizuit al costurilor pentru renovarea imobilelor din Mayfair, când de fapt nu fac decât să o urmăresc pe ea din priviri? Are o grație senzuală în mișcări; când se apleacă peste canapea, mlădioasă, cu brațele ferme întinzându-se și mâinile delicate, cu degete lungi care mătură firmiturile de sub pernuțe și le dau jos. Mă înfioresc din cap până-n picioare și mă străbate prin tot trupul o încordare plăcută, acordată la prezența ei în încăpere.

Poate fi ceva mai nepermis de-atât? E foarte aproape, dar cu totul de neatins. Se apucă să scuture pernuțele negre împrăștiate pe canapea și halatul i se trage în față și se mulează pe spate, trădând chiloții roz de dedesubt.

Respir tot mai repezit și trebuie să-mi înăbuș un geamăt.

Sunt un pervers nenorocit.

Ea termină cu sofaua și îi fug ochii spre mine. Mă străduiesc să mă prefac cufundat în tablele din fața mea în timp ce mi se ridică părul pe ceafă. Își ia tubul de lac, pulverizează puțin pe o cârpă și se îndreaptă spre pian. Cu o altă privire scurtă, îngrijorată spre mine, începe să-l lustruiască încet, ca să-l facă oglindă. Se întinde peste pian și halatul i se ridică la spate, mult mai sus de spatele genunchilor.

Dumnezeule!

Cu un pas măsurat și calm se învârte în jurul pianului lustruind și ștergând, în timp ce respiră tot mai greu și mai repezit din cauza efortului. E chinuitor. Închid ochii și mă gândesc cum aş putea smulge aceeași reacție și din partea ei.

Rahat. Mă așez picior peste picior ca să ascund reacția naturală a corpului. Devine de-a dreptul caraghios. Nu face decât să lustruiască blestematul ăla de pian.

Continuă să ștergă de praf claviatura, deși clapele nu scot niciun sunet. Privirea îi fuge iar spre mine, iar eu mă uit repede la cifrele din tabel, care plutesc pe pagină complet lipsite de sens. Când îndrăznesc să-mi arunc iar privirea spre ea, e aplecată, cu o față gânditoare, și pare să cântărească manuscrisul din stativ. Se uită la compoziția mea cu fruntea încrêțită ca și cum s-ar concentra intens.

Oare poate citi note?

Îmi citește partitura?

Ridică privirea și mă vede. Ochii i se măresc stânjeniți și scoate involuntar limba, umezindu-și buza de sus, în timp obraji i se îmbujorează.

Futu-i.

Ferindu-și ochii, se lasă în jos, în spatele pianului, probabil ca să ștergă de praf picioarele sau taburetul.

Nu mai pot suporta.

Tresar speriat când îmi sună telefonul. E Oliver.

— Bună, răspund eu răgușit, mai recunoscător ca niciodată pentru întrerupere.

Trebuie să ies din living.

La naiba, mi-am făgăduit că n-am să-i mai permit să mă oblige să plec.

— Trevethick?

— Da, Oliver. Ce-i?

— Avem o problemă de planificare care cred că necesită atenția ta.

Bat holul în lung și-n lat în timp ce Oliver mă bombardează cu date despre scafe și pereți de rezistență din cadrul proiectului Mayfair.

CÂND IESE DIN cameră, Alessia are senzația că i-ar fi trecut o furtună pe deasupra capului și s-a dus să facă ravagii în altă parte — pe hol, poate. Alessia răsuflă ușurată, recunoscătoare că a plecat. Îl aude vorbind la telefon cu o voce profundă, dar melodioasă. I se pare că n-a mai conștientizat niciodată atât de acut prezența cuiva.

Trebuie să înceteze să se mai gândească la el și să fie atentă la curățenie. Termină de șters de praf pianul, deși nu poate scăpa de sentimentul tulburător că a urmărit-o cât a făcut curat.

Nu. E imposibil.

De ce s-ar uita la mine?

Poate vrea să vadă cum face curat, ca doamna Kingsbury. Alessia zâmbește la acest gând prostesc și își dă seama că acum îi este mult mai cald decât atunci când a ajuns. Nu e sigură dacă sursa căldurii e în cameră sau în ea însăși.

Încălzită de prezența lui.

Raționamentul năstrușnic îi aduce un alt zâmbet pe buze. Cum el a ieșit din cameră, profită de ocazie și se duce repede să ia aspiratorul. Domnul e la capătul celălalt al holului, sprijinit de perete, bătând măsura cu picioarele lui lungi și neliniștite. Vorbește cu un ton scăzut, dar se uită după ea când intră în bucătărie. Când se întoarce cu aspiratorul în sufragerie îl găsește întors la birou, dar tot vorbind la telefon. Cum o vede, se ridică.

— Stai o clipă, Oliver. Continuă, te rog, i se adresează de astă dată ei, și face semn cu mâna spre cameră, dându-i permisiunea să dea cu aspiratorul.

Iese din nou din încăpere. Și-a descheiat bluza neagră de trening cu glugă pe care o poartă. Pe dedesubt, are un tricou gri în V cu o coroană înaripată neagră și inscripția LA 1781. Alessia roșește când observă un smoc de păr ieșind prin decolteul tricoului. În minte îi răsună vocea mamei, certând-o cu tonul acela special al ei: *Alessia! Ce faci?*

Mă uit la un bărbat, mamă.

Un bărbat care mi se pare atrăgător.

Un bărbat care-mi face sângele să clocotească în vene.

Își imaginează expresia scandalizată a mamei, ceea ce o face să zâmbească.

Of, mamă, aici, în Anglia, totul e foarte diferit. Bărbații. Femeile. Cum se poartă. Cum interacționează.

Gândul Alessiei zboară într-un loc mai întunecat. La el.
Nu. Nu te gândi la bărbatul acela.

E în siguranță acum, aici, în Londra, cu domnul. Trebuie să se concentreze să își păstreze jobul ăsta.

Aspiratorul e un aparat Henry. Cilindrul mare, roșu, e împodobit cu doi ochi mari și un zâmbet. De câte ori îl vede pe Henry, nu se poate abține și zâmbește. Îl bagă în priză și începe să aspire covorul și podeaua de lemn. Într-un sfert de oră e gata.

Domnul nu e în hol, așa că îl pune pe Henry înapoi în culcușul lui, în dulapul din spălătorie. Alessia îi dă o palmă prietenească, închide dulapul și se duce la bucătărie.

— Bună, zice domnul când intră în bucătărie. Eu trebuie să plec. Ai banii pe consolă. Poți să încui și să conectezi tu alarma?

Ea încuviințează din cap, dar e așa de orbită de zâmbetul lui larg, încât trebuie să își înfigă privirea-n podea. Dar în sinea ei bucuria izbucnește ca un răsărit de soare minunat, pentru că el pleacă și ea poate să cânte la pian.

El ezită o clipă, apoi scoate o umbrelă mare, neagră.

— Poți să împrumuți asta. Afară încă plouă de să nu dai un câine afară.
Un câine?

Alessia e buimăcită. Aruncă o privire fugară spre fața lui și-i stă inima în loc în fața zâmbetului lui cald și a gestului generos. La umbrela și șoptește:

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Ne vedem miercuri, Alessia, zice el și pleacă, lăsând-o singură în bucătărie.

Peste câteva clipe, aude ușa de la intrare închizându-se.

Alessia se uită la umbrelă. E de modă veche, cu mâner de lemn și inel auriu. Minunându-se de generozitatea domnului, se duce în sufragerie și se așază la pian. Sprijină umbrela în capătul claviaturii și, în cinstea vremii îngrozitoare, începe să cânte preludiul *Picături de ploaie* al lui Chopin.

MĂ ÎNCĂLZESC și mă desfăț cu șoapta Alessiei, micul ei „mulțumesc”. Sunt ridicol de încântat de mine însumi că am fost în sfârșit capabil să o ajut cu gestul ăsta mărunț. Nu sunt obișnuit să fac fapte bune, deși presupun că există și un motiv ascuns al bunătății mele, un motiv pe care nu vreau să-l analizez prea profund acum, căci s-ar putea să confirme că sunt nemernicul nenorocit care îmi imaginez că sunt. Oricum ar fi, gestul mă face să mă simt bine, iar ăsta e un sentiment nou.

Cu energie reinnoită, renunț la lift și cobor în fugă scările până la parter. Nu prea am chef să plec, dar am întâlnire cu Oliver și cu diverși prestatori de servicii pe șantierul proiectului Mayfair. Mă uit la hainele mele și nu pot decât să sper că nu se așteaptă să mă vadă venind în costum.

Nu, ăsta era stilul lui Kit, el avea un dulap plin de costume făcute de comandă pe Savile Row.

Afară, mă feresc de picăturile de ploaie și opresc un taxi.

— Cred că a mers bine, zice Oliver.

Încuviințez și străbatem împreună noul atrium pavat al uneia dintre clădirile renovate. Muncitori în salopete și cu căști galbene își văd de treabă prin jurul nostru, în timp ce noi ne croim drum spre fațada placată cu lemn a clădirii. Praful din aer mi-a uscat gâtul. Trebuie să beau ceva.

— Ai fler pentru chestiile astea, Trevethick. Cred că antreprenorului i-au plăcut sugestiile tale.

— Oliver. Spune-mi Maxim. Te rog să-mi folosești numele. Înainte așa îmi spuneai.

— Foarte bine, milord.

— Ce mama dracului!

— Maxim.

Oliver îmi zâmbește scurt.

— Trebuie să aducem un designer de interior să pună totul la punct pentru apartamentul de prezentare, probabil cam într-o lună. Am făcut o listă de trei nume, oameni la care apela Kit.

Kit? Kit era Kit. Eu de ce nu pot fi Maxim și atât?

— Caroline ar putea fi o idee bună.

— A, lady Trevethick?

— Mama mi-a sugerat să o folosesc.

Oliver se zbârlește.

Hopa! Ce are Oliver împotriva Carolinei? Sau poate are ceva împotriva Rowenei? Nu m-ar mira, mama are adesea acest efect asupra oamenilor.

— O să vorbesc cu Caroline, dar trimite-mi și numele celorlalți și niște mostre din lucrările lor, răspund.

Oliver încuviințează, iar eu îmi scot casca și i-o dau.

— Pe mâine, zice el și împinge ușa șubredă din peretele provizoriu din lemn care ascunde fațada imobilului.

Ploaia s-a oprit în cele din urmă, dar e întuneric. Îmi ridic gulerul hainei și, cât aștept taxiul, încerc să mă hotărâsc dacă să mă duc acasă sau la club.

Plimbându-mă în jurul pianului cu coadă scurtă, mă gândesc cum se întinsese Alessia să-l lustruiască. Acum strălucește sub candelabru. Cine s-ar fi gândit că voi fi atât de atras de o femeie în halat de nailon și chiloți roz uriași?

Cum a reușit să ajungă să mă obsedeze într-un timp așa de scurt? Nu știu nimic despre ea, cu excepția faptului că e diferită de toate femeile pe care le-am cunoscut. Femeile din viața mea sunt îndrăznețe și increzătoare, știu ce vor și nu se dau în lături să ceară. Ea nu-i așa. Sfioasă și total devotată muncii ei, Alessia pare reticentă să interacționeze cu mine... ca și cum și-ar dori să fie invizibilă. Mă nedumerește. Îmi revine în gând timiditatea ei când a primit umbrela și mă face să zâmbesc. A fost atât de plăcut surprinsă, încât mă întreb

cum o fi viața ei dacă e așa de recunoscătoare pentru un gest atât de mărunț.

Mă așez pe taburetul din fața pianului și frunzăresc primul manuscris, amintindu-mi de expresia ei când s-a uitat peste partitură. Poate chiar știe să citească notele. Poate chiar și cântă. O parte din mine vrea să știe ce crede despre compoziția mea. Dar îmi dau seama că sunt doar speculații. Singura certitudine e nevoia care îmi încinge vintrele.

Futu-i. Leși în oraș și te regulează.

În loc de asta, rămân la pian și cânt fiecare cântec iar și iar.

ALESSIA STĂ ÎNTINSĂ pe patul ei pliant, într-o cămăruță mică din casa Magdei. I se învârte capul, are multe de făcut, dar gândurile i se întorc din nou la domnul cu ochi verzi. Îl vede stând la pian. Ochii lui închiși, fruntea încrêțită, gura moale, trăind muzica — și apoi expresia lui caldă când îi dă umbrela. Părul ciufulit și buzele pline, arcuite într-un zâmbet îmbietor. Se întreabă cum ar fi să le sărute.

Mâna i se plimbă în jos pe trup, peste sâni.

Ar putea s-o sărute aici.

Gâfâie, abandonându-se fanteziei, mâna îi alunecă și mai jos și își imaginează că îi simte palma peste mâna ei.

Atingând-o.

Aici.

Începe să se mângâie, înăbușindu-și gemetele, conștientă de pereții subțiri ai camerei.

Se gândește la el pe măsură ce trupul i se încordează.

Mai mult.

Tot mai mult.

Fața lui.

Spatele lui.

Picioarele lui lungi.

Și mai mult.

Fundul lui ferm.
 Stomacul lui plat.
 Geme când are orgasm și adoarme epuizată.
 Numai ca să-l viseze tot pe el.

MĂ FOIESC ȘI mă învârt în somn.

*Stă în prag. O nălucă în albastru.
 Vino. Întinde-te lângă mine. Te doresc.
 Dar ea se întoarce, iar acum e în salon. Lustruiește pianul.
 Nu are nimic pe ea, doar niște chiloși roz, mari.
 Mă întind să o ating, dar se evaporă.*

Și mă trezesc.

Futu-i.

Sunt în erecție. Dureros.

La dracu'. Trebuie să ies mai des în oraș.

Mă rezolv repede.

Când am făcut ultima dată chestia asta? Trebuie să fac sex. Măine.

Asta am să fac. Mă întorc și cad într-un somn agitat.

După-amiaza următoare Oliver îmi prezintă cheltuielile fiecărei proprietăți. Birourile noastre sunt chiar lângă Berkeley Square, într-o casă în stil georgian transformată de tata în clădire de birouri în anii 1980. Face parte din fondul imobiliar Trevethick, iar la etajele superioare adăpostește alte două companii.

Încerc să mă concentrez asupra cifrelor pe care le analizăm, dar sunt conștient că ușa biroului lui Kit e întredeschisă. E tulburător. Nu mă pot hotărî să lucrez acolo. Nu încă. Aproape că îl pot auzi vorbind la telefon sau râzând la glumele mele proaste sau admonestându-l pe Oliver pentru cine știe ce tâmpenie. Aproape că mă aștept să dea

năvală pe ușă. A fost atât de în largul lui în lumea asta, atât de stăpân pe domeniul lui! Făcea să pară totul foarte simplu.

Dar știi că imi invidia libertatea.

Ce-ți pasă, tu poți să-ți croiești drum prin Londra făcând sex, Rezervă. Unii dintre noi trebuie să-și câștige existența muncind.

Stau în fața trupului frânt, fără viață al lui Kit, cu o doctoriță de la urgențe.

Da. El este, confirm.

Mulțumesc, lord Trevethick, șoptește ea.

A fost prima dată când cineva mi s-a adresat cu acest titlu...

— Cred că putem lăsa lucrurile așa cum sunt trimestrul următor și facem după aceea o evaluare, spune Oliver, readucându-mă în prezent. Deși chiar cred că ar trebui să te duci și să vizitezi proprietățile.

— Da, ar trebui.

La un moment dat...

Nu știu decât vag istoria recentă a celor trei domenii, dar știu că grație bunei gestionări a bunicului, tatălui și fratelui meu, toate trei sunt profitabile. Spre deosebire de mulți din clasa noastră, familia Trevelyan nu are probleme financiare.

Reședința Angwin, aflată în Cotswolds, în Oxfordshire, este înfloritoare. Deschisă publicului, are un centru cu produse pentru grădinărit, o sală de gimnastică și o grădină zoologică pentru copii, o ceainărie și pajiști deschise publicului. Tyok, din Northumberland, e închiriată integral unui american bogat care se crede lord. Kit și Oliver s-au întrebat adesea de ce nu și-a cumpărat propriul lui domeniu, iar acum mă întreb și eu același lucru. Pe de altă parte, conacul Tresyllian din Cornwall este una dintre cele mai mari ferme organice din Marea Britanie. John, tatăl meu, al unsprezecelea conte de Trevethick, a fost unul dintre pionierii agriculturii organice, în vreme ce toți contemporanii lui au strămbat din nas la această inițiativă. Mai recent, ca să sporească veniturile familiei, Kit a conceput și construit câteva case de vacanță de lux la marginea moșiei. Sunt la mare căutare, mai ales pe timpul verii.

— Acum trebuie să discutăm cum intenționezi *tu* să gestionezi domeniile și de cât personal ai nevoie.

— Cum?

Îmi stă inima-n loc și mă lupt să rămân concentrat, în vreme ce Oliver îi dă-nainte. Minteaa mea rătăcește. Măine vine din nou Alessia. E singurul personal de care sunt interesat pentru moment, și asta din motive complet nelalocul lor. Antrenamentul epuizant de dimineață, de la sală, nu mi-a redus cu nimic fascinația pentru ea.

Sunt vrăjit, și nici măcar nu o cunosc pe fata asta.

Bâzâie telefonul; am un mesaj de la Caroline. Când îl citesc, simt furnicături prin cap și mi se pune un nod în gât.

Nu sunt însărcinată. ☹

Nu am nimic de la Kit.

Nici măcar un copil.

Rahat! Durerea răsare de nicăieri, încolțindu-mă.

— Oliver, va trebui să ne oprim aici. A intervenit ceva.

— Da, Mister, răspunde el. Măine?

— Da. Nu vrei să vii la mine, să zicem, pe la 10?

— S-a făcut, mi... Maxim.

— Bun. Mulțumesc.

Tastez un răspuns pentru Caroline.

Vin la tine.

Nu. Vreau să ies.

Hai să ne îmbătăm.

OK. Unde?

Ești acasă?

Nu. La birou.

OK. Vin eu în oraș.

La Loulou?

Nu. Soho House.

Greek Street.

Acolo nu mă prea cunoaște lumea.

Ne vedem acolo.

Clubul privat e aglomerat, dar reușesc să găesc o masă la etajul al doilea, lângă focul din șemineu. Prefer intimitatea din Hertford Street nr. 5, pe care-l consider clubul meu, dar sunt membru și la Soho House, ca și Caroline. Mă așez și nu trebuie să aștept prea mult până să apară. Pare obosită, și tristă, și slabă. Are colțurile gurii căzute, ochii înnegurați și umflați. Părul blond e necoafat și dezordonat și e îmbrăcată în blugi și pulover, puloverul lui Kit. Asta nu e Caroline cea efervescentă pe care o știu eu. Mă doare inima când se apropie. Îmi citesc propria durere întipărită pe fața ei.

Mă ridic, dar nu scot un sunet când se prăbușește în brațele mele. O îmbrățișez strâns.

Își trage nasul.

— Hei, șoptesc în părul ei.

— Viața e un rahat, murmură ea.

— Știu.

Sper că tonul meu e liniștitor.

— Vrei să stai jos? Dacă te așezi cu fața la mine, n-o să vadă nimeni că ești amărâtă.

— Chiar așa de rău arăt?

Pare ofensată, dar și puțin amuzată. O urmă din vechea Caroline pe care o știu. O sărut pe frunte.

— Niciodată, Caro dragă.

Ea se desprinde din îmbrățișarea mea.

— Fermecător mai ești, bombăne ea, deși se vede că nu e supărată.

Se așază pe jilțul cu catifea din fața mea.

— Ce bei?

— Soho Mule.

— Bună alegere.

Fac semn chelnerului și comand.

— Ai fost un pustnic weekendul ăsta, zice Caroline.

— Am fost ocupat.

— Singur?

— Da, răspund, și mă simt bine că nu o mint.

— Ce s-a întâmplat, Maxim?

— Ce vrei să spui?

Îi arunc privirea „habar n-am despre ce vorbești“.

— Ai cunoscut pe cineva? întrebă.

Ce mama dracului!

Clipesc des și în cap îmi apare imaginea Alessiei goală, numai cu chiloții roz mari pe ea, întinsă peste pian.

— Așa e! zice Caroline, surprinsă.

Mă foiesc pe scaun și clatin din cap.

— Nu!

Protestul meu e prea emfatic.

Caroline ridică o sprânceană.

— Minți.

Futu-i. Poate nu suficient de emfatic.

— De unde știi? o întreb, uimit ca întotdeauna de capacitatea ei de a vedea dincolo de aiurelile pe care i le torn.

— Nu știam, dar de fiecare dată cazi în plasă foarte ușor. Spune-mi.

Fir-ar să fie!

— Nu e nimic de spus. Am fost singur în weekend.

— Păi și numai asta spune destule.

— Caro, fiecare dintre noi face față pierderii lui Kit în felul lui.

— Și... și ce nu-mi spui?

Oftez.

— Chiar vrei să vorbesc despre asta?

— Da, sare ea, iar în priviri îi zărește o licărire vicleană, care îmi aduce aminte că adevărata Caroline nu e departe.

— E cineva. Dar nu știe că exist.

— Serios?

— Da. Serios. Nu e nimic. Doar o fantezie.

Caroline se încruntă.

— Nu e stilul tău. Tu nu te lași niciodată distras de vreuna dintre... mă rog... cuceririle tale.

Nu îmi pot reține un răs dogit.

— Nu e o cucerire, oricât mi-aș forța eu imaginația.

Alessia abia dacă se poate uita la mine!

Apare chelnerul cu paharele noastre.

— Când ai mâncat ultima oară? o întreb.

Caroline ridică din umeri, iar eu clatin din cap:

— Cred că ai scos-o din minți pe doamna Blake. Hai să mâncăm. Ne aduci niște meniuri? îl rog pe chelner, care încuviințează și se depărtează.

Ridic paharul spre ea.

— Pentru cei absenți și dragi.

Sper să putem schimba subiectul.

— Pentru Kit, șoptește ea, și ne zâmbim cu tristețe, legați pe veci de iubirea noastră pentru același om.

E două dimineața când ne întoarcem amețiți în apartamentul meu. Caroline n-are chef să se ducă acasă. *Nu vreau să merg. Nu e acasă fără Kit.*

Nu o pot contrazice.

Ne clătinăm amândoi în hol și taster codul alarmei, reducând la tăcere țiuitul.

— Ai ceva praf? băiguie Caroline.

— Nu. Azi, nu.

— De băut ce ai?

— Cred că ai băut destul.

Îmi aruncă un zâmbet strâmb, de om beat.

— Acum ai grijă de mine?

— Întotdeauna am avut grijă de tine, Caro, știi bine.

— Atunci du-mă în pat, Maxim.

Mă prinde de după gât și pe chip îi apare o expresie de așteptare încetoșată, iar privirea tulbure i se îndreaptă spre gura mea.

Futu-i. O prind de umeri și o trag în spate.

— Nu. Te duc la culcare.

— Ce vrei să spui? întreabă ea, uitându-se urât la mine.

— Ești amețită.

— Și?

— Caroline, trebuie să încetăm.

O sărut pe frunte.

— De ce?

— Știi de ce.

Fața i se boțește toată și îi dau lacrimile. Se desprinde împleticindu-se din îmbrățișarea mea.

Scot un geamăt.

— Nu plânge, te rog.

O cuprind din nou în brațe.

— Nu putem continua.

De când mă împiedică scrupulele să mă regulez?

Ar fi trebuit să ies în seara asta și să caut o femeie fierbinte și dornică.

— E din cauză că ai cunoscut pe cineva?

— Nu.

Da.

Poate.

Nu știu.

— Hai, te duc în pat.

O cuprind pe după umeri și o conduc spre atât de rar folositul meu dormitor de oaspeți.

La un moment dat în cursul nopții, salteaua se lasă când Caroline se urcă în pat lângă mine. Ușurat că mi-am adus aminte să-mi pun pantalonii de pijama, o iau în brațe.

— Maxim, șoptește, și ghicesc invitația din vocea ei.

— Taci și dormi, bombăn eu și închid ochii.

Pentru mine nu contează că a fost soția fratelui meu. E cea mai bună prietenă a mea și femeia care mă cunoaște cel mai bine. Dar e și un trup cald și o alinare, iar de jelit, jelesc și eu; dar nu am de gând să i-o mai trag.

Nu. S-a terminat.

Își lasă capul pe pieptul meu, o sărut pe păr și adorm imediat.

Capitolul șase

Alessia nu-și poate stăpâni bucuria. Strânge umbrela în mână și intră în apartamentul *lui*. Astăzi e încântată să constate că alarma nu sună.

E aici!

Noaptea trecută, în patul ei îngust, l-a visat din nou — ochi verzi ca malahitul, zâmbet strălucitor, față expresivă — cântând la pian, adâncit în muzica lui. S-a trezit plină de dorință, cu răsuflarea tăiată. Ultima oară când l-a văzut, a avut amabilitatea să îi împrumute umbrela care a ferit-o de ploaie în drum spre casă și toată ziua de ieri. N-a avut parte de prea multă bunătate de când a ajuns la Londra — cu excepția Magdei, desigur —, așa că gestul lui a însemnat cu atât mai mult. Scoțându-și ghetele și lăsând umbrela în hol, aleargă la bucătărie. E nerăbdătoare să îl vadă.

Se oprește în prag.

Vai, nu!

O blondă îmbrăcată doar cu o cămașă bărbătească, cămașa *lui*, stă în bucătărie și face cafeaua. Ridică privirea și îi zâmbește politicos, dar cu căldură. Alessia își adună toate puterile ca să poată trece prin bucătărie spre spălătorie cu capul plecat, în stare de șoc.

— Bună dimineața, zice femeia.

Arată de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat.

Patul lui?

— Bună dimineața, domnișoară, mormăie Alessia când trece pe lângă ea.

Odată ajunsă în spălătorie, își ia un răgaz de câteva clipe ca să asimileze această întorsătură de situație devastatoare.

Cine e femeia asta cu ochi mari, albaștri?

De ce poartă cămașa lui? O cămașă pe care Alessia abia ce i-a călcat-o săptămâna trecută.

Femeia asta e cu el. Așa trebuie să fie. Altminteri de ce s-ar învârti pe aici în cămașa lui? Trebuie că îl cunoaște intim.

Intim.

Sigur că are pe cineva. O persoană frumoasă.

Ca el.

Visurile Alessiei se fac țândări la picioarele ei. Se întunecă la față, iar inima i se strânge din cauza dezamăgirii. Oftând, își dă jos căciula, mănușile și hanoracul și își pune halatul.

La ce se aștepta? N-o să-l intereseze niciodată ea, nu-i decât femeia lui de serviciu. De ce ar dori-o pe ea?

Mica undă de fericire pe care a simțit-o azi-dimineață — prima după multă vreme — s-a evaporat. Își pune tenișii și pregătește masa de călcat. Bucuria de mai devreme nu mai e decât o amintire îndepărtată și acum trebuie să înfrunte realitatea. Scoate hainele din uscător și le pune în coșul cu rufe de călcat. Țsta e locul ei. Asta a fost crescută să facă: să țină gospodăria și să aibă grijă de un bărbat.

Oricum, îl poate admira în continuare de la distanță, așa cum a făcut-o de când l-a văzut gol în pat. Nimic nu o poate împiedica.

Oftează abătută și umple fierul cu apă.

ALESSIA STĂ ÎN prag. O nălucă în albastru.

Își dă jos baticul încet și coada groasă șerpuiește liberă pe spate.

Lasă-mă să te văd cum îți desfaci părul.

Ea zâmbește.

Vino aici. Întinde-te lângă mine. Te doresc.

Dar ea se întoarce și acum e în living. Lustruiește pianul. Se uită la partiturile mele.

N-are decât chiloșii roz pe ea.

Întind mâna să o ating, dar dispare.

E în hol. Cu ochii larg deschiși. Strânge în mână o mătură.

Goală.

Are picioare lungi. Le vreau încolăcite pe după șoldurile mele.

— Ți-am făcut cafeaua, șoptește Caroline.

Mormăi, nedorind să mă trezesc. O mare parte din anatomia mea se bucură în egală măsură de acest vis. Din fericire, stau pe burtă, așa că penisul în erecție e înfipt în saltea, ascuns de ochii cumnatei mele.

— N-ai nimic de mâncare. Ieșim să luăm micul dejun sau îl rog pe Blake să ne aducă ceva?

Mormăi din nou, ăsta fiind felul meu de a-i spune să se care naibii și să mă lase în pace. Dar Caroline e insistentă.

— Am făcut cunoștință cu noua ta menajeră. E foarte tânără. Ce s-a întâmplat cu Krystyna?

Rahat! A ajuns Alessia?

Mă întorc și o văd pe Caroline așezată pe pat.

— Vrei să vin și eu? mă întreabă cu un zâmbet viclean, arătând cu bărbia spre pernă.

— Nu, răspund, cercetându-i înfățișarea minunată, dar complet răvășită. Ai făcut cafeaua îmbrăcată așa?

— Da, spune ea încruntându-se. De ce? Te deranjează cumva corpul meu? Sau ești supărat că îți port cămașa?

Sunt destul de politicos încât să râd, mă întind și o strâng de mână.

— Corpul tău nu ar putea deranja pe nimeni, niciodată, Caro. Știi bine.

Dar Alessia o să-și facă o impresie greșită...

Futu-i. Ce-mi pasă mie?

Gura lui Caroline se strâmbă într-un zâmbet ironic.

— Dar nu-l vrei, spune ea, cu glasul dintr-odată scăzut. E din cauză că ai cunoscut pe cineva?

— Caro. Te rog. Hai să n-o luăm de la capăt. Nu se poate. În plus, chiar tu ai zis că ești la menstruație.

— N-a fost niciodată o problemă pentru tine să plutești pe valuri însângerate, pufnește ea.

— Dumnezeuule, când ți-am spus eu așa ceva?

Îmi iau capul în mâini și mă holbez îngrozit în tavan.

— Cu ani în urmă.

— Îmi cer scuze pentru destăinuirile prea amănunțite.

Ale naibii femeile astea! Nu uită niciodată nimic!

— Și de ce naiba a trebuit să îmi amintești?

De pe chipul ei se șterge orice urmă de veselie și iese iar la suprafață durerea. Privește pierdută pe fereastră, iar vocea ei e stinsă și răgușită și îndurerată:

— Doi ani am încercat să avem un copil. Doi ani întregi. Ni-l doream amândoi.

Lacrimile încep să-i șiroiască pe obraji.

— Și acum s-a dus, iar eu am pierdut tot. Nu mai am nimic.

Își cuprinde capul în mâini și începe să plângă.

Futu-i. Sunt un idiot. Mă ridic în șezut, o iau în brațe și o las să plângă. Iau un șervețel din cutia de pe noptieră.

— Ține.

I-l întind, iar ea îl strânge așa de tare, de parcă în șervețelul ăla ar sta tot sensul vieții. Vorbesc mai departe, pe un ton scăzut, afectuos și trist:

— Nu putem continua câtă vreme suntem amândoi în doliu. Nu e corect nici față de noi, nici față de Kit. Iar tu nu ai pierdut totul. Ai banii tăi. Încă mai ai casa. Dacă o fi nevoie, o să vedem cum facem cu o rentă, ceva. De fapt, uite, Rowena crede că ar trebui să te ocupi de designul de interior pentru apartamentele Mayfair.

O sărut pe păr:

— Și apoi, o să mă ai întotdeauna pe mine, dar nu ca pe o diversivă, Caro — ca prieten și cumnat.

Pufnește și își suflă nasul. Se lasă pe spate și mă țintuiește cu ochii aceia sfâșietori, albaștri și înlăcrimați.

— Asta pentru că l-am ales pe el, nu?

Îmi stă inima-n loc:

— Hai să n-o luăm de la capăt.

— Pentru că ai găsit pe cineva? Cine e?

Nu vreau să port discuția asta.

— Hai să ieșim să mâncăm.

Fac duș și mă îmbrac în timp record. Caroline e încă în baia din camera de oaspeți, iar eu răsufli ușurat. Îmi iau cana goală de cafea și o duc la bucătărie. Inima îmi bate nebunește la gândul că o voi vedea pe Alessia.

De ce sunt nervos? Sau poate sunt excitat?

Spre dezamăgirea mea, nu e în bucătărie, așa că mă duc în spălătorie, unde o găsesc călcându-mi cămășile. O urmăresc fără să mă vadă. Calcă rufele cu aceeași grație senzuală pe care am remarcat-o zilele trecute, cu mișcări lungi, ușoare, cu fruntea încruntată de concentrare. Termină cămașa și ridică brusc privirea. Când mă vede, face ochii mari, iar în obraji îi apar bujori rozalii.

Doamne, ce minunată e.

— Bună dimineața, zic. N-am vrut să te sperii.

Lasă fierul pe suport și preferă să se uite la el mai curând decât la mine, mai încruntată chiar decât înainte.

Cum? De ce nu vrea să se uite la mine?

— Mă duc cu cumnata mea să mâncăm în oraș.

Oare de ce-i spun așa ceva?

Dar pleoapele ei flutură când clipește și îmi dau seama că absoarbe informația. Continui precipitat:

— Dacă ai putea schimba așternuturile în camera de oaspeți, ți-aș fi recunoscător.

Rămâne neclintită, apoi încuviințează, evitându-mi privirea, în timp ce își frământă între dinți buza de sus.

Ah... ce mi-ar mai plăcea să simt eu dințișorii ăia.

— Ți las banii ca de obicei...

Ridică fruntea și îmi aruncă o privire întunecată cu ochii aceia minunați și expresivi, iar mie-mi stau vorbele-n gât.

— Mulțumesc, Mister, șoptește.

— Mă cheamă Maxim.

Vreau s-o aud rostindu-mi numele cu accentul ei seducător, dar rămâne mută în halatul acela oribil și îmi aruncă un zâmbet forțat.

— Maxim! mă strigă Caroline, după care intră și ea în deja aglomerata dependență.

— Bună din nou, îi spune Alessiei.

— Alessia, ea este prietena și cumnata mea... ăăă... Caroline. Caroline, Alessia.

E ciudat. Constat cu surprindere cât de jenat mă simt când fac prezentările.

Caroline îmi aruncă o privire nedumerită pe care o ignor, dar îi zâmbește cu amabilitate Alessiei.

— Alessia, ce nume frumos. E polonez? întrebă Caroline.

— Nu, domnișoară. E din Italia.

— A, ești italiancă?

— Nu, sunt din Albania.

Face un pas îndărăt și începe să tragă de un fir care atârnă pe halat. *Albania?*

E clar că nu vrea să discute cu noi pe tema asta, dar sunt așa de curios, încât insist:

— Ești departe de casă. Ai venit la studii aici?

Clatină din cap și începe să tragă de fir, mai evazivă ca oricând. E limpede că nu are de gând să spună mai multe.

— Maxim. Hai să mergem, zice Caroline apucându-mă de braț și aruncându-mi privirea aceea întrebătoare a ei. Mă bucur că te-am cunoscut, Alessia, adaugă.

Ezit:

— La revedere, zic eu, nedorind să o părăsesc.

— LA REVEDERE, ȘOPEȘTE Alessia și îl urmărește din priviri cum iese din bucătărie după Caroline.

Cumnată?

Aude ușa de la intrare închizându-se.

Cumnată.

Kunata.

Se întoarce la călcat și rostește cuvântul cu voce tare, când în engleză, când în albaneză, iar sunetul și sensul lui o fac să zâmbescă. E cumnata lui, dar e ciudat că se afla aici, îmbrăcată în cămașa lui. Alessia ridică din umeri. A văzut suficiente emisiuni americane la televizor ca să știe că în Occident relațiile dintre femei și bărbați sunt diferite.

Mai târziu, desfață patul din dormitorul de oaspeți. E modern, șic și la fel de alb ca restul apartamentului, dar cel mai plăcut e că a fost folosit. Cu un zâmbet ușurat, ia așternuturi albe curate din dulapul cu lenjerie și face patul.

De când a văzut-o pe Caroline, a tot săcăit-o un gând. Acum are ocazia să se lămurească. Își strânge brațele în jurul ei și se apropie cu precauție de coșul de gunoi. Trage aer în piept și aruncă o privire în el.

Zâmbește.

Nu-s prezervative.

Alessia deretică și face curat în continuare în dormitor cu un strop din bucuria pe care a simțit-o de dimineață.

— EA E? ÎNTREABĂ Caroline.

— Cum? mă încrunt eu.

Suntem pe bancheta din spate a unui taxi și ne îndreptăm spre King's Road.

— Menajera ta.

Rahat.

— Ce-i cu menajera mea?

— Ea e?

— Nu fi caraghioasă.

Caroline încrucișează brațele peste piept.

— Asta nu e un „nu“.

— Consider că tâmpenia asta nu merită un răspuns.

Mă uit la străzile mohorâte din Chelsea pe geamul aburit al taxiului și simt cum mi se înroșește gâtul, trădându-mă.

Cum oi fi reușit să mă dau de gol?

— Nu te-am văzut niciodată așa de grijuliu cu personalul tău.

Mă încrunt la ea.

— Că tot ai adus vorba despre personal, zic, cine a aranjat să mi-o trimită pe Krystyna, doamna Blake?

— Cred că da. De ce?

— Păi, am fost destul de surprins când am constatat că a plecat fără să-și ia măcar la revedere și i-a luat locul Miss Albania. Mie nu mi-a spus nimeni nimic.

— Maxim, dacă nu-ți place fata, scapă de ea.

— Nu asta ziceam.

— Trebuie să recunoști că reacționezi destul de ciudat.

— Ba nu.

— Bine, Maxim, cum zici tu.

Caroline își strânge buzele, își încrucișează brațele peste piept și se uită pe geamul aburit al taxiului, lăsându-mă și pe mine să mă gândesc la ale mele.

Ceea ce doresc cu adevărat sunt cât mai multe informații despre Alessia Demachi. Mă gândesc la ceea ce am aflat. În primul rând, e albaneză, nu poloneză. Știu foarte puține despre Albania. Ce o aduce în Marea Britanie? Câți ani are? Unde stă? Vine de departe în fiecare dimineață? Stă singură?

Aș putea să o urmăresc până acasă.

Hărțuitorule!

Aș putea să o întreb.

În al doilea rând, Alessia nu-i deloc dornică să vorbească. Sau nu-i dornică să stea de vorbă cu *mine*? Gândul e deprimant și mă uit la străzile spălate de ploaie, îmbufnat ca un adolescent înfierbântat.

De ce mă zăpăcește așa de tare fata asta?

Oare pentru că e atât de misterioasă?

Pentru că provine dintr-un mediu complet diferit de al meu?

Pentru că lucrează pentru mine?

Asta o face intangibilă.

Futu-i.

Adevărul e că vreau să mă culc cu ea. Asta-i. Recunosc în fața mea. Asta vreau, și am niște testicule foarte inflamate care să o dovedească. Mai rău e că nu știu cum să fac ca să se întâmple, mai ales că nu vrea să vorbească cu mine. Nici măcar nu se uită la mine.

Oare i se pare că sunt respingător?

Poate că asta e. Poate că pur și simplu nu mă place.

La dracu', nu știu *ce* crede despre mine. Sunt în total dezavantaj. Din câte știu eu, s-ar putea să-mi cotrobăie chiar în clipa asta printre lucruri și să afle cât mai multe despre mine. Să mă descifreze. Mă strâmb. Poate de asta nu mă place.

— Pare îngrozită de tine, observă Caroline.

— Cine? întreb eu, deși știu foarte bine la cine se referă.

— Alessia.

— Sunt șeful ei.

— Ești îngrozitor de sensibil când vine vorba despre ea. Cred că e îngrozită pentru că e înnebunită după tine.

— Cum? Bați câmpii. Abia dacă suportă să stea în aceeași încăpăre cu mine.

— QED.

Caroline ridică din umeri. Mă încrunt la ea, iar ea oftează.

— Nu poate sta în aceeași încăpăre cu tine pentru că te place și nu vrea să se trădeze.

— Caro, e menajera mea. Atâta tot.

Sunt foarte teatral și fac mari eforturi să o abat pe Caroline de pe urma adulmecată, deși spusele ei îmi dau speranțe. Rânjește când taxiul oprește în față la Bluebird. Îi dau o bancnotă de 20 șoferului, ignorând privirea Carolinei.

— Păstrează restul, îi spun când coborâm din mașină.

— Țasta e un bacșiș excesiv, mormăie ea.

Nu răspund, prea pierdut în gândurile mele despre Alessia Demachi, și îi țin ușa la intrare.

— Așa deci, maică-ta crede că ar trebui să mă adun și să mă întorc la muncă? zice Caroline în timp ce suntem conduși spre masa noastră.

— Crede că ești foarte talentată, iar munca la proiectul Mayfair ar fi o distragere bine-venită.

Caroline strânge din buze.

— Cred că am nevoie de timp, șoptește și ochii i se întristează.

— Înțeleg.

— Nu-s nici două săptămâni de când l-am îngropat.

Trage puloverul lui Kit la nas și inspiră adânc.

— Știu, știu, zic eu, întrebându-mă dacă puloverul ăla i-o mai fi păstrând mirosul.

Și mie mi-e dor de el. De fapt, au trecut 13 zile de când l-am îngropat. Douăzeci și două de zile de când a murit.

Înghit nodul aspru, dur care mi se adună în gât.

Am ratat antrenamentul de dimineață, așa că o iau pe scări până la apartament. Micul dejun a durat mai mult decât credeam și Oliver trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta. O parte din mine speră că Alessia nu a plecat încă. Cum mă apropii de ușa, aud muzică răsunând dinspre apartament.

Muzică? Ce se întâmplă?

Strecor cheia în yală și deschid încet ușa. E Bach, unul dintre *Pre-ludiile* lui în Sol major. Poate Alessia a pus muzică la computerul meu. Dar cum? Nu știe parola. Sau o știe? Poate a pus muzică la telefon, prin

sistemul meu audio, deși, uitându-mă la hanoracul ei jerpelit agățat în cuier, n-aș zice că e genul de persoană care ar avea un smartphone. Nu am văzut-o niciodată cu un telefon în mână. Muzica răsună în tot apartamentul, luminând colțurile întunecate.

Cine-ar fi bănuie că menajerei mele îi place muzica clasică?

Încă o piesă micuță din puzzle-ul Alessia Demachi. Închid încet ușa după mine, dar, cum stau acum în hol, e limpede că muzica nu vine de la sistemul audio. E de la pian. Bach. Fluid și ușor, cântat cu o siguranță și o virtuozitate cum n-am auzit decât la pianiști de concert.

Alessia?

Eu n-am reușit niciodată să-mi fac pianul să cânte așa. Îmi scot pantofii, o iau tiptil pe hol și arunc o privire în living.

Stă la pian în halat și cu baticul pe cap, complet pierdută în muzică, cu ochii închiși și concentrată; mâinile îi plutesc cu o dexteritate grațioasă pe claviatură. Muzica pare să curgă prin ea, răsună din pereți și din tavan, într-o execuție fără greș, demnă de un pianist de concert. Mă uit copleșit la ea cum cântă, cu capul plecat.

E sclipitoare.

Din toate punctele de vedere.

Iar eu sunt complet vrăjit.

Termină preludiul, iar eu mă trag înapoi pe hol și mă lipesc de perete, în caz că va ridica privirea; nu îndrăznesc să respir. Oricum, fără să zăbovească deloc, atacă direct o fugă. Mă sprijin de perete și închid ochii, minunându-mă de măiestria ei artistică și de sentimentele pe care le pune în fiecare notă. Sunt transportat de muzică și, pe măsură ce ascult, îmi dau seama că nu are o partitură dinainte. Cântă din memorie.

Dumnezeule. E o interpretă dată naibii.

Îmi amintesc cât de concentrată era când s-a uitat la compoziția mea. E limpede că știe să citească o partitură.

Rahat. Cântă la nivelul ăsta și a citit compoziția mea?

Fuga se termină și se lansează în altă bucată. Din nou Bach, cred că *Preludiu în Do major*.

De ce naiba face curățenie când cântă așa cum cântă?

Se aude soneria și muzica se oprește brusc.

Rahat.

Aud scârțâitul taburetelui pe podea și, nedorind să fiu prins la pândă, străbat iute holul în șosete și deschid ușa.

— Bună ziua, Mister.

E Oliver.

— Intră, zic găfâind puțin.

— Am intrat singur în clădire. Sper că nu te superi. Te simți bine? mă întreabă Oliver, intrând.

Se oprește și se holbează la Alessia, care acum e pe hol, în lumină, în pragul livingului. Când deschid gura să îi spun ceva, dispare în bucătărie.

— Da, sunt bine. Intră. Trebuie să-i zic ceva menajerei.

Oliver se încruntă nedumerit, dar se duce în living.

Respir adânc, îmi trec amândouă mâinile prin păr, încercând să îmi stăpânesc... mirarea.

Ce mama dracului?

Intru în bucătărie și găsesc o Alessia speriată, luptându-se cu hanoracul.

— Îmi pare rău. Foarte rău. Îmi pare rău, bâiguie ea, incapabilă să mă privească.

E palidă la față și încordată, de parcă s-ar lupta să nu dea frâu liber lacrimilor.

Rahat.

— Hei, e-n regulă. Hai, dă-mi voie să te ajut cu asta.

Îi vorbesc cu blândețe în timp ce-i iau haina. E exact pe cât de ieftină, ponosită și subțire părea. Pe guler e cusut numele MICHAL JANECZEK. Michal Janeczek? Iubitul ei? Simt cum mă furnică scalpul și mi se ridică părul pe ceafă. Poate că de-asta nu vrea să vorbească cu mine. Are un iubit.

Futu-i. Mare dezamăgire.

Îi ridic haina pe brațe și pe umeri.

Sau poate că pur și simplu nu mă place.

Strângându-și hanoracul în jurul trupului, se depărtează de mine și își face de lucru cu halatul, pe care-l îndeasă într-o sacoșă de plastic.

— Îmi pare rău, Mister, spune iar. N-am să mai fac. N-am să mai fac.

Și vocea i se frânge.

— Alessia, pentru numele cerului. A fost o plăcere să te aud cântând. Poți cânta oricând.

Chiar dacă ai un iubit.

Se uită în podea și eu nu mai pot rezista. Pășesc spre ea și îi ridic cu blândețe bărbia, să-i pot vedea fața.

— Vorbesc serios, zic. Oricând. Cânti foarte bine.

Și, înainte de a mă putea înfrâna, îmi las degetul mare să treacă peste curba buzei ei pline.

Dumnezeule. Cât de moale e!

A fost o greșeală să o ating.

Corpul meu răspunde imediat. *Futu-i.*

Respiră șuierat și scurt și face ochii imposibil de mari.

Îmi retrag mâna.

— Îmi pare rău, șoptesc, îngrozit că am ajuns s-o pipăi pe față.

Cuvintele lui Caroline îmi răsună-n minte.

Te place și nu vrea să se trădeze.

— Trebuie să plec, spune Alessia și, fără să-și mai dea baticul jos, se strecoară pe lângă mine și țâșnește pe hol, spre ușă.

Când aud ușa închizându-se, observ că și-a uitat ghetetele. Le iau și mă reped la ușă, deschizând-o. Dar a dispărut. Uitându-mă la încălțările din mâna mea, le întorc și mă întristez când văd ce vechi sunt și ce tălpi subțiate au.

Iată explicația pentru urmele de picioare ude.

Probabil nu are niciun sfânt dacă poartă toate astea. Încrunțat, le duc înapoi în bucătărie și arunc o privire spre ușa de sticlă care dă

spre ieșirea de incendiu. Azi e frumos afară, n-o să se ude la picioare, chiar dacă e în teniși.

Cine naiba m-a pus să o ating? A fost o greșeală. Îmi frec degetul mare și arătătorul, amintindu-mi de moliciunea buzei ei. Clatin din cap și gem. Sunt șocat și jenat că am sărit calul. Respir adânc și mă duc în salon, la Oliver.

— Cine era? Întreabă Oliver.

— Menajera mea.

— Nu e pe lista de angajați.

— Și? E vreo problemă?

— Da. Cum o plătești? Cu cash?

Ce dracu' vrea să insinueze?

— Da, cu cash, îl reped eu.

Oliver dă din cap:

— Acum ești conte de Trevethick. Va trebui trecută pe statul de plată.

— De ce?

— Pentru că Departamentul de Venituri și Cheltuieli al Majestății Sale te va lua la ochi dacă plătești cu cash pe cineva. Crede-mă, ne cercetează toată contabilitatea de-a fir a păr.

— Nu înțeleg.

— Toți angajații trebuie înregistrați. Tu ai adus-o?

— Nu. Doamna Blake.

— Sunt sigur că nu va fi nicio problemă. Am nevoie de datele ei. E din Marea Britanie, da?

— Păi, nu. Zice că e din Albania.

— Aha. Atunci, are nevoie de permis de muncă. Asta în cazul în care nu studiază aici, desigur.

Uf, fir-ar să fie.

— O să-ți aduc datele ei. Vrei să discutăm și despre restul personalului? Întreb.

— Neapărat. Să începem cu cei care lucrează în reședința Trevelyan, da?

ALESSIA FUGE SPRE stația de autobuz, fără să știe prea bine de ce sau de cine fuge. Cum a putut să fie așa de proastă și să se lase prinsă? A spus el că nu-l deranjează să cânte la pian, dar nu știe dacă să-l creadă sau nu. Poate o sună chiar acum pe prietena Magdei și o concediază! Cu inima bubuind în piept, răvășită, se așază pe bancă să aștepte autobuzul cu care merge până la gara din Queenstown Road. Nu e sigură dacă îi bate așa de tare inima din cauza goanei pe Chelsea Embankment sau din cauza celor petrecute în apartamentul domnului.

I-a mângâiat buza de jos cu vârful degetelor. Închide ochii și își amintește minunatul fior care a străbătut-o când a atins-o. Inima îi bate și mai tare, făcând-o să icnească.

A atins-o.

La fel ca în visele ei.

La fel ca în imaginația ei.

Atât de blând!

Și tandru.

Nu asta vrea și ea?

Poate o place...

Icește din nou.

Nu. Nu poate gândi așa.

E imposibil.

Cum ar putea să o placă? Nu-i decât menajera lui.

Dar a ajutat-o să-și pună haina. Nimeni n-a mai făcut așa ceva până acum. Se uită în jos, la picioare.

Zot!

Își dă seama că și-a lăsat ghetele în apartament. Ce să facă, să se întoarcă după ele? Nu are alte încălțări în afară de perechea pe care o poartă și ghetele, unul dintre puținele lucruri cu care a venit de-acasă.

Nu se poate întoarce. Domnul e cu cineva. Dacă l-a înfuriat când a găsit-o cântând la pian, se va înfuria și mai rău dacă îl întrerupe.

Zărește autobuzul în depărtare și decide să își recupereze vineri ghețele, asta dacă mai are jobul.

Își roade buza de sus. Are nevoie de slujba asta. Dacă e concediată, s-ar putea ca Magda s-o arunce-n stradă.

Nu, n-o să se întâmple așa ceva.

Magda nu ar fi așa de crudă, iar Alessia mai face curat și în alte două case, la doamnele Kingsbury și Goode, dar niciuna dintre ele nu are pian. Oricum, Alessia nu are nevoie doar de pian. Îi trebuie și banii. Magda și fiul ei, Michal, vor emigra curând în Canada. Se duc la logodnicul Magdei, Logan, care locuiește și lucrează în Toronto. Alessia va trebui să își găsească un alt loc unde să stea. Magda îi ia o sumă modică, o sută de lire pe săptămână, pentru dormitorul micuț, și din cercetările pe care le-a făcut pe computerul lui Michal știe că e un chilipir. O să fie greu să găsească o chirie la fel de mică în Londra.

Inima i se încălzește când se gândește la Michal. E generos cu timpul lui, la fel și cu computerul. Cunoștințele Alessiei sunt limitate, căci acasă tatăl ei era destul de strict cu folosirea vechiului computer al familiei. Nu și Michal. E mort după social media. Facebook, Instagram, Tumblr, Snapchat; Michal se dă în vânt după toate. Zâmbește când își amintește de un selfie cu ei doi pe care l-a făcut ieri. Lui Michal îi place să facă selfie-uri.

Vine autobuzul și urcă, încă buimăcită după atingerea domnului.

— GATA, AM TERMINAT CU PERSONALUL. Nu mai am nevoie decât de datele menajerei tale, s-o pot trece pe statul de plată, zice Oliver.

Stăm la măsuța din living, iar eu speram că întâlnirea s-a încheiat.

— Acum, vreau să-ți fac o propunere, continuă.

— Ce anume?

— Cel mai bine ar fi să faci un tur și să inspecțezi ambele domenii pe care le controlezi direct. La Tyok putem merge când pleacă chiriașii.

— Oliver, am locuit pe domeniile astea în diferite momente ale vieții mele. De ce ar trebui să le inspecțez?

— Pentru că acum ești șeful, Maxim. Și așa arăți personalului că îți pasă și că le ești devotat, lor și prosperității domeniului.

Cum? Mama mi-ar pune căpățâna pe o tupsie dacă aș simți altfel. Pentru ea, totul a fost legat întotdeauna de titlu, descendență și familie, ceea ce e ironic, dat fiind că *ea* a fost cea care le-a abandonat. Dar nu înainte să îi inoculeze lui Kit pasiunea ei pentru istoria și moștenirea familiei. L-a dăscălit bine. Iar Kit își știa îndatoririle. Și, ca un bărbat de ispravă ce era, s-a ridicat la înălțimea provocării.

Ca și Maryanne. Și ea cunoaște istoria familiei noastre.

Eu... nu cine știe ce.

Maryanne a învățat prin osmoză, a fost un copil curios.

Eu am fost mereu prea distrat și pierdut în lumea mea.

— Bineînțeles că sunt devotat personalului și domeniilor, mârâi eu.

— Dar ei nu știu asta, Mister, îmi atrage calm atenția Oliver. Și... ei bine... comportamentul tău ultima dată...

I se stinge vocea. Știu că se referă la noaptea de dinaintea înmormântării lui Kit, când am băut jumătate din pivnița de vinuri de la conacul Trevelyan. Eram furios. Știam ce înseamnă pentru mine moartea lui. Și nu voiam responsabilitatea.

Eram în stare de șoc.

Îi simțeam lipsa.

Îi simt lipsa și acum.

— Eram în doliu, bolborosesc eu, simțind că trebuie să mă apăr. Încă mai sunt. Nu eu am cerut toate astea.

Nu sunt pregătit pentru obligația asta uriașă.

De ce n-or fi prevăzut ai mei situația asta?

Mama nu mi-a sugerat niciodată că o să ajung să fiu bun de ceva. S-a concentrat asupra fratelui meu. Pe noi, cei doi copii mai mici, ne-a tolerat. Ba chiar ne-a și iubit într-o câțva, în felul ei.

Dar pe Kit l-a adorat.

Toată lumea îl adora pe Kit. Fratele meu mai mare, cu ochi albaștri, blond, isteț, increzător, prea-răbdător.

Moștenitorul.

Oliver ridică mâinile într-un gest împăciuator.

— Știu. Știu. Dar trebuie să refaci niște punți.

— Poate programăm o excursie în următoarele săptămâni.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, zice el.

Nu vreau să plec din Londra. Am făcut un mic progres cu Alessia, iar gândul de a nu o vedea câteva zile e... neplăcut.

— Atunci când? mă răstesc.

— Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.

— Glumești.

Oliver clatină din cap.

Futu-i.

— Lasă-mă să mă gândesc puțin, bolborosesc, și știu că mă bosumflu ca un copil răsfățat.

Sunt însăși definiția plodului răzgâiat.

S-au dus zilele când puteam face ce aveam chef.

Și n-ar trebui să îmi vărs nervii în capul lui Oliver.

— Prea bine, Mister. Mi-am eliberat programul pentru următoarele câteva zile ca să pot veni cu tine.

Mda, minunat, ce să zic.

— Bine, mârâi eu.

— Atunci, mâine?

— Sigur. De ce nu? Facem un turneu regal.

Scrâșnesc din dinți.

— Maxim, știu că sunt multe de învățat, dar înseamnă enorm să ai un personal bine motivat. Și apoi, ei nu cunosc decât o anumită latură a ta.

Tace, iar eu înțeleg că se referă la reputația mea nu tocmai fără pată:

— Simplul fapt că stai de vorbă față în față cu managerii domeniilor, pe terenul lor, va însemna enorm pentru ei. Întâlnirea de săptămâna trecută a fost prea scurtă.

— Bine, bine, ai dreptate. Doar am fost de acord, nu? Știu că sunt irascibil, dar de fapt eu nu vreau să plec. Nu vreau să o părăsesc pe Alessia. Menajera mea.

Capitolul șapte

E o după-amiază de marți mohorâtă și rece. Epuizat, mă sprijin de hornul fostei mine de cositor și mă uit spre mare. Cerul e întunecat și amenințător, vântul mușcător din Cornwall mă pătrunde până la oase. Stă să izbucnească furtuna, iar marea se dezlănțuie și valurile se sparg de stâncile de dedesubt, vuind și răsunând printre ruinele clădirii. Primul strop de ploaie înghețată al furtunii mă stropește în față.

Când eram copii, Kit, Maryanne și cu mine ne jucam adesea în ruinele fostei mine de cositor de la marginea domeniului Trevethick. Kit și Maryanne alegeau de fiecare dată rolul eroilor, iar eu eram personajul negativ. *Ce potrivit.* Eram un personaj tipic încă de pe atunci. Zâmbesc când îmi aduc aminte.

Aceste mine au adus averi considerabile familiei Trevelyan de-a lungul secolelor. Dar pe la sfârșitul anilor 1800 au fost închise pentru că nu mai erau atât de profitabile, iar mâna de lucru emigrase în Australia sau Africa de Sud, unde industria mineritului era în floare. Am pus palma pe piatra tocită a coșului, rece și aspră la atingere, dar încă în picioare după atâtea veacuri.

Ca și conții de Trevethick...

Vizita mea a fost un succes. Oliver a avut un instinct bun când a insistat să vizitez ambele domenii. Și încep să îmi reevaluez semnele de întrebare în privința lui. Nu a făcut nimic altceva decât să mă îndrume în direcția bună. Poate ține cu adevărat la titlul Trevethick și la menținerea prosperității sale. Acum, personalul știe că are sprijinul meu și că nu intenționez să fac schimbări radicale. Am descoperit că sunt un adept al principiului „dacă ceva nu e stricat, nu-l repara”. Zâmbesc plin de regret, dar... sunt și prea leneș ca să fiu altfel, cel puțin deocamdată. Însă adevărul este că sub autoritatea lui

Kit și managementul lui dibaci, domeniile Trevelyan au înflorit; sper să le pot păstra așa.

M-am săturat să tot fiu încurajator și optimist în ultimele zile, m-am plictisit să ascult pe toată lumea. Nu sunt obișnuit să consum atâta energie pozitivă. Am cunoscut foarte multă lume, și aici, și la Angwin, în Oxfordshire, oameni pe care nu i-am mai văzut niciodată și care lucrează pe domeniile noastre. Veneam la ambele moșii încă din copilărie, dar niciodată n-am avut idee câți oameni muncesc de fapt în culise. A fost epuizant să fac cunoștință cu toată lumea. Atâtea ore de ascultat, vorbit, încurajat, zâmbit, mai ales atunci când eu n-am niciun chef să zâmbesc.

Mă uit la cărarea care duce spre mare și îmi amintesc cum, puștani fiind, Kit și cu mine ne luam la întrecere până la plaja cu nisip fin de jos. Kit câștiga întotdeauna... întotdeauna. E drept, era cu patru ani mai mare decât mine. Apoi, pe la sfârșitul lui august, înarmați cu coșuri și găleți și tot felul de alte vase, ne duceam toți trei să culegem mure din tufele care străjuiau cărarea, iar bucătăreasa noastră, Jessie, ne făcea la cină plăcintă cu mure și mere, preferata lui Kit.

Kit. Kit. Kit.

Mereu a fost vorba despre Kit.

Moștenitorul. Nu rezerva.

Futu-i mama ei de viață.

De ce a trebuit să gonească pe drumurile înghețate într-o noapte geroasă?

De ce? De ce? De ce?

Și acum zace sub o lespede grea și rece în cripta familiei Trevelyan. Durerea mă înșfacă de gât ca o gheară.

Kit.

Destul.

Fluier să chem câinii de vânătoare ai lui Kit. La comandă, Jensen și Healey, doi setteri irlandezi, se întorc din peregrinarea lor pe cărare și vin țopăind la mine. Sunt botezați după mașini. Kit era obsedat de

orice vehicul cu patru roți, mai ales de cele rapide. Încă de mic copil era în stare să dezmembreze un motor și să-l reasambleze cât ai clipi.

Chiar se pricepea la toate.

Căinii sar pe mine, iar eu scarpin două perechi de urechi. Locuiesc la conacul Tresyllian, pe domeniul Trevethick, și are grijă de ei Danny, intendentul lui Kit. Nu. Intendentul *mea*. M-am gândit să-i iau cu mine la Londra, dar apartamentul nu e un loc potrivit pentru doi câini de vânatoare obișnuiți să cutreiere prin Cornwall și să se bucure de vânatoare. Kit îi adora, deși nu sunt absolut deloc pricepuți la vânatoare. Lui Kit îi plăcea și vânătoria.

Strâmb din nas, dezgustat. Vânătoria e o afacere bănoasă, ceea ce înseamnă că avem casele de vacanță închiriate tot anul. Mulți bancheri și manageri de fond își caută plăcerea la capătul greșit al țevii în timpul sezonului de vânatoare. Surferii plini de bani și familiile lor închiriază din toamnă până în primăvară. Surfingul îmi place. Îmi place și skeetul. Dar nu sunt un fan al uciderii unor păsări neajutorate. Pe de altă parte, tata, ca și fratele meu, se dădeau în vânt după sportul ăsta. Bătrânul m-a învățat să trag și pot înțelege că vânătoria ne ajută să menținem domeniul pe o linie profitabilă.

Îmi ridic gulerul, vâr mâinile mai adânc în buzunarele paltonului și mă pregătesc să mă întorc la casa mare. Morocânos și agitat, o iau prin iarba udă, iar căinii mă urmează îndeaproape.

Vreau să mă întorc la Londra.

Vreau să fiu lângă *ea*.

Gândurile mele fac ce fac, și se întorc la menajera mea cea dulce, cu ochii ei întunecați, cu un chip așa de frumos și cu talent muzical excepțional.

Vineri, o s-o văd vineri, dacă nu cumva am speriat-o și am alunecat-o de tot.

Alessia scutură umbrela de fulgii de zăpadă care au început să cadă, iuți și furioși, în timp ce se îndrepta spre apartamentul domnului. Nu

se aștepta să fie acasă — la urma urmelor, săptămâna trecută i-a lăsat bani, inclusiv pentru azi. Dar ea tot mai speră. Îi era dor de prezența lui gânditoare. Îi era dor de zâmbetul lui. S-a gândit permanent la el.

Respiră adânc și descuie ușa. Tăcerea care o întâmpină aproape că o ametește.

Nu se aude alarma.

E aici.

S-a întors.

Mai devreme.

Geanta de piele de jos, de lângă ușă, îi confirmă și ea prezența, la fel și urmele de noroi de pe hol. Inima dă să-i sară din piept. E în culmea încântării; o să-l vadă iar.

Își pune cu grijă umbrela în stativul de lângă ușă, atentă ca nu cumva să cadă și să-l trezească dacă doarme. A împrumutat-o luni. Nu i-a cerut voie, dar era sigură că nu se supără; măcar a ferit-o de ploaia înghețată pe care a trebuit s-o înfrunte în drum spre casă.

Casă?

Da... Acum, pentru ea acasă înseamnă casa Magdei. Nu Kukés. Încearcă să nu se gândească la fosta ei casă.

Își scoate ghetetele și străbate tiptil holul, apoi bucătăria, și se duce în spălătorie. Se schimbă în teniși și halat, își pune baticul și se gândește cu ce să înceapă. El lipsește de vineri, așa că totul e curat. Nu are de călcat și de spălat, iar dulapul lui e în sfârșit ordonat și bine organizat, dar e plin ochi. Bucătăria arată la fel de curată și fără pată cum a lăsat-o luni după-amiază; toate sunt neatînse. Va trebui să dea cu mopul pe hol, dar mai întâi o să șteargă de praf rafturile cu discuri și o să spele fereastra din living. Balconul are un perete de sticlă care dă spre Tamisa și, dincolo de ea, spre Battersea Park. Ia un spray de geamuri și o cârpă din dulap și se îndreaptă spre living.

Dar încremenește în prag.

Domnul e aici. Rezemat, pe canapeaua în formă de L. Cu ochii închiși, buzele întredeschise, părul ciufulit și zbârlit, doarme adânc.

È complet îmbrăcat, are chiar și paltonul pe el, deși e deschisat și i se văd pe dedesubt blugii și puloverul. Ghetele murdare sunt bine înfipite în covor. În lumina albă care pătrunde prin peretele de sticlă, Alessia urmărește din priviri urma de noroi uscat care vine de la ușă.

Se uită fermecată la el și se apropie, desfătându-se cu prezența lui. Are fața relaxată, dar destul de palidă, e neras, iar buzele îi freacă în ritmul respirației. Pare mai tânăr și nu chiar așa de inaccesibil acum, când doarme. Dacă ar îndrăzni, ar putea să întindă mâna și să-i mângâie barba nerasă. Oare firele sunt moi sau aspre? Zâmbește de prostia ei. Nu e chiar așa de curajoasă și, cu toate că e tentant, nu vrea să-l înfurie trezindu-l.

Cel mai tare o preocupă că nu pare să stea prea confortabil. Se întreabă în treacăt dacă nu cumva ar fi mai bine să-l trezească, să se poată duce în pat. Dar chiar în clipa aceea el se foiește, deschide pleoapele și ochii lui adormiți îi întâlnesc privirea. Alessia rămâne fără suflare.

Genele lui negre îi flutură peste ochii somnoroși, apoi zâmbește și întinde mâinile.

— Aici erai, mormăie el, și zâmbetul lui adormit o pune în mișcare.

Crede că vrea să-l ajute să se ridice, așa că vine mai aproape și îl prinde de mână. Dintr-odată, el o trage pe canapea, sărutând-o scurt și prinzând-o cu brațul, iar ea ajunge la el în poală, cu capul pe pieptul lui. El mormăie ceva de neînțeles, iar Alessia își dă seama că probabil doarme în continuare.

— Mi-a fost dor de tine, șoptește el, iar mâna lui îi strânge talia, apoi se așază liniștită pe șoldul ei, ținând-o lipită de el.

Oare doarme?

Stă încremenită peste el, cu picioarele între picioarele lui, cu inima bătându-i nebunește, ținând în continuare într-o mână spray-ul de geamuri și cârpele.

— Ce frumos miroși!

Vocea lui e o șoaptă abia auzită. Trage adânc aer în piept, trupul i se relaxează sub ea, iar respirația i se domolește în ritmul somnului. **Visează!**

Zot! Ce-ar trebui să facă? Stă nemișcată și țeapănă peste el, deopotrivă îngrozită și fascinată. Dar dacă...? Dacă el...? Prin minte încep să i se deruleze dintr-odată tot felul de scenarii oribile și Alessia închide ochii, încercând să își stăpânească anxietatea. Nu asta-și dorește ea? Nu după asta a tânjit atâta în visele ei? Nu asta și-a dorit în taină în clipele ei de singurătate? Îi ascultă răsufllarea. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră. E regulată. Liniștită. Chiar doarme. Rămâne acolo, lipită de el, încercând să își adune gândurile. Cu timpul, se mai relaxează puțin. Se uită pe furiș la smocul de păr care i se întrezărește în decolteul tricoului și puloverului în V. E provocator. Își lasă obrazul la pieptul lui și închide ochii, inhalându-i mirosul familiar.

E liniștitor.

Miroase a lemn de santal și a brad din Kukës. Miroase a vânt și a ploaie și a epuizare.

Bietul om.

E așa de obosit.

Țuguiază buzele și îi lasă o umbră de sărut pe piele.

Inima ei își ia zborul.

L-am sărutat!

Nu-și dorește nimic altceva decât să rămână acolo unde este, să se bucure de această nouă și palpitantă experiență. Dar nu poate. Știe că nu e bine. Știe că el visează.

Închide ochii pentru încă un minut și se bucură simțindu-i mișcarea regulată a pieptului lipit de ea. Tânjește să îl cuprindă în brațe, să se ghemuiască deasupra lui. Dar nu poate. Lasă alături, pe canapea, spray-ul de geam și cârpele, îl prinde de umăr și îl scutură încetîșor.

— Mister. Te rog, șoptește.

— Hmmm, mormăie el.

Îl scutură ceva mai tare.

— Te rog. Mister. Trezește-te.

El își îndreaptă capul și, buimac, deschide ochii obosiți. Expresia i se schimbă din buimăceală în groază.

— Te rog. Haide, zice ea din nou.

Mâinile lui îi dau drumul, eliberând-o.

— Rahat!

Se îndreaptă pe canapea și se holbează disperat la Alessia, în timp ce ea se desprinde de el. Dar, înainte să apuce să fugă, o prinde de mână.

— Alessia!

— Nu! țipă ea.

Îi dă imediat drumul.

— Îmi pare foarte rău, zice el. Credeam... credeam... Eram... Probabil că am visat.

Se ridică încet, cu o expresie de remușcare pe chip și cu mâinile împreunate în rugăciune:

— Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

Își trece mâinile prin păr și peste față, de parcă ar încerca să se dezmeticească. Alessia se ține departe de el și vede cât de încordată și obosită arată.

Îl vede cum își scutură capul, încercând să și-l limpezească.

— Îmi pare rău, repetă el. Am condus toată noaptea. Am ajuns la patru dimineață. Probabil că am adormit când m-am așezat să îmi dezleg șireturile.

Se uită amândoi la ghetetele lui și la urmele de noroi uscat pe care le-a lăsat după el.

— Aoleu. Scuze, zice el, ridicând jenat din umeri.

Adânc în sinea ei înflorește compasiunea pentru bărbatul ăsta. E epuizat și îi cere ei scuze că a făcut mizerie în casa lui? Nu-i normal. N-a dat dovadă decât de bunătate față de ea, i-a dat umbrela lui, i-a ținut haina să se îmbrace, iar când a prins-o la pian a lăudat-o și i-a oferit, cu generozitate, posibilitatea de a cânta când dorește ea.

— Stai jos, zice ea, impulsionată de propria ei compasiune.

— Cum?

— Stai jos, repetă mai hotărât, iar el face ce i se cere.

Îngenunchează în fața lui și începe să-i dezlege șireturile de la ghetete.

— Nu, zice el. Nu trebuie să faci așa ceva.

Alessia îl ignoră, îi dă mâna deoparte și îi scoate amândouă ghetetele, una după alta. Apoi se ridică, și mai convinsă că asta trebuie să facă.

— Acum la culcare, spune și, cu ghetetele lui într-o mână, o întinde pe cealaltă ca să-l ajute să se ridice.

El își plimbă privirea de la ochii la degetele ei, cu o evidentă ezitare. După câteva clipe, o prinde de mână, iar ea îl ridică de pe canapea. Cu blândețe, îl conduce pe hol spre dormitor. Apoi îi dă drumul, trage cuvertura și îi face semn spre pat.

— Dormi, spune, apoi îl ocolește și se îndreaptă către ușă.

— Alessia, o strigă el înainte de a ieși din cameră.

Pare amărât și nesigur.

— Mulțumesc, îi șoptește.

Ea încuviințează și iese, tot cu ghetetele murdare în mână. Închide ușa și se sprijină de ea, cu o mână la gât, încercând să își stăpânească emoțiile. Respiră adânc. În doar câteva minute, a trecut de la confuzie și nesiguranță la încântare și mirare, apoi la compasiune și hotărâre.

Și el a sărutat-o.

Și ea l-a sărutat.

Își duce degetele la buze. A fost scurt, dar nu a fost neplăcut.

Chiar deloc.

Mi-a fost dor de tine.

Mai respiră adânc încă o dată, ca să-și potolească inima care îi bate nebunește. Trebuie să se trezească la realitate. Dormea. Probabil visa. Nu știa ce spune sau ce face. În locul ei ar fi putut fi oricine altcineva. Își alungă dezamăgirea. Nu-i decât menajera lui. Ce ar putea

vedea la ea? Simțindu-se puțin dezumflată, dar cu echilibrul restabilit, ia de pe hol geanta de piele a domnului și se întoarce în spălătorie să-i curețe ghetetele și să scoată hainele de spălat.

MĂ HOLBEZ LA ușa închisă a dormitorului, simțindu-mă idiot în toate formele cunoscute de omenire. Cum am putut fi atât de idiot? Am speriat-o.

Rahat.

Nu mai am nicio speranță cu ea.

Mi-a apărut în vis, o nălucă în albastru — chiar și cu halatul ăla urât — și eu am primit-o cu drag.

Mă frec frustrat pe față. Am plecat din Cornwall aseară, la ora 23:00, iar cele cinci ceasuri de condus au fost epuizante. A fost o prostie din partea mea. De câteva ori a fost cât pe ce să adorm. A trebuit să deschid geamurile, deși afară era ger, și să fredonez toate melodiile de la radio ca să rămân treaz. Dar adevărata ironie e că am condus până acasă ca s-o văd pe ea. Prognoza meteo anunța viscol puternic și nu voiam să rămân blocat în Cornwall o săptămână... așa că am venit acasă mai devreme.

Futu-i.

Și acum am stricat totul.

Dar a îngenuncheat în fața mea și mi-a scos ghetetele și m-a dus în pat ca pe un copil. M-a dus în pat ca să dorm. Să dorm!

Când a făcut cineva așa ceva ultima dată?

Nu-mi amintesc să mă fi dus vreo femeie în pat și după aia să plece...

Iar eu am speriat-o.

Dezgustat de mine însumi, clatin din cap, apoi îmi scot hainele și le las pe podea, care pe unde cade. Sunt prea obosit ca să mai fac altceva decât să mă târăsc în pat. Când închid ochii, mă pomenesc dorindu-mi să mă fi dezbrăcat ea și să fi venit lângă mine... aici. Gem când îmi amintesc parfumul ei dulce, proaspăt, de trandafiri și

lavandă, și cât de delicată era la mine în brațe. Simțindu-mă deopotrivă morocănos și excitat, adorm repede și mă las în voia ei în vis.

Mă trezesc brusc, cu un sentiment neobișnuit de vinovăție. Telefonul de pe noptieră bâzâie. Nu l-am lăsat acolo. Îl ridic, dar e prea târziu. Apel ratat de la Caroline. Îl pun la loc pe noptieră, observând că mai erau acolo și portofelul, mărunțișul și un prezervativ. Mă încrunt, apoi îmi amintesc.

Dumnezeule. Alessia.

Am sărit pe ea.

Ce nenorocit.

Închid ochii ca să scap de jena care mă copleșește.

Futu-i!

Mă ridic și, desigur, hainele mele au dispărut de pe jos. Probabil că mi-a golit buzunarele blugilor. E un gest cât se poate de intim, să-mi umble prin lucruri, să-și pună degetele pe hainele mele, pe lucrurile mele.

Mi-ar plăcea să-i simt degetele pe mine.

N-o să se întâmple niciodată, idiotule! Ai speriat-o pe biata fată.

Oare în câte case face curat? Prin câte buzunare cotrobăie? Nu-mi place ideea. Poate ar trebui s-o angajez cu normă întreagă. Dar atunci junghiul din vintre nu va dispărea niciodată... doar dacă... doar dacă... Există o singură cale să scap de junghiul ăsta.

Rahat. N-o să se întâmple.

Mă întreb cât o fi ceasul. Pe tavan nu se vede nicio umbră. Arunc o privire pe fereastră și nu văd decât un zid alb.

Zăpadă.

A venit viscolul prognozat. Mă uit la ceasul deșteptător: e 13:45. Ar trebui să fie încă aici. Sar din pat, mă duc la dulap și trag pe mine o pereche de blugi și un tricou cu mânecă lungă.

Alessia e în salon și spală geamurile. Orice dovadă a periplului meu noroios prin casă a dispărut.

— Bună, îi spun și aștept să văd cum reacționează.

Inima îmi bate cu putere. Parcă aş avea iar 15 ani.

— Bună. Ai dormit bine?

Îmi aruncă o privire scurtă și indescifrabilă, apoi studiază cărpa pe care o ține în mână.

— Da, mulțumesc, și îmi cer scuze pentru mai devreme.

Simțindu-mă ridicol și stânjenit, arăt cu mâna spre canapea, unde a avut loc delictul. Ea dă din cap și mă răsplătește cu un zâmbet scurt, forțat, iar obrajii îi capătă o încântătoare nuanță de roz.

Mă uit peste capul ei pe fereastră, unde prveliștea e obturată de fulgii de nea care se învârtesc în văzduh. Viscolul e dezlănțuit, iar afară e un adevărat potop alb.

— Nu ninge des așa de tare în Londra, spun eu, venind lângă ea la fereastră.

Vorbim despre vreme?

Se depărtează de mine, dar se uită în continuare pe fereastră. Ninsoarea e atât de deasă, încât nici nu se mai vede râul.

Se înfioară și se cuprinde cu brațele.

— Trebuie să ajungi departe? o întreb, îngrijorat de drumul pe care-l are de făcut până acasă.

— În vestul Londrei.

— Cum ajungi de obicei?

Ea clipește de câteva ori, în timp ce încearcă să înțeleagă ce spun.

— Cu trenul, răspunde.

— Trenul? De unde îl iei?

— Ăăă... Queenstown Road.

— M-aș mira să mai circule trenurile.

Mă duc la biroul din colțul camerei, mișc mouse-ul și iMac-ul se trezește la viață. Pe desktop apare o poză cu mine, Kit, Caroline, Maryanne și cei doi setteri ai fratelui meu. Mă îneacă un val de nostalgie și tristețe. Clatin din cap și verific online știrile despre transportul local.

— AAA... Linia South Western?

Ea încuviințează.

— Toate serviciile sunt suspendate.

— Sus-pen-da-te? întrebă ea, încrățindu-și fruntea.

Ah, nu înțelege.

— Trenurile nu circulă.

— Aha.

Se încruntă iar și mi se pare că o aud spunând „suspendat” cu voce scăzută, de câteva ori, buzele ei articulând cuvântul.

— Poți să rămâi aici, îi propun eu, încercând să nu mă concentrez asupra gurii ei și știind prea bine că nu va rămâne, mai ales după ce s-a petrecut mai devreme.

Tresar și adaug:

— Promit că nu mă ating de tine.

Ea clatină din cap ceva cam prea repede după gustul meu.

— Nu. Trebuie să plec, zice, răsucind cărpa în mâini.

— Și cum o să ajungi acasă?

Ea ridică din umeri.

— O să merg pe jos.

— Nu fi caraghioasă. O să îngheți.

Mai ales cu ghetetele alea și haina aia ca vai de ea.

— Trebuie să mă întorc acasă.

E categorică.

— Te duc eu.

Cum? Eu am spus așa ceva?

— Nu, spune ea și clatină hotărâtă din cap, în timp ce face ochii mari.

— Nu accept un refuz. Insist, în calitate de... patron.

Se albește.

— Asta e. Numai să mă îmbrac — mă uit în jos, la picioare — și mergem. Te rog.

Arăt spre pian.

— Dacă vrei să cânti, te rog.

Mă întorc în dormitor, întrebându-mă de ce m-oi fi oferit să o duc acasă.

Pentru că așa e corect?

Pentru că vreau să stau mai mult cu ea.

ALESSIA ÎL URMĂREȘTE ieșind desculț din cameră. E uluită. S-o ducă acasă? O să fie singură cu el în mașină.

E în regulă?

Ce ar spune mama?

În minte îi apare imaginea mamei, cu brațele încrucișate și o expresie de dezaprobare blândă pe chip.

Și tata?

Își acoperă instinctiv obrazul.

Nu. Tata nu ar aproba.

Tatăl ei nu a aprobat decât un singur bărbat.

Un bărbat crud.

Nu. Nu te gândești la el.

Domnul o duce acasă. Se bucură că a memorat adresa Magdei. Vede aievea scrisul dezordonat al mamei pe peticul de hârtie care fusese salvarea ei. Se înfioară și se uită iar afară. O să fie frig, dar, dacă se grăbește, ar putea să plece cât se schimbă domnul, ca să nu-l mai deranjeze. Dar nu o prea atrage gândul de a merge pe jos. Nu demult a străbătut pe jos distanțe mult mai mari. I-au trebuit șase sau șapte zile, cu o hartă furată. Se înfioară iar. O săptămână pe care și-ar dori să o uite. În plus, i-a spus că poate să cânte la pianul lui. Aruncă o privire înflăcărată spre pianul Steinway, bate fericită din palme și fuge în spălătorie, unde se schimbă cât ai clipi din ochi. Își ia haina, fularul și căciula și se întoarce repede la pian.

Își lasă haina pe un scaun, se așază pe taburet și respiră adânc. Pune degetele pe clape, bucurându-se de atingerea rece, familiară a fildeşului. Pentru ea, pianul e temelia. E acasă. E locul unde se simte

în siguranță. Privind încă o dată pe fereastră, atacă *Jocuri de apă la vila d'Este*, bucata ei preferată de Liszt. Muzica se înalță și se rotește în jurul pianului, dansând în umbre luminoase de alb, asemenea fulgilor de zăpadă. Amintirea tatălui ei, cele șase zile petrecute pe drumuri și dezaprobarea mamei se risipesc în vârtejul în culori de gheață a muzicii.

MĂ SPRIJIN DE cadrul ușii și o urmăresc vrăjit. Interpretarea ei e fenomenală, fiecare notă e cumpănită și cântată cu precizie și emoție. Muzica se scurge fără efort prin ea... din ea. Fiecare nuanță în parte e prezentă acolo, atât pe fața ei frumoasă, cât și în muzică, pe măsură ce își croiește calea prin piesă. O piesă pe care eu nu o cunosc.

Și-a scos baticul. M-am întrebat dacă îl poartă din motive religioase, dar poate că îl pune numai când face curat. Are părul des și întunecat, aproape negru. În timp ce cântă, o șuviță îi scapă din coadă și se răsucește pe obraz. Oare cum ar arăta părul ei despletit, revărsându-se în cascadă pe umerii goi? Închid ochii, imaginându-mi-o dezbrăcată, la fel ca-n visele mele, și lăsându-mă pătruns de muzică.

Oare m-aș plictisi vreodată? Să o ascult?

Deschid ochii.

Să o privesc. Frumusețea ei. Talentul ei.

Cântă o bucată foarte complexă din memorie. Fata asta e un geniu.

Cât am fost plecat, m-am gândit că poate i-am înfrumusețat interpretarea în imaginația mea. Dar nu. Tehnica ei e perfectă.

Ea e perfectă.

În toate sensurile.

Încheie piesa cu capul plecat și ochii închiși. Aplaud.

— A fost uluitor. Unde ai învățat să cânți așa de bine?

Se îmbujorează la față și deschide ochii întunecați, dar un zâmbet timid îi luminează fața și dă din umeri:

— Acasă, răspunde.

— Poate îmi povestești mai multe în mașină. Ești gata?

Se ridică și e pentru prima oară când o văd fără halatul ăla oribil de nailon. Mi se usucă gura. E mai subțirică decât mi-am închipuit, dar rotunjimile ei delicate sunt cât se poate de feminine. Poartă un pulover verde strâmt, cu decolteu în V, iar curba delicată a sânilor se conturează prin lână, accentuându-i talia fină, și blugii strâmți îi pun în evidență șoldurile mlădioase.

Futu-i.

E fabuloasă.

Își scoate repede tenișii, îi vără în sacoșa de plastic și își pune ghetetele jerpelite.

— Nu porți șosete? o întreb.

Scutură din cap în timp ce se apleacă să își lege șireturile, dar obraji ei se fac încă o dată rozalii.

Poate asta cu șosetele e o chestie tipic albaneză?

Arunc o privire pe fereastră, felicitându-mă în gând că o duc acasă. Nu numai că o să apuc să petrec mai mult timp cu ea, dar o să și aflu unde stă și nici n-o s-o las să-i degere picioarele.

Întind mâna.

— Dă-mi haina, îi spun, iar ea îmi zâmbește șovăitor când o ajut să se îmbrace.

Zdreanța asta n-are cum să-i țină cald.

Când se întoarce cu fața la mine, observ că poartă o cruciuliță de aur la gât și o insignă pe pulover. De la o școală?

Rahat!

— Câți ani ai? o întreb cuprins brusc de panică.

— Am 23 de ani.

Suficient, slavă Domnului!

Clatin din cap, ușurat.

— Mergem?

Ea încuviințează și, ținând strâns punga de plastic, iese după mine pe hol.

Așteptăm în tăcere liftul care ne duce în garajul de la subsol.

În lift, Alessia stă cât de departe poate. Chiar că nu are încredere în mine.

La cum m-am purtat dimineață, de ce mă mir?

Gândul mă deprimă și încerc să par cât mai calm și nonșalant cu putință, dar sunt acut conștient de prezența ei. A întregii ei făpturi. Aici, în spațiul ăsta mic.

Dar poate nu e vorba doar despre mine. Poate că pur și simplu nu-i plac bărbații. Gândul ăsta e și mai supărător, așa că îl alung repede.

Garajul de la subsol e mic, dar pentru că imobilul e proprietatea familiei, am două locuri de parcare. N-am nevoie de două mașini, dar le țin oricum, un Land Rover Discovery și un Jaguar F-Type. Nu sunt înnebunit după mașini, cum era Kit. El era un colecționar împătimit și acum toate mașinile lui vintage de colecție sunt ale mele. Eu prefer o mașină nouă și care să nu-mi dea bătăi de cap. Dumnezeu știe ce o să fac cu colecția lui Kit. Va trebui să îl întreb pe Oliver. Poate o vom vinde? Sau s-o donăm unui muzeu, în numele lui Kit?

Cufundat în astfel de gânduri, apăs pe telecomanda Land Roverului; se aprind farurile și se deblochează portierele. E un 4x4, așa că se va descurca fără probleme pe străzile înzăpezite ale Londrei. Abia acum observ că mașina e murdară, plină de noroi și mâzgă după călătoria mea în Cornwall, iar când deschid portiera din față pentru Alessia văd mizeria groaznică de pe banchete.

— Stai puțin, îi spun, și adun în grabă pahare goale de cafea, pungi de snackuri și ambalaje de sandviciuri.

Le îndes pe toate într-o pungă de plastic pe care o găsesc pe scaun și o arunc în spate.

De ce n-oi fi mai ordonat?

O viață de doici, internate și personal care să strângă după mine își spune cuvântul.

Cu ceea ce sper că este un zâmbet încurajator, o invit pe Alessia să urce. Nu sunt prea sigur, dar mi se pare că abia își ascunde și ea un zâmbet. Poate că dezordinea o distrează.

Eu așa sper.

Se ghemuiește pe scaun și cercetează bordul cu ochi mari.

— Care-i adresa? o întreb apăsând pe butonul de contact.

— Church Walk numărul 43, Brentford.

— Codul poștal?

— TW8 8BV.

Introduc destinația în sistemul de navigație și scot mașina din parcare. Cu o apăsare a butonului de pe consola oglinzii retrovizoare, ușa garajului se deschide treptat, dezvăluind furtuna albă de afară. Stratul de zăpadă are deja câțiva centimetri și ninge în continuare abundent.

— Uau, șoptesc în barbă. N-am mai văzut așa ceva.

Mă întorc spre Alessia:

— În Albania ninge?

— Da. E mult mai multă zăpadă acolo de unde vin eu.

— Și unde e asta?

Ies în stradă și o iau spre capătul șoselei.

— Kukës.

N-am auzit în viața mea de locul ăsta.

— E un oraș micuț. Nu ca Londra, mă lămurește Alessia.

Se aude un semnal de avertizare.

— Pune-ți centura de siguranță, te rog.

— Ah! exclamă ea, părând surprinsă. Nu purtăm din astea acolo de unde vin eu.

— Ei bine, aici asta e legea, așa că pune-ți-o.

Își trage centura peste piept și se uită în jos, să vadă unde se prinde, apoi vâra capătul în locașul de fixare.

— Gata, zice mulțumită de ea, și e rândul meu să-mi ascund un zâmbet.

Poate nu merge prea des cu mașina.

— Acasă ai învățat să cânti la pian? o întreb.

— Mama m-a învățat.

— Cântă la fel de bine ca tine?

Alessia scutură din cap:

— Nu.

Apoi se infioară. Nu știu dacă e din cauza frigului sau a speriat-o altceva. Dau drumul la căldură și intrăm pe Chelsea Embankment. Luminile de pe Albert Bridge clipesc printre fulgii de nea.

— Ce frumos e, murmură ea când trecem pe lângă pod.

— Așa e.

Ca tine.

— O luăm încetișor, adaug. Nu suntem obișnuiți cu așa ninsoari în Londra.

Din fericire, drumul e relativ liniștit pe Embankment.

— Ce te-a adus la Londra, Alessia?

Îmi aruncă o privire cu ochii mari, apoi se încruntă și se uită în poală.

— Munca? o indemn eu.

Ea incuviințează, dar pare a se dezumfla ca un balon, retrăgându-se în cochilia ei.

Rahat. Mă trece un fior pe șira spinării. Ceva nu e în regulă.

Chiar deloc.

Încerc să o liniștesc:

— E-n regulă. Nu trebuie să vorbim despre asta.

Și continui precipitat:

— Știi, chiar voiam să te întreb cum de reușești să îți amintești așa de bine partiturile?

Ea ridică fruntea și e limpede că se simte mult mai în largul ei cu subiectul acesta. Duce un deget la tâmplă:

— Văd muzica. Așa, ca pe o pictură.

— Ai memorie fotografică?

— Memorie fotografică? Nu știu. Văd muzica în culori. Culorile mă ajută să îmi amintesc.

— Uau.

Auzisem despre asta.

— Sinestezie se numește, îi spun.

— Si-nes-te...

Se oprește, neputând să pronunțe cuvântul.

— Sinestezie.

Încearcă din nou, cu ceva mai mult succes.

— Ce înseamnă? mă întreabă.

— Că vezi notele muzicale ca pe niște culori.

— Da. Chiar așa e, încuviințează cu entuziasm.

— Da, e logic. Am auzit că mulți muzicieni desăvârșiți sunt sines-tezici. Mai vezi și altceva în culori?

Pare nedumerită.

— Litere? Numere?

— Nu. Numai muzica.

— Uau. Chiar că e ceva deosebit, spun și îi zâmbesc. Să știi că am vorbit serios acum câteva zile. Poți folosi pianul meu oricând. Îmi place să te ascult cântând.

Îmi întoarce un zâmbet minunat, pe care-l simt până în vintre.

— Bine, șoptește ea. Îmi place să cânt la pianul tău.

— Și mie îmi place să ascult.

Îi întorc zâmbetul și ne cufundăm în tăcere.

Patruzeci de minute mai târziu iau o curbă strânsă în Brentford și ajungem în fața unei case modeste, perete în perete cu vecinii. Se înserase deja, dar observ o perdea trasă în camera din față și chipul unui tânăr, foarte vizibil în lumina felinarului din stradă.

Iubitul ei!

Futu-i. Trebuie să aflu.

— E iubitul tău? o întreb, iar inima mi-o ia din loc și simt bubuitul în urechi cât aștept să-mi răspundă.

Ea râde, un râs cristalin, muzical, care îmi aduce zâmbetul pe buze. E prima dată când o aud râzând și aș vrea să o aud iar... și iar.

— Nu. E Michal. Fiul Magdei. Are 14 ani.

— Aha. E înalt bine!

— Așa e.

Se luminează la față și simt totuși un ghimpe de gelozie. E limpede că ține la el.

— Asta e casa Magdei.

— Înțeleg. E prietena ta?

— Da. E prietena mamei mele. Sunt... cum spunei voi? Prietene prin corespondență.

— Nu știam că mai există așa ceva. Se și vizitează?

— Nu.

Strânge buzele și își cercetează unghiile:

— Mulțumesc că m-ai adus acasă, șoptește, punând capăt conversației.

— A fost o plăcere, Alessia. Îmi pare rău pentru azi-dimineață. N-am vrut să mă năpustesc la tine așa.

— Năpustesc?

— Ăăă... să sar. Ca o pisică.

Râde din nou, cu chipul frumos și luminos.

Mi-ar plăcea să ajung să mă obișnuiesc cu sunetul ăsta.

— Visai, spune ea.

Da, pe tine.

— Vrei să intri să bei un ceai?

E rândul meu să râd.

— Nu. Te scutesc. Și apoi, eu sunt mai curând amator de cafea.

Ea se încruntă puțin.

— Avem și niște cafea, spune.

— Mai bine mă întorc. Durează ceva până ajung înapoi pe vremea asta.

— Mulțumesc încă o dată că m-ai adus.

— Ne vedem vineri.

— Da. Vineri.

Îmi aruncă un zâmbet radios care îi luminează fața încântătoare, iar eu sunt vrăjit.

Coboară din mașină și se îndreaptă spre ușa din față. Ușa se întrepere și apare tânărul înalt. Michal. Se încruntă la mine, iar eu pornesc mașina.

Râd.

Nu e iubitul ei, deci; întorc Land Roverul, dau drumul la muzică și, cu un zâmbet ridicol întins pe față, conduc înapoi în Londra.

Capitolul opt

— Cine era ăla? întrebă Michal cu o voce repezită și glacială, uitându-se urât la mașina de afară.

Are numai 14 ani, dar e mai înalt decât Alessia; are părul negru, ciufulit, și picioare lungi, slăbănoage.

— Șeful meu, răspunde ea și aruncă o privire pe ușa întredeschisă, urmărind mașina care se îndepărtează.

Închide ușa după ea și, neputându-și stăpâni entuziasmul, îl îmbrățișează scurt și spontan pe Michal.

— Bine, bine.

Michal se desface din îmbrățișarea ei roșu la față, dar în ochii lui căprui se citește o bucurie jenată. Alessia îi zâmbește, iar el îi răspunde cu un surâs timid, care trădează pasiunea adolescentului pentru ea. Se trage înapoi, atentă să nu fie prea afectuoasă. Nu vrea să îi rănească sentimentele. La urma urmelor, el și mama lui s-au purtat foarte frumos cu ea.

— Unde-i Magda? întrebă.

— În bucătărie.

Se întunecă la față și continuă cu o voce scăzută:

— Ceva nu e-n regulă. Fumează mult.

— Vai, nu.

Alessiei îi crește pulsul și are o presimțire neagră.

Își scoate haina, o agață într-unul din cuiele din holul mic și se duce în bucătărie. Magda stă la o măsuță melaminată, cu o țigară în mână. E înconjurată de un nor de fum. Deși mică, bucătăria e la fel de curată și ordonată ca de obicei, iar radioul murmură în surdină în polonă. Magda ridică privirea, ușurată că o vede.

— Ai ajuns acasă pe viscolul ăsta. Eram îngrijorată. Ai avut o zi bună? întrebă Magda, dar Alessia remarcă zâmbetul ei forțat și încordarea buzelor când trage un fum lung din țigară.

— Da. Tu ești bine? Logodnicul tău e bine?

Magda e cu câțiva ani mai tânără decât mama Alessiei, deși de obicei pare cu cel puțin zece ani mai tânără. Blondă și cu forme pline, cu niște ochi căprui în care-i scânteiază simțul poznaș al umorului, a salvat-o pe Alessia de pe străzi. Astăzi, totuși, pare obosită, e palidă la față și își mușcă buzele. Bucătăria duhnește a fum de țigară, ceea ce de obicei Magda urăște, cu toate că e fumătoare.

Suflă fumul spre bucătărie.

— Da. E bine. N-are legătură cu el. Închide ușa și stai jos.

Alessia simte un fior pe șira spinării. Poate că Magda o să-i ceară să plece. Închide ușa bucătăriei, își trage un scaun de plastic și se așază.

— Astăzi au trecut pe aici niște bărbați de la departamentul de imigrări și te-au căutat.

Vai, nu.

Alessia pălește și sângele începe să-i bubuie în urechi.

— S-a întâmplat după ce ai plecat la muncă, adaugă Magda.

— Și ccee... ccc... ce le-ai spus? îngaimă ea, încercând să își controleze tremurul mâinilor.

— Nu am vorbit eu cu ei. A vorbit domnul Forrester, de vizavi. Au bătut la ușa lui, pentru că noi nu eram acasă. Nu i-a plăcut cum arătau, așa că le-a spus că n-a auzit niciodată de tine. Și le-a spus că eu și Michal suntem plecați în Polonia.

— L-au crezut?

— Da. Domnul Forrester așa crede. Au plecat.

— Cum m-au găsit oare?

— Nu știu, spune Magda și se încruntă. Cine știe cum merg treburile astea?

Mai trage un fum din țigară.

— Trebuie să-i scriu maică-tii.

— Nu!

Alessia o prinde de mână:

— Te rog.

— I-am scris deja și i-am spus că ai ajuns în siguranță. Asta a fost o minciună.

Alessia roșește. Magda nu știe toată povestea drumului ei până la Brentford.

— Te rog, insistă ea. Nu vreau să-și facă griji.

— Alessia, dacă te prind, te deportează în Albania...

Magda se oprește.

— Știu, șoptește Alessia și simte cum începe să i se scurgă transpirația pe spate.

— Nu pot să mă întorc, murmură, cu un nod în gât.

— Îți dai seama că Michal și cu mine plecăm în două săptămâni. Va trebui să îți găsești alt loc unde să stai.

— Știu. Știu. Am să gălesc ceva.

Alessia simte cum i se strânge stomacul de spaimă. În fiecare noapte stă întinsă în patul pliant, gândindu-se ce opțiuni are. Până acum a economisit 300 de lire din munca de menajeră. Va avea nevoie de ei ca depozit pentru o cameră. Cu ajutorul lui Michal și al laptopului lui, o să încerce să găsească un loc unde să stea.

— Eu încep să pregătesc cina, zice Magda oftând, și stinge țigara.

Rotocoalele de fum se înalță din scrumieră, amestecându-se cu tensiunea din încăpere.

— Lasă-mă să te ajut, se oferă Alessia.

Mai târziu, Alessia e ghemuită în patul pliant, cu ochii în tavan. Frământă între degete cruciulița de aur pe care-o poartă la gât. Lumina felinarului din stradă pătrunde prin perdelele deșirate și joacă pe tapetul vechi, jupuit. Minte ei o ia razna, dar se străduiește să nu intre în panică. Mai devreme, după o oră de căutări online, a găsit o cameră într-o casă în apropiere de gara Kew Bridge. Magda spunea că nu-i departe de aici. Alessia a stabilit să se ducă s-o vadă vineri după-amiază, după ce termină de făcut curat în apartamentul domnului. Abia dacă și-o permite, dar trebuie să se mute, mai ales dacă

departamentul de imigrație e pe urmele ei. Nu poate fi deportată. Nu se poate duce înapoi în Albania.

Nu poate.

Se întoarce pe partea cealaltă ca să scape de razele de lumină și se ghemuiește sub pătura subțire, ca să se păstreze cât mai bine bruma de căldură. Gândurile i se învârt în cap, coplesind-o. Vrea să le oprească.

Nu te gândi la Albania.

Nu te gândi la călătoria asta.

Nu te gândi la celelalte fete... la Bleriana.

Închide ochii și tot atunci îl vede aieva pe domnul dormind pe canapea, cu părul ciufulit și gura întredeschisă. Își amintește cum stătea deasupra lui. Își amintește sărutul lui repezit. Își imaginează că e din nou întinsă peste el, inspirându-i parfumul și sărutându-i pielea și simțindu-i bățile puternice ale inimii lângă sânul ei.

Mi-a fost dor de tine.

Geme.

În fiecare noapte e prezent în gândurile ei. E chipeș. Mai mult decât chipeș, e frumos și bun.

Îmi place să te ascult cântând.

A condus-o acasă cu mașina. Nu era obligat.

Poți să rămâi aici.

Să stea cu el?

Poate ar putea să-l roage s-o ajute.

Nu. Situația asta e problema ei. Nu e vina ei, dar ea e cea care trebuie să se descurce. A reușit până acum, și nu a avut niciun ajutor, în afară de inventivitatea ei. Și nici în ruptul capului nu se mai întoarce în Kukës. Nu la el.

Mă zgâlțâie zdravăn. Încetează. Încetează acum.

Nu. Nu te gândi la el!

El e motivul pentru care e acum în Anglia. A încercat să ajungă cât mai departe de el.

Gândește-te la domnul. Numai la domnul.

Mâna îi alunecă în jos, pe trup.

Gândește-te numai la el...

Cum i-a spus? Care era cuvântul ăla?

Sinestezie... Repetă cuvântul iar și iar și iar, în timp ce mâna i se mișcă și o duce tot mai sus, tot mai sus.

A doua zi dimineată se trezește într-un tărâm alb de basm. E liniște. Până și zumzetul îndepărtat al traficului e înăbușit de pătura de zăpadă sclipitoare. Când se uită pe geam, încă înfocolită în așternuturi, simte același entuziasm ca în copilărie, când ninge în Kukës. Apoi își amintește că azi e ziua de curățenie la doamna Kingsbury. Partea bună e că stă în Brentford și ajunge repede pe jos. Partea proastă e că doamna Kingsbury se ține după ea prin casă, criticându-i permanent metodele de curățenie. Dar Alessia are bănuiala că doamna Kingsbury cârcotește pentru că e singură și bătrână, și, deși se plânge, de fiecare dată o servește pe Alessia cu ceai și biscuiți când termină treaba. Se așază și povestesc, iar doamna Kingsbury încearcă să o rețină cât mai mult cu putință. Alessia nu înțelege de ce stă singură. A văzut fotografii cu familia pe cămin. De ce nu au grijă de ea? La urma urmelor, bunica a locuit cu părinții ei după moartea bunicului... Poate doamna Kingsbury are nevoie de un chiriaș? De cineva care să aibă grijă de ea. Loc are, cu siguranță, și, la urma urmelor, Alessia e și ea singură.

Îmbrăcată numai în niște pantaloni de pijama jerpeliți ai lui Michal, cu SpongeBob SquarePants pe ei, și un tricou vechi de-ale lui cu emblema echipei Arsenal, își strânge hainele de lucru, coboară în fugă treptele, trece prin bucătărie și se duce în baie.

Magda a fost foarte generoasă cu ea și i-a dat hainele vechi ale lui Michal. Se plânge adesea că băiatul crește prea repede, dar asta a fost norocul Alessiei. Cele mai multe dintre hainele pe care le are acum au fost ale lui Michal. Cu excepția șosetelor. Aveau niște găuri

cât casa, așa că Michal nu i le-a putut da. Are două perechi ale ei, dar numai atât.

Nu porți șosete?

Alessia roșește amintindu-și de întrebarea de ieri a domnului. Nu îi putea spune că nu își permite șosete noi. Nu atâta timp cât strânge fiecare bănuț pentru ca să aibă avansul pentru o cameră.

Dă drumul dușului instant montat deasupra căzii și așteaptă puțin să se încălzească apa. Se dezbracă, intră în cadă și se spală cât de repede poate sub firicelul de apă.

MI-AM PROPTIT MÂINILE pe peretele dușului. Gâfâi, iar apa clocoțită se revarsă peste mine. Am ajuns să mă satisfac singur la duș... iar.

Futu-i. Ce s-a ales de viața mea?

De ce nu ies să-mi caut o femeie?

Ochii ei, de culoarea cafelei, mă privesc printre genele lungi.

Gem.

Povestea asta trebuie să înceteze.

E nenorocita mea de menajeră. Noaptea trecută m-am foit și m-am învărtit singur în pat. Râsul ei mi-a tot răsunat în vis. Era fericită și fără griji, îmi cânta la pian purtând numai chiloții ăia roz, cu părul lung și greu căzându-i peste sâni.

Ah...

Nici măcar ședința istovitoare de exerciții de azi-dimineață n-a prea reușit să mi-o scoată din cap.

Există o singură cale.

Numai că n-o să se întâmple niciodată.

Dar felul în care mi-a zâmbit când a coborât din mașină îmi dă speranțe și o s-o văd mâine. Cu gândul ăsta pozitiv, opresc dușul și iau un prosop. Cât mă bărbieresc, îmi verific telefonul. Un mesaj de la Oliver. E blocat în Cornwall din cauza vremii, ceea ce înseamnă că îmi pot petrece dimineața răspunzând e-mailurilor de condoleanțe,

apoi să iau prânzul cu Caroline și Maryanne. Și în seara asta ies cu băieții.

— În sfârșit te-am scos din vizuină. Cum ar trebui să-ți spun acum, frate, „lord Trevethick“ sau „milord“? zice Joe, ridicând halba cu Fuller în semn de salut.

— Da, așa-i. Nici eu nu știu cum să-ți zic, „Trevethick“ sau „Trevethyan“, mormăie și Tom.

— Răspund la oricare din ele, zic ridicând din umeri. Sau puteți să-mi spuneți pe nume... știți voi, Maxim.

— Ar trebui să-ți spun totuși Trevethick... deși o să-mi fie greu să mă obișnuiesc. La urma urmelor, e titlul tău, și taică-meu e al naibii de sensibil cu titlul lui!

— Slavă cerului că nu sunt taică-tău, zic, ridicând o sprânceană. Tom își dă ochii peste cap.

— N-o să mai fie la fel fără Kit, șoptește Joe, iar ochii lui negri strălucesc în lumina focului, încărcăți, de data asta, de gravitate.

— Așa e, odihnește-te în pace, Kit, adaugă Tom.

Joseph Diallo și Thomas Alexander sunt cei mai vechi și mai apropiați prieteni ai mei. După ce am fost exmatriculat de la Eton, tata m-a trimis la Bedales. Acolo i-am cunoscut pe Joe, Tom și Caroline. Pe noi, băieții, ne-a unit pasiunea pentru muzică și, pe vremea aceea, faptul că toți o doream pe Caroline. Noi am făcut o trupă și Caroline... ei bine, Caroline l-a ales pe fratele meu.

— Odihnește-te în pace, Kit, șoptesc și eu, și adaug în barbă: Mi-e dor de tine, nemernicule.

Ne-am retras toți trei într-un separeu la Coopers Arms, un local cald și confortabil, nu departe de apartamentul meu. Cu halbele-n brațe, în jurul focului vioi, aveam deja două rânduri la bord, iar berea începea să mi se urce la cap.

— Cum te descurci, bătrâne? întreabă Joe, dându-și peste umăr codițele împletite care-i ajung până pe umeri.

În afara faptului că e un scrimer excelent, Joe are o carieră promițătoare în domeniul designului vestimentar masculin. Tatăl lui, un emigrant din Senegal, este unul dintre cei mai de succes manageri de fonduri de investiții din Marea Britanie.

— Bine, cred. Dar nu sunt sigur că sunt pregătit pentru o asemenea răspundere.

— Te înțeleg, zice Tom.

Roșcat, cu ochii chihlimbarii, Tom e al treilea fiu al unui baronet. A urmat tradiția familiei și a intrat în armată. Ca locotenent în Coldstream Guards, a făcut două stagii în Afganistan și și-a văzut mulți camarazi căzând. Cu doi ani în urmă, a fost trecut în rezervă din motive medicale, după ce a fost rănit într-un atentat la Kabul. Picioarul lui stâng e ținut laolaltă de o tijă de titan; nu același lucru se poate spune și despre temperament. Și eu, și Joe, am învățat să recunoaștem licărirea aceea bătaioasă în ochii lui Tom și știm când e mai prudent să schimbăm subiectul sau să-l scoatem din încăpere. La rugămintea lui, nu vorbim niciodată despre Incident.

— Când e slujba de pomenire? întreabă Tom.

— Tocmai am discutat la prânz cu Caroline și cu Maryanne. Probabil după Paște.

— Ce face Caroline?

Mă foiesc pe scaun:

— Jelește, dau eu din umeri, aruncându-i o privire distantă lui Tom. Tom se uită la mine și mijeste ochii: gata, i-am stârnit interesul.

— E ceva ce nu ne spui?

Rahat.

După Incident, Tom nu e doar belicos, dar a devenit și al dracului de intuitiv:

— Hai, Trevelyan, eviți întrebarea. Ce s-a întâmplat?

— Nimic ce v-ar putea interesa. Ce face Henrietta?

— Henry? Grozav, mulțumesc, numai că dă mereu tot felul de semnale care mai de care mai transparente cum că ar trebui să-mi iau

odată inima-n dinți și să-i pun nenorocita de întrebare, spune Tom cu o privire melancolică.

Și eu, și Joe rânjim.

— Ești sortit pieirii, frate, zice Joe, bătându-l pe spate.

Dintre noi trei, Tom e singurul care are o relație stabilă. Henrietta e o sfântă. A avut grijă de Tom în perioada traumatizantă de după ce a fost rănit și îi suportă toate aiurelile, tulburarea posttraumatică și firea violentă. Ar fi putut nimeri mult mai rău Tom al nostru.

În schimb, mie și lui Joe ne place să zburăm din floare-n floare. În sfârșit, mie mi-a plăcut. În minte îmi apare nechemată imaginea Alessiei Demachi, cu pletele ei ca pana corbului.

Când am făcut ultima dată sex?

Mă încrunt pentru că nu-mi amintesc. *Rahat.*

— Și Maryanne? întreabă Joe, scoțându-mă dintr-ale mele.

— E bine. Suferă și ea.

— Are nevoie de alinare?

Alinare, adică așa cum am alinat-o eu pe Caroline?

— Măi, băiete! mă încrunt la el, avertizându-l.

Regulile casei. Nu te atingi de surori. Clatin din cap. Joe are o slăbiciune pentru sora mea. E drept că și ea ar putea nimeri mult mai rău, la urma urmelor el e un tip ca lumea, dar cu toate astea mă hotărâsc să-l dezumflu:

— A cunoscut un tip la schi în Whistler. E din Seattle. Psiholog clinician, ceva de genul ăsta. Are de gând să-l revadă curând, cred.

Joe îmi aruncă o privire întrebătoare:

— Serios?

Își freacă ciocul dichisit, cu ochii plini de speculații:

— Foarte bine, dacă vine aici, va trebui să vedem și noi dacă băia-tul corespunde cerințelor.

— S-ar putea să vină luna viitoare. E destul de entuziasmată de chestia asta.

— Știi, acum, că ești conte, va trebui să dai un moștenitor și o rezervă, zice Tom.

— Da, da. Mai e timp destul și pentru asta.

Asta am fost întotdeauna. Rezerva... porecla pe care mi-a dat-o Kit. S-a dovedit că titlul și domeniul au avut nevoie de rezervă.

— Mda. Nicio șansă să fii pregătit să te așezi la casa ta, amice. Ești un futangiu în serie, exact la fel ca mine. În plus, am nevoie de copilot, zice Joe cu un zâmbet larg.

— Hai, Trevelyan, ai regulat aproape toată Londra, intervine Tom, și nu îmi dau seama dacă e dezgustat sau impresionat.

— Du-te naibii, Tom, zic, și râdem.

Proprietara pubului sună din clopoțelul de deasupra barului.

— E ora, domnilor, vă rog, anunță ea.

— Mergem la mine? întreb eu.

Tom și Joe sunt de acord și ne dăm toți trei halbele peste cap.

— Sigur poți să mergi pe jos până la mine? îl întreb pe Tom.

— Du-te naibii, doar am ajuns pe picioarele mele până aici, nu?

— O iau ca pe un da.

— Particip la un maraton de 5 kilometri în aprilie, tâmpitule.

Ridic mâinile, în semn că mă predau. Mereu uit că fizic e recuperat...

E SENIN ȘI ÎNSORIT, dar e un frig mușcător, o zi în care răsuflarea i se vede ca un nor de abur în timp ce grăbește pasul pe Chelsea Embankment. Încă mai sunt petice mari de zăpadă înghețată pe trotuare, dar pe carosabil a fost împrăștiat nisip. Traficul a revenit la normal, iar Londra și-a reluat viața. Trenul Alessiei a avut o mică întârziere, iar acum se grăbește. Dar ar fi venit cu dragă inimă pe jos din Brentford numai ca să-l vadă pe *el*.

Alessia zâmbește. În sfârșit, ajunge la ușa din față a apartamentului, locul ei favorit din lume. Bagă cheia în yală, pândește țiuitul

alarmei și răsuflă ușurată când o întâmpină liniștea. Închizând ușa, e surprinsă de miros. Apartamentul duhnește a alcool stătut.

Strâmbând din nas la izul neașteptat, își scoate ghetele și lipăie cu picioarele goale în bucătărie. Bufetele sunt pline de sticle goale de bere și cutii de pizza slinoase.

Sare în sus când vede un tânăr athletic, atrăgător, stând lângă frigiderul deschis și bând suc de portocale direct din cutie. Are pielea neagră, părul lung și împletit în codițe și nu are pe el decât boxerii. Alessia se holbează la el. Bărbatul se întoarce spre ea și pe față îi apare un zâmbet larg, care-i descoperă un șir de dinți perfecți, albi.

— Hei, bună, zice el, cu o privire apreciativă.

Alessia roșește și bâiguie:

— Bună.

Apoi o șterge în spălătorie.

Cine e bărbatul ăsta?

Își dă jos haina și scoate din sacoșa de plastic uniforma de curățenie: halatul și baticul. La urmă își trage tenișii în picioare.

Din ușa spălătoriei, Alessia aruncă o privire în bucătărie. Domnul, într-un tricou negru și o pereche de blugi rupți, stă lângă frigider și împarte cu străinul acela negru cutia de suc de portocale.

— Tocmai ce ți-am speriat menajera desculță. I-ai tras-o? E tare.

— Du-te naibii, Joe. Nu mă mir că ai speriat-o. Pune ceva pe tine, exhibiționist nenorocit ce ești!

— Iertare, milord.

Străinul își adună codițele și înclină capul.

— Hai, cară-te naibii, zice domnul cu blândețe și ia o gură de suc de portocale. Poți folosi baia mea.

Bărbatul cu păr negru râde și, când se întoarce să plece, aruncă o privire spre Alessia, care îi ascultă cum se tachinează. Râde din nou și îi face un semn cu mâna, ceea ce-l determină pe domnul să se uite și el în direcția ei. Ochii i se luminează, iar pe față îi răsare un zâmbet larg, așa că Alessia nu are de ales și iese din ascunzătoare.

— Joe, ea e Alessia, Alessia, Joe.

În vocea lui se simte un avertisment, dar Alessia nu știe dacă e pentru ea sau pentru Joe.

— Bună dimineața, Alessia. Te rog să scuzi lipsa vestimentației.

Joe îi face o plecăciune teatrală și, când se îndreaptă, în ochi i se zărește o licărire ghidușă, vicleană. Are corpul suplu și bine tonificat, ca al domnului. Fiecare mușchi de pe abdomenul lui e bine definit.

— Bună dimineața, șoptește ea.

Domnul îi aruncă lui Joe o privire cruntă. Dar Joe nu-l bagă în seamă și, înainte de a ieși fluierând din bucătărie, îi face cu ochiul Alessiei.

— Scuze, zice domnul, întorcând spre ea ochii de smarald. Cum te simți azi?

Și zâmbetul îi revine pe chip.

Alessia se îmbujorează și mai tare, iar inima îi bate nebunește. Orice interes arătat de el pentru starea ei, chiar și o banalitate oarecare, o binedispune extraordinar.

— Sunt bine. Mulțumesc.

— Mă bucur că ai ajuns. Merg trenurile?

— Au un pic de întârziere.

— Bună dimineața.

Un bărbat cu părul de un roșu-aprins intră șchiopătând în bucătărie, încruntat și doar cu boxerii pe el.

— Dumnezeu mare, mormăie domnul, și își trece mâna prin părul ciufulit.

Alessia se uită la acest nou prieten care li s-a alăturat. Înalt și chipeș, cu membre frumoase, dar cu niște cicatrici extrem de palide care i se întretaie pe piciorul stâng și toată partea stângă, ca niște linii de cale ferată la o intersecție.

Observă că Alessia se holbează la cicatricile lui.

— Răni de război, bombăne el.

— Îmi cer scuze, șoptește ea și pleacă privirea în podea, dorindu-și să intre în pământ cu totul.

— Tom, vrei niște cafea? întrebă domnul, iar Alessia are impresia că încearcă să risipească tensiunea din încăpere.

— Da, la dracu'. Am nevoie de ceva pentru mahmureala asta cumplită.

Alessia o turește înapoi în spălătorie și se apucă de călcat. Măcar de acolo n-o să-l mai ofenseze pe niciunul dintre prietenii domnului.

MĂ UIT DUPĂ Alessia, care se retrage grăbită în cămăruță, cu coada legănându-se dintr-o parte în alta și mângâindu-i șoldurile.

— Cine-i fata asta drăguță?

— Menajera mea.

Tom dă din cap, într-un semn de încuviințare lascivă. Mă bucur că s-a întors în vizuina ei, departe de ochii iscoditori ai lui Tom și Joe. Reacțiile lor mă stânjenesc. În mod surprinzător, se deșteaptă în mine brusc un simț al proprietății. E o emoție nefamiliară. Nu vreau ca prietenii mei să-i facă ochi dulci. E a mea. Mă rog, e angajata mea.

Acum ești conte de Trevethick. Va trebui trecută pe statul de plată. Rahat.

E aproape angajata mea. Va trebui să rezolv cât mai curând statutul angajării ei. Nu vreau să-mi sufle în ceafă Oliver sau cei de la fisc.

— Ce s-a întâmplat cu Krystyna? Îmi plăcea scorpia aia bătrână, zice Tom, scărpinându-se pe față.

— Krystyna s-a întors în Polonia. Acum, ești amabil să te duci și să tragi naibii niște pantaloni pe tine? E o doamnă de față, pentru numele lui Dumnezeu, mârâi eu.

— O doamnă?

Tom pălește la vederea privirii pe care i-o arunc și, de data asta, nu mușcă momeala.

— Scuze, bătrâne, mă duc să mă îmbrac. Cu lapte, fără zahăr pentru mine.

Iese din bucătărie și se întoarce în camera de oaspeți. Mă bodogănesc în sinea mea că mi-am invitat prietenii să rămână peste noapte

exact când urma să vină Alessia la curățenie. N-am să repet greșeala asta.

ALESSIA A REUȘIT să îi evite pe cei doi bărbați aproape toată dimineața și a răsuflat ușurată când au plecat în sfârșit. S-a gândit chiar să se ascundă în camera interzisă, dar Krystyna a fost categorică. Nu are voie să intre acolo.

A strâns păturile de pe canapeaua din living și a schimbat așternuturile în dormitorul de oaspeți. Dormitorul *lui* e acum aranjat și s-a bucurat când a văzut că nu sunt nici acum prezervative folosite în coșul lui de gunoi. Poate le aruncă altundeva. Nu se gândește prea mult la asta, pentru că o deprimă perspectiva. Intră în garderobă să așeze hainele călcate și să le adune pe cele murdare. Deși au trecut numai două zile, e vraște iar.

Domnul stă la computer și lucrează, făcând ce are el de făcut. Nici acum nu a izbutit să afle cum își câștigă existența. Își amintește zâmbetul care i-a luminat fața când a văzut-o prima dată de dimineață. Zâmbetul lui răpitor e contagios. Rânjind de una singură ca o proastă, cercetează grămada de haine lăsate pe jos în dulap. Îngenunchind, ridică o cămașă, apoi aruncă o privire rapidă spre ușa întredeschisă. Mulțumită că e singură, își îngroapă fața în cămașă și inspiră mirosul lui.

Ce plăcut.

— A, aici ești, zice el.

Alessia tresare și se ridică puțin cam prea repede, așa că se clatină în spate. Două mâini puternice o prind de brațe și o salvează de la o căzătură sigură.

— Încet, încet, zice el, susținând-o până își recapătă echilibrul.

De îndată ce se ține bine pe picioare îi dă drumul, spre marelui regret, dar atingerea lui încă îi mai reverberează prin tot trupul.

— Căutam un pulover. E o zi senină, dar foarte rece. Ți-e suficient de cald? o întreabă.

Ea încuviințează energic, încercând să își recapete suflul. Aici, cu el, în spațiul ăsta mic, îi e chiar prea cald.

El cercetează mormanul de haine aruncate pe jos și se încruntă:

— E o mizerie totală, știu, mormăie cu o expresie încurcată. Sunt un dezordonat patologic.

— Pa-to...

— Patologic.

— Nu știu cuvântul ăsta.

— Ăăă... se referă la un comportament extrem.

— Înțeleg, răspunde Alessia, apoi se uită în jos, la haine, și încuviințează: Da. Patologic.

Se strâmbă, iar el râde.

— Le rezolv eu, zice el.

— Nu, nu, eu mă ocup, spune Alessia și-i face semn că nu e treaba lui.

— N-ar trebui.

— E treaba mea.

El zâmbește și se întinde peste capul ei să își ia de pe un raft un pulover crem larg; în treacăt, brațul lui îi atinge ușor umărul, iar ea încremenește și inima începe să-i bată nebunește.

— Scuze, zice el, părând puțin dezamăgit și iese.

După plecarea lui, Alessia își recapătă echilibrul.

Oare nu-și dă seama ce efect are asupra mea?

A prins-o adulmecându-i cămașa. Își ascunde fața-n palme. Probabil o crede idioată cu totul. Îngrozită și supărată pe ea însăși, se așază în genunchi și ia la mână mormanul de haine, împăturindu-le pe cele curate și aruncându-le în coșul pentru spălat pe cele murdare.

NU-MI POT ȚINE mâinile acasă. N-am nicio scuză.

Las-o în pace, omule.

Și dacă o ating, încremenește. Mă întorc agale în living, simțindu-mă mohorât. Pur și simplu nu mă suportă.

E o premieră?

Da, așa cred. Nu am întâlnit niciodată o împotrivire din partea femeilor până acum. Totdeauna au fost o pradă ușoară pentru mine. Cu un cont gras, un apartament în Chelsea, o mutră drăguță și o familie aristocratică, nu am avut niciodată nicio problemă.

Niciodată.

Doar acum.

Ar trebui s-o invit în oraș la masă.

Pare să aibă nevoie de o masă bună.

Și dacă spune nu?

Măcar așa mă lămuresc.

Mă plimb înapoi și încolo de-a lungul peretelui de sticlă din salon, oprindu-mă să mă uit la Peace Pagoda câteva clipe și să încerc să îmi fac curaj.

De ce e așa de greu? De ce ea?

E frumoasă. E talentată.

Nu e interesată.

Poate că asta-i tot.

Prima femeie care mi-a spus nu.

Nu a spus nu. Poate îmi dă o șansă.

Invit-o. În. Oraș.

Trag aer în piept și mă întorc pe hol. E acolo, în fața camerei mele obscure, cu coșul de rufe în brațe.

— E o cameră obscură, îi spun venind spre ea.

Ochii ei căprui fermecători îmi întâlnesc privirea. E curioasă. Și îmi amintesc că am rugat-o pe Krystyna să nu facă deloc curat acolo.

Nici eu n-am mai intrat de ceva vreme.

— Hai să-ți arăt.

Sunt recunoscător că nu se trage îndărăt, cum face de obicei.

— Vrei să vezi?

Ea încuviințează și, când îi iau din brațe coșul de rufe, degetele noastre se ating ușor. Inima îmi bubuie în piept.

— Dă-mi mie ăsta.

Am vocea răgușită, dar fac eforturi să îmi stăpânesc bătaia inimii. Pun coșul cu rufe pe podea, în spatele meu, și deschid ușa. Apăs pe întrerupător, apoi mă dau la o parte, ca să-i fac loc să treacă.

ALESSIA INTRĂ ÎN încăperea mică. E scaldată într-o lumină roșie, iar aerul închis miroase a tot felul de chimicale misterioase. De-a lungul unui perete se înșiră dulapuri negre, cu tăvi mari din plastic pe ele. Sus de tot, deasupra dulapurilor, sunt rafturi ticsite cu sticle, topuri de hârtie și fotografii. Sub rafturi e un fel de sfoară, de care atârnă numai câteva cârlige.

— Nu-i decât o cameră obscură, zice el, și învârte becul de sus, astfel încât strălucirea roșiatică dispare.

— Fotografie? întrebă Alessia.

El încuviințează.

— E un hobby. Odinioară mă gândeam să lucrez ca profesionist.

— Fotografiile din apartament... tu le-ai făcut?

— Da. Toate. Am avut câteva comenzi, dar...

Vocea i se frânge.

Peisajele și nudurile.

— Tata a fost fotograf.

Se întoarce spre dulăpiorul din sticlă plin cu camere din spatele lui. Deschide o ușă și scoate o cameră. Alessia zărește marca, „Leică”, inscripționată pe partea din față a aparatului.

CU CAMERA LA ochi, o studiez pe Alessia prin lentilă. E numai ochi întunecați, gene lungi, pomeți înalți și buze pline, întredeschise. Începe să mi se întărească mădularul.

— Ești frumoasă, șoptesc eu și apăs declanșatorul.

Alessia deschide gura, dar scutură din cap și își acoperă fața cu mâinile, deși nu reușește să își ascundă zâmbetul. Mai fac o fotografie.

— Ba da, ești, îi spun. Uite.

Întorc camera spre ea în așa fel încât să poată vedea imaginile. Se uită în jos, la fața ei surprinsă în cele mai mici detalii de camera digitală, apoi se uită în sus, la mine... și sunt pierdut. Pierdut în magia privirii ei întunecate.

— Vezi, murmur eu. Ești uimitoare.

Mă întind, îi ridic bărbia și, aplecându-mă, mă apropii încet, centimetru cu centimetru, în așa fel încât să aibă ocazia de a se depărta dacă vrea, și îi mângâi ușor buzele cu buzele mele. Tresare și, când mă trag înapoi, își duce degetele la gură, iar ochii i se fac tot mai mari.

— Asta simt, îi șoptesc, iar inima stă să-mi sară din piept.

Ce-o să facă? Mă pălmuiește? O ia la goană?

Mă privește fix. O nălucă eterică în lumina slabă, ridică încet o mână și, cu vârful degetelor, urmărește linia buzelor mele. Încremenesc și închid ochii, iar atingerea ei delicată îmi reverberează în tot trupul.

Nu îndrăznesc să respir.

Nu vreau s-o sperii și s-o alung.

Simt atingerea ei ușoară ca o pană, peste tot.

Peste tot.

Futu-i.

Și, înainte să fiu în stare să mă opresc, o trag spre mine și o cuprind în brațe. Se topește lipită de trupul meu, iar căldura ei mă pătrunde.

Dumnezeule, cum o simt toată!

Strecoar degetele pe sub baticul ei și, încetișor, i-l trag de pe cap. Îi prind coada la ceafă și o trag încet spre mine, apropiindu-i buzele de ale mele.

— Alessia, șoptesc, și o sărut iar, delicat, încet, ca să n-o sperii.

E neclintită în brațele mele, apoi ridică mâinile, le pune pe pieptul meu și închide ochii în timp ce mă acceptă.

O sărut mai apăsător, îi gâdil buzele cu limba și ea deschide gura.

Futu-i.

Are gust de căldură și grație și seducție. Limba ei se mișcă șovăitor sub a mea. E captivant. E excitant.

Trebuie să mă abțin. Nu-mi doresc decât să mă cufund în fata asta, dar nu cred că o să mă lase. Mă trag înapoi.

— Cum mă cheamă? șoptesc cu buzele lipite de gura ei.

— Domnul, șoptește ea, iar eu îi trec degetul mare peste obraz.

— Maxim. Spune Maxim.

— Maxim, șoptește ea.

— Da.

Îmi place cum sună numele meu rostit cu accentul ei.

Vezi, n-a fost chiar așa de greu.

Pe neașteptate, se aude o bătaie puternică și insistentă la ușa din față.

Cine dracu' e? Cum a intrat în bloc?

Fac un pas înapoi, fără tragere de inimă.

— Să nu cumva să pleci, îi spun, ridicând degetul în semn de avertisment.

— Deschide ușa, domnule Trev... an! se aude o voce de după ușă. Imigrările!

— Ah, nu! șoptește Alessia și-și duce o mână la gât, cu ochii măriți de spaimă.

— Nu te teme!

Bătaia în ușă se repetă.

— Domnule Trev... yan!

Vocea strigă perceptibil mai tare.

— Mă ocup eu, mârâi, enervat că am fost întrerupt.

O las pe Alessia în camera obscură și ies pe hol.

Mă uit pe vizor și-i cântăresc din ochi pe cei doi bărbați din fața ușii. Unul scund, altul înalt, amândoi îmbrăcați în costume gri ieftine și geți negre. Nu par deloc oficiali. Ezit, gândindu-mă dacă să deschid sau nu. Dar trebuie să aflu totuși de ce sunt aici și dacă au vreo legătură cu Alessia.

Pun lanțul de siguranță și deschid ușa.

Unul dintre bărbați încearcă să năvălească în casă, dar mă sprijin de ușă și lanțul rezistă. Era cel scund. Îndesat și pleșuv, răspândește agresivitate prin toți porii și prin ochii lunecoși, vicleni.

— Unde-i, domnu'? se răstește el.

Mă repliez.

Cine-s scursorile astea?

Tovarășul chelului stă în spatele lui, subțire, tăcut și amenințător. Mi se ridică părul pe ceafă.

— Pot vedea legitimațiile?

Și vocea mea e la fel de amenințătoare.

— Deschide ușa. Suntem de la Imigrări și credem că ascunzi în apartament o persoană căreia i s-a refuzat azilul.

Îndesatul vorbește din nou, iar nările lui freamătă de furie. Are un accent est-european pronunțat.

— Aveți nevoie de mandat ca să intrați în apartament. Unde-i? mă răstesc eu cu o autoritate care vine dintr-o viață întreagă de privilegii și câțiva ani petrecuți la una dintre cele mai bune școli publice din Marea Britanie.

Cel înalt ezită câteva clipe și bănuiesc imediat că e ceva putred.

Cine dracu' sunt ăștia?

— Mandatul! Unde-i? mârâi eu.

Chelul se uită nesigur la camaradul lui.

— Unde-i fata?

A vorbit cel înalt și slab.

— Nu e nimeni aici în afară de mine. Pe cine căutați?

— O fată...

— Nu asta căutăm cu toții? rânjesc eu. Acum, vă sugerez să vă cărați dracului de aici și să vă întoarceți cu un mandat sau chem poliția.

Scot telefonul din buzunarul din spate și îl flutur în fața lor:

— Dar să fie clar un lucru. Aici nu sunt fete, cu atât mai puțin imigranți ilegali.

Mint cu ușurință, un talent dobândit tot în urma multilor ani petrecuți la una dintre cele mai bune școli publice din Marea Britanie.

— Să chem poliția?

Amândoi fac un pas în spate.

În clipa aceea doamna Beckstrom, care stă în apartamentul de vizavi, deschide ușa. În brațe îl are pe Heracle cățelul ei, mare lătrăcios.

— Bună, Maxim, zice ea.

Fii binecuvântată, doamnă Beckstrom.

— Foarte bine, domnule Trev... Trev.

Nici măcar nu-mi poate pronunța numele.

E lord Trevethick, nenorocitu' naibii!

— Ne întoarcem cu mandatul.

Se răsucește pe călcâie, îi face semn din cap partenerului și trec în grabă pe lângă doamna Beckstrom, îndreptându-se spre scări. Ea se uită urât în urma lor, apoi îmi zâmbește.

— O după-amiază plăcută, doamnă B., spun zâmbind și îi fac semn cu mâna, apoi închid ușa.

Cum naiba au aflat huliganii ăștia că Alessia e aici? De ce o caută? Ce a făcut? Nu există „departamentul de imigrări“. Se numește Border Force și așa e de ani de zile. Respir adânc, încercând să îmi potolesc anxietatea și mă întorc în camera obscură, unde bănuiesc că o voi găsi pe Alessia tremurând într-un colț.

Nu-i acolo.

Nu e nici în bucătărie.

Îngrijorarea mea crește exponențial și se transformă în panică de-a dreptul în timp ce alerg prin toată casa, strigând-o. Nu e nici în dormitoare, nici în salon. În cele din urmă, caut în spălătorie. Ușa de incendiu e întredeschisă, iar haina și ghetetele ei lipsesc.

Alessia a fugit.

Capitolul nouă

Alessia coboară în fugă pe scara de incendiu, cu inima bubuind, împinsă înainte de adrenalină și frică. Când ajunge jos, se trezește pe aleea din spate. Ar trebui să fie în siguranță acolo. Poarta spre stradă din spatele clădirii e încuiată prin interior. Dar, ca să fie sigură, se ascunde între două dintre tomberoanele în care locatarii din blocul domnului Maxim aruncă gunoiul. Se lipește cu spatele de zidul de cărămidă și trage adânc aer în piept, încercând să își recapete suflul.

Cum au găsit-o? *Cum?*

A recunoscut imediat vocea lui Dante și toate amintirile refulate au țâșnit la suprafață într-un iureș înspăimântător.

Întunericul.

Mirosul.

Frica.

Frigul.

Mirosul. Îhhh. Mirosul.

I se umplu ochii de lacrimi, dar încearcă să le alunge. I-a condus la el! Știe foarte bine cât de nemiloși sunt și ce sunt în stare să facă. Îi scapă un suspin zgomotos și-și vâră pumnul în gură, ghemuindu-se pe pământul rece.

Ar putea fi rănit.

Nu.

Trebuie să verifice. Nu poate pleca dacă e rănit.

Gândește, Alessia. Gândește.

Singura persoană care știe că e aici e Magda.

Magda!

Nu se poate! I-au găsit pe Magda, pe Michal?

Ce le-au făcut?

Magda.

Michal.

Domnul... *Maxim.*

Respiră tot mai precipitat în timp ce panica i se înfige ca o gheară în gât. I se pare că o să leșine, dar brusc stomacul începe să i se agite și, înainte să-și dea seama, bila urcă-n gât și, frântă-n două, își vomită micul dejun. Vomită iar și iar, cu mâinile sprijinite de zidul de cărămidă, până când nu-i mai rămâne nimic în stomac. Efortul fizic de a vomă o lasă fără vlagă, dar ceva mai calmă. Se șterge la gură cu dosul palmei, se ridică amețită și aruncă o privire pe alee, să vadă dacă a auzit-o cineva. E tot singură.

Slavă cerului.

Gândește, Alessia, gândește.

Primul lucru pe care trebuie să-l facă e să verifice dacă domnul e în regulă. Trage aer în piept, își părăsește ascunzișul dintre tomberoane și se îndreaptă spre scara de incendiu. Începe să urce cu precauție; instinctul de supraviețuire își face simțită prezența. Trebuie să știe mai întâi dacă are cale liberă, dar nu se poate lăsa văzută. Are de urcat până la etajul șase și până ajunge la etajul cinci abia mai respiră. Se târăște încă un etaj și, prin grilajul metalic, se uită în apartament. Ușa spălătoriei e închisă, dar poate vedea în sufragerie. La început nu zărește niciun semn de viață, apoi domnul năvălește în living și Alessia își dă seama că ia ceva de pe birou. Peste câteva clipe iese din cameră.

Se sprijină ușurată de balustrada metalică. E bine.

Slavă cerului.

Odată potolită curiozitatea și cu conștiința împăcată, coboară iar pe scara de incendiu, știind că trebuie să se ducă să vadă dacă Magda și Michal sunt în regulă.

Când ajunge jos, își pune ghetetele și se îndreaptă spre poarta de la intrarea din spate a imobilului. Dă în strada din spate, nu în Chelsea Embankment. Se oprește. Dacă o așteaptă Dante și Ylli? Probabil ar sta în față, nu? Inima îi bate năvalnic când deschide poarta și cercetează

strada. Singurul semn de viață e o mașină sport verde care accelerează spre capătul șoselei; nici urmă de Dante și de acolitul lui, Ylli. Scoate căciula de lână din sacoșă, și-o trage în cap, își îndeasă coada înăuntru și pornește spre stația de autobuz.

Străbate cu pas grăbit strada, abia stăpânindu-se să nu fugă, pentru că știe că s-ar putea să atragă o atenție nedorită. Merge cu capul în pământ, cu mâinile în buzunare, și la fiecare pas se roagă la Dumnezeu bunicii ei ca Magda și Michal să fie bine. O spune iar și iar, alternând între limba ei nativă și engleză.

Ruaji, Zot.

Ruaji, Zot.

Domnul să-i apere de rău.

NICI EU NU știu cât am stat încremenit în hol, dar mi s-a părut o veșnicie. Sunt îngrozit, sângele îmi bubuie în urechi.

Unde naiba e?

În ce dracu' e amestecată?

Ce pot să fac?

Cum îi poate înfrunța pe tipii ăștia de una singură?

La dracu' cu toate. Trebuie s-o gădesc.

Unde s-o fi dus?

Acasă.

Brentford.

Da.

O iau la goană pe hol, mă duc în living și înșfac cheile mașinii de pe birou, apoi mă năpustesc spre ușă, oprindu-mă doar cât să-mi iau haina.

Mi-e rău, îmi fierbe stomacul.

Nici pomeneală să fie de la „imigrări“ tipii ăia.

Când ajung în garaj, apăs pe cheia electronică și aștept să se deschidă Land Roverul, numai că la viață se trezește Jaguarul.

Rahat. În graba mea, am luat cheia greșită.

Futu-i.

N-am timp să mă întorc sus după cheie. Urc în Jaguarul F-Type și apăs contactul. Motorul toarce și scot mașina din locul de parcare. Ușa garajului se ridică treptat și ies la stânga pe stradă, accelerez la capătul drumului și fac iar stânga pe Chelsea Embankment. Dar mai departe de atât nu ajung. Traficul e aglomerat pentru că e vineri după-amiază și începe ora de vârf. Șoselele aglomerate îmi sporesc anxietatea și nu mă ajută deloc să mă calmez. Revăd în minte, în buclă, întâlnirea cu nemernicii ăia, încercând să găsesc orice indiciu pentru a descifra ce s-a întâmplat cu Alessia. Păreau est-europeni. Păreau violenți. Alessia a fugit, așa că ori îi știe, ori a crezut că sunt de la „imigrări“, ceea ce înseamnă că stă ilegal în Marea Britanie. Nu mă surprinde. A încheiat abrupt orice încercare a mea de a afla ce face în Londra.

Ah, Alessia? Ce pui la cale?

Și unde naiba ești?

Sper că s-a întors în Brentford, pentru că eu într-acolo mă îndrept.

ALESSIA STĂ JOS în tren, frământând cu degete nervoase cruciulița de aur de la gât. A fost a bunicii și e singurul lucru care i-a rămas de la ea. Ține enorm la cruciuliță. Îi aduce alinare în clipele de restriște. Deși părinții ei nu sunt religioși, bunica ei era... Se joacă în continuare cu cruciulița și repetă mantra în gând:

Domnul să-i apere de rău.

Domnul să-i apere de rău.

Spaima e copleșitoare. Au găsit-o. Cum? De unde au aflat de Magda? Trebuie să se asigure că Magda și Michal sunt în siguranță. De obicei îi place să meargă cu trenul, dar azi parcă se târăște prea încet. Când ajunge în Putney, Alessia știe că până la Brentford mai sunt 20 de minute.

Grăbește-te, te rog.

Gândul i se întoarce la domnul Maxim. Măcar el e bine. Deocamdată.

Inima îi tresală.

Maxim.

M-a sărutat.

De două ori.

De două ori!

I-a spus cuvinte dulci. Despre ea.

Ești frumoasă.

Ești minunată.

Și a sărutat-o!

Asta simt!

În alte condiții, ar fi în culmea extazului. Își duce degetele la buze. A fost un moment dulce-amar. Visurile ei s-au împlinit în sfârșit, dar numai pentru a fi spulberate de Dante. Din nou.

Nu poate avea o relație cu domnul. *Nu.* Maxim. Îl cheamă Maxim.

A adus un pericol cumplit sub acoperișul lui. Trebuie să îl protejeze.

Zot. Jobul ei!

O să rămână fără serviciu. Nimeni nu vrea probleme la ușă și amenințări din partea unor criminali ca Dante.

Ce-o să facă?

Trebuie să fie atentă când se întoarce la Magda. Nu se poate lăsa prinsă de Dante acolo.

Nu poate.

Trebuie să se protejeze și pe ea.

O cuprinde din nou frica și se înfioară. Se cuprinde cu brațele, încercând să se calmeze. Toate speranțele ei vagi, toate visurile îi erau spulberate. Și, într-un rar acces de autocompătimitate, se leagănă înainte și înapoi, încercând să se încurajeze singură și să-și potolească spaima.

De ce trebuie să dureze așa mult drumul ăsta cu trenul?

Oprește în stația Barnes și se deschid ușile.

„Te rog, te rog grăbește-te“, șoptește Alessia în gând, iar degetele ei caută din nou cruciulița de aur.

ACCELEREZ PE A4, iar gândul îmi fuge de la Alessia la bărbații
ăia și apoi, pe măsură ce mă strecor prin trafic, la Kit.

Kit? Tu ce-ai face?

El ar fi știut. Totdeauna știa.

Îmi amintesc de vacanța de Crăciun. Kit era într-o dispoziție excelentă. Maryanne și cu mine ne-am dus cu el și cu Caroline la un festival de jazz la Havana. După două zile, am zburat înapoi la St. Vincent și am luat o navă spre Bequia, ca să petrecem Crăciunul împreună într-o vilă privată. Maryanne a trebuit să plece la Whistler să schieze și să petreacă Revelionul cu prietenii, iar Kit, Caroline și cu mine ne-am întors în Marea Britanie pentru Hogmanay¹.

A fost o săptămână fabuloasă.

Iar a doua zi după Anul Nou, Kit a murit.

Sau s-a sinucis.

Gata. Am gândit-o.

Bănuiala mea nerostită.

La naiba, Kit. Nemernicule.

A4 devine M4 și pândesc blocurile-turn care domină peisajul Brentfordului, semn că mă apropii. Ies de pe autostradă și mă înscriu pe șoseaua laterală cu 80 de kilometri pe oră. Încetinesc, dar din fericire semaforul din intersecție e verde și trec repede, recunoscător sorții că am adus-o acasă acum câteva zile și știu unde locuiește.

Peste șase minute opresc în fața casei ei, sar din mașină și străbat în goană aleea scurtă. În iarbă mai sunt porțiuni albe și rămășițele triste ale unui om de zăpadă. Soneria răsună undeva, în casă, dar nu răspunde nimeni. Nu-i nimeni acasă.

Futu-i.

Unde e?

Mă cuprinde neliniștea. Unde ar putea fi?

Sigur că da! Vine cu trenul!

¹ În Scoția, ultima zi a anului și petrecerea de Revelion. (N.r.)

Am văzut indicatorul pentru gară când am intrat pe Church Walk. Străbat îndărăt aleea și fac dreapta, pe același drum. Gara e la mai puțin de 200 de metri în stânga mea.

Slavă cerului că e aproape.

Când cobor în goană treptele, văd un tren staționând la un peron îndepărtat, dar se duce spre Londra. Mă opresc și încerc să mă concentrez. Sunt numai două peroane și peronul pe care mă aflu e pentru trenurile care vin dinspre Londra. Nu-mi rămâne decât să aștept. Un panou electronic anunță că următorul tren ajunge la 15:07. Verific ceasul, e 15:03.

Mă sprijin de unul dintre stâlpii metalici albi care susțin acoperișul și aștept. Mai sunt câțiva navetiști care așteaptă și ei. Cei mai mulți, ca și mine de altminteri, caută să se adăpostească de toanele naturii. Mă uit cum o rafală de vânt înghețat ia pe sus un ambalaj de chipsuri și îl plimbă pe peron, apoi îl aruncă pe șine. Dar nu am răbdare să mă uit prea mult la el. Din două în două secunde privesc în zare, la șinele goale, rugându-mă să apară trenul dinspre Londra.

Hai odată. Hai odată. Vreau să vină mai repede.

În sfârșit trenul apare de după curbă și intră în gară încet — uf, la dracu', și cât de încet! — și se oprește. Mă îndrept de spate, iar stomacul mi se face ghem de îngrijorare când ușile se deschid și pe peron coboară câțiva oameni.

Doisprezece.

Dar nu și Alessia.

Pe toți dracii!

Când trenul pleacă din gară, verific iar panoul electronic. Următorul tren e programat peste 15 minute.

Nu-i așa mult.

E o veșnicie!

La dracu'.

Mă bucur că, deși am ieșit în grabă din casă, mi-am luat măcar haina. E al naibii de frig. Îmi frec mâinile, suflu în ele, tropăi pe

loc și îmi ridic gulerul, încercând să mă încălzesc. Apoi îmi înfund mâinile în buzunare și încep să bat peronul de la un capăt la altul, așteptând.

Bâzâie telefonul și, dintr-un motiv smintit, mă gândesc că ar putea fi Alessia. Dar evident că nu are numărul meu. E Caroline. Poate aștepta, indiferent ce-o fi vrând. Îi ignor apelul.

După 15 minute interminabile, apare de după curbă trenul de 15:22 dinspre Waterloo. Încetinește când se apropie de gară și, după un minut chinuitor, se oprește.

Timpul stă în loc.

Ușile se deschid și Alessia coboară prima din tren.

Uf, slavă cerului.

Ușurarea mai că îmi taie picioarele, dar simpla ei vedere mă calmează imediat.

CÂND ÎL VEDE, Alessia se oprește brusc, complet năucită. Ceilalți pasageri care au coborât trec pe lângă ei, iar ea și Maxim se uită unul la altul, sorbindu-se din priviri. Ușile se închid în șuierat de aer comprimat și trenul prinde treptat viteză pe măsură ce iese din gară, lăsându-i singuri pe peron.

— Bună, zice el, rupând tăcerea grea și apropiindu-se de ea. Ai plecat fără să-ți iei la revedere.

Ea se albește la față și ochii i se umplu de lacrimi care încep să-i șiroiască pe obraji.

Suferința ei mă înduioșează nespus.

— UF, MICUȚO, șoptesc și deschid brațele.

Își ascunde fața-n palme și începe să plângă. Neștiind ce să fac, o îmbrățișez și o strâng la piept:

— Sunt aici, am eu grijă de tine, șoptesc în căciula ei verde de lână.

Ea se smiorcăie, eu o prind de bărbie și îi ridic capul, sărutând-o afectuos pe frunte:

— Vorbesc serios. Am eu grijă de tine.

Alessia face ochii mari și se desprinde din brațele mele.

— Magda? murmură alarmată.

— Hai să mergem.

O iau de mână și urcăm împreună în fugă scările metalice care dau în stradă. Mâna ei e un sloi de gheață în palma mea și nu-mi doresc decât s-o iau și s-o duc undeva, în siguranță. Dar mai întâi trebuie să aflu ce se întâmplă. Ce neazuri are. Sper că o să-și ia inima-n dinți și o să-mi spună.

Traversăm strada repede, dar în tăcere, și ne îndreptăm spre Church Walk numărul 43. Ajunsă în fața ușii, Alessia pescuiește din buzunar o cheie, descuie și intrăm amândoi.

Holul din față e mic și două cutii depozitate într-un colț îl fac să pară și mai înghesuit. Alessia își scoate căciula și hanoracul; i le iau din mână și le agăț de unul din cârligele din perete.

— Magda, strigă ea în susul scărilor, în timp ce eu îmi scot haina și o agăț lângă a ei.

Niciun răspuns. Casa e goală. O urmez în bucătăria minusculă.

Isuse, locul ăsta e cât o cutie de pantofi!

Din pragul bucătărioarei demodate, în stilul anilor 1980, dar foarte ordonate, o urmăresc pe Alessia umplând ceainicul. Poartă blugii strâmți și puloverul verde cu care era îmbrăcată și alaltăieri.

— Cafea? mă întreabă.

— Te rog.

— Cu zahăr și lapte?

Clatin din cap:

— Nu, mulțumesc.

Nu suport cafeaua instant și nu o pot înghiți decât simplă, dar nu e momentul să-i spun.

— Ia loc, zice ea, arătând spre masa mică.

Fac cum mi se spune și aștept, urmărind-o cum pregătește băuturile. N-am de gând să o zoresc.

Își face un ceai — tare, cu zahăr și lapte — și într-un sfârșit, îmi întinde o cană cu inscripția BRENTFORD FC și logoul echipei. Se așază în fața mea și se uită abătută în cana din fața ei, împodobită cu emblema echipei Arsenal. Între noi se instalează o tăcere stânjenitoare.

După câteva clipe simt că nu mai pot suporta:

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? Sau trebuie să ghicesc?

Nu răspunde, dar își mușcă nervoasă buza de sus. În condiții normale, gestul ăsta m-ar fi înnebunit, dar acum mi se rupe inima să o văd așa de abătută.

— Uită-te la mine.

În sfârșit ridică ochii căprui spre mine.

— Povestește-mi. Vreau să te ajut.

Face ochii mari, de frică presupun eu, și clatină din cap.

Oftez.

— Bine. Atunci hai să jucăm 20 de întrebări.

Pare nedumerită.

— Răspunzi cu da sau nu la 20 de întrebări.

Se încruntă și mai tare și frământă între degete cruciulița de aur de la gât.

— Ți s-a respins cererea de azil?

Alessia se holbează la mine și clatină scurt, foarte scurt din cap în semn că nu.

— Bun. Atunci, ești aici legal?

Se albește și consider că mi-am primit răspunsul:

— Nu ești aici legal?

După o secundă, clatină iar din cap.

— Ți-ai înghițit limba?

Sper să sesizeze umorul din vocea mea.

Se luminează la față și aproape că zâmbește:

— Nu, răspunde încet și obrazii prind un strop de culoare.

— Ei, e ceva mai bine.

Soarbe o gură de ceai.

— Vorbește cu mine. Te rog.

— Ai să spui poliției? mă întreabă.

— Nu. Sigur că nu. De asta te temi?

Ea încuviințează.

— Alessia, nu am de gând să vorbesc cu poliția. Ți dau cuvântul meu.

Își sprijină coatele pe masă, își împreunează palmele și își sprijină bărbia în ele. Pe fața ei se perindă un șir de emoții contradictorii în timp ce tăcerea se întinde și umple încăperea. Îmi țin gura, implorând-o în gând să vorbească. În cele din urmă, privirile noastre se întâlnesc. Ochii ei sunt plini de hotărâre. Se îndreaptă de spate și pune mâinile în poală:

— Bărbatul care a venit în apartamentul tău... Numele lui e Dante.

Vocea ei e o șoaptă îndurerată.

— M-a adus pe mine și pe alte fete din Albania în Anglia.

Apoi se uită în jos, în cana de ceai.

Mă trece un fior pe șira spinării și am o cumplită senzație de cădere în gol. Nu știu de ce, cred că știu ce urmează să spună.

— Am crezut că venim aici la muncă. Pentru o viață mai bună. Viața în Kukës e grea pentru unele femei. Bărbații care ne-au adus aici... Am fost trădate...

Vocea ei se frânge și închid ochii, în timp ce în gât mi se ridică un val de fiere. Mai rău de atât nici că se putea.

— Trafic de ființe umane? șoptesc și îi urmăresc reacția.

Ea încuviințează imediat, cu ochii închiși:

— Pentru sex.

Abia îi aud cuvintele, dar simt în ele toată rușinea și spaima ei.

O furie cum nu am mai simțit niciodată până acum clocotește în mine. Strâng pumnii și încerc să mă controlez.

Alessia e palidă.

Tot comportamentul ei începe să capete sens.

Reticența ei.

Teama.

De mine.

De bărbați.

Futu-i. Futu-i. Futu-i.

— Cum ai scăpat? o întreb, încercând să îmi păstrez vocea cât mai calmă.

Tresărim amândoi când auzim cheia învârtindu-se în yală. Speriată, Alessia sare în picioare și sar și eu, iar scaunul meu cade la podea.

— Stai aici, mormăi, deschizând ușa bucătăriei.

În hol stă o femeie blondă, la vreo 40 de ani. Scoate un țipăt scurt când mă vede.

— Magda! strigă Alessia.

Mă ocolește și fugе să o îmbrățișeze pe Magda.

— Alessia! exclamă Magda, și o îmbrățișează la rândul ei. Ești aici! Am crezut... am crezut... Îmi pare rău, iartă-mă, îmi pare rău.

Magda se bâlbâie, vocea ei e chinuită, și începe să plângă:

— Au venit iar. Bărbații ăia.

Alessia o ia pe Magda de după umeri.

— Povestește-mi. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Cine-i ăsta?

Magda întoarce spre mine o față suspicioasă, plină de lacrimi.

— E... domnul Maxim. Fac curățenie în apartamentul lui.

— Au venit la apartamentul lui?

— Da.

Magda icnește și duce mâna la gură.

— Îmi pare atât de rău..., șoptește.

— Poate Magda ar vrea să bea un ceai și să ne povestească tot ce s-a întâmplat, zic eu cu blândețe.

Stăm toți trei în jurul mesei, iar Magda pufăie niște țigări care îmi sunt necunoscute. Am refuzat-o când mi-a oferit una. Ultima dată când am fumat o țigară am declanșat un lanț de evenimente care

a condus la exmatricularea mea. Aveam 13 ani și eram la Eton, cu o fată din împrejurimi.

— Nu cred că erau de la departamentul de imigrări. Aveau o fotografie cu tine și cu Michal, îi zice Magda Alessiei.

— Ce? Cum? sar eu.

— Da. Au găsit-o pe Facebook.

— Nu se poate! exclamă Alessia și duce o mână la gură, îngrozită. Se uită la mine:

— Michal și-a făcut un selfie cu mine.

— Selfie?

— Da. Pentru Facebook, răspunde ea încruntându-se.

Eu îmi maschez imediat expresia amuzată.

Magda continuă:

— Au spus că știu unde învață Michal. Știau totul despre el. Toate informațiile lui personale sunt pe pagina lui de Facebook.

Trage cu sete din țigară, cu mâna tremurând.

— L-au amenințat pe Michal?

Alessia se face pământie la față.

Magda încuviințează:

— N-am avut de ales. M-am speriat foarte tare. Îmi pare rău.

Vocea i se stinge într-o șoaptă abia auzită:

— Nu aveam cum să iau legătura cu tine. Le-am dat adresa unde făceai curățenie.

Ei, asta lămurește misterul.

— Ce vor de la tine, Alessia? o întreabă ea.

Alessia îmi aruncă o privire scurtă, rugătoare, și îmi dau seama că Magda nu știe toate detaliile periplului Alessiei spre Londra. Îmi trec mâna prin păr.

Ce să fac? E mult mai mult decât am cerut...

— Ai luat legătura cu poliția? întreb.

Sar amândouă într-un glas:

— Fără poliție.

Sunt categorice.

— Ești sigură?

Pot înțelege reacția Alessiei, dar nu și pe a Magdei. Poate și ea e ilegal aici, cine știe?

— Fără poliție, rostește Magda lovind cu palma în masă și uitându-se ferm la Alessia și la mine.

— Bine, zic eu, punând palma peste mâna ei.

N-am avut niciodată de-a face cu oameni care nu au încredere în poliție.

E limpede că Alessia nu poate sta în Brentford. Nici Magda și fiul ei. Ticăloșii care au apărut în pragul meu clocoteau de o violență abia reținută.

— Doar voi trei locuiți aici? întreb.

Încuviințează amândouă.

— Unde e băiatul tău acum? întreb.

— Acasă la un prieten. E în siguranță. L-am sunat înainte să ajung acasă.

— Nu cred că e sigur pentru Alessia să rămână aici. De altminteri, nici pentru tine. Bărbații ăștia sunt periculoși.

Alessia încuviințează:

— Foarte periculoși, șoptește.

Magda se albește la față:

— Dar ce fac cu serviciul meu? Cu școala băiatului? Mai avem de stat aici numai două săptămâni, apoi plecăm...

— Magda, nu! încearcă Alessia s-o facă să tacă.

— ... în Canada, continuă Magda, neluând în seamă obiecția Alessiei.

— Canada?

Mă uit la Alessia, apoi la Magda.

— Da. Michal și cu mine emigrăm. Mă căsătoresc. Logodnicul meu locuiește și muncește la Toronto.

Pe fața ei apare un zâmbet fugar, dar tandru. O felicit, apoi îmi îndrept atenția spre Alessia.

— Și tu ce ai de gând să faci?

Ridică din umeri, de parcă ar avea totul sub control.

— Am să gădesc un alt loc unde să stau. *Zot!* Trebuia să văd o cameră în seara asta.

Se uită la ceasul din bucătărie:

— Acum!

Sare în sus, speriată.

— Nu cred că e o idee prea bună, intervin eu. Și, sincer să fiu, asta e cea mai mică dintre grijile tale în clipa asta.

Se află ilegal în țară, cum și-ar putea găsi un loc unde să stea?

Se prăbușește înapoi pe scaun.

— Bărbații ăia s-ar putea întoarce oricând. Nu e greu deloc să te înșface de pe stradă.

Și mă cutremur. O vor pe ea.

Nemernici ticăloși.

Ce să fac?

Gândește. Gândește.

Ne-am putea ascunde cu toții la reședința Trevelyan, pe Cheyne Walk, dar Caroline ar începe să pună întrebări și nu vreau așa ceva; e prea complicat. Aș putea s-o duc pe Alessia înapoi la mine, dar acolo au fost deja. O altă proprietate? La Maryanne? Nu. Poate o pot duce în Cornwall. Nu ne-ar găsi nimeni acolo.

Și, în timp ce îmi analizez opțiunile, îmi dau seama că nu vreau s-o scap din ochi.

Niciodată.

Gândul ăsta mă surprinde.

— Vreau să vii cu mine, îi zic.

— Cum? exclamă ea. Dar...

— Îți pot găsi un loc unde să stai. Nu-ți face griji.

Dumnezeule, doar am destule proprietăți la dispoziție.

— Dar aici nu ești în siguranță. Trebuie să vii cu mine.

— Ah.

Mă întorc spre Magda:

— Cât despre tine, Magda, din câte îmi dau seama ai trei variante, dacă nu vrei să amesteci poliția. Te putem caza la un hotel de pe-aici deocamdată sau te putem duce într-o casă, în oraș. Sau pot aranja o gardă de corp pentru tine și fiul tău, ca să poți rămâne aici.

— Nu îmi permit un hotel.

Vocea Magdei se stinge și suspină.

— Nu-ți face griji pentru bani, răspund.

Fac socotelile în cap. Nu e mult deloc, raportat la ansamblu. Și Alessia va fi în siguranță.

Merită fiecare bănuț.

Și poate că Tom îmi face un discount. Doar mi-e prieten, ce naiba.

Magda mă scrutează cu o privire intensă:

— De ce să faci așa ceva? întreabă ea uluită.

Îmi dreg vocea și mă întreb și eu de ce.

Pentru că așa e corect?

Nu. Nu sunt chiar așa de altruist.

Pentru că vreau să fiu singur cu Alessia? *Da. Țasta e adevăratul motiv.* Dar, la câte neazuri a avut, sigur nu va dori să fie singură cu mine. *Sau va dori?*

Îmi trec mâna prin păr, stânjenit de propriile mele gânduri. Nu vreau să îmi analizez prea îndeaproape motivele.

— Pentru că Alessia e o angajată valoroasă, răspund.

Da. Sună convingător.

Magda mă măsoară cu suspiciune.

— Vrei să vii cu mine? o întreb pe Alessia, ignorând expresia neconvinsă a Magdei. Ai să fii în siguranță.

Alessia e copleșită. Privirea lui e sinceră. Îi propune o cale de scăpare. Bărbatul ăsta, pe care nu-l cunoaște mai deloc. Și totuși, a venit tocmai din Chelsea să vadă dacă e bine. A așteptat-o în gară. A ținut-o în brațe când a plâns. Numai de mama și bunica își aduce aminte să

mai fi făcut așa. În afară de Magda, nimeni nu s-a purtat așa de frumos cu ea în Anglia. E o ofertă generoasă. Prea generoasă. Dar Dante și Ylli sunt problema ei, nu a lui. Și nu vrea să-l târască în mizeria asta. Vrea să-l protejeze de ei. Dar se află ilegal în Anglia. Pașaportul ei e la Dante, împreună cu toate lucrurile ei, așa că e blocată.

Și Magda pleacă în curând la Toronto.

Domnul Maxim așteaptă răspunsul ei.

Oare ce va dori în schimbul ajutorului?

Alessia știe prea puține despre el. Nici măcar nu știe cu ce se ocupă. Tot ce știe e că viața lui e foarte diferită de a ei.

— Doar ca să fii în siguranță. Fără obligații, spune el.

Fără obligații?

— Nu vreau nimic de la tine, o lămurește el, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Fără obligații.

Îl place. Mai mult decât atât. E puțin îndrăgostită de el, dar e conștientă că e un foc de paie trecător. Și totuși, e singurul om căruia i-a spus cum a ajuns în Anglia.

— Alessia, răspunde-mi, te rog, insistă el.

Are o expresie îngrijorată, ochii lui mari sunt larg deschiși și onești. Din toată făptura lui radiază preocuparea. Poate avea încredere în el?

Nu toți bărbații sunt monștri, nu?

— Da, șoptește ea iute, înainte să apuce să se răzgândească.

— Perfect, zice el, și pare ușurat.

— Cum? sare Magda, privind-o uluită pe Alessia. Îl cunoști?

— O să fie în siguranță cu mine, spune el. O să am grijă de ea.

— Vreau să mă duc, Magda, șoptește Alessia.

Dacă ea pleacă, Magda și Michal vor fi în siguranță.

Magda își aprinde altă țigară.

— Ce vrei să faci? întrebă domnul Maxim, îndreptându-și atenția către Magda, care se uită nedumerită când la el, când la Alessia.

— Nu mi-ai spus ce voiau bărbații ăia, Alessia, zice Magda.

Alessia a fost destul de vagă ori de câte ori a adus vorba despre venirea ei în Anglia. Dar a fost obligată. Mama ei și Magda sunt cele mai bune prietene și nu voia ca Magda să îi scrie mamei și să îi povestească ce s-a întâmplat. Mama ei ar fi fost distrusă.

Alessia clatină din cap:

— Nu pot. Te rog, o imploră ea.

Magda pufnește:

— Mama ta? o întreabă Magda, pufnind și stingând țigara.

— Nu poate afla.

— Nu știu.

— Te rog, o imploră Alessia.

Magda oftează resemnată și se întoarce spre Maxim:

— Nu vreau să plec de-acasă, spune ea.

— OK. Atunci protecție să fie.

Se ridică, înalt, suplu și imposibil de chipeș și își scoate telefonul din buzunar:

— Trebuie să dau niște telefoane.

Le lasă uitându-se după el cum iese și închide ușa bucătăriei.

CÂND A FOST trecut în rezervă, Tom Alexander și-a înființat o firmă de securitate cu sediul în centrul Londrei. Are clienți sus-puși, faimoși. Și acum pe mine.

— În ce te-ai băgat, Trevelyan?

— Nu știu, Tom. Tot ce știu e că am nevoie de pază permanentă, 24/7, pentru o femeie și fiul ei. Locuiesc în Brentford.

— Brentford? În seara asta?

— Da.

— Mare noroc ai că pot să te ajut.

— Știu, Tom, știu.

— Vin chiar eu acolo și îți aduc cel mai bun om al meu. Dene Hamilton. Cred că l-ai cunoscut. A fost cu mine în Afganistan.

— Da. Mi-l amintesc.

— Ne vedem într-o oră.

Alessia stă în hol, îmbrăcată în hanoracul fiului Magdei și cu două sacoșe de plastic în mâini.

— Asta-i tot? o întreb mirat.

Nu pot să cred că asta-i tot ce are.

Alessia pălește și pleacă privirea.

Mă încrunt.

Fata asta nu are nimic.

— OK, zic, iau eu astea și hai să mergem.

Îmi dă sacoșele, dar tot nu mă privește în ochi. Sunt uluit cât de ușoare sunt.

— Unde vă duceți? întreabă Magda.

— Am o casă în sud-vest. Ne ducem acolo pentru vreo două zile, până ne dăm seama ce-i de făcut mai departe.

— Am s-o mai văd pe Alessia?

— Sper că da.

Nicio șansă să vină înapoi aici câtă vreme nemernicii ăia umblă liberi pe străzi.

Magda se întoarce spre Alessia:

— La revedere, scumpa mea, șoptește.

Alessia o îmbrățișează pe Magda și o strânge tare:

— Mulțumesc, îi spune, și lacrimile încep să îi șiroiască pe obraji.

Pentru că m-ai salvat.

— Taci, draga mea, murmură Magda. Aș face orice pentru mama ta. Știi doar.

Îi dă drumul Alessiei și o ține de brațe:

— Ești puternică și curajoasă. Mama ta o să fie mândră.

Cuprinde fața Alessiei în palme și o sărută pe obraji.

— Spune-i la revedere lui Michal din partea mea.

Vocea Alessiei e încordată, blândă și încărcată de păreri de rău. Iar mie mi se strânge inima.

Oare chiar fac ceea ce trebuie?

— O să ne fie dor de tine amândurora. Poate într-o bună zi o să vii în Canada și o să-l cunoști și pe minunatul meu bărbat?

Alessia încuviințează, dar e prea emoționată ca să mai spună ceva și iese din casă încercând să își ștergă lacrimile. O urmez, ținând în mână tot ce are ea pe lumea asta.

Afară, pe alee, Dene Hamilton supraveghează strada. Înalt, cu umeri largi și cu păr negru tuns periută, e mult mai periculos decât sugerează costumul gri elegant. E fost militar, ca și Tom, și asta se observă din postura lui. Va lucra în schimburi cu un alt bodyguard, care va veni dimineață. Oamenii lui Tom îi vor păzi pe Michal și pe Magda non-stop și vor sta aici până când cei doi vor pleca în Canada.

Mă opresc să-i strâng mâna lui Hamilton.

— Ne ocupăm noi, lord Trevethick, îmi spune, iar ochii lui întunecați, care strălucesc în lumina felinarului din stradă, cercetează drumul și nu le scapă nicio mișcare.

— Mulțumesc, îi răspund.

Tot mai sunt luat pe nepregătite când mi se adresează cineva folosind titlul.

— Ai numărul meu. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Așa voi face, Mister.

Hamilton înclină politicos din cap, iar eu o urmez pe Alessia. Își ferește fața când o cuprind de după umeri, poate ca să își ascundă lacrimile.

Oare chiar fac ceea ce trebuie?

Fac un semn scurt cu mâna spre Magda, care stă în prag, și spre Hamilton, o conduc pe Alessia la Jaguar, descui și îi țin portiera din față deschisă ca să urce. Ezită și i se citește încordarea pe față. Îi ating obrazul cu dosul palmei:

— Am eu grijă de tine.

Îi vorbesc cu blândețe, încercând să o încurajez:

— Ești în siguranță.

Alessia își aruncă brațele pe după gâtul meu și mă strânge tare, luându-mă cu totul prin surprindere.

— Mulțumesc, șoptește ea, și, înainte să apuc să îi răspund, îmi dă drumul și urcă în mașină.

Ignor nodul care mi se pune în gât, duc sacoșele în portbagaj și urc lângă ea.

— O să vezi ce aventură o să fie, zic eu vesel, încercând să o binedispun.

Dar Alessia se uită la mine cu niște ochi încărcăți de tristețe.

Oftez.

Da, fac ceea ce trebuie.

Da.

Așa e.

Dar poate că nu din motivele potrivite.

Respir adânc, apăs contactul și motorul începe să se trezească la viață.

Capitolul zece

Fac stânga pe A4 și accelerez pe autostrada cu trei benzi. Alessia s-a ghemuit pe scaunul pasagerului, cu brațele la piept, dar cel puțin și-a amintit să își pună centura. Se uită pe geam la clădirile industriale și la showroomurile de mașini care zboară pe lângă noi, dar când și când își șterge fața cu mâneca, și știu că plânge în continuare.

Cum e cu putință ca o femeie să plângă atât de încet?

— Vrei să opresc să luăm niște șervețele? o întreb. Îmi pare rău, nu am deloc.

Ea face semn că nu, dar nu se uită la mine.

Înțeleg de ce e copleșită de emoții. *Ce zi!* Dacă eu sunt bulversat, ea trebuie să fie copleșită. Complet copleșită. Cred că ar trebui s-o las în pace, să-și adune gândurile. În plus, e târziu, iar eu trebuie să dau niște telefoane.

Apăs pe pictograma telefonului pe display și găsesc numărul lui Danny. Sunetul telefonului reverberează în mașină prin sistemul hands-free. După două tonuri de apel, răspunde.

— Conacul Tresyllian, spune ea, cu familiarul accent scoțian.

— Danny, Maxim sunt.

— Conașu' Maxim... Adică...

— E-n regulă Danny, o întrerup eu și arunc o privire rapidă spre Alessia, care tot nu se uită la mine. Ascunzătoarea sau Pânda sunt libere weekendul ăsta?

— Cred că amândouă sunt libere, milo...

— Și săptămâna viitoare?

— Pânda e rezervată pentru o partidă de skeet.

— Atunci iau Ascunzătoarea.

Cum nu se poate mai potrivit.

— Am nevoie — mă uit la fața palidă a Alessiei — am nevoie de două dormitoare pregătite și de niște haine și niște cosmetice de la conac.

— Nu stați la conac?

— Nu, deocamdată nu.

— Două dormitoare, ați spus?

Aș fi vrut eu să fie unul...

— Da, te rog. Și ai putea s-o rogi pe Jessie să umple frigiderul cu ce trebuie pentru micul dejun și eventual niște gustări pentru diseară? Și niște vin și bere. Spune-i să improvizeze.

— Desigur, milord. Când ajungeți?

— La noapte târziu.

— Desigur. Totul e în regulă, Mister?

— Totul e în regulă. A, Danny, te poți ocupa și de pian, să fie acordate?

— Au fost acordate toate ieri. Ați spus că le vreți pe toate în regulă când ați fost aici.

— Grozav. Mulțumesc, Danny.

— Cu plăcere, mil...

Și încheie apelul înainte să își termine fraza.

— Vrei să ascuți niște muzică? o întreb pe Alessia.

Întoarce spre mine niște ochi roșii și umflați și mi se strânge inima.

— Bine, zic, fără să mai aștept să răspundă.

Pe ecranul media găsesc un album care pare liniștitor și apăsător. Sunetul chitarei acustice umple mașina și mă relaxez puțin. Ne așteaptă un drum lung.

— Cine e? întrebă Alessia.

— Un cantautor pe care-l cheamă Ben Howard.

Se uită puțin la ecran, apoi se întoarce la privitul pe geam.

Mă gândesc la toate interacțiunile mele din trecut cu Alessia ținând cont de ce mi-a spus azi. Acum înțeleg de ce a fost așa de

reticentă cu mine și am inima ca un pietroi. În fanteziile mele, îmi imaginam că o să fiu în sfârșit singur cu ea și ea o să râdă fără griji și o să se uite la mine cu ochi de porumbiță iubitoare. Realitatea e foarte diferită.

Foarte, foarte diferită.

Și totuși... nu mă deranjează. Tot vreau să fiu cu ea.

O vreau în siguranță.

O vreau...

Ăsta e adevărul.

N-am mai simțit așa ceva niciodată până acum.

Totul s-a întâmplat foarte repede. Și eu tot nu știu dacă fac ceea ce trebuie. Dar știu că n-o pot lăsa pe mâna nemernicilor ăloră. Vreau s-o apăr.

Ce galant!

Gândurile mele iau o întorsătură mai întunecată când încep să îmi imaginez ce o fi îndurat și câte trebuie să fi văzut. Fata asta în mâinile monștrilor ăloră.

Futu-i. Încleștez mâinile pe volan pe măsură ce mă năpădește furia, ca un val de acid sulfuric în măruntaie.

Dacă pun vreodată mâna pe ăia...

Văd roșu în fața ochilor.

Ce i-au făcut? Vreau să știu.

Nu. Nu vreau să știu.

Vreau.

Nu vreau.

Arunc o privire la panoul de bord.

Rahat. Merg prea repede.

Las-o naibii mai moale, omule.

Ridic încet piciorul de pe accelerație.

Încetișor.

Respir adânc.

Calmează-te.

Vreau s-o întreb prin ce-a trecut. Ce-a văzut. Dar nu e momentul potrivit. Toate planurile, toate fanteziile mele vor fi zadarnice dacă ea nu poate suporta să fie cu un bărbat... cu orice bărbat.

Și îmi dau seama că nu o pot atinge.

Futu-i.

ALESSIA ÎNCEARCĂ ÎN ZADAR SĂ-ȘI STĂPÂNEASCĂ lacrimile. E năucită, copleșită de emoții.

Teama.

Speranța.

Disperarea.

Poate avea încredere în bărbatul de lângă ea? S-a lăsat pe mâna lui. De bunăvoie. A mai făcut o dată asta — cu Dante — și nu a ieșit prea bine.

Nu-l cunoaște pe domnul Maxim. Nu cu adevărat. De când l-a văzut prima dată, s-a purtat bine cu ea, iar ceea ce a făcut pentru Magda e mai presus de orice te-ai fi așteptat din partea unui om rațional. Înainte de a-l cunoaște pe Maxim, Magda a fost singurul suflet din Anglia în care a avut încredere. I-a salvat viața Alessiei. A luat-o în casa ei, a hrănit-o, a îmbrăcat-o, i-a găsit de muncă printr-o rețea de femei din Polonia care locuiau în vestul Londrei și se ajutau una pe cealaltă.

Iar acum Alessia pleacă departe de refugiul acela. Magda a asigurat-o că locuințele doamnelor Kingsbury și Goode vor fi acoperite de una dintre fete cât va fi ea plecată.

Cât timp va fi plecată?

Și unde o duce domnul?

Se încordează. Dacă îi urmărește Dante?

Se cuprinde strâns cu brațele. Gândul la Dante i-a amintit de călătoria de coșmar spre Anglia. Nu vrea să se gândească la așa ceva. Niciodată. Dar amintirea o bântuie în toate clipele de liniște, la fel și noaptea, în coșmaruri. Ce s-a întâmplat cu Bleriana, Vlora, Dorina și celelalte fete?

De-ar fi scăpat și ele!

Bleriana era cea mai mică, avea numai 17 ani.

Alessia se înfioară. Cântecele care se aude din boxe povestește despre o viață trăită în ghearele fricii. Alessia închide ochii. I se strânge stomacul de spaimă, o spaimă cu care trăiește de multă vreme. Și pe obraji lacrimile șiroiesc în continuare.

PUȚIN DUPĂ 22:00, oprim la benzinăria Gordano de pe M5. În ciuda sandviciului cu brânză pe care mi l-a făcut Magda în Brentford, mi-e foame. Alessia a adormit. Aștept puțin să văd dacă se trezește după ce s-a oprit mașina. În lumina becurilor cu halogen din parcare, pare eterică și senină: curba translucidă a obrazilor, genele negre răs-firate deasupra lor și șuvița de păr scăpată din coadă care se răsucește sub bărbie. Mă gândesc să o las acolo, să doarmă, dar hotărâsc că nu o pot lăsa singură în mașină.

— Alessia, șoptesc, iar numele ei e ca o rugăciune.

Sunt tentat să o ating pe obraz, dar rezist și îi șoptesc încă o dată numele. Ea se trezește tresărind, cu un icnet, apoi face ochii mari și începe să se uite agitată în jur. Când îmi întâlnește privirea, rămâne nemișcată.

— Hei. Eu sunt. Ai adormit. Eu vreau ceva de mâncare și am nevoie la toaletă. Vrei să vii cu mine?

Clipește de câteva ori, genele lungi fluturând peste ochii expresivi, dar încă adormiți.

E fabuloasă.

Frecându-și fața, se uită în jur, în parcare se încordează brusc și toată făptura ei iradiază anxietate:

— Te rog, Mister, nu mă lăsa aici, spune ea încet.

— N-am de gând să te las aici. Ce s-a întâmplat?

Ea clatină din cap, și mai palidă acum.

— Hai să mergem, zic.

Afară, mă întind până coboară și ea din mașină și aproape că dă peste mine, cu ochii cercetând împrejurimile.

Ce s-a întâmplat?

Îi întind mâna, iar ea o prinde repede și o ține strâns. Apoi, spre surprinderea și încântarea mea, mă cuprinde și cu cealaltă mână de braț și se agață de mine.

— Parcă eram Maxim mai devreme, nu? zic eu, încercând să o fac să zâmbească. Îmi place mai mult decât Mister.

Ea îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Maxim, șoptește, dar ochii ei întunecați cercetează toată parcare.

— Alessia, ești în siguranță.

Pare neîncrezătoare.

N-o să meargă în veci.

Îi las mâna și o cuprind de umeri:

— Ce s-a întâmplat, Alessia? Spune-mi, te rog.

Expresia i se schimbă, iar ochii ei mari sunt triști și aruncă priviri hăituite.

— Te rog, o implor, uitându-mă cum aburii răsuflării noastre se amestecă în aerul înghețat dintre noi.

— Am fugit, șoptește.

Rahat! O să aud restul poveștii aici, într-o benzinărie de pe M5.

— Spune, o încurajez.

— Era un loc ca ăsta.

Se uită din nou în jur.

— Cum? O benzinărie pe autostradă?

Ea încuviințează.

— Au oprit. Voiau să ne spălăm. Să fim curate. Erau... ăăă... amabili. Sau cel puțin așa au crezut unele fete. Au făcut-o ca și cum ar fi fost pentru... ăăă.... Cum se zice? Pentru.... binele nostru. Beneficiul. În beneficiul nostru. Dar dacă eram curate, le aduceam un câștig mai mare.

Futu-i! Iar o să mă enervez.

— Înainte. Pe drum. I-am auzit vorbind. În engleză. Despre de ce mergem în Anglia. Nu știau că înțeleg. Și am știut ce au de gând să facă.

— Rahat!

— Le-am spus celorlalte fete. Unele nu m-au crezut. Dar trei fete m-au crezut.

Fir-ar a dracului de treabă! Sunt mai multe femei!

— Era noapte, ca acum. Unul dintre bărbați, Dante, ne-a dus pe trei dintre noi la toaletă. Am fugit. Toate. Nu ne-a putut prinde pe toate. Era întuneric. Am fugit în pădure. Am fugit, și am fugit, și... am scăpat. Nu știi ce au făcut celelalte fete.

Vocea i se frânge, sugrumată de vinovăție.

Ah, Doamne sfinte.

Nu mai suport. Copleșit de ceea ce a avut de înfruntat fata asta, o cuprind în brațe și o țin strâns.

— Am eu grijă de tine, șoptesc, simțindu-mă înfrigurat, și expus, și furios în numele ei.

Stăm așa câteva secunde, minute poate, nici nu știu cât, în parcare înghețată; într-un târziu, mă cuprinde șovăitor cu brațele și se destinde lângă mine, îmbrățișându-mă și ea. Se potrivește perfect în brațele mele. Îmi pot sprijini bărbia pe creștetul ei, dacă vreau. Ridică ochii spre mine, ca și cum m-ar vedea pentru întâia oară. Ochii ei întunecați sunt arzători. Plini de întrebări. Plini de promisiuni.

Mi se taie răsufarea.

Oare la ce se gândește?

Ochii i se plimbă spre buzele mele și ridică fruntea, cu un scop limpede.

— Vrei să te sărut? o întreb.

Încuviințează.

Futu-i.

Ezit. Am jurat să nu mă ating de ea. Închide ochii, oferindu-mi-se. Și nu pot rezista. Depun un sărut ușor, cast, pe buzele ei, iar ea se topește în brațele mele, gemând.

E ca un semnal de deșteptare pentru libidoul meu. Gem și eu, privind în jos, la gura ei întredeschisă.

Nu.

Nu acum.

Nu aici.

Nu după ce-a avut de îndurat.

Nu într-o benzinărie de pe M5.

O sărut pe frunte.

— Vino. Hai să mâncăm.

Surprins de propria mea rețineră, o iau de mână și o conduc în clădire.

ALESSIA PĂȘEȘTE LĂNGĂ Maxim, ținându-l strâns de braț, și așa străbat parcare. Se concentrează asupra îmbrățișării lui încurajatoare și a sărutărilor lui tandre, cu totul altceva decât ceea ce a avut de înfruntat când s-a aflat ultima dată într-o parcare. Îl strânge și mai tare. O face să uite, și îi e recunoscătoare. Ușile care dau în holul principal se deschid și intră amândoi în clădire; dar ea se oprește brusc, determinându-l și pe el să incremenească.

Mirosul. Zot. Mirosul.

Mâncare prăjită.

Dulciuri.

Cafea.

Dezinfectant.

Alessia tresare când își amintește cum a fost îmbrăncită la toaleta. Niciunul dintre cei aflați în apropiere n-a băgat de seamă starea ei.

— Ești bine? întreabă Maxim.

— Amintirile..., răspunde ea.

El o strânge de mână.

— Sunt aici. Am eu grijă de tine. Hai să mergem. Chiar trebuie să ajung la baie.

Și îi aruncă un zâmbet jalnic.

Alessia înghite în sec:

— Și eu, zice ea timid și îl urmează la baie.

— Din păcate, nu te pot lua aici cu mine, zice Maxim făcând semn cu capul spre intrare. Te aștept afară până ieși, da? Hai, du-te.

Mai liniștită, Alessia respiră adânc și intră în baie, aruncându-i o ultimă privire înainte să cotească. Nu e aglomerat la cabine. Nu sunt decât două femei, una mai tânără, alta mai în vârstă, care se spală pe mâini. Niciuna dintre ele nu arată ca și cum ar fi fost traficată din Europa de Est.

Alessia se dojenește în sinea ei.

La ce se aștepta?

Doamna mai în vârstă, care trebuie să fi avut cel puțin 50 de ani, se întoarce să folosească uscătorul de mâini. Întâlnește privirea Alessiei și zâmbește. Simțindu-se încurajată și mai încrezătoare, Alessia intră în cabină.

Când iese, Maxim e acolo, sprijinit de peretele din față, înalt și musculos, cu degetul mare agățat în gaica blugilor. Are părul ciufulit, iar ochii verzi, vii, strălucesc intens. Când o vede, zâmbește și se luminează la față ca un copil în seara de Anul Nou. Îi întinde o mână, iar ea o prinde, bucuroasă.

Cafeneaua e un Starbucks; Alessia îl recunoaște după multele pe care le-a văzut la Londra. Maxim comandă un espresso dublu pentru el și o ciocolată caldă pentru ea, după cum i-a fost voia.

— Și ce vrei să mănânci? o întreabă.

— Nu mi-e foame, răspunde.

El ridică sprâncenele:

— N-ai mâncat nimic la Magda. Și știi că nici la mine n-ai mâncat nimic.

Alessia se încruntă. Și a vomat și micul dejun, dar nu are de gând să-i spună și lui. Clatină din cap. E prea supărată din cauza întâmplărilor de peste zi ca să mai poată mânca.

Maxim pufnește frustrat și comandă un panini.

— De fapt, știi ceva, pune două, îi spune el chelneriței, aruncând o privire piezișă spre Alessia.

— Le aduc imediat, răspunde aceasta, zâmbindu-i cu cochetărie lui Maxim.

— Le-am dori la pachet.

Maxim îi dă o bancnotă de 20 de lire.

— Desigur.

Chelnerița clipește languros spre el.

— Grozav, mulțumesc.

Nu îi răspunde la zâmbet, ci își întoarce atenția spre Alessia.

— Am bani, zice fata.

Maxim dă ochii peste cap.

— Lasă, mă ocup eu.

Se duc la capătul tejghelei ca să-și aștepte comanda. Alessia se întreabă cum o să se descurce cu banii. Are ceva, dar îi trebuie pentru depozitul la cameră. Totuși, el a spus că îi poate găsi o cameră.

S-a referit la o cameră în apartamentul lui? Sau în altă parte?

Nu știe. Și habar n-are cât vor sta sau încotro merg sau când o să mai fie în stare să câștige niște bani. I-ar plăcea să-l întrebe, dar nu se cuvine să ia la întrebări un bărbat.

— Hei, nu-ți face griji cu banii, zice Maxim.

— Aș...

— Nu. Te rog.

Expresia lui e serioasă.

E generos. Alessia se întreabă din nou cum își câștigă existența. Are un apartament mare, două mașini. S-a ocupat de paza pentru Magda. E compozitor? Oare compozitorii fac așa de mulți bani în Anglia? Nu știe.

— Se vede de la o poștă cum te frământă. Ce e? Întreabă-mă. Nu mușc, zice Maxim.

— Aș vrea să știu care e jobul tău.

— Cum îmi câștig existența? Maxim zâmbește.

— Ești compozitor?

El râde:

— Uneori.

— Credeam că asta faci. Mi-au plăcut piesele tale.

— Serios?

Zâmbește tot mai larg, dar pare ușor jenat:

— Vorbești foarte bine engleza, îi spune.

— Crezi? întrebă Alessia, roșind la complimentul neașteptat.

— Da, sunt convins.

— Bunica era englezoaică.

— A, așa se explică, deci. Și ce căuta în Albania?

— A venit în vizită în 1960 cu prietena ei, Joan, care e mama Magdei. În copilărie, Magda și mama au corespondat și s-au împrietenit. Trăiesc în țări diferite, dar au rămas prietene foarte apropiate, cu toate că nu s-au văzut niciodată.

— Niciodată?

— Nu. Deși mamei i-ar plăcea să se și vadă, odată și odată.

— Două panini cu șuncă și brânză, spune chelnerița, întrerupându-i.

— Mulțumesc, răspunde Maxim și ia punga. Hai să mergem.

Îmi povestești mai multe în mașină, îi spune Alessiei în timp ce își ia cafeaua. Ia-ți și tu ciocolata și hai să mergem.

Alessia îl urmează îndeaproape și ies din Starbucks.

În mașină, Maxim dă iute peste cap cafeaua, pune ambalajul gol în suport, despachetează sandviciul, îl desface în două, apoi ia o îmbrăcătură enormă.

Aroma apetisantă umple mașina.

— Mmmm, mormăie Maxim cu o apreciere exagerată.

În timp ce mestecă, se uită pieziș la Alessia, care se holbează la gura lui și se linge pe buze.

— Vrei? o întrebă.

Ea încuviințează.

— Uite, ia de-aici.

Îi dă al doilea panini, apoi pornește mașina, cu un rânjet pe față. Alessia își îngăduie o mușcătură precaută din sandvici. Pe buze îi

rămâne un firicel de brânză topită. O îndeasă în gură cu degetul, apoi și-l linge. Realizând cât de infometată e, mai ia o înghițitură. E delicios.

— Mai bine? întrebă Maxim cu voce scăzută.

Alessia zâmbește:

— Ești șiret ca un lup.

— Mi se mai spune și Șiretul, zice el, părând mulțumit de sine, iar Alessia nu se poate abține să nu radă.

ĂSTA DA, SUNET plăcut.

La benzinărie, trag lângă pompa cu benzină cu cifră octanică mare.

— Nu durează decât un minut. Stai și mănâncă.

Zâmbesc și cobor din mașină. Dar Alessia iese repede și, cu sandwichul în mână, se așază lângă mine la pompă.

— Deja ți s-a făcut dor de mine? glumesc eu, încercând să o înveselesc.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet palid, dar ochii ei scormonesc febrili împrejurimile. E temătoare, iar locul acesta o agită și mai tare. Umplu rezervorul.

— E scump! exclamă Alessia când vede prețul.

— Da, cred că da.

Îmi dau brusc seama că n-am fost niciodată atent cât costă combustibilul. N-am avut de ce.

— Hai să mergem să plătim.

La coadă la casă, Alessia stă lângă mine, mai mușcă din când în când din sandwich și cercetează rafturile cu un fel de uimire.

— Vrei ceva? Reviste? Ceva de ronțăit? Ceva dulce? o întreb.

Clatină din cap.

— Sunt atâtea de cumpărat aici!

Mă uit în jur. Mie mi se pare un loc perfect banal.

— Nu aveți magazine în Albania? o ironizez eu.

Ea strânge din buze.

— Sigur că avem. În Kukës sunt multe magazine, dar nu ca ăsta.

— A, da?

— Aici e ordine și curățenie. Foarte îngrijit. Patologic. Zâmbesc.

— Patologic ordonat?

— Da. Invers decât tine.

Râd.

— În magazinele din Albania nu e ordine?

— Nu în Kukës. Nu ca aici.

La casă, introduc cardul în cititor și tastez PIN-ul, conștient că îmi urmărește fiecare mișcare.

— Cardul tău e magic, zice Alessia.

— Magic?

Și trebuie să fiu de acord cu ea. Este magic. Nu am făcut nimic ca să câștig banii cu care plătesc benzina. Bogăția mea e un accident din naștere.

— Da, șoptesc. Magic.

Ne întoarcem la mașină, urcăm, dar aștept câteva clipe înainte de a porni motorul.

— Ce-i? întrebă Alessia.

— Centura.

— Am uitat. E ca atunci când dai din cap de sus în jos sau de la stânga la dreapta.

Asta ce mai e?

— În Albania, noi clătinăm din cap ca să spunem da și dăm din cap de sus în jos ca să spunem nu, îmi explică ea.

— Uau. Trebuie să fie derutant.

— Stilul vostru e derutant. A trebuit să mă învețe Magda și Michal.

Cu cealaltă jumătate de panini în mână, pornesc mașina și intru pe breteaua care dă în M5.

Așa deci, amestecă da-urile cu nu-urile? Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să reanalizez conversațiile noastre anterioare în lumina acestor noi dezvăluiri.

— Unde mergem? mă întreabă Alessia, cu privirea pierdută în noaptea neagră.

— Familia mea are un loc în Cornwall. Mai avem vreo trei ore, cam așa ceva.

— E un drum lung.

— De la Londra? Da.

Soarbe o gură de ciocolată caldă.

— Povestește-mi despre casa ta.

— Kukës? E un oraș micuț. Nu se întâmplă prea multe acolo... E... cum se zice?... Singuratic?

— Izolat?

— Da. Izolat. Și... rural.

Ridică din umeri și nu pare dornică să mai adauge ceva.

— Și Cornwall e rural. O să vezi. Îmi povesteai adineauri despre bunica ta.

Alessia zâmbește. Pare mai bucuroasă să vorbească despre bunica ei. Asta am avut în cap azi după-amiază, când am pus la cale planul ăsta de evadare: o conversație lejeră și plăcută din care să pot afla mai multe despre ea. Mă las pe spate pe scaun și îi arunc o privire încărcată de așteptări.

— Bunica și prietena ei, Joan, au venit în Albania ca misionare.

— Misionari? În Europa?

— Da. Comuniștii au interzis religia. Albania a fost prima națiune atee.

— Habar n-aveam.

— A venit să îi ajute pe catolici. A adus prin contrabandă o sumedenie de cărți în Albania, din Kosovo. Biblii. Știi tu. A fost extrem de periculos ceea ce a făcut ea. Apoi a cunoscut un albanez și... — face o pauză, iar chipul i se luminează — s-au îndrăgostit. Și... cum ziceți voi? Restul e istorie.

— Periculos? mă mir eu.

— Da. Are multe povești care îți scoală părul.

— Ți scoală părul? întreb eu zâmbind. Cred că ai vrut să zici ți ridică părul în cap.

Chicotește.

— Ți ridică părul în cap.

— Și mama Magdei?

— S-a mutat în Polonia ca misionar și s-a măritat cu un polonez, zice ea, ca și cum ar fi fost ceva de la sine înțeles. Au fost cele mai bune prietene. Și fiicele lor au devenit cele mai bune prietene.

— Și de-asta ai venit la Magda când ai fugit.

— Da. A fost o prietenă bună și pentru mine.

— Mă bucur că ai avut pe cineva.

Și acum mă ai pe mine.

— Vrei și jumătatea astălaltă de panini?

— Nu, mulțumesc.

— Vrei să o împărțim?

Alessia mă cântărește din priviri câteva clipe.

— Bine, zice ea pescuind sandviciul din pungă și întinzându-mi-l.

— Ia tu prima gură.

Zâmbește, face exact ce am rugat-o și mi-l întinde.

— Mulțumesc.

Îi arunc un zâmbet fugar. Mă bucur că pare mai veselă. O întreb:

— Mai ascultăm niște muzică?

Ea încuviințează în timp ce mestecă.

— Alege tu. Doar apasă pe buton și plimbă-te printre piese.

Alessia se uită cu ochii mijiți la ecran și începe să-mi cerceteze listele de melodii. E absorbită de ce face. Fața ei, iluminată de ecran, e serioasă și concentrată.

— Nu știi niciuna dintre melodiile astea, murmură.

Îi întind sandviciul.

— Alege una.

Degetul ei atinge ecranul și zâmbesc când văd ce a ales.

Bhangra. De ce nu?

Un bărbat începe să cânte a cappella.

— Ce limbă e asta? Întreabă Alessia și mai mușcă o dată din sandvici.

O bucățică de mozzarella topită îi scapă pe la colțul gurii. O împinge îndărăt în gură cu arătătorul și apoi își sugă degetul. Trupul meu începe să se bage în seamă.

Încleștez mâinile pe volan.

— Punjabi. Cred.

Formația își continuă melodia și Alessia îmi dă înapoi sandviciul. Se leagănă în scaun în ritmul muzicii.

— N-am mai auzit niciodată așa ceva.

— Uneori folosesc bucata asta într-un set când sunt DJ. Mai vrei? o întreb, întinzându-i ce-a mai rămas din sandvici.

Ea clatină din cap:

— Nu, mulțumesc.

Îmi îndes bucățica în gură, încântat că am făcut-o să mai mănânce puțin.

— Ești DJ? întreabă.

— Da, știi tu, într-un club. Unde dansează lumea. Sunt DJ două nopți pe lună într-un club din Hoxton.

Îi arunc o privire Alessiei, care mă privește nedumerită.

Habar n-are despre ce vorbesc.

— Bun. Trebuie să te duc într-un club.

Privirea Alessiei e tot nedumerită, dar bate în continuare ritmul cu piciorul. Clatin din cap. Cât de ferită de lume a crescut fata asta?

Dacă mă gândesc la câte a avut de îndurat, nu se poate spune că a fost ferită. Ce orori a trebuit să suporte? Mintea mea o ia razna, gândurile mă deprimă.

Dar apoi îmi amintesc confesiunea din parcare.

A evadat.

Evadat!

„Voiau să fim curate... le aduceam un câștig mai mare.“

Respir adânc.

Pentru binele ei, sper că a reușit să evite orice oroare. Dar cumva mă îndoiesc. Călătoria de una singură trebuie să fi fost un coșmar. Încerc să îmi dau seama de gravitatea situațiilor prin care a trecut și ce a reușit să realizeze. A evadat. Și-a găsit un loc în care să stea. O slujbă. Și a scăpat din nou în după-amiaza asta, în apartamentul meu. Chiar dacă nu are nimic, e una dintre cele mai pline de resurse tinere pe care le cunosc: e descurcăreață, talentată, curajoasă și frumoasă. Inima mi se umple de o neașteptată mândrie.

— Chiar că ești o figură, Alessia, șoptesc eu, dar ea e cufundată în muzică și nu mă aude.

E trecut de miezul nopții când intru pe aleea cu pietriș și parchez afară, lângă garajul Ascunzătorii, una dintre casele de vacanță de lux de pe domeniul Trevethick. Nu vreau să o copleșesc pe Alessia cu conacul; poate mai încolo. Adevărul e că o vreau doar pentru mine. E prea mult personal în casa mare și încă nu m-am gândit ce să spun despre ea sau ce să-i spun ei despre domeniu. În clipa asta nu știe cine sunt, ce am și ce implică drepturile mele prin naștere. Și mie îmi place chestia asta... mult de tot.

A adormit. Trebuie să fie extenuată. Îi cercetez chipul. Chiar și în lumina crudă a becurilor de securitate ale garajului, trăsăturile ei sunt blânde și delicate în somn.

Frumoasa adormită.

M-aș putea uita la ea ceasuri întregi. O strâmbătură fugară, iar eu mă întreb oare ce visează.

Pe mine?

Mă bate gândul să o duc în brațe în casă, dar renunț la idee. Treptele din fața ușii sunt abrupte și pot fi alunecoase. Aș putea s-o sărut ca s-o trezesc. Ar trebui să fie trezită cu un sărut, ca o prințesă. Sunt ridicol. Îmi amintesc imediat că am jurat să nu o ating.

— Alessia, șoptesc. Am ajuns.

Deschide ochii și se uită la mine adormită:

— Bună, murmură.

— Bună, frumoasă. Am ajuns!

Capitolul unsprezece

Alessia se freacă la ochii cârpiți de somn și se uită prin parbriz. Nu vede decât o lumină orbitoare deasupra unei uși metalice, mari, și o ușă de lemn, mai micuță, pe laterală. Restul priveliștii e cufundat în întuneric, deși aude în depărtare un fel de vuiet slab. Căldura e oprită, așa că frigul iernii se strecoară în mașină. Alessia se înfioară.

E aici. *Singură cu el.*

Îi aruncă o privire îngrijorată. Acum, că stă în întuneric cu acest bărbat pe care abia l-a cunoscut, se îndoiește de înțelepciunea deciziei ei. Singurii oameni care au văzut-o plecând cu el sunt Magda și bodyguardul.

— Hai, zice Maxim și coboară din mașină.

Se duce la portbagaj să-i ia sacoșele; pietrișul îi scrâșnește sub pantofi.

Alungându-și temerile, deschide portiera și pășește și ea pe pietriș.

Afară e frig. Își strânge hanoracul pe lângă corp, iar vântul rece îi șuieră pe la urechi. Vuietul îndepărtat se aude mai puternic. Se întreabă ce-o fi. Maxim o cuprinde pe după umeri, într-un gest pe care ea îl crede o încercare de a o proteja de frig. Merg împreună spre ușa cenușie, din lemn. El descuie și deschide poarta, îmbiind-o să intre înaintea lui. Apasă pe un întrerupător din interiorul gheretei paznicului și se aprinde un șir de luminițe mici îngropate de o parte și de alta a treptelor care duc spre o curte interioară pavată cu piatră.

— Pe aici, îi spune, iar ea îl urmează pe treptele abrupte.

În fața lor, luminată de felinare, se înalță o casă modernă, impunătoare. Alessia se minunează de cât de modernă e, toată numai sticlă și ziduri albe, scaldate în lumină. Maxim descuie ușa și o invită să intre. Apasă un alt întrerupător și o lumină difuză, subtilă, însuflețește spațiul de alabastru cu o strălucire blândă.

— Lasă-mă să-ți iau haina, îi spune, iar ea își scoate hanoracul.

Se află într-un hol deschis; într-o parte e o bucătărie impresionantă, practic o galerie, toată în gri-deschis, parte a unei camere imense, cu podea de lemn. În spate se zăresc două canapele turcoaz cu o măsuță de cafea între ele, iar dincolo de ele e o bibliotecă burdușită cu cărți.

Cărți! Admirându-le, remarcă o altă ușă, chiar lângă corpul de bibliotecă.

Casa asta e foarte mare.

Scara de lângă ea e înconjurată de sticlă. Treptele de lemn par suspendate în aer, dar de fapt sunt ancorate într-un bloc masiv de beton aflat în centrul casei scărilor, care ajunge de la parter până la etaj.

E cea mai modernă casă în care a intrat vreodată. Și totuși, în ciuda designului contemporan, e caldă și primitoare.

Alessia începe să-și desfacă șireturile, în timp ce Maxim intră în bucătărie și pune hainele amândurora și sacoșele ei pe un bufet. După ce își scoate ghetetele, e surprinsă de căldura podelei de sub picioare.

— Asta e, spune el, făcând un gest cuprinzător cu mâna. Bun venit la Ascunzătoare.

— Ascunzătoare?

— Așa se cheamă casa.

În partea cealaltă a bucătăriei e zona principală a livingului, cu o masă albă de 12 persoane și două canapele mari, crem, așezate în fața unui cămin din fier forjat.

— Pare mai mare decât de-afară, remarcă Alessia, intimidată de mărimea și eleganța casei.

— Înșelătoare. Știu.

Cine face curat în casa asta? Probabil durează ore întregi!

— Și casa asta e a ta?

— Da. E o casă de vacanță pe care o închiriem. E târziu și probabil că ești epuizată. Dar poate vrei să mănânci sau să bei ceva înainte de culcare?

Alessia nu s-a clintit din hol.

Și asta e a lui? Trebuie să fie un compozitor de mare succes.

Ea încuviințează.

— Vrei să spui că da? o întreabă răsând.

Ea zâmbește.

— Vin? Bere? Ceva mai tare? întreabă în timp ce se apropie.

Acolo de unde vine ea femeile nu beau alcool, deși a gustat o dată sau de două ori niște țuică, dar numai în ultimii ani și numai de Anul Nou. Tatăl ei nu e de acord ca ea să bea.

Bunica i-a dat niște vin. Însă Alessiei nu i-a plăcut.

— Bere, spune ea, dar asta pentru că nu a văzut decât bărbații bând așa ceva și are chef să-i facă în ciudă tatei.

— Bună alegere, zice Maxim și scoate din frigider două sticle maronii. Blondă, da?

Habar n-are despre ce vorbește, așa că încuviințează.

— Pahar? o întreabă, și destupă ambele sticle.

— Da, te rog.

Scoate un pahar înalt dintr-un alt dulap și, cu îndemănare, toarnă o sticlă în el.

— Noroc, zice el dându-i paharul.

Ciocnește cu sticla și ia o gură zdravă, încercuind cu buzele gâtul sticlei. Închide ochii savurând gustul și, nu știe de ce, Alessia trebuie să își ferească privirea.

Buzele lui.

— Gēzuar, șoptește ea.

El ridică sprâncenele, surprins să o audă vorbind în limba ei maternă. E un toast folosit cu precădere de bărbați, dar el nu știe asta. Soarbe și ea o gură, iar lichidul răcoritor, chilimbariu, îi alunecă pe gât.

— Mmm.

Închide ochii, pentru că îi place, și mai ia o gură.

— Ți-e foame? întreabă el, cu glas răgușit.

— Nu.

IMAGINEA EI BUCURÂNDU-SE de plăcerea simplă a unei beri e o incântare. Acum, probabil pentru prima dată în viața mea, am rămas fără cuvinte. Nu știu la ce se așteaptă. E ciudat. Nu avem nimic în comun, iar intimitatea pe care am împărtășit-o în mașină a dispărut.

— Hai. Să-ți arăt casa.

Îi întind mâna și o conduc în living.

— Salonul. Ăăă... zona de living. Cred. Totul e deschis, camerele nu sunt compartimentate.

Și fac semn cu mâna spre toată încăperea.

ACUM, CĂ A ajuns mai spre mijlocul camerei, Alessia remarcă un pian de un alb orbitor, lipit de peretele de lângă ea.

Un pian!

— Cât ești aici, poți cânta după pofta inimii, spune Maxim.

Inima ei bate năvalnic și îi aruncă un zâmbet luminos. El îi lasă mâna, iar Alessia se duce să ridice capacul pianului. În interior e un singur cuvânt:

KAWAI

Nu recunoaște numele, dar nu-i pasă. Apasă o clapă, un do, iar ecoul colorează toată încăperea într-o frumoasă nuanță de galben-auriu.

— *E përkryer*, șoptește ea.

Perfect.

— Balconul e acolo.

Maxim arată spre peretele de sticlă din celălalt capăt al încăperii.

— Marea e un pic mai încolo.

— Marea? exclamă ea, și înalță capul spre el, dorind o confirmare.

— Da, răspunde el, nedumerit și amuzat de răspunsul ei.

Alessia fuge spre geamul de sticlă.

— N-am văzut niciodată marea, murmură scrutând întunericul dens și lipindu-și nasul de geam, disperată să prindă măcar o imagine.
Spre dezamăgirea ei, nu e nimic dincolo de balcon, doar o noapte neagră ca tăciunele.

— Niciodată?

Maxim se apropie de ea, părând neîncredător.

— Nu, răspunde Alessia.

Observă o mică urmă pe care nasul și răsufarea ei au lăsat-o pe geam. Își trage mâneca puloverului peste palmă și o șterge repede.

— O să facem mâine o plimbare pe plajă, o asigură el.

Zâmbetul Alessiei se transformă în căscat.

— Ești frântă, spune Maxim și se uită la ceas: E douăsprezece și jumătate. Vrei să te bagi în pat?

Alessia rămâne neclintită, privindu-l fix, în timp ce inima îi stă în loc; întrebarea lui plutește între ei, plină de posibilități.

Pat? Patul tău?

— Hai să-ți arăt dormitorul tău, șoptește el, dar niciunul dintre ei nu se mișcă.

Se uită unul la celălalt, iar Alessia nu se poate hotărî dacă e ușurată sau dezamăgită. Poate mai mult dezamăgită decât ușurată, chiar nu-și dă seama.

— Te-ai încruntat, murmură el. De ce?

Ea rămâne mută, incapabilă sau nedorind să spună cu glas tare ce gândește sau simte. E curioasă. Îi place de el. Dar nu știe nimic despre sex.

— Nu, mormăie el, ca și cum ar vorbi pentru el. Hai. Te duc în camera ta.

la sacoșele de plastic de pe bufetul din bucătărie, iar ea îl urmează sus, pe scări. În capul treptelor e un palier luminat, cu două uși. Maxim o deschide pe a doua și apasă pe întrerupător.

Camera, alburie toată, e spațioasă și aerisită, cu un pat impunător lipit de peretele îndepărtat și o fereastră mare pe laterală. Lenjeria e

tot alburie, dar patul e plin de pernute care se asortează cu peisajele marine care atârnă deasupra patului.

Maxim îi face semn să intre și lasă sacoșele pe o banchetă acoperită cu o broderie colorată. Apropiindu-se de pat, Alessia își privește reflecția în fereastra întunecată. Maxim face și el câțiva pași și ajunge în spatele ei. Imaginea lui se reflectă în fereastră; e înalt, suplu, mai mult decât arătos. Pe lângă el, ea pare mărunță și ștearsă. Nu sunt egali din niciun punct de vedere, niciodată nu a fost mai evident decât acum.

Oare ce vede la mine? Nu sunt decât menajera lui.

Gândurile i se întorc la cumnata lui, cea pe care a văzut-o în bucătărie. Părea atât de elegantă și stilată îmbrăcată în cămașa lui! Alessia întoarce capul, ca să n-o mai necăjească propria imagine, în vreme ce Maxim lasă în jos storurile verde-pal și continuă să îi prezinte camera.

— Ai aici și o baie a ta, spune el amabil, arătând spre ușă și scoțând-o din gândurile ei întunecate.

Baia mea!

— Mulțumesc, spune, dar cuvintele par sărace față de imensa datorie pe care o are față de el.

— Hei! zice el, stând în fața ei și privind-o cu niște ochi încărcăți de compasiune. Îmi dau seama că toate s-au întâmplat prea repede, Alessia. Și că abia dacă ne cunoaștem. Dar nu te puteam lăsa pe mâna nemernicilor ălora. Trebuie să înțelegi.

Prinde o șuviță care-i scăpase din coadă și i-o dă după ureche. Apoi continuă:

— Nu te teme. Ești în siguranță aici. N-o să mă ating de tine. Ei bine, numai dacă nu vrei și tu.

Alessia simte o undă din parfumul lui, pin și lemn de santal. Închide ochii, încercând să își țină emoțiile în frâu.

— E casa de vacanță a familiei mele, urmează el. Consideră că perioada asta e o vacanță. E un loc în care amândoi putem

să ne gândim, să reflectăm, putem să ne cunoaștem mai bine și să lăsăm în urmă lucrurile îngrozitoare care ți s-au întâmplat în ultima vreme.

Alessiei i se pune un nod în gât și își mușcă nervos buza de sus.
Nu plânge. Nu plânge. Mos qaj.

— Dormitorul meu e alături, dacă ai nevoie de ceva. Dar acum e foarte târziu și cred că amândoi avem nevoie de somn.

O sărută tandru pe creștet:

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Vocea ei e răgușită și abia dacă se aude.

Maxim se răsucește pe călcâie și iese din cameră. Ea rămâne în sfârșit singură, în pragul celui mai grozav dormitor în care a fost vreodată poftită să doarmă. Își mută privirea de la tablou la ușa băii, apoi la patul magnific, și se lasă încet jos, pe covor. Cuprinzându-se cu brațele, începe să plângă.

ATÂRN HAINELE ÎN dulap, apoi îmi recuperez berea de pe bufet și iau cu plăcere o înghițitură zdravănă.

Ce zi!

Acel prim sărut dulce, și gem când mi-l amintesc — întrerupt de netrebnicii ăia —, apoi dispariția ei subită și drumul meu nebunesc cu mașina spre un colț uitat de lume din vestul Londrei.

Și dezvăluirile ei. *Victima traficului de persoane. Pentru sex.*

Futu-i! Țsta da, șoc!

Și acum iată-ne aici. Singuri.

Mă frec pe față, încercând să asimilez ce s-a întâmplat. Ar trebui să fiu frânt de oboseală după ce am condus ore întregi și date fiind toate nenorocirile de peste zi. Dar nu, mă simt ca băgat în priză. Mă uit în tavan, cam spre locul unde, sper eu, Alessia doarme dusă. Ea e motivul real pentru care sunt atât de agitat. Mi-au trebuit toate resursele de autocontrol ca să nu o cuprind în brațe și să... Și să ce? Chiar

după ce mi-a povestit totul, eu tot nu-mi pot ține gândurile mai sus de șale. Sunt ca un nenorocit de licean înfierbântat.

Lasă femeia în pace.

Dar adevărul e că tot o doresc, stau mărturie testiculele mele inflamate.

La naiba. La câte a avut de îndurat, Alessia merită o pauză.

Nu are nevoie de atențiile mele desfrânate.

Are nevoie de un prieten.

Fir-ar să fie. Ce naiba e cu mine?

Iau berea și dau sticla peste cap, apoi mă întind după paharul Alessiei. Abia dacă s-a atins de el. Iau o înghițitură și îmi trec mâna prin păr. Știu al naibii de bine ce e cu mine.

O doresc. Rău de tot.

M-am îndrăgostit până peste cap.

Gata, am recunoscut-o în fața mea. Mi-a cotropit gândurile și visele din clipa în care am văzut-o.

Ard tot de dorul ei.

Dar în toate visele mele ea îmi împărtășește dorința. Da, o doresc. Dar o doresc umedă și dornică — vreau să mă dorească și ea. Știu că aș putea să o seduc, dar în clipa asta, dacă ar fi să spună da, n-ar avea motive legitime.

În plus, i-am promis că nu mă ating de ea decât dacă își dorește ea.

Închid ochii.

Când naiba m-am pricopsit cu conștiință?

Undeva, în sinea mea, știu răspunsul. Mă împiedică inegalitatea dintre noi.

Ea nu are nimic.

Eu am totul.

Ce fel de om aș fi dacă aș profita de ea acum? În mod clar, cu nimic mai bun decât nenorociții ăia cu accent est-european. Am adus-o în Cornwall ca s-o apăr de ei, iar acum trebuie s-o protejez de mine însumi.

Futu-i.

E un teritoriu necunoscut pentru mine.

În timp ce beau restul de bere, mă întreb ce se mai întâmplă în casa mare. Stabilesc că pot afla și mâine, când îl voi anunța și pe Oliver unde sunt. Mă îndoiesc că va apărea ceva urgent de rezolvat și sunt sigur că îmi spune dacă apare. Pot să lucrez foarte bine și de aici. Am telefonul, deși e drept că mi-ar fi plăcut să am și laptopul.

Însă acum ceea ce îmi trebuie e un somn bun.

Las paharul și sticlele goale pe bufet, sting luminile și o iau pe scări, spre dormitoare. Mă opresc în fața ușii ei și ascult.

Rahat!

Plânge.

Am avut parte de o adevărată adunare de femei înlăcrimate în ultimele săptămâni: Maryanne, Caroline, Danny, Jessie. În fața ochilor îmi apare chipul neînsuflețit al lui Kit și, pe neașteptate, mă sufocă propria mea durere, ascuțită și insuportabilă.

Kit. La dracu'! De ce?

Dintr-odată, mă simt complet lipsit de vlagă. Mă gândesc să o las să plângă, dar ezit în fața ușii, căci suspinele Alesiei îmi sfâșie inima și așa îndurerată. Oftez, îmi trag sufletul, apoi bat încet în ușă și intru.

E prăbușită pe covor, cu capul în palme, exact acolo unde am lăsat-o. Durerea ei e imaginea în oglindă a durerii mele.

— Alessia. Of, nu! exclam și o ridic în brațe. Gata, gata, îi șoptesc, cu voce gâtuită.

Mă așez pe pat, o țin în poală și îmi îngrop fața în părul ei. Închid ochii, îi inspir parfumul dulce și o strâng în brațe, legănând-o încet.

— Am eu grijă de tine, șoptesc, înghițind nodul care mi s-a pus în gât.

Nu mi-am putut salva fratele de demonii care l-au împins să se urce pe motocicletă în noaptea aceea înghețată de iarnă, dar o pot ajuta pe fata asta frumoasă, pe fata asta frumoasă și curajoasă. Ea se oprește din plâns, își pune palma deasupra inimii mele care bate nebunește și

rămâne așa nici nu știu câtă vreme. Într-un târziu, se potolește și se lasă moale în brațele mele.

A adormit.

În brațele mele.

În siguranța brațelor mele.

Ce mare privilegiu, să o țin în brațe pe frumoasa adormită!

O sărut ușor pe păr, o așez în pat și o acopăr cu cuvertura. Coada ei șerpuiește pe pernă; aș vrea s-o despletesc și să îi las părul liber, dar ea murmură ceva de neînțeles în limba ei, iar eu nu vreau să o trezesc. Mă întreb din nou dacă îi bântui și eu visele cum le bântuie ea pe ale mele. „Dormi, frumoasa mea“, șoptesc și sting lumina înainte să ies pe hol. Îi închid ușa și, temându-mă că lumina de pe hol ar putea s-o deranjeze, o sting și intru în dormitorul meu, lăsând ușa întredeschisă.

În caz că are nevoie de mine...

Apăs telecomanda pentru storuri, care coboară peste ferestrele franțuzești dinspre mare. Intru în garderobă, mă dezbrac, trag pe mine pantalonii de la pijamaua pe care mi-a adus-o Danny din casa mare și mă închei la nasturi. La Londra rareori port pijama, dar în Cornwall, cu tot personalul din casă, nu prea am de ales. Las hainele pe jos, pe unde se nimereste, mă duc în cameră și mă sui în pat. Sting veioza de pe noptieră și privesc în beznă.

Mâine va fi o zi mai bună. Mâine o voi avea pe frumoasa Alessia Demachi numai pentru mine. Stau întins în pat întrebându-mă dacă am făcut bine ducând-o departe de tot ceea ce cunoștea ea. E amărâtă, fără prieteni și complet singură. Ei, dar mă are pe mine, iar eu trebuie să mă port cum se cuvine. „Te-ai înmuiat la bătrânețe“, bombăn eu, apoi cad într-un somn adânc, lipsit de vise.

Mă trezește țipătul ascuțit al Alessiei.

Capitolul doisprezece

Îmi trebuie câteva secunde ca să mă dezmeticesc. Apoi țipă iar.
Futu-i.

Alessia.

Cobor în grabă din pat, inundat de un val de adrenalină, cu toate simțurile treze. Aprind luminile de pe hol și năvălesc în camera ei. Alessia stă în vârful patului. Întoarce capul când aude zgomotul și vede lumina din hol, iar în ochi i se citește groaza.

Deschide gura ca să țipe iar.

— Alessia, sunt eu, Maxim.

Din gura ei se revarsă un șuvoi de cuvinte de neînțeles:

— *Ndihmë. Errësirë. Shumë errësirë. Shumë errësirë.*

Cum?

Mă așez lângă ea pe pat, iar ea se aruncă pe mine, aproape dărâ-mându-mă, și mă cuprinde cu brațele de după gât.

— Hei, o liniștesc blând, după ce îmi recapăt echilibrul.

O îmbrățișez și îi mângâi părul.

— *Errësirë. Shumë errësirë. Shumë errësirë*, șoptește ea în neștire, agățându-se de mine și tremurând ca un mânz nou-născut.

— Engleză. În engleză, te rog.

— Întunericul, șoptește ea cu gura înfundată în gâtul meu. Urăsc întunericul, și aici e așa de întuneric!

Ah, slavă cerului!

Îmi imaginasem tot soiul de grozavii și eram pregătit să mă lupt cu diverși monștri, așa că răsflu ușurat când o aud. Ținând-o în continuare cu un braț pe după umeri, mă aplec și aprind veioza de pe noptieră.

— E mai bine? o întreb, dar ea nu-și revine. E-n regulă, e-n regulă, am eu grijă de tine, îi repet de câteva ori.

După câteva minute bune, tremurul încetează și corpul i se destinde puțin. Se trage îndărăt și se uită la mine.

— Îmi pare rău, șoptește.

— Șștt. Nu-ți face griji. Sunt aici.

Se uită în jos, spre pieptul meu, și o undă rozalie îi colorează obrajii.

— Mda, de obicei dorm dezbrăcat. Consideră-te norocoasă că mi-am tras ăștia pe mine, glumesc eu.

Gura i se destinde.

— Știu, spune, și îmi aruncă o privire șăgalnică printre genele lungi.

— Știi?

— Da. Că dormi dezbrăcat.

— M-ai văzut?

— Da.

Zâmbetul ei e complet neașteptat.

— Ce să zic, nu prea știu ce să spun.

Sunt recunoscător că s-a întors din grozăvia pe care a avut-o de înfruntat în beznă, dar tot se mai uită speriată prin cameră.

— Îmi pare rău, spune, n-am vrut să te trezesc. M-am speriat.

— Ai avut un coșmar?

Ea încuviințează:

— Iar când am deschis ochii am dat de... am dat de întunericul ăsta...

Se cutremură.

— Nu mai știam dacă sunt trează sau visez.

— Cred că oricine ar fi țipat în locul tău. Aici nu e ca la Londra. În Trevethick nu sunt felinare pe stradă. Aici, întunericul e... negru.

— Da. E ca...

Se oprește și se cutremură, îngrozită.

— Cum e? șoptesc eu.

Licărul ghiduș din ochii ei a dispărut, lăsând locul unei expresii hărțuite, chinuite. Întoarce capul și își ațintește ochii jos, în poală.

O frec ușor pe spate, încercând să o scot din muțenie.

— Povestește-mi, insist.

— E ca în... cum se spune... *kamion*... camion. Ca în camion, zice ea, amintindu-și brusc.

Rămân cu gura căscată:

— În camion?

— Da. Așa am ajuns în Anglia. Era din metal. Ca o cutie. Și întu-neric. Și frig. Și mirosul...

Vorbește în șoaptă, abia o aud.

— Drace, înjur în barbă, și o strâng iar în brațe.

De astă dată pare ceva mai reținută la îmbrățișarea mea, probabil pentru că nu am cămașă, dar n-am de gând să o las să înfrunte singură coșmarurile astea groaznice. Cu o mișcare rapidă, mă ridic, ținând-o lipită de pieptul meu.

Ea tresare, surprinsă.

— Cred că ar trebui să dormi cu mine.

Și, fără să aștept un răspuns, o duc în brațe în camera mea, aprind luminile și o las jos lângă ușa garderobei. Înăuntru găsesc bluza de pijama și i-o întind. Arăt spre baie:

— Du-te și schimbă-te. Nu poți să dormi confortabil în blugi și cu puloverul ăsta de elev.

Zâmbesc și arăt spre puloverul ei verde.

Ea se face albă la față.

Rahat. Cred că am sărit calul.

Și imediat mă simt jenat:

— Asta, desigur, dacă nu preferi să dormi singură.

— Nu am dormit niciodată cu un bărbat, șoptește ea.

Ah.

— Nu mă ating de tine. E vorba numai despre somn, iar data viitoare când ai să țipi, am să fiu aici, lângă tine.

Sigur, nu m-aș da în lături s-o fac să țipe, dar cu totul altfel.

Alessia ezită, se uită când la mine, când la pat, apoi strânge gura într-un fel pe care-l interpretez drept hotărât:

— Vreau să dorm aici, cu tine, șoptește ea și se îndreaptă spre toaletă, fără să închidă ușa după ea până nu se asigură că lumina e aprinsă. Ușurat, mă uit pierdut la ușa închisă a băii.

Până la 23 de ani nu a mai dormit niciodată cu un bărbat?

N-o să mă gândesc la asta acum. E trecut de trei dimineața și sunt frânt de oboseală.

ALESSIA SE UITĂ în oglindă, la fața ei palidă. Ochi mari, cu cearcâne adânci, îi întorc privirea. Trage aer în piept, încercând să alunge ultimele rămășițe ale coșmarului: era iar în container, dar de data asta fără celelalte fete.

Era singură.

În întuneric.

În frig.

Cu mirosul acela.

Se înfioară și începe să se dezbrace. Uitase unde se află până nu a apărut *el*.

Domnul Maxim. Salvând-o din nou.

Propriul ei Skanderbeg... eroul național al Albaniei.

Și-a făcut obiceiul s-o salveze.

Și o să doarmă cu el.

O să-i alunge coșmarurile.

Dacă ar afla tatăl ei, ar omorî-o. Iar mama... Alessia o vede aievea pe mama leșinând la vestea că Alessia doarme cu un bărbat. Un bărbat care nu îi este soț.

Nu te gândi la Baba și la mama.

Draga, preaiubita ei mamă a trimis-o în Anglia crezând că așa o salvează.

S-a înșelat. Ah, ce s-a mai înșelat.

Of, mamă.

Deocamdată e în siguranță aici, cu domnul Maxim. Își trage pe ea bluza de pijama, care îi e mult prea mare. Își desface coada, își scutură

părul, apoi încearcă să îl pieptene cu degetele, dar renunță. Își adună hainele, le ia pe braț și deschide ușa.

Dormitorul domnului Maxim e mai mare și mai aerisit decât celălalt. E tot alburii, dar aici mobilierul e din lemn lăcuit, asortat cu patul impunător care domină încăperea. El stă în picioare în cealaltă parte a patului, și ochii lui se fac tot mai mari pe măsură ce o cercetează:

— Aici erai, zice cu o voce răgușită. Mă întrebam dacă e cazul să trimit pe cineva să te caute.

Privirea ei se mută de la ochii lui verzi la tatuajul de pe braț. Înainte nu zărise decât o parte din el, dar acum, chiar și din cealaltă parte a camerei, poate vedea tot desenul.

Un vultur cu două capete.

Albania.

— Ce-i? întrebă el.

Îi urmărește privirea și se uită în jos, la tatuaj:

— Ah, asta. O nebunie din tinerețe.

Pare ușor jenat și se încruntă, destul de nedumerit de interesul ei. Alessia nu-și poate lua ochii de la desen și vine spre el. El ridică brațul, să poată vedea mai bine.

Pe bicepsul lui e un scut negru, pe care se conturează imaginea unui vultur de culoarea fildeșului, care are două capete și plutește deasupra a cinci cercuri galbene, înscrise într-un V răsturnat. Alessia își lasă hainele pe taburetul de la picioarele patului și ridică mâna ca să atingă tatuajul, cerându-i din ochi permisiunea lui Maxim.

ÎMI ȚIN RESPIRAȚIA cât ea urmează conturul tatuajului, degetul ei lunecând pe pielea mea, atingerea ei ușoară reverberându-mi în tot trupul, în vintre. Abia îmi rețin un geamăt.

— Țsta e simbolul țării mele, șoptește ea. Vulturul cu două capete e pe steagul Albaniei.

Ce șanse erau?

Scrâșnesc din dinți. Nu știu cât mai pot îndura atingerea ei fără să-i răspund la fel.

— Dar fără cercurile astea galbene, adaugă ea.

— Se numesc bezanți, spun cu glas foarte răgușit.

— Bezant.

— Da. Reprezintă o monedă.

— Și în albaneză avem același cuvânt. De ce ai tatuajul ăsta? Ce înseamnă?

Ridică spre mine niște ochi ispititori.

Ce pot să spun?

E emblema de pe blazonul familiei mele.

Nu vreau să-i explic heraldica și arborele genealogic al familiei mele la trei dimineața. Și adevărul e că mi-am făcut tatuajul ca s-o enervez pe maică-mea. Ea nu suporta tatuajele... dar blazonul familiei? Ce-ar mai fi putut spune?

— Cum am spus, o nebunie din tinerețe.

Îmi mut privirea de la ochii ei spre buze. Înghit în sec:

— E prea târziu ca să vorbim despre asta. Hai la culcare.

Dau la o parte plapuma și fac câțiva pași în lateral, ca să poată urca. Alessia se supune, dezvelindu-și picioarele lungi și zvelte pe sub bluza de pijama mult, mult prea mare pentru ea.

Asta e tortură curată.

— Ce înseamnă cuvântul ăsta, „nebunie“? întrebă ea când ocolesc patul ca să urc pe partea mea.

S-a ridicat în cot, iar părul ei negru fabulos coboară într-o cascadă de bucle pe umeri, depășește conturul sânilor și se revarsă pe cearceafuri. Arată fantastic, iar eu va trebui să îmi țin mâinile departe de ea.

— În cazul ăsta, „nebunie“ înseamnă „acțiune prostească“, îi spun urcând și eu în pat.

Cât pe ce să pufnesc la ironia definiției mele.

Dacă să dormi lângă fata asta frumoasă nu e o nebunie, atunci nu știu ce altceva ar putea fi.

— Nebunie, șoptește ea, lăsându-și capul pe pernă.

Reglez veioza de lângă pat în așa fel încât să lumineze puțin în întuneric, dar nu o sting de tot, gândindu-mă că s-ar putea trezi din nou.

— Da. Nebunie.

Mă întind și închid ochii.

— Noapte bună.

— Noapte bună, șoptește ea cu o voce dulce și blândă. Și mulțumesc. Gem. O să fie o tortură. Mă întorc pe-o parte, cât mai departe de ea, și încep să număr oi.

Sunt întins pe gazonul de lângă zidul înalt de piatră care înconjoară grădina bucătăriei de la conacul Tresyllian.

Soarele verii îmi încălzește pielea.

Mă inundă mireasma de lavandă dinspre gazon și parfumul dulce de trandafiri care vine de dincolo de zid.

E cald.

Sunt fericit.

Sunt acasă.

Îmi atrage atenția râsul unei fete.

Întorc capul, captivat de acel sunet, dar sunt orbit de soare și nu-i zăresc decât silueta. Părul ei lung, negru ca pana corbului, e răvășit de adierea vântului și e înfășurată într-un fel de halat albastru, translucid. Fâlfâie în jurul siluetei ei subțiri, fragile.

Alessia.

Mireasma florilor e mai puternică, și închid ochii ca să inhalez parfumul lor dulce, îmbătător.

Când îi deschid, a dispărut.

Mă trezesc brusc. Lumina zorilor se prelinge în cameră printre lamele storurilor. Alessia a trecut în partea mea de pat și s-a adăpostit

sub brațul meu, iar mâna ei strânsă în pumn se odihnește pe abdomenul meu. Doarme cu capul pe pieptul meu. Piciorul i s-a strecurat între picioarele mele.

E cățărata pe mine.

Și doarme adânc.

Și penisul meu s-a trezit de tot și e tare ca piatra.

— Dumnezeu, șoptesc eu, și-mi frec nasul de părul ei.

Lavandă și trandafiri.

Îmbătător.

Inima începe să-mi bată tot mai tare pe măsură ce încerc să fac o listă mentală a tuturor posibilităților pe care le aduce acest scenariu: Alessia în brațele mele. Pregătită. Așteptând. E atât de tentantă, de aproape... prea aproape. Dacă mă întorc, ea ar fi pe spate și m-aș putea afunda în sfârșit în ea. Mă holbez la tavan, rugându-mă să mă pot controla. Știu că, dacă mă mișc, se va trezi, așa că mă mai torturez nițel și mai rămân neclintit, bucurându-mă de dulcele, atât de dulcele chin de a o avea întinsă toată peste mine. Îi prind între degete o șuviță de păr și sunt surprins cât de moale și mătăsoasă este. Se foiește, desface pumnul și degetele i se răsfră pe abdomenul meu, gâdilindu-mi linia de unde începe părul pubian.

Futu-i!

Sunt atât de erect, încât nu vreau decât să-i prind mâna și să i-o încheștez în jurul mădularului meu. Probabil aș exploda.

— Mmm, murmură ea.

Flutură din pleoape, deschide ochii și se uită visătoare în sus, la mine.

— Bună dimineața, Alessia.

Mi s-a tăiat respirația.

Ea tresare și se grăbește să se îndepărteze.

— Mi-a plăcut vizita ta în partea mea de pat, o tachinez eu.

Își trage plapuma până la bărbie, se roșește la față și zâmbește timid.

— Bună dimineța.

— Ai dormit bine? o întreb întorcându-mă pe-o parte, ca să o pot vedea.

— Da. Mulțumesc.

— Ți-e foame?

Mie știu că-mi este, dar nu de mâncare.

Ea încuviințează.

— Asta înseamnă da?

Se încruntă.

— Ieri, în mașină, mi-ai spus că în Albania e pe dos.

— Ți-ai adus aminte! pare încântată și surprinsă.

— Îmi aduc aminte tot ce zici tu.

Vreau să-i spun că arată minunat în dimineța asta. Dar mă abțin.
Mă port frumos.

— Îmi place să dorm cu tine, zice ea, zăpăcindu-mă.

— Ei, asta înseamnă că nu sunt eu singurul.

— Nu am visat urât.

— Bravo. Nici eu.

Râde, iar eu încerc să îmi amintesc ce vis m-a trezit. Tot ce știu e că era și ea prezentă. Ca de obicei.

— Te-am visat pe tine.

— Pe mine?

— Da.

— Ești sigur că nu a fost un coșmar? glumește ea.

Râd.

— Destul de sigur.

Zâmbește. Are un zâmbet fermecător. Dinți albi, perfecți. Buze roz întredeschise într-o posibilă invitație.

— Ești foarte atrăgătoare.

Cuvintele mi-au ieșit singure din gură, într-un moment de neatenție. Ochii ei căprui se măresc și mă fascinează.

— Atrăgătoare? întreabă ea, cu vocea sugrumată.

— Da.

Ne uităm unul la altul într-o tăcere grea.

— Nu știu ce să fac, șoptește.

Închid ochii și înghit în sec, iar în minte îmi revin cuvintele ei de azi-noapte.

Nu am dormit niciodată cu un bărbat.

— Ești virgină? șoptesc, și deschid ochii ca să-i cercetez chipul.

Ea roșește:

— Da.

Această afirmație simplă e ca un duș rece pentru libidoul meu. M-am culcat cu o singură virgină, și aceea era Caroline. Și pentru mine era tot prima oară și a fost un dezastru total, care a fost cât pe ce să ne zboare din școală pe amândoi. După aceea, tata m-a dus la un bordel de fițe din Bloomsbury.

Maxim dragă, dacă ai de gând să începi să regulezi fete, ai face bine să înveți cum se face.

Aveam 15 ani, iar Caroline și-a văzut de viață...

Până la moartea lui Kit.

Fir-ar să fie.

Alessia e virgină la 23 de ani? Sigur că da. La ce mă așteptam? E diferită de toate femeile pe care le cunosc. Și se uită la mine cu ochii aia mari, plini de așteptări. Mă întreb din nou dacă nu a fost o nebunie s-o aduc aici.

Alessia se încruntă și pe chipul ei se citește îngrijorarea.

Rahat.

Mă aplec și îi ating buza plină de jos cu degetul mare. Ea respiră precipitat.

— Te doresc, Alessia. Foarte mult. Dar vreau să mă dorești și tu. Cred că ar trebui să ne cunoaștem mai bine înainte să mergem mai departe.

Gata. A fost un răspuns cât se poate de matur. Nu-i așa?

— Bine, șoptește ea, dar pare nesigură, poate chiar puțin dezamăgită.

Ce vrea de la mine?

Știu că trebuie să mă distanțez puțin de ea ca să judec lucrurile cum trebuie. Aici, în pat, prezența ei mă distrage, e o ispită cu buze moi și pline, o ispită frumoasă. Mă ridic și îi cuprind fața în palme:

— Hai să ne bucurăm de vacanța asta, șoptesc eu, o sărut și mă dau jos din pat.

Nu e momentul acum.

Nu e corect față de ea.

Și nu e corect nici față de mine.

— Pleci? întrebă Alessia, care se ridică în pat.

Părul îi încadrează ca un vâl silueta delicată. Ochii i se rotunjesc de îngrijorare; e cât se poate de sexy în bluza mea de pijama, și asta fără să facă niciun efort.

— Mă duc să fac un duș, apoi am să pregătesc micul dejun.

— Știi să gătești?

Râd când o văd așa mirată.

— Da. Mă rog, pot să pregătesc o omletă cu bacon.

Fir-ar să fie.

Alt auto-abuz sub duș.

Apa îmi șiroiește pe trup și, sprijinindu-mă cu o mână de dalele de marmură, ejaculez repede gândindu-mă la mâna ei pe abdomenul meu, la mâna ei în jurul mădularului meu.

Virgină.

Mă încrunt. De ce fac atâta caz de asta? Măcar nu a fost siluită de nemernicii ăia. Furia clocotește iar în mine când mă gândesc la bărbații care o vânează. E în siguranță aici, în Cornwall. Și asta înseamnă ceva.

Poate e religioasă. Doar a spus că bunica ei a fost misionară și are o cruciuliță de aur la gât. Sau poate sexul premarital e tabu în Albania. N-am idee. Mă spal pe cap și pe trup cu săpunurile pe care mi le-a lăsat Danny.

Nu la asta m-am gândit când am adus-o aici. Lipsa ei de experiență e o problemă. Mie îmi plac femeile aventuroase din punct de vedere sexual, care știu ce fac, știu ce vor și își cunosc limitele. Să dezvirginezi o fată e o mare responsabilitate. Îmi frec părul cu prosopul.

E o treabă grea, dar cineva tot trebuie să o facă.

De ce n-aș fi eu ăla?

Mă încrunt la mitocanul din oglindă.

Maturizează-te, amice.

Poate ea vrea o relație pe termen lung.

Eu am avut două relații, dar niciuna mai lungă de opt luni, adică nu foarte mult. Charlotte era o mică arivistă și s-a dus după un baronet din Essex. Arabella era prea dependentă de droguri după gustul meu. Vreau să zic, cui nu-i place o liniuță din când în când, dar în fiecare zi? Nicio șansă. Cred că e din nou la dezintoxicare.

O relație cu Alessia. Ce ar implica asta?

E clar, am început să bat câmpii. Îmi înfășor prosopul în jurul taliei și mă întorc în dormitor. Alessia, nicăieri.

Futu-i. Inima mi-o ia din loc.

A fugit? Iar?

Bat la ușa camerei ei. Niciun răspuns. Intru și răsufli ușurat când aud zgomotul dușului.

Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te.

O las și mă duc să mă îmbrac.

ALESSIA NU CREDE că o să mai iasă vreodată de sub dușul ăsta. Acasă, în Kukës, baia are un duș rudimentar și podeaua trebuia ștersă după fiecare folosire. La Magda, dușul era deasupra căzii. Dar dușul ăsta are un spațiu împrejmuț, iar apa fierbinte curge în valuri din cel mai mare cap de duș pe care l-a văzut vreodată, mai mare chiar decât acela din apartamentul domnului Maxim. E o binecuvântare și nu seamănă cu niciuna dintre experiențele ei de până acum. Se spală pe cap și se rade grijulie pe corp cu lama pe care i-a dat-o Magda.

Se freacă pe tot trupul cu gelul de duș pe care l-a adus de acasă. Măinile săpunite alunecă pe sâni și Alessia închide ochii.

Te doresc, Alessia. Foarte mult.

O dorește.

Mâna îi alunecă mai jos.

Își imaginează că mâna *lui* se plimbă acum pe trupul ei. Atin-gând-o. Intim.

Îl dorește și ea.

Își amintește cum s-a trezit în brațele lui, senzația de căldură și putere a trupului lui lipit de pielea ei. Amintirea îi înfierbântă vin-trele, iar mâna începe să i se miște. Mai repede. Mai repede, tot mai repede. Se sprijină de faianța caldă. Ridică fruntea. Buzele i se întredeschid când gâfâie.

Maxim.

Maxim.

Ah.

Mușchii i se încordează și are orgasm.

Își recapătă răsuflarea și deschide ochii.

Asta vrea... nu-i așa?

Poate avea încredere în el?

Da.

Nu a făcut nimic ca să știrbească încrederea pe care i-a acordat-o. Seara trecută a salvat-o de coșmaruri, a fost bun și blând cu ea. A lăsat-o să doarmă cu el ca s-o ferească de visele întunecate.

Se simte în siguranță cu el.

Nu s-a mai simțit în siguranță de multă vreme. E un sentiment nou, deși știe prea bine că Dante și Ylli sunt afară, pe undeva, cău-tând-o în continuare.

Nu. Nu te gândi la ei.

Își dorește să fi știut mai multe despre bărbați. În Kukës, bărbații și femeile nu interacționează ca aici, în Anglia. Acasă, bărbații stau cu bărbații, iar femeile, cu femeile. Așa a fost mereu. Cum nu avea frați și

a fost ținută departe de verii ei în toate contextele sociale, experiența ei se limita la cei câțiva studenți de sex masculin pe care i-a cunoscut la universitate și, desigur, la tatăl ei.

Își trece mâinile prin păr.

Domnul Maxim nu seamănă cu niciun bărbat pe care l-a cunoscut.

Cu apa șiroindu-i pe față, ia decizia să lase deoparte toate problemele. Astăzi, cum a zis Maxim, e vacanță. O premieră pentru ea.

Înfășoară un prosop în jurul capului, trage pe ea un halat de baie și se duce în dormitor. De la parter se aud niște bubuituri puternice. Ascultă. Muzica aceea nu se potrivește deloc cu ceea ce își imagina ea despre el. Compozițiile lui sugerează un bărbat mult mai liniștit, mai introspectiv decât cel care ascultă muzica asta explozivă care umple toată casa.

Își așază hainele pe pat. Toate, cu excepția blugilor și a sutienului, sunt căpătate de la Magda și de la Michal. Se încruntă, dorindu-și să fi avut ceva mai atrăgător de îmbrăcat. Trage pe ea un tricou alburiu, cu mânecă lungă, și-l lasă scos din blugi. E cam lălău, dar va trebui să se împace cu situația; oricum nu are altul mai bun.

Își usucă părul în prosop, se piaptână, îl lasă despletit și o ia pe scări spre parter. Prin geamul de sticlă care înconjoară casa scărilor, se uită la Maxim în bucătărie. Stă în dreptul cuptorului, îmbrăcat cu un pulover gri-deschis și blugii negri ruși și are un șervet de bucătărie aruncat pe umăr. Prăjește bacon — mirosul e înnebunitor — și se mișcă în ritmul muzicii de dans care vibrează în încăpere. Alessia nu se poate abține și zâmbește. Până acum, n-a găsit niciodată în apartamentul lui vreo dovadă a talentelor lui culinare.

Acolo de unde vine ea, bărbații nu gătesc.

Nici nu dansează când gătesc.

Unduirea umerilor lui largi, rotirea șoldurilor înguste și piciorul lui gol bătând ritmul sunt hipnotizante. Simte o gâdilitură plăcută în vintre. Maxim își trece mâna prin părul umed și întoarce baconul, iar ei îi lasă gura apă.

Mmm... mirosul.

Mmm... imaginea lui.

El se întoarce brusc și se luminează la față când o vede pe scări. Își zâmbesc unul altuia cu gura până la urechi.

— Un ou sau două? strigă el ca să acopere muzica.

— Unul, răspunde ea, coborând în încăperea uriașă.

Se întoarce și tresare când aruncă o privire spre peretele de sticlă.

Marea!

— *Deti! Deti! Marea!* strigă ea și fuge la ușile de sticlă care dau spre balcon.

DAU ARAGAZUL MAI încet și mă grăbesc spre ușile balconului, unde Alessia sare de pe un picior pe altul, arzând de nerăbdare.

— Putem merge jos, să vedem marea?

Ochii îi scânteiază de incântare și sare de colo colo, ca un copil.

— Sigur că da. Uite.

Deschid ușa balconului ca să poată ieși afară. Un val de aer înghețat ne ia pe amândoi prin surprindere. E ger de-a dreptul, dar ea iese fără să-i pese de părul ud sau de picioarele goale sau de tricoul subțire.

Femeia asta n-are nimic ca lumea de îmbrăcat?

Iau un pled cenușiu care e atârnat pe spătarul canapelei și ies după ea. Îi pun pătura pe umeri, ținând-o îmbrățișată în timp ce ea admiră priveliștea. Fața îi strălucește de uluire.

Ascunzătoarea și celelalte trei case de vacanță ale noastre sunt construite pe un promontoriu stâncos. Cărarea șerpuită care pleacă din fundul grădinii duce până pe plajă. E o zi senină, luminoasă. Soarele strălucește, dar vântul bate cu putere, așa că e destul de frig. Marea e de un albastru înghețat, stropit cu spumă albă, și se aude vuietul valurilor care se zdrobesc de stânci pe ambele laturi ale golfului. Aerul e proaspăt și sărat. Alessia se întoarce spre mine, cu o expresie de uluire totală.

— Hai, vino să mâncăm.

Sunt conștient că micul dejun ne așteaptă pe aragaz.

— O să răcești dacă mai stai așa. Mergem pe plajă după ce mâncăm.

Ne întoarcem în casă și închid ușa:

— Nu mai am de făcut decât ouăle, strig eu ca să acopăr muzica.

— Lasă-mă să te ajut, strigă și Alessia, urmându-mă în bucătărie infofolită în pătură.

Dau mai încet volumul liniei audio cu ajutorul aplicației de pe telefon.

— Mai bine așa.

— Interesantă muzică, spune Alessia, dar ceva din tonul ei mă face să cred că poate nu e chiar stilul ei.

— E *house* coreean. Folosesc câteva melodii când o fac pe DJ-ul. Scot ouăle din frigider:

— Două ouă?

— Nu, unul.

— Ești sigură?

— Da.

— Bine. Numai unul. Eu îmi fac două. Poți face niște pâine prăjită, dacă vrei. Pâinea e în frigider, prăjitorul e acolo.

Ne vedem amândoi de treabă în bucătărie și mă pot uita în voie la ea. Cu degete lungi, agile, scoate pâinea din prăjitor și unge fiecare felie cu unt.

— Gata.

Iau două farfurii din sertarul încălzit și le pun pe bufet, pregătite pentru pâinea prăjită.

Ea zâmbește în timp ce eu pun pe farfurii restul de mâncare.

— Nu știi ce părere ai tu, dar eu sunt mort de foame.

Las tigaia în chiuvetă, iau ambele farfurii și o conduc spre masă, unde am pregătit două tacâmuri.

Alessia pare impresionată.

De ce toate astea mă fac să simt că în sfârșit am realizat și eu ceva?

— Stai aici. Așa, te poți bucura și de priveliște.

— CUM A FOST? întreabă Maxim.

Sunt așezați la masa mare din living; Alessia stă în capul mesei, un loc pe care nu l-a mai ocupat niciodată, și se bucură de priveliște, de peisajul marin.

— Delicioasă. Ești un bărbat cu multe talente.

— Habar n-ai tu, răspunde el sec, cu o voce puțin răgușită.

Și, nu știe de ce, tonul lui și felul în care o privește îi taie răsuflarea.

— Mai vrei să mergem la plimbare?

— Da.

— Bine.

Își ia telefonul și formează un număr. Alessia se întreabă pe cine sună.

— Danny, spune el. Nu. Suntem bine. Poți să aduci un uscător de păr... Cum? Sunt aici? Bine. Atunci am nevoie de o pereche de cizme de cauciuc sau ghete de plimbare...

Se uită direct la Alessia.

— Ce mărime? o întreabă.

Ea habar n-are despre ce vorbește.

— La pantofi, o lămurește el.

— Treizeci și opt.

— Păi... mărimea cinci, și niște șosete, dacă ai. Da. Pentru o femeie... Nu contează. Și o haină călduroasă. Subțire. Mică. Cât se poate de repede.

Ascultă câteva clipe.

— Perfect, spune el și închide.

— Am haină.

— Nu-ți ține suficient de cald. Și nu știu care-i treaba cu șosetele în Albania, dar aici e frig rău.

Alessia roșește. Are numai două perechi de șosete, nu-și permite mai multe, și nici Magdei nu-i putuse cere, căci și așa femeia a făcut destule pentru ea.

Dante și Ylli i-au confiscat bagajul, iar când a ajuns în Brentford, Magda a ars majoritatea hainelor de pe ea. Nu mai puteau fi purtate.

— Cine e Danny?

— Locuiește în apropiere, zice Maxim, îndreptându-și atenția spre farfuriile goale și ridicându-se să strângă masa.

— Lasă-mă pe mine, sare ea, șocată că s-a apucat el să strângă. Le spăl eu.

Îi ia farfuriile din mână și le pune în chiuvetă.

— Nu. Mă ocup eu. Ar trebui să fie un uscător de păr în comoda din garderoba din dormitorul tău. Du-te și usucă-ți părul.

— Dar...

Doar n-are de gând să le spele! Niciun bărbat nu face așa ceva!

— Niciun dar! Mă ocup eu. Tu ai făcut curat după mine de destule ori.

— Dar asta-i treaba mea.

— Astăzi nu e. Ești oaspetele meu. Hai, du-te.

Tonul lui e sever. Tăios. Un fior de teamă îi străbate șira spinării.

— Te rog, adaugă el.

— Bine, șoptește ea și se grăbește să iasă din bucătărie, nedumerită și întrebându-se dacă e supărat pe ea.

Te rog, nu te supăra.

— Alessia, o strigă el.

Ea se oprește la baza scărilor și își studiază picioarele goale.

— Ești bine?

Ea încuviințează și dispare sus, pe scări.

CE MAMA NAIBII?

Ce am spus? Mă uit la silueta care se îndepărtează, observând că evită în mod deliberat să se uite la mine.

Rahat.

Am supărat-o, dar nu știu de ce sau cum. Sunt tentat să mă duc după ea, dar renunț și încep să umplu mașina de spălat vase și să strâng.

Douăzeci de minute mai târziu, chiar când pun tigaia la loc, sună interfonul.

Danny.

Mă uit în sus, pe scări, sperând că va apărea și Alessia, dar nu, nu coboară. Apăs butonul de acces ca să poată intra Danny și opresc muzica, știind că nu va fi pe placul ei.

USCĂTORUL DE PĂR îi bâzâie în urechi în timp ce își perie părul iar și iar sub jetul de aer cald. Cu fiecare mișcare, inima i se mai potolește puțin.

A vorbit ca tatăl ei.

Iar ea a reacționat cum reacționa de fiecare dată în fața tatei, adică dispărând din calea lui. *Baba* nu le-a iertat niciodată pe ea și pe mama ei că singurul lui copil e fată. Adevărul e că biata mama a avut mereu de îndurat greul furiei lui.

Dar domnul Maxim nu seamănă nici pe departe cu tata.

Deloc.

Termină de uscat părul. Știe că singura cale de a-și regăsi echilibrul și de a uita de familia ei măcar pentru câteva ceasuri e să cânte la pian. Muzica e evadarea ei. Singura ei evadare.

Când coboară, domnul Maxim nu-i acolo. Se întreabă unde o fi, dar degetele ei sunt nerăbdătoare să cânte. Se așază la micul pian alb, deschide capacul și, fără niciun preambul, își canalizează furia în *Preludiul în Do minor al lui Bach*. Muzica umple camera de tonuri strălucitoare de portocaliu și roșu, alungând orice gând despre tatăl ei și eliberând-o.

Când deschide ochii, Maxim e acolo, privind-o.

— A fost incredibil, șoptește el.

— Mulțumesc, răspunde.

El se apropie, o mângâie ușor pe obraz cu dosul degetelor, apoi îi ridică bărbia, iar ea se pierde în privirea lui magnetică. Ochiul lui are cea mai spectaculoasă culoare cu putință. De aproape, irisul lui e de un verde mai întunecat pe margine, ca brazii din Kukës, iar către mijloc, spre pupilă, verdele e tot mai deschis, ca feriga de primăvară. Când se apleacă, își imaginează că o s-o sărute. Dar nu o face.

— Nu știu ce am făcut de te-am supărat, șoptește el.

Ea îi pune un deget pe buze, rugându-l să tacă.

— Nu ai făcut nimic greșit, șoptește.

Buzele lui se strâng într-un sărut pe vârful degetelor ei, iar ea își trage mâna.

— Dacă am făcut ceva, orice, îmi cer scuze. Acum, ia spune, mai vrei să mergem la o plimbare pe plajă?

Îi aruncă un zâmbet larg.

— OK. Dar mai întâi trebuie să te îmbraci gros.

ALESSIA E NERĂBDĂTOARE. Practic mă trage după ea pe cărarea pietruită. La capătul ei, ieșim direct pe plajă și nu se mai poate abține. Îmi lasă mâna și fuge spre marea furioasă. Căciula îi zboară din cap și părul îi flutură în bătaia vântului.

— Marea, marea! strigă ea, și se învârte cu mâinile-n aer.

Supărarea de adineauri e dată uitării și zâmbește larg, cu toată fața luminată. Pășesc pe nisipul zgrunțuros și recuperez căciula de lână.

— Marea! strigă ea tare, acoperind vuietul valurilor, și gesticulează sălbatic, rotind brațele ca o moară de vânt smintită și întâmpinând fiecare val care se sparge de țarm.

E imposibil să nu zâmbești. Entuziasmul ei nestăpânit pentru această premieră din viața ei e mult prea înduioșător și atrăgător. Râd când o văd cum țipă și sare îndărăt, încercând să se ferească de valurile care ajung pe țarm. Arată ridicol cu cizmele alea prea mari și cu haina mult prea largă. E îmbujorată la față, are nasul roșu și pur și simplu toată făptura ei îți taie răsufarea. Mi se strânge inima.

Fuge spre mine cu un abandon copilăresc și mă prinde de mână.
— Marea! țipă încă o dată și mă trage spre valurile care se zdrobesc.

Iar eu mă duc de bunăvoie, lăsându-mă cu totul în voia bucuriei ei.

Capitolul treisprezece

Se plimbă ținându-se de mână pe drumul care merge de-a lungul țărmului și se opresc la o ruină străveche.

— Ce-i aici? întrebă Alessia.

— O mină de cositor părăsită.

Alessia și Maxim se sprijină de coșul năruit, uitându-se în zare la marea agitată, presărată cu spuma albă a valurilor. Vântul rece șuieră între ei.

— E tare frumos aici, spune ea. E sălbatic. Îmi amintește de cum era acasă.

Numai că aici sunt mai fericită. Mă simt... în siguranță.

Și asta pentru că sunt cu domnul Maxim.

— Și mie îmi place locul ăsta. Aici am crescut.

— În casa în care stăm?

El își ferește privirea.

— Nu. Fratele meu a construit-o destul de recent.

Colțurile gurii lui Maxim se lasă în jos și el pare pierdut.

— Ai un frate?

— Am avut, șoptește el. A murit.

Își îndeasă mâinile adânc în buzunare și se uită pierdut la mare, cu chipul posomorât, parcă cioplit în piatră.

— Îmi pare rău, șoptește ea.

După expresia lui îndurerată și expresia rătăcită, bănuiește că moartea fratelui lui e un eveniment recent.

Alessia se apropie de el și îi pune mâna pe braț.

— Ți-e dor de el, șoptește.

— Da, murmură Maxim, întorcându-se către ea. Mi-e dor. L-am iubit.

E surprinsă de sinceritatea lui.

— Mai ai și alte rude?

— O soră. Maryanne.

Un zâmbet tandru, fugar, îi luminează fața.

— Și mai e și mama, adaugă el, dar tonul lui devine rece.

— Tatăl tău?

— Tata a murit când aveam 16 ani.

— Ah. Îmi pare rău. Mama și sora ta locuiesc aici?

— Pe vremuri. Mai vin în vizită din când în când, spune el.

Maryanne lucrează și locuiește în Londra. E doctor.

Și zâmbește plin de mândrie.

— Uau.

Alessia e impresionată.

— Și mama ta?

— Stă mai mult la New York.

Răspunsul lui e tăios. N-are chef să vorbească despre mama lui.

Cum nici ea nu vrea să vorbească despre tatăl ei.

— Și lângă Kukës sunt mine, spune ea ca să schimbe subiectul și se uită în sus, la coșul din piatră cenușie. Un coș exact ca ăsta e pe drumul spre Kosovo.

— Serios?

— Da.

— Și ce extrag?

— *Krom*. Nu știu cuvântul.

— *Crom*?

Ea ridică din umeri:

— Nu știu cum se zice în engleză.

— Cred că mai bine aș investi într-un dicționar englez-albanez, mormăie Maxim. Hai, vino, să mergem în sat. Putem să mâncăm acolo de prânz.

— Sat?

În toată plimbarea lor Alessia nu a văzut niciun semn de viață.

— Trevethick. E un sat mic, imediat după deal.

Alessia i se alătură și încearcă să țină pasul cu el.

— Fotografiele din apartamentul tău sunt făcute aici? îl întreabă.

— Peisajele? Da, da, așa e.

Maxim face ochii mari:

— Ai simț de observație, adaugă și, judecând după sprâncenele lui ridicate, își dă seama că e impresionat.

Îi zâmbește cu timiditate, iar el o prinde de mâna înmănușată.

De pe cărare, ies într-un drumeag prea îngust ca să aibă loc de trotuare. Gardurile vii de pe ambele părți sunt înalte, dar sunt tunse pe partea dinspre drum. Rugii și tufișurile desfrunzite sunt îngrijite și atent toaletate, iar din loc în loc se zărește și câte un petic de zăpadă. Coboară dealul și, după o curbă, le apare dinainte satul Trevethick, aflat la poalele colinei. Casele din piatră văruițe nu seamănă cu nimic din ceea ce a văzut Alessia până acum. Par mici și vechi, dar cât se poate de încântătoare. Locul e pitoresc și imaculat, fără nicio urmă de gunoi pe nicăieri. Acolo de unde vine ea străzile sunt pline de mizerie și moloz și cele mai multe clădiri sunt făcute din beton.

Pe malul mării, se întind două cheiuri pietruite care înconjoară portul, unde sunt ancorate trei vase mari de pescuit. În jurul țărmului sunt câteva magazine: niște buticuri, o alimentară, o galerie micuță de artă, dar și două puburi. Unul se numește Waterfront Hole, iar celălalt, The Two-Headed Eagle. Afară atârână un panou cu un blazon pe care Alessia îl recunoaște.

— Uite! zice ea arătând spre panou. Tatuajul tău!

Maxim îi face cu ochiul.

— Ți-e foame?

— Da, răspunde ea. A fost o plimbare lungă.

— Bună ziua, milord.

Un bărbat în vârstă cu fular negru, un impermeabil verde și șapcă pe cap iese din The Two-Headed Eagle. E urmat de un câine vesel de

o rasă incertă, îmbrăcat cu o hăinuță roșie pe spatele căreia e scris cu auriu BORIS.

— Părinte Trewin, răspunde Maxim și îi strânge mâna.

— Cum te descurci, tinere? întreabă el, bătându-l pe Maxim pe umăr.

— Bine, mulțumesc.

— Mă bucur. Și cine este domnișoara asta drăguță?

— Părintele Trewin, vicarul nostru. Părinte, dați-mi voie să v-o prezint pe Alessia Demachi, o... prietenă venită din străinătate.

— Bună ziua, draga mea.

Trewin îi întinde mâna.

— Bună ziua, răspunde ea, surprinsă și încântată că i s-a adresat direct.

— Și cum ți se pare în Cornwall?

— E minunat.

Trewin îi aruncă un zâmbet binevoitor și se întoarce spre Maxim:

— Presupun că nu e cazul să-mi fac prea mari speranțe că o să te văd la slujba de mâine?

— Mai vedem, părinte, mai vedem.

— Conducem prin exemplul personal, fiule, nu uita.

— Știu, știu, spune Maxim, părând resemnat.

— Frumoasă zi! exclamă părintele Trewin, schimbând subiectul.

— Așa e.

Trewin îl fluieră pe Boris, care a așteptat răbdător să termine ei cu politețurile.

— În caz că ai uitat, slujba începe la zece fix, spune el, salutându-i pe amândoi cu un semn din cap și îndepărtându-se spre țärm.

— Vicar înseamnă preot, nu? îl întreabă Alessia pe Maxim, care deschide ușa pubului, poftind-o să intre la căldură.

— Da. Ești religioasă? întreabă el, surprinzându-o.

— N...

— Bună ziua, milord, îi întrerupe un bărbat masiv, cu părul roșu și tenul asortat.

Stă în spatele unui bar impresionant, împodobit cu ulcele decorative și halbe din sticlă. În fundul sălii arde un foc de bușteni și de o parte și de alta a încăperii sunt înșirate mese cu scaune înalte cu spătar, toate din lemn și majoritatea ocupate de femei și bărbați care puteau fi deopotrivă localnici sau turiști, Alessia nu-și dădea seama. De tavan sunt atârinate năvoade, funii și alte echipamente de pescuit. Atmosfera e caldă și prietenoasă. E chiar și un cuplu tânăr, care se sărută în spate. Jenată, Alessia ferește privirea și se ține aproape de Maxim.

— BUNĂ, JAGO, îi spun barmanului. O masă pentru doi, pentru prânz?

— Vă rezolvă Megan imediat, răspunde Jago și face semn spre colțul îndepărtat.

— Megan?

Rahat.

— Da, acum lucrează aici.

Futu-i.

Îi arunc Alessiei o privire piezișă; pare nedumerită.

— Ești sigură că ți-e foame?

— Da, răspunde ea.

— Doom Bar!? Întrebă Jago, măsurând-o admirativ pe Alessia.

— Da, te rog.

Mă străduiesc să nu mă încrunt la el.

— Și doamna?

Vocea lui Jago se înmoaie și nu-și mai dezlipește ochii de la Alessia.

— Ce vrei să bei? o întreb.

Ea își scoate căciula, scuturându-și părul. Obrajii îi sunt roșii din cauza gerului.

— Bere din aceea din care am băut ieri?

Cu părul despletit și bucele bogate ajungându-i aproape până la talie, ochii strălucitori și zâmbetul radios, e o adevărată frumusețe exotică. Sunt vrăjit. Complet și definitiv vrăjit. Nu-l pot condamna pe Jago că se holbează la ea.

— O jumătate de bere blondă pentru doamna, îi spun fără să-l privesc.

— Ce e? întrebă Alessia, trăgând fermoarul gecii căptușite Barbour a lui Maryanne.

Știu că mă zgâiesc la ea. Clatin din cap, iar ea îmi zâmbește sfios.

— Bună, Maxim. Sau ar trebui să-ți spun „milord“ acum?

Rahat.

Mă întorc. Megan stă în fața mea, cu o expresie la fel de întunecată ca hainele.

— O masă pentru două persoane? întrebă ea pe un ton mieros și un zâmbet pe măsură.

— Te rog. Ce mai faci?

— Bine, se răstește ea, iar mie mi se strânge inima, căci în minte îmi răsună vocea tatei.

Să nu te culci cu localnice, băiete.

Mă dau deoparte, făcându-i loc Alessiei să treacă înainte și amândoi o urmărm pe Megan cea ursuză. Ne conduce la o masă din colț, de lângă fereastra cu vedere la chei. E cea mai bună masă din local. Tot e ceva.

— Ți convine aici? o întreb pe Alessia, ignorând-o voit pe Megan.

— Da. E bine, răspunde Alessia, aruncând o privire nedumerită spre țăfnoasa de Megan.

Îi trag scaunul și ea se așază. Apare și Jago cu băuturile noastre, iar Megan se face nevăzută, probabil să aducă meniurile sau... o bătă de crichet.

— Noroc, zic eu ridicând halba.

— Noroc, răspunde Alessia.

După ce ia o gură, spune:

— Nu cred că Megan e prea încântată de tine.

— Nu, nici eu nu cred.

Ridic din umeri, închizând subiectul. Chiar nu am chef să discut cu Alessia despre Megan.

— În altă ordine de idei, parcă spuneai ceva despre religie.

Ea mă cercetează neîncrezătoare, ca și cum ar cântări Problema Megan, apoi continuă:

— Comuniștii au interzis religia în țara mea.

— Ai zis ceva ieri în mașină.

— Da.

— Dar tu porți o cruciuliță de aur la gât.

— Meniurile, ne întrerupe Megan, înmânându-ne amândurora niște cărțulii laminate. Mă întorc imediat să vă iau comanda.

Se întoarce brusc și se îndreaptă spre bar, dar eu o ignor.

— Ce spuneai?

Alessia urmărește ieșirea lui Megan cu un ochi suspicios, dar nu spune nimic despre ea.

— A fost a bunicii mele, spune. E catolică. Se ruga pe ascuns.

Și Alessia își atinge tandru cruciulița.

— Deci în țara ta nu există religie?

— Acum, este. De la căderea comunismului, de când am devenit o republică, dar în Albania lumea nu-și prea bate capul cu asta.

— Ia te uită, și eu care credeam că în Balcani religia e pe primul loc.

— Nu, în Albania nu. Noi suntem... cum se zice? Un stat secular. Religia e ceva foarte personal. Știi cum e, doar între un om și Dumnezeu. Acasă, noi suntem catolici. În orașul meu, cei mai mulți oameni sunt musulmani. Dar nu ne batem prea mult capul cu asta, încheie ea, aruncându-mi o privire întrebătoare: Și tu?

— Eu? Păi, cred că aparțin de Biserica Anglicană. Dar nu sunt religios, chiar deloc.

Îmi amintesc de cuvintele părintelui Trewin: *Conducem prin exemplul personal, fiule.*

Fir-ar să fie.

Poate ar trebui să mă duc mâine la biserică. Kit reușea de fiecare dată să se ducă una sau două duminici pe lună, ori de câte ori era aici.

Mie nu mi-a prea ieșit până acum.

Altă nenorocită de îndatorire pe care trebuie să o îndeplinesc.

— Toți englezii sunt ca tine? întrebă Alessia, atrăgându-mă din nou în conversație.

— La religie te referi? Unii da, alții nu. Marea Britanie este o țară multiculturală.

— Asta o știi și eu, spune ea zâmbind. În Londra, când mergeam cu trenul, auzeam în jurul meu vorbindu-se în toate limbile lumii.

— Ți place? Londra?

— E zgomotoasă și aglomerată. Și foarte scumpă. Dar e foarte incitantă. Nu am mai fost niciodată într-un oraș mare.

— Nici măcar la Tirana?

Grație educației mele costisitoare, știu măcar care e capitala Albaniei.

— Nu. Nu am călătorit niciodată. Nu am văzut niciodată marea până nu m-ai adus tu aici.

Aruncă o privire melancolică spre fereastră, dar mie îmi oferă ocazia să-i studiez profilul, genele lungi, nasul cârn, buzele pline. Mă foiesc pe scaun, căci sângele începe să mi se înfierbânte.

Cuminte, băiete.

Apare Megan, cu o față înțepată și cu părul prins la spate, și problema mea se evaporă.

Băi, frate, asta tot supărată e. A fost o singură vară acum șapte ani. O singură vară, la naiba.

— Sunteți gata să faceți comanda? mă întrebă, fulgerându-mă din priviri. Specialitatea zilei e codul.

Dar felul în care o spune pare de-a dreptul insultător.

Alessia se încruntă și aruncă o privire rapidă peste meniu.

— Am să iau plăcintă cu pește, te rog.

Și ridic capul, provocând-o pe Megan să spună ceva.

— La fel și pentru mine, zice Alessia.

— Două plăcinte cu pește. Vin?

— Mie mi-ajunge berea. Alessia?

Megan se întoarce către încântătoarea Alessia Demachi:

— Și tu? se răstește ea.

— Berea e suficientă și pentru mine.

— Mulțumesc, Megan, mârâi eu amenințător, iar ea mă străpunge cu privirea.

Probabil o să-mi scuipe în mâncare sau, mai rău, în farfuria Alessiei.

— Rahat, șoptesc eu în barbă, urmărind-o cum se întoarce la bucătărie.

Alessia îmi studiază reacția.

— E o chestie veche, de acum câțiva ani buni, zic eu, trăgând jenat de gulerul puloverului.

— Ce anume?

— Megan și cu mine.

— Aha, zice Alessia plat.

— S-a întâmplat de mult. Povestește-mi despre familia ta. Ai frați? o întreb, simțind nevoia disperată să schimb subiectul.

— Nu, răspunde ea abrupt și e limpede că încă se mai gândește la Megan și la mine.

— Părinți?

— Am o mamă și un tată. Ca toată lumea.

Ridică minunatele ei sprâncene arcuite.

Hopa, fermecătoarea Demachi are colți.

— Și cum sunt? o întreb, înăbușindu-mi un zâmbet.

— Mama e... curajoasă.

Vocea ei devine blândă și melancolică.

— Curajoasă?

— Da.

Se întunecă la față și întoarce din nou privirea spre fereastră.

Bun. Subiectul ăsta e definitiv interzis.

— Și tatăl tău?

Ea clatină din cap și ridică din umeri:

— Cum să fie? Ca toți bărbații albanezi.

— Adică?

— Adică tata e de modă veche. Nu știu... cum se zice? Nu suntem în aceeași lungime de undă.

Se întunecă puțin la față și, după tulburarea ei, îmi dau seama că și subiectul ăsta e interzis.

— Pe aceeași lungime de undă, o corectez eu. Atunci, povestește-mi despre Albania.

Se luminează la față:

— Ce vrei să știi?

Mă privește printre genele alea lungi și mădularul meu se încordează iar.

— Totul, șoptesc.

Fermecat, o privesc și o ascult. E pasionată și elocventă, izbutește să schițeze o imagine însufletită și vie a țării ei. Îmi spune că Albania e un loc special, unde familia e în centrul societății. E o țară străveche, influențată de-a lungul secolelor de mai multe culturi, cu diferite ideologii. Îmi spune că e deschisă atât spre vest, cât și spre est, dar în ultima vreme își caută tot mai adesea sursa de inspirație în Europa. E mândră de orașul ei natal. Kukës e un orașel din nord, aproape de granița cu Kosovo, și povestește cu entuziasm despre lacuri, râuri și trecători, dar cel mai mult despre munții care îl înconjoară din toate părțile. Se însuflețește vorbind despre peisaje, și e limpede că astea îi lipsesc cel mai mult când se gândește la țara ei.

— De asta îmi și place atât de mult aici, conchide ea. Din câte am văzut până acum, peisajele din Cornwall sunt la fel de frumoase.

Ne întrerupe Megan, care ne-a adus plăcintele cu pește. Trântește farfuriile pe masă și pleacă fără să scoată o vorbă. Are o mutră acră,

dar plăcinta e caldă și delicioasă, și nu zăresc niciun semn că ar fi scuiat cineva în ea.

— Cu ce se ocupă tatăl tău? o întreb.

— Are un garaj.

— Vinde benzină?

— Nu, repară mașini. Cauciucuri. Chestii de mecanică.

— Și mama?

— Stă acasă.

Mi-ar plăcea să o întreb de ce a părăsit Albania, dar știu că asta îi va aminti de drumul de coșmar până în Marea Britanie.

— Și ce făceai în Kukës?

— Eram la facultate, dar universitatea mea s-a închis, așa că uneori lucram la o școală, la clasele mici. Alteori cânt la pian...

Vocea ei se stinge și nu-mi dau seama dacă e din cauza nostalgiei sau există un alt motiv. Alessia continuă:

— Povestește-mi despre munca ta.

E limpede că vrea să schimbe subiectul și, pentru că încă nu vreau să-i spun cu ce mă ocup, îi povestesc despre cariera mea de DJ.

— Am lucrat vreo două veri la San Antonio, în Ibiza. Acolo distracție!

— De-asta ai atâtea discuri?

— Da, răspund.

— Și care e muzica ta preferată?

— Toată muzica îmi place. Nu am un gen preferat. Tu? Câți ani aveai când ai început să cânti la pian?

— Patru ani.

Uau. Devreme.

— Ai studiat muzica? Teoria muzicală, adică?

— Nu.

E cu atât mai impresionant.

Sunt foarte încântat să o văd pe Alessia mâncând. E îmbujorată, ochii îi strălucesc și bănuiesc că e puțin amețită după cele două beri.

— Mai vrei ceva? o întreb.

Ea clatină din cap.

— Hai să mergem, atunci.

Jago e cel care ne aduce nota. Presupun că Megan a refuzat sau poate e în pauză. Achit, o iau pe Alessia de mână și ieșim din cârciumă.

— Aș vrea să facem un mic ocol, să caut ceva la magazin, spun.

— Bine.

Zâmbetul strâmb al Alessiei mă face să râd.

Magazinele din Trevethick sunt proprietatea moșiei și sunt închise localnicilor. Afacerile merg foarte bine de la Paște până la Anul Nou. Singura prăvălie care e de fapt utilă e magazinul universal. Suntem la kilometri buni distanță de cel mai apropiat oraș mare, așa că aici se găsește tot ce vrei și ce nu vrei. Când intrăm, se aude sunând melodios un clopoțel.

— Dacă ai nevoie de ceva, te rog să îmi spui, îi zic Alessiei, care se uită la raftul cu reviste, clătinându-se imperceptibil.

Eu mă îndrept spre teighea.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă vânzătoarea, o tânără înaltă pe care nu o recunosc.

— Aveți cumva lămpi de veghe? Pentru copii?

Iese de după teighea și începe să caute pe rafturile de pe culoarul alăturat.

— Astea sunt singurele pe care le avem.

Are în brațe o cutie cu un mic dragon de plastic în interior.

— Dă-mi una, te rog.

— Aveți nevoie de baterii, îmi atrage ea atenția.

— Atunci dă-mi și baterii.

Ia mărfurile și se întoarce la teighea. Între timp, eu mă uit în jur după prezervative.

Poate am noroc, cine știe.

Arunc o privire piezișă spre Alessia, care răsfoiește o revistă.

— Și o cutie de prezervative, te rog.

Fata roșește și mă bucur în sinea mea că nu o cunosc.

— De care preferați? întrebă.

— Din astea, răspund arătând spre marca mea favorită.

Ea pune repede cutia într-o sacoșă de plastic, alături de lampă.

După ce plătesc, mă duc și o recuperez pe Alessia, care acum e în partea din față a magazinului și se uită la cele câteva rujuri expuse.

— Vrei ceva anume?

— Nu, mulțumesc.

Refuzul ei nu mă surprinde; n-am văzut-o niciodată machiată.

— Mergem?

Mă ia de mână și ieșim în stradă.

— Ce-i acolo?

Alessia arată spre un coș de fum îndepărtat, vizibil parțial și numai pentru câteva clipe, de pe drumeagul care duce spre mina abandonată. Știu ce e, firește; e coșul de pe acoperișul aripii de vest a reședinței imense care este conacul Tresyllian. Casa mea strămoșească.

Fir-ar să fie.

— Acolo? Casa îi aparține contelui de Trevethick.

— Ah.

Se încruntă puțin, apoi ne continuăm drumul în tăcere, în timp ce în sinea mea se duce un adevărat război.

Spune-i că tu ești nenorocitul de conte de Trevethick.

Nu.

De ce nu?

O să-i spun. Dar nu încă.

De ce nu?

Vreau să mă cunoască întâi.

Să te cunoască?

Să petreacă mai mult timp cu mine.

— Putem să mai mergem pe plajă?

Ochii Alessiei sunt din nou însuflețiți și strălucitori.

— Sigur că da.

ALESSIA E SUBJUGATĂ de mare. Aleargă cu aceeași bucurie dezlănțuită printre valurile care se sparg la mal. Cizmele îi feresc picioarele de unda rece a valurilor.

Este... efervescentă.

Domnul Maxim i-a dăruit marea.

Copleșită de o încântare copilărească, închide ochii, ridică mâinile spre cer și inspiră aerul rece și sărat. Nu-și amintește să se mai fi simțit vreodată atât de... plină. Pentru prima dată după foarte multă vreme, se bucură de un strop de fericire. Simte cu acuitate legătura cu peisajul rece, sălbatic, care îi amintește cumva de locurile ei natale.

Simte că aparține acestui loc.

Simte că e împlinită.

Întorcându-se, se uită la Maxim, care stă pe țârm, cu mâinile înfundate în buzunare, urmărind-o cu privirea. Vântul îi zburlește părul, iar șuvițele aurii strălucesc în soare. Ochii lui sunt plini de veselie și strălucesc ca un smarald în flăcări.

E răpitor.

Iar inima ei e plină. Plină ochi.

Îl iubește.

Da. Îl iubește.

E amețită. Excitată. Și îndrăgostită. Așa ar trebui să se simtă, nu? Liberă. Împlinită. Veselă. Conștientizarea acestor sentimente o lovește asemenea vântului înviorător din Cornwall, care îi aruncă tot părul în față.

E îndrăgostită de domnul Maxim.

Toate sentimentele nerostite ies la suprafață, iar pe chip îi răsare un zâmbet orbitor. El îi întoarce un surâs năucitor și, pentru câteva clipe, își îngăduie să spere.

Poate într-o bună zi va simți și el la fel?

Dansează mergând spre el și, într-un moment de rătăcire, se repede și îl cuprinde de după gât.

— Mulțumesc că m-ai adus aici, exclamă ea fără suflare.

El zâmbește și o strânge la piept:

— E plăcerea mea.

— Așa va fi! chicotește ea și râde de ochii lui larg deschiși și de gura căscată.

Îl vrea. Tot.

Se smucește din brațele lui și se întoarce la valuri.

DUMNEZEULE, CHIAR CĂ e amețită, poate puțin beată. Și frumoasă. Sunt îndrăgostit.

Pe neașteptate, alunecă și cade, iar un val se sparge peste ea.

Rahat.

Speriat, fug să o ajut. Încearcă să se ridice și alunecă iar, dar când ajung la ea, râde. Și e udă learcă. O ridic.

— Cred că ai înotat destul pe ziua de azi, mormăi eu. E cumplit de frig. Hai să te duc acasă.

O iau de mână. Alessia îmi aruncă un zâmbet strâmb și se târăște după mine prin nisip, înapoi pe cărarea care duce spre casă. Oprindu-se la fiecare doi pași, nu pare deloc încântată să plece de pe plajă; dar tot mai chicotește și pare destul de fericită. Nu vreau să răcească.

Întorși în căldura Ascunzătorii, o cuprind în brațe:

— Chicotelile tale sunt irezistibile.

O sărut ușor și îi scot haina udă. Și blugii sunt learcă, dar din fericire restul hainelor par uscate. Îi frec viguros brațele, ca s-o încălzesc:

— Ar trebui să te duci să te schimbi.

— Bine.

Alessia zâmbește și o ia în sus, pe scări.

Îi iau geaca — mă rog, geaca lui Maryanne — și o agăț în cuierul de pe hol, deasupra radiatorului, ca să se usuce. Îmi scot ghetetele și șosetele, și ele ude, și intru în garderoba pentru oaspeți.

Când ies, Alessia a dispărut și presupun că s-a dus sus, să își ia o pereche uscată de blugi. Mă așez pe un taburet de la barul din bucătărie și o sun pe Danny ca să aranjez cina.

Apoi îl sun pe Tom Alexander.

— Trevethick. Ce dracu' faci?

— Sunt bine, mulțumesc. Ceva nou în Brentford?

— Toate bune, nimic nou pe frontul de vest. Cum e în Cornwall?

— Frig.

— Știi, bătrâne, m-am gândit mult la chestia asta. E cam mare bătaia de cap pentru o menajeră. E o fată drăguță și tot ce vrei, dar sper să merite efortul.

— Merită.

— Nu știam că ești așa cavalier cu o domniță la ananghie.

— Nu e o dom...

— Sper că ai parafat înțelegerea.

— Tom, nu e treaba ta.

— Bine, gata. Să înțeleg că nu, zice el și râde.

— Tom, îl avertizez.

— Gata, gata, Trevethick. Stai liniștit. Aici toate sunt în regulă.

Asta e tot ce trebuie să știi.

— Mulțumesc. Ține-mă la curent.

— Înțeles. La revedere.

Și închide.

Mă holbez la telefon.

Nemernicul.

Îi scriu un e-mail lui Oliver.

Către: Oliver Macmillan

Data: 2 februarie 2010

De la: Maxim Trevelyan

Re: Localizare

Oliver

Sunt în Cornwall pentru o problemă personală și stau la Ascunzătoare. Nu știu exact cât voi rămâne aici.

Tom Alexander o să factureze pe numele meu niște servicii de securitate prestate de firma lui, pentru care plata trebuie făcută din contul meu personal.

Dacă vrei să iei legătura cu mine, ar fi preferabil să o faci pe e-mail; după cum știi, aici semnalul telefonului nu e foarte bun.

Mulțumesc,
MT

Apoi îi trimit un SMS lui Caroline:

În Cornwall. Rămân aici o vreme.
Sper că ești bine. Mx

Ea îmi răspunde imediat.

Vrei să vin și eu?

Nu. Am treabă.
Mulțum pentru ofertă.

Mă eviți?

Nu fi prostuță.

**⊗ Nu te cred.
Te sun la conac.**

Nu sunt la conac.

Atunci unde ești?

Și ce dracu' faci acolo?

Caro, las-o baltă.

Te sun săptămâna viitoare.

Ce pui la cale?

Sunt intrigată și mi-e dor de tine.

Trebuie să mă întâlnesc

iar cu scroafa vitregă în seara asta. Cxxxx

Baftă. Mx

Cum mama naibii o să-i explic lui Caroline ce se întâmplă aici? Îmi trec mâna prin păr, sperând să mă lovească inspirația. Nu-mi vine nicio idee, așa că mă duc să o caut pe Alessia. Nu e în niciunul din dormitoarele de sus.

— Alessia! o strig întorcându-mă la parter, în living.

Niciun răspuns. Mă duc la demisol și verific repede celelalte dormitoare de oaspeți, sala de jocuri și de cinema.

Nici urmă de Alessia.

Futu-i.

Încerc să îmi înăbuș panica și urc scările în goană. O caut în sala de spa, poate e în jacuzzi sau la saună.

Nimic.

Unde dracu' e?

Verific spălătoria.

Acolo era, cu picioarele goale pe podea, citind o carte, în timp ce uscătorul huruia.

— Aici erai!

Îmi ascund exasperarea, simțindu-mă ridicol pentru îngrijorarea mea. Ridică privirea spre mine, cu ochii ăia calzi, căprui, iar eu mă las jos, pe podea, lângă ea.

— Ce faci aici?

Respir greu și mă sprijin de perete. Ea-și ridică genunchii la piept și își trage tricoul peste picioarele goale, ascunzându-le. Rămâne cu bărbia pe genunchi și se îmbujorează puțin la față, jenată.

— Citesc și aștept să mi se usuce blugii.

— Văd. De ce nu te-ai schimbat?

— Schimbat?

— Cu altă pereche.

Ea se înroșește și mai tare la față.

— Nu am altă pereche.

Vorbește în șoaptă, pe un ton rușinat.

Fir-ar să fie.

Și îmi aduc aminte de cele două sacoșe de plastic amărâte pe care le-am pus în portbagaj. În ele se afla toată averea ei.

Închid ochii și îmi sprijin capul de perete, simțindu-mă ca ultimul tâmpit.

Nu are nimic.

Nici măcar haine. Sau șosete.

Rahat.

Mă uit la ceas și îmi dau seama că e prea târziu pentru cumpărături. Și oricum am vreo două halbe la bord și nu conduc niciodată după ce am băut.

— Acum e târziu. Mâine mergem la Padstow, să cumpărăm niște haine noi.

— Nu-mi permit haine noi. Mi se usucă imediat blugii.

Fără să bag în seamă ultimul ei comentariu, mă uit în jos, la cartea ei.

— Ce citești?

— Am găsit-o pe un raft.

Și ridică spre mine *Jamaica Inn* de Daphne du Maurier.

— Îți place? Acțiunea se petrece în Cornwall.

— Abia am început-o.

— Îmi amintesc că mie mi-a plăcut. Știi ceva, sunt sigur că putem găsi ceva de îmbrăcat pentru tine.

Mă ridic și îi întind mâna. Cu cartea în mână, se clatină puțin când se ridică și observ că poalele tricoului ei sunt ude.

Rahat. O să răcească.

Încerc să nu mă uit la picioarele ei lungi, goale. Încerc să nu mi le imaginez încolăcite în jurul meu. Nu reușesc.

Și mai poartă și Chiloțeei Roz.

Tortură.

Nevoia mea e o durere mocnită, surdă.

Va trebui să fac un duș. Iar.

— Hai.

Am vocea încărcată de dorință, dar din fericire nu pare să-și dea seama. Ne ducem sus, iar ea dispăre în dormitorul de oaspeți în timp ce eu cotrobăi prin garderobă să văd ce haine mi-a adus Danny de la casa mare.

Peste câteva clipe, apare în ușă îmbrăcată cu un pantalon de pijama SpongeBob și un tricou Arsenal FC.

— Am astea, spune ea cu un zâmbet de scuză, tot ușor cherchelit.

Mă opresc din cotrobăit.

Chiar cu pantalonii ăia de pijama ridicoli și decolorați și un tricou de fotbal, tot fabuloasă este.

— Merge.

Rânjesc imaginându-mi cum ar fi să-i trag nădragii ăștia peste solduri și în jos, pe picioare.

— Au fost ale lui Michal, spune.

— Am bănuțit.

— I-au rămas mici.

— Iar ție îți sunt prea mari. O să luăm niște haine noi mâine.

Deschide gura să protesteze, dar îi pun un deget pe buze.

— Șșș!

Are buzele moi și fine.

O doresc pe femeia asta.

Își strânge buzele și îmi sărută degetul, apoi ochii îi rătăcesc spre gura mea și se întunecă. Mi se pune un nod în gât.

— Nu te uita așa la mine, te rog, șoptesc eu, luându-mi degetul de pe buzele ei.

— Cum... adică?

Vocea abia dacă i se aude.

— Știi tu cum. Ca și cum m-ai dori.

Roșește și se uită în jos, la picioarele ei.

— Îmi pare rău, șoptește.

Rahat. Am necăjit-o.

— Alessia.

Mă apropii de ea, astfel încât aproape că o ating. Mirosul îmbătat de lavandă și trandafiri, amestecat cu adierea sărată a mării, mă inundă și îmi înnebunește simțurile. O mângâi pe obraz, iar ea își sprijină fața în palma mea.

— Dar te doresc, murmură ea, ridicând spre mine niște ochi ispititori. Numai că nu știu ce să fac.

Îmi trec degetul peste conturul buzelor ei pline.

— Cred că ai băut cam mult, frumusețe.

Ea clipește des, iar în ochii ei se ivește o privire înnegurată, pe care nu o înțeleg. Ridică bărbia și iese din încăpere.

Ce dracu'?

— Alessia! o strig și fug după ea, dar nu mă bagă în seamă și coboară scările.

Sunt nedumerit. Încerc — chiar încerc! — să fiu cavalier.

Pufnesc când mă gândesc la ironia situației.

Știu privirea pe care mi-a aruncat-o.

O privire din categoria „regulează-mă, regulează-mă-acum“.

Nu de asta am adus-o aici?

Dar e amețită, nu are pe nimeni, nu are nimic. Absolut nimic.

Mă are pe mine.

Cârlig. Fir. Și plumb.

Dacă mă culc cu ea acum, ar însemna să profit.

Simplu.

Așa că nu pot.

Dar am jignit-o.

Rahat.

Brusc, casa se umple de sunetele triste ale pianului. E un *Preludiu în Mi minor* melancolic al lui Bach. Îl cunosc foarte bine, pentru că l-am studiat în adolescență, la examenul la muzică în clasa a patra sau a cincea. Ea îl cântă desăvârșit, scoțând la iveală toată emoția și dezvăluind profunzimile piesei. Talentul ei e fenomenal. Își articulează toate sentimentele prin muzică. E supărată. Pe mine.

Fir-ar să fie.

Poate ar trebui să îi accept oferta: să o reglez și să o duc înapoi la Londra. Dar deși gândul m-a ispitit de câteva ori, știu că n-o pot face.

Trebuie să îi gădesc un loc unde să stea.

Mă frec iar pe față.

Ar putea sta cu mine.

Cum? Nu.

Nu am mai stat niciodată cu nimeni.

Și de ce ar fi așa de rău?

Adevărul este că nu vreau să i se întâmple nimic rău Alessiei Demachi. Vreau să o protejez.

Oftez.

Ce-o fi cu mine?

ALESSIA ÎȘI REVARSA toată confuzia în *Preludiul* lui Bach pe care-l cântă. Vrea să uite de toate. Privirea lui. Îndoiala lui. Respingerea lui. Muzica o pătrunde încet, apoi se întoarce în încăpere, îmbrăcând-o în nuanțele întunecate ale regretului. Pe măsură ce cântă, se lasă în voia muzicii și uită. Totul.

Când se stinge și ultima notă, deschide ochii și domnul Maxim stă lângă bufetul de la bucătărie, privind-o.

— Hei, spune el.

— Hei.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr. E a doua oară pe ziua de azi.

— Ești foarte contradictoriu, spune ea, încercând să dea glas nedumeririlor.

Se mai gândește puțin și adaugă:

— E din cauza hainelor mele?

— Cum?

— Pentru că nu îți plac.

La urma urmelor, el a insistat să îi cumpere haine noi. Se ridică și, într-un gest curajos care nu o caracterizează, face o piruetă rapidă în fața lui. Speră să îi smulgă un zâmbet.

Maxim vine spre ea, cântărind din priviri tricoul de fotbal și pantalonii de pijama cu desene animate, ca și cum ar analiza ipoteza:

— Îmi place că ești îmbrăcată ca un puștan de 13 ani.

Tonul lui e sec, dar amuzat.

Alessia chicotește. Tare. Molipsitor. Iar el râde împreună cu ea.

— Așa-i mai bine, șoptește el.

O prinde de bărbie și o sărută.

— Ești o femeie foarte atrăgătoare, Alessia Demachi, indiferent cu ce ai fi îmbrăcată. Să nu permiți nimănui, nici mie, nici altcuiva, să te facă să te simți altfel. Ești și foarte, foarte talentată. Mai cântă ceva. Pentru mine. Te rog.

— Bine, spune ea, înmuiată de vorbele lui blânde, și se așază din nou la pian.

Îi aruncă un zâmbet fugar și începe să cânte.

E CÂNTECUL MEU.

Cântecul pe care l-am terminat după ce am cunoscut-o.

Îl știe. Pe de rost. Și îl cântă mult mai bine decât mine. Am început compoziția asta când Kit încă trăia... iar acum îmi aud durerea

și regretele în armoniile care umplu camera. Durerea mă izbește ca un tsunami, zdrobindu-mă. Încându-mă. Mi se pune un nod în gât și încerc să îmi stăpânesc emoțiile, dar crește, împiedicându-mă să respir. Mă uit la ea, vrăjtit, dar profund îndurerat de notele acelea care-mi străpung inima și dezvăluie hăul adânc care este absența lui Kit. Ea cântă cu ochii închiși. Este concentrată și absorbită în melodia tristă, solemnă.

Am încercat să îmi ignor durerea. Dar e aici. Și aici a fost din clipa-n care a murit. I-am zis Alessiei că l-am iubit. Așa a fost. Chiar l-am iubit. Fratele meu mai mare.

Dar nu i-am spus niciodată. Nici măcar o singură dată.

Iar acum mi-e dor de el mai mult decât va ști vreodată.

Kit.

De ce?

Lacrimile îmi ard ochii și mă sprijin de perete, încercând să-mi înăbuș suferința și sentimentul de pierdere. Îmi acopăr fața cu mâinile.

O aud icnind și se oprește.

— Îmi pare rău, șoptește.

Scutur din cap, incapabil să vorbesc sau să mă uit la ea. Aud hârșăitul taburetelui și știu că s-a ridicat de la pian. Apoi o simt lângă mine și mă atinge pe braț. Un gest de compasiune. Și asta e pierzania mea.

— Mi-a amintit de fratele meu.

Abia reușesc să articulez cuvintele prin nodul din gât.

— L-am îngropat acum trei săptămâni.

— Ah, nu.

Pare complet descurajată. Mă cuprinde în brațe, luându-mă prin surprindere, și șoptește:

— Îmi pare atât de rău.

Îmi îngrop fața în părul ei și inspir aroma liniștitoare. Și nu-mi mai pot opri lacrimile care îmi șiroiesc pe obraji.

Rahat.

M-a sfârâmat.

Nu am plâns la spital. Nu am plâns la înmormântare. Nu am plâns de la 16 ani, de la moartea tatălui meu. Și totuși aici, acum, cu ea, am dat frâu liber durerii. Și plâng în hohote în brațele ei.

Capitolul paisprezece

Alessia intră în panică și inima îi bate tot mai repede. Tulburată, îl îmbrățișează, iar în mintea ei e un adevărat vârtej.

Ce-a făcut?

Domnul Maxim. Domnul Maxim. Maxim.

A crezut că o să i se pară amuzant că îi știe compoziția pe de rost.

Dar nu, nu a reușit decât să îi amintească de durerea lui. Remușcarea e ca un staccato rapid și nemilos și bubuitor în vintrele ei. Cum a putut fi atât de insensibilă? Maxim se agață mai strâns de ea și plânge fără să scoată un sunet. Trei săptămâni nu înseamnă nimic. Nu-i de mirare că încă mai suferă. Îl trage mai aproape și îl mângâie pe spate. Își amintește cum s-a simțit când a murit bunica ei. Nana a fost singura care a înțeles-o. Singura persoană cu care putea vorbi. A murit acum un an.

Își drege glasul, încercând să scape de senzația de arsură. Maxim e vulnerabil și trist și tot ce-și dorește e să-l facă să zâmbească iar. A făcut atât de multe pentru ea! Își trece mâinile peste umerii lui și, prinzându-l de ceafă, îi întoarce fața spre ea. Privirea lui nu ascunde nicio așteptare, în ochii lui verzi nu vede decât durere. Încet, îi trage gura spre ea și îl sărută.

CÂND BUZELE I se lipesc de ale mele, gem stins. Sărutul ei e timid, dar neașteptat și... da, dulce. Închid ochii, încercând să mă împotrivesc durerii copleșitoare.

— Alessia.

Numele ei e o binecuvântare. Îi cuprind capul în mâini, degetele mi se pierd în părul ei moale și mătășos și accept sărutul ei șovăitor, nepriceput. Mă sărută o dată, de două ori, de trei ori.

— Ești cu mine, am eu grijă de tine, îmi șoptește.

Iar cuvintele ei mă lasă fără suflare. Îmi vine s-o zdrobesc **toată de mine** și să nu-i mai dau drumul niciodată. Nici măcar nu îmi **amintesc** cine a fost ultimul om care m-a alinat la ceas de restriște.

Alessia mă sărută pe gât. Pe maxilar. Și din nou pe buze.

Iar eu o las.

Încetul cu încetul, durerea se ostioiește, iar în locul ei apare foamea. Foamea de ea. Mă lupt cu atracția față de ea din clipa în care am văzut-o în holul meu, cu mătura-n mână. Dar mi-a doborât toate pavezele. Mi-a scos la iveală durerea. Nevoia. Pofta. Iar eu nu mai am putere să mă împotrivesc.

Se mișcă încet, îmi cuprinde fața în palme și mă mângâie pe obrajii încă uzi de lacrimi; mângâierile ei se rotesc ca o tornadă prin tot trupul. Sunt pierdut. Pierdut în compasiunea, curajul, inocența ei. Sunt pierdut sub atingerea ei.

Corpul meu răspunde.

Futu-i.

O vreau. O vreau acum. O vreau dintotdeauna.

Îi aplec capul pe spate și o prind cu o mână de ceafă, cu degetele încă în părul ei. Cu cealaltă mână o cuprind pe după talie și o lipesc de mine. O sărut mai apăsător, cu buze insistente. Alessia icnește ușor, iar eu profit și îi gâdil limba cu vârful limbii mele. Gustul ei e la fel de dulce ca înfățișarea. Geme.

Mă luminez mai ceva ca Piccadilly Circus.

Se împinge cu mâinile în pieptul meu și întrerupe brusc sărutul, uitându-se la mine cu niște ochi uimiți, năuciiți.

Rahat. Ce-i asta?

Abia mai răsuflă, e îmbujorată, are pupilele dilatate...

La naiba, e superbă. Nu vreau să-i mai dau drumul.

— Ești bine?

În colțul gurii îi apare un zâmbet timid și dă din cap.

Asta înseamnă da sau nu?

— Da?

Am nevoie de o clarificare.

— Da, șoptește ea.

— Te-a mai sărutat cineva până acum?

— Numai tu.

Nu știi ce să răspund.

— Mai vreau, mă imploră ea.

Nu mă las rugat de două ori. Durerea e acum o amintire îndepărtată. Sunt ancorat în prezent, alături de fata asta frumoasă și nevinovată. Degetele mi se înfig în părul ei, îi dau capul pe spate și-i ridic iar gura spre mine. O sărut din nou, desfăcându-i buzele cu limba, și de data asta întâlnesc vârful limbii ei.

Gem adânc, erecția mea e completă și penisul meu împunge denimul negru.

Își plimbă mâinile peste bicepsii mei și se agață de mine în timp ce limbile noastre se încolăcesc, se mângâie, se gâdilă, gustându-se una pe cealaltă. Iar și iar.

Aș putea s-o sărut toată ziua.

În fiecare zi.

Mâna îmi alunecă în jos pe spatele ei, spre fundul perfect.

Ah, Dumnezeuule.

Cu o palmă pe fundul ei, o lipesc de penisul meu erect.

Icnește și își eliberează buzele din sărut, dar nu se depărtează de mine. Respiră precipitat, cu ochii de culoarea nopții, larg deschiși și șocați.

Futu-i.

Îi susțin privirea speriată și, făcând apel la ultima rămășiță de autocontrol, o întreb:

— Vrei să mă opresc?

— Nu, răspunde ea iute.

Slavă cerului.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Scutură din cap.

— Asta? o întreb și o lipesc iar de mine.

Ea icnește.

— Da, frumoasa mea. Te doresc.

Întredeschide buzele și trage aer în piept.

— Vreau să te ating. Peste tot, șoptesc. Cu mâinile. Cu degetele. Cu buzele. Și cu limba.

Ochii i se întunecă și mai mult.

— Și vreau să mă atingi și tu, adaug răgușit.

Gura i se rotunjește într-un O perfect și mut. Dar privirea i se plimbă de la ochii mei la gură, apoi la piept și îndărăt la ochi.

— Prea repede? o întreb.

Ea scutură din cap. O prind de păr și îi trag ușor capul pe spate, lipindu-mi iar gura de buzele ei.

— Ah, murmur în colțul gurii ei în timp ce un val de plăcere îmi străbate șira spinării și se revarsă în vintre. Da, Alessia. Atinge-mă. Vreau să mă atingi.

Tânjesc după atingerea ei.

Ea mă sărută și, ezitantă, își împinge limba între buzele mele. Iar eu primesc tot ceea ce e dispusă să îmi ofere.

Ah, Alessia.

Ne sărutăm. Ne sărutăm până când sunt pe punctul de a exploda. Trag de elasticul pantalonilor ei de pijama și îmi lipesc palma de pielea caldă, fină a fundului ei. Ea încremenește o clipă, apoi mă prinde de păr, mă trage tare și mă sărută cu patimă, lacomă și înfrigurată.

— Ușurel, găfâi eu. Hai s-o luăm încet.

Înghite în sec și își pune mâinile pe brațele mele, părând puțin nedumerită.

— Îmi place să-ți pui mâinile în părul meu, o liniștesc eu, și ca să mă fac iertat, îi trec cu dinții peste linia maxilarului, până la ureche. Geamătul ei e delicat și răgușit, iar capul i se lasă în palma mea. O binecuvântare pentru penisul meu.

— Ești foarte frumoasă, șoptesc și degetele mi se înfig în părul ei, trăgând ușor.

Ridică bărbia, iar eu îi acopăr gâtul cu sărutări ușoare, până ce ajung la ureche. Cu cealaltă mână o strâng de fese, iar buzele mele le caută iar pe ale ei, limba mea explorându-i gura, sărutând și lăsându-se sărutată, în timp ce buzele ei le învață pe ale mele, iar ale mele, pe ale ei. Sărutările mele coboară din nou pe gât, acolo unde pulsul se zbate iute și furios pe sub pielea fină.

— Vreau să fac dragoste cu tine, șoptesc.

Ea împietrește.

Îi cuprind fața cu amândouă palmele și îi mângâi buzele cu degetul.

— Vorbește cu mine. Vrei să mă opresc?

Ea își mușcă buza de sus, iar privirea îi fuge spre fereastră, unde cerul e colorat în nuanțele rozalii ale asfințitului.

— Nu ne poate vedea nimeni, o asigur.

Zâmbește șovăitor, dar șoptește:

— Nu te opri.

O mângâi pe obraji cu dosul degetelor și mă pierd în ochii ei întunecați.

— Ești sigură că vrei?

Ea încuviințează.

— Spune-mi, Alessia. Trebuie să te aud spunând-o.

O sărut pe colțul gurii o dată, și încă o dată, iar ea închide ochii.

— Da, îmi răspunde gâfâit.

— Ah, draga mea, murmur eu. Pune-ți picioarele în jurul soldurilor mele.

O prind de talie și o salt cu ușurință, iar ea își pune mâinile pe umerii mei.

— Picioarele. În jurul meu, îi amintesc.

Cu fața luminată de ceea ce sper eu că e dorință și excitare, își încolăcește picioarele în jurul soldurilor mele și mă cuprinde cu brațele pe după gât.

— Ține-te bine.

O iau spre scări, în timp ce ea mă sărută pe gât.

— Miroși frumos, spunea ea, ca și cum ar vorbi cu sine.

— Ah, scumpo, și tu.

O las jos lângă pat și o sărut din nou.

— Vreau să te văd.

Mâinile mele găsesc poalele tricoului de fotbal și i-l trag încet peste cap. Chiar dacă are sutien, își încrucișează brațele la piept, iar părul i se revarsă într-o cascadă buclată și întunecată, până la talie.

E timidă.

E nevinovată.

E fabuloasă.

Sunt deopotrivă excitat și înduioșat, dar vreau să se simtă confortabil.

— Vrei să continuăm pe întuneric?

— Nu, sare ea imediat. Nu pe întuneric.

Sigur că da. Doar urăște întunericul.

— Bine, bine, am înțeles, o liniștesc eu. Ești minunată.

Vocea mi se umple de o nedisimulată uluire când îi arunc tricoul pe podea. Îi dau deoparte părul de pe față și îi ridic bărbia. O sărut din nou, cu delicatețe, până ce se relaxează, începe să își plimbe ea mâinile pe pieptul meu și să îmi răspundă la sărutări. Degetele i se înfig în puloverul meu și trage de el.

Mă uit în jos, la ea.

— Vrei să mi-l scot?

Ea încuviințează cu entuziasm.

— Pentru tine, frumoaso, tot ce poștești.

Îmi trag peste cap puloverul și tricoul și le las pe podea, lângă tricoul Arsenal. Își mută privirile de la ochii mei la pieptul meu gol, iar eu rămân neclintit... lăsând-o să se uite.

— Atinge-mă, șoptesc.

Tresare.

— Vreau să mă atingi. Nu mușc.

Decât dacă mă rogi tu...

Ochii i se luminează și, cu grijă, pune o mână în dreptul inimii mele.

Futu-i.

Sunt sigur că inima mea face tumbe sub degetele ei.

Închid ochii, bucurându-mă de senzația mistuitoare.

Se apleacă și mă sărută pe piele, acolo unde îmi bubuie inima.

Da.

Îi dau deoparte părul de pe ceafă și îmi lipesc buzele de gâtul ei, coborând încet spre umăr, iar de acolo spre breteaua sutienului. Zâmbesc înfundat în pielea ei parfumată. Sutienul e roz. Cu două degete, îi trag în jos breteaua de pe umăr și răsuflarea ei precipitată îmi umple urechile.

— Întoarce-te, șoptesc.

Alessia ridică spre mine niște ochi mistuiți de patimă și se întoarce cu spatele. Încrucșează brațele la piept, acoperindu-se din nou. Îi dau părul de pe celălalt umăr și o sărut din nou pe gât, în timp ce îmi trec brațul peste abdomenul ei, ca s-o prind de șold. O lipesc din nou de mine, astfel încât mădularul meu erect e zdrobit de fesele ei.

Gem în urechea ei în timp ce ea se freacă de mine.

Fir-aș al naibii.

Cu delicatețe, dau jos și cealaltă bretea a sutienului, îmi trec ușor degetele peste umăr și las în urma lor sărutări tandre și umede.

Pielea ei e atât de fină! Și gingașă. Și aproape perfectă.

Are o aluniță mică la baza gâtului, sub lăntișorul pe care poartă cruciulița de aur. O sărut. Miroase a proaspăt, a bine.

— Miroși minunat, șoptesc eu între sărutări, desfăcându-i sutienul.

Când îmi ridic brațul pe trupul ei, simt greutatea sânilor pe antebrăț. Icnește speriată și își ține sutienul lipit de corp, sub brațele încrucșate.

— Încet, șoptesc eu și o strâng mai aproape, mângâindu-i cu vârful degetelor abdomenul, apoi coborând mai jos, pe burtă.

Apoi vâr degetul mare pe sub betelia pantalonilor de pijama și îl trag în jos, în timp ce îi mușc cu delicatețe lobul urechii.

— *Zot, geme ea.*

— Te doresc, îi șoptesc și o ciupesc iar. Și da, mușc.

— *Edhe unë tē dēshiroj.*

— Engleză, te rog.

O sărut după ureche și mâna îmi alunecă pe sub pantalonul de pijama până ce degetele ajung să îi atingă sexul.

E rasă!

Se crispează în brațele mele, dar eu îmi mișc degetul mare peste clitorisul ei. O dată. De două ori. De trei ori. De patru ori, iar ea își lasă capul pe spate, pe umărul meu, și începe să scâncească.

— Da, șoptesc eu, și o mângâi în continuare.

S-o excit. S-o stârnesc. Cu degetele.

Își lasă brațele în jos, sutienul cade la podea, iar ea mă prinde de picioare, mă trage de blugi și își încleștează mâinile în material. Deschide gura, are ochii strâns închiși și gâfâie.

— Da, scumpo. Simte-o.

Și o prind ușor cu dinții de lobul urechii. Ea își mușcă buza de sus în timp ce degetele mele continuă să o ațâțe.

— *Tē lutem, tē lutem, tē lutem.*

— Engleză.

— Te rog, te rog, murmură ea cu o voce răgușită.

Și îi ofer în continuare ceea ce vrea. Ceea ce are nevoie.

Picioarele încep să-i tremure. O cuprind mai strâns cu brațul. Nu mai are mult.

Oare știe?

— Ești cu mine, am eu grijă de tine, șoptesc.

Mă strânge așa de tare, încât aproape mi-a blocat circulația sângelui în picioare. Scâncește și, dintr-odată, țipă ascuțit, iar trupul i se cutremură convulsiv. Și are orgasm în brațele mele.

O strâng în brațe în tot acest răstimp, iar ea se lasă pe mine.

— Ah, Alessia, îi șoptesc la ureche și, ridicând-o în brațe, trag pătura și o așez pe pat.

Părul i se răsfireă pe pernă și se revarsă în jos, pe sâni, ca o coamă sălbatică, ascunzându-i cu totul de mine, cu excepția sfârcurilor roz-închis.

Futu-i.

Scăldată în lumina blândă, purpurie a asfințitului, e absolut fabuloasă, chiar și cu pantalonii ăia de pijama SpongeBob.

— Ai idee cât de frumoasă ești acum? o întreb, iar ea întoarce spre mine niște ochi uimiți.

— *Ua*, șoptește. Nu. Engleză. *Uau.*

— *Uau. Da.*

Am senzația că blugii mi s-au micșorat brusc cu câteva numere și nu îmi doresc decât să-i smulg pijama aia și să mă cufund în ea. Dar are nevoie de timp. Știu. Îmi doresc ca și penisul meu să înțeleagă. Fără să-mi dezlipesc privirea de ea, îmi desfac nasturele, trag în jos fermoarul și las erecției un mult-dorit spațiu de manifestare.

Poate ar trebui să-i dau jos de tot.

Păstrez boxerii pe mine, dar îmi scot blugii și îi las la podea. Inspir adânc și încerc să îmi controlez respirația.

— Pot să vin lângă tine? o întreb.

Ea face ochii mari și încuviințează, și nu trebuie să-mi spună de două ori. Mă întind lângă ea și, proptit în cot, apuc o șuviță de păr brun neasemuit de moale și o sucesc și răsucesc pe deget.

— Ți place? o întreb.

Ea zâmbeste, un zâmbet timid, dar carnal.

— Da. Îmi place.

Și își trece cu un gest rapid limba peste buza de sus. Îmi înăbuș un geamăt și, întinzându-mă, îmi plimb un deget peste obrazul ei, de-a lungul bărbiei și în jos, pe gât. Degetul mi se oprește la cruciulița de aur.

Vederea ei mă face să mă opresc.

— Ești sigură că vrei? o întreb.

Ochii ei de nepătruns sunt larg deschiși, iar eu mă simt expus, de parcă mi-ar citi direct în suflet. E ca o trezire la realitate. Mă simt mult mai dezgolit decât sunt în realitate.

Ea înghite în sec:

— Da.

— Dacă e ceva ce nu-ți place sau poate nu vrei să faci să-mi spui, da?

Încuviințează și se întinde să mă mângâie pe față.

— Maxim, șoptește.

Mă întind și îi ating ușor buzele cu gura. Geme, își trece degetele prin părul meu, iar limba ei îmi atinge șovăitor și-mi umezește buza de sus. Dorința mă pârjolește ca un foc sălbatic. Îi ridic bărbia și o sărut apăsător, primul nostru sărut la orizontală. O vreau. Toată. Aici. Acum.

Îi savurez reacția și sărutul. Explorând. Gustând. Dorind.

Mă desprind de gura ei și îmi plimb buzele în jos, pe bărbie, apoi de-a lungul sternului. Cu o mână, îi dau părul deoparte, dezvelindu-mi obiectivul. Ea icnește, cu degetele înfipite în părul meu. Încetișor, îi ling sfârcul, apoi îl prind în gură. Și sug. Tare.

— Ah! strigă ea.

Sufiu ușurel peste el și ea se zvârcolește alături de mine. Îmi las mâna să alunece peste șoldul ei și apoi în sus, spre celălalt sân. Cuprinzându-l delicat în palmă, îl dezmiere și îl strâng, minunându-mă de cât de receptivă e când îi ating sfârcul cu degetul. Într-o clipă, sfârcul se întărește și se umflă, la fel ca geamănul lui. Ea geme, iar șoldurile încep să-i danseze într-un ritm pe care-l cunosc prea bine. Îmi plimb mâinile pe tot trupul ei, mângâind-o și continuând să îi ațâț sânii cu buzele.

Îmi strecor degetele sub pantalonii ei de pijama, iar ea își împinge sexul în palma mea. O am. În palmă. Gem. E umedă.

E pregătită.

Futu-i.

Încet, încet, strecor un deget în ea.

E strâmtă. Și umedă.

Da.

Retrag degetul, apoi îl vâr din nou.

— Ah, scâncește ea ascuțit, se încordează și strânge cearșafurile în pumni.

— Ah, scumpo, te doresc atât de mult!

Buzele mele sunt între sâni ei:

— Mă topesc după tine din clipa-n care te-am văzut.

Trupul i se arcuieste în întâmpinarea mâinii mele, iar capul îi cade pe spate, pe pernă. O sărut pe abdomen, lăsând un semn umed de posesie pe pielea ei, până la buric. Trasez un cerc cu nasul în jurul lui, în timp ce degetele mele intră și ies din ea. O sărut pe abdomen și îmi mișc limba de la un șold la altul.

— *Zot...*

— E timpul să-ți iei la revedere de la ăștia, șoptesc cu nasu-n burta ei.

Scot mâna din ea și mă ridic.

— Nu am crezut niciodată că..., spune ea în șoaptă, dar vocea i se stinge când îi trag în jos pantalonii de pijama, apoi îi arunc peste blugii mei.

— Uau, șoptesc.

În sfârșit e aici, goală, în patul meu, și e neînchipuit de sexy.

— Tu m-ai mai văzut gol.

— Da, șoptește ea. Dar dormeai pe burtă.

— OK.

Foarte bine, asta ar putea fi o lecție.

Îmi dau boxerii jos și îmi eliberez în sfârșit mădularul sculat. Și înainte ca imaginea erecției mele să apuce să o sperie sau să o șocheze, mă aplec și o sărut. O sărut cu adevărat, punând toată dorința mea mistuitoare în acest prim sărut al trupurilor noastre deopotrivă de despuiate. Îmi răspunde cu buze lacome, întorcându-mi sărutul. O mângâi pe talie, apoi mâna îmi alunecă în jos, spre șolduri, trăgând trupul acela dulce, delicat, spre mine. Cu un

genunchi, îi desfac picioarele. Trupul i se arcuieste spre mine, iar mâinile i se înfig iar în părul meu. Gustându-i pielea, îmi plimb buzele peste gâtul ei până la cruciulița de aur. O învârt cu limba, bucurându-mă de gustul ei, în timp ce mâinile îmi sunt atrase din nou de bustul ei perfect dăltuit.

Geme când degetul meu îi mângâie sfârcul care înmugurește sub atingerea mea. Urmează buzele, sărutându-l și mușcându-l încetișor.

— Ah, *Zot*, geme ea, trăgându-mă tot mai tare de păr.

Nu mă opresc. Neobosită și flămândă, gura mea se mută de la un sfârc la altul, mușcând, lingând, sărutând... sugând. Geme și se zvârcolește sub mine, în timp ce mâinile mele călătoresc în jos, spre țelul meu final. Alessia încremenește când degetele mele îi ating sexul, iar răsufierea ei devine sacadată.

Da.

E umedă. Încă.

Degetul meu găsește premiul suprem și descrie cercuri în jurul clitorisului ei, iar și iar. Treptat, strecor un deget în ea. Mâinile i se îndepărtează de capul meu, mă mângâie acum pe spate, apoi își plimbă unghiile peste umerii mei și le înfige în carne. Dar eu perseverez, imprimând degetului o mișcare de *du-te-vino*, crescând ritmul, și cu degetul mare descriu în continuare cercuri în jurul clitorisului ei.

Șoldurile i se mișcă în ritmul acela ancestral, iar picioarele i se încordează sub mine. Mai are puțin. Lăsându-i sânii, o sărut pe gură și îi prind între dinți buza de jos. Își încleștează pumnii în umerii mei, iar capul i se lasă pe spate.

— Alessia, șoptesc eu când țipă, copleșită de orgasm.

O țin strâns în brațe în timp ce trupul ei freamătă după orgasm, apoi îngenunchez între picioarele ei. Deschide ochii întunecați și se uită la mine cu o mirare încrețoșată.

Mă întind după prezervativ și încerc să îmi țin trupul sub control. Șoptesc:

— Ești gata? Am să fiu rapid.

S-ar putea să fie și adevărat.

Ea încuviințează.

O prind de bărbie.

— Spune-mi.

— Da, șoptește ea.

Slavă cerului.

Rup pachetul cu dinții și îmi trag prezervativul. Pentru câteva secunde oribile mi se pare că am să ejaculez aici și acum.

Futu-i.

Îmi aduc mädularul la ordine și îi acopăr trupul cu al meu, susținându-mi greutatea în coate.

Ea închide ochii și se încordează sub mine.

— Hei, șoptesc și o sărut pe pleoape.

Își înnoadă brațele pe după gâtul meu și scâncește.

— Alessia.

Buzele ei le găsesc pe ale mele și mă sărută flămând. Înfrigurat.

Disperat. Iar eu nu mă mai pot ține.

Încet. Încet. Încet, mă afund în ea.

Ah. Doamne. Dumnezeule.

Strâmtă. Umedă. Rai.

Ea țipă, iar eu mă opresc.

— Ești bine? găfâi eu, lăsând-o puțin să se acomodeze cu penetrarea.

— Da, șoptește ea după câteva clipe.

Nu știi sigur dacă să o cred sau nu, dar îi iau de bună asigurarea și încep să mă mișc. O dată. De două ori. De trei ori. Iar. Și iar. O pătrund.

Nu ejacula. Nu ejacula. Nu ejacula.

Aș vrea să prelungesc momentul ăsta la nesfârșit.

Geme, iar șoldurile încep să i se miște într-un contradans dezordonat, de începătoare.

— Da, mișcă-te cu mine, frumusețe, o încurajez eu în vreme ce icnetele ei scurte, zgomotoase, mă îmboldesc.

— Te rog, șoptește ea, implorându-mă pentru mai mult, iar eu îi fac cu dragă inimă pe plac.

Sudoarea mi se prelinge pe spate, tot trupul se luptă împotriva reținerii forțate. Împing și împing până când se încordează sub mine, iar unghiile i se înfig în carnea mea.

Mă mișc o dată, de două ori... de trei ori... și ea țipă și își dă drumul. Iar țipătul și orgasmul ei mă eliberează și pe mine.

Ejaculez. Viguros. Zgomotos. Și strigându-i numele.

Capitolul cincisprezece

Maxim e greu deasupra ei, respirând adânc, sacadat, în vreme ce Alessia stă întinsă gâfâind sub el. E copleșită de senzații și de o oboseală care a pătruns-o până la oase, dar mai presus de toate de... invazia lui. Se simte vlăguită. El clatină din cap, se sprijină în coate, eliberând-o de greutatea lui, și întoarce spre ea niște ochi limpezi, îngrijorați:

— Ești bine? o întreabă.

Ea își face un inventar mental al trupului ei. Adevărul e că o doare un pic. Habar n-avea că actul de iubire te solicită atât de mult fizic. Mama ei îi spusese că prima dată o s-o doară.

Și a avut dreptate.

Dar după aceea, odată ce trupul ei s-a obișnuit cu prezența lui, i-a plăcut. Mai mult decât plăcut. La sfârșit, s-a pierdut pe sine și s-a făcut țândări, explodând pe dinăuntru. Și a fost... incredibil.

El iese din ea, iar sentimentul necunoscut o face să tresară. Maxim trage pătura peste amândoi și, ridicându-se în cot, o privește îngrijorat.

— Nu mi-ai răspuns. Ești bine?

Ea încuviințează, dar, după ochii lui mijiți, își dă seama că nu o crede.

— Te-am rănit?

Ea își mușcă buzele, neștiind prea bine ce să răspundă, iar el se rostogolește pe pat, alături de ea, și închide ochii.

RAHAT. AM RĂNIT-O.

Am zburat de pe culmile disperării la un orgasm de s-a cutremurat lumea, dar bucuria mea de după cea mai tare partidă de sex de care am avut vreodată parte dispare precum iepurașul unui magician. Mă aplec și scot prezervativul de pe mädular, dezgustat de mine însumi. Când îl las jos, pe podea, observ cu mirare că am mâna plină de sânge.

Sângele ei.

Futu-i.

Frec palma de coapsă și mă întorc să înfrunt reproșul de pe chipul ei minunat. Dar ea se uită la mine temătoare și vulnerabilă.

Fir-ar să fie.

— Îmi pare rău că te-am rănit.

O sărut pe frunte.

— Mama mi-a spus că o să mă doară. Dar numai prima dată.

Alessia își trage pătura până la bărbie.

— Numai prima dată?

Ea încuviințează și inima mea se umple de speranță. O mângâi pe obraji.

— Să înțeleg că ai fi dispusă să mai facem o încercare?

— Da, cred că da, spune ea cu un zâmbet șiret, iar penisul meu se întărește, aprobator.

Iar? Deja?

— Numai... numai dacă vrei și tu, adaugă ea.

— Numai dacă vreau și eu?

Nu-mi pot controla incredulitatea din voce. Râd, mă aplec și o sărut. Apăsat.

— Dulcea, dulcea mea Alessia, îi șoptesc lipit de buzele ei.

Îmi zâmbește și ea și, dintr-odată, simt o acută nevoie să știu.

— Ție ți-a fost bine...

În obraji ei apare o nu foarte nevinovată nuanță de roz:

— Da, șoptește. Mai ales la sfârșit, când am...

Când ai avut orgasm!

Rânjesc cuprins de încântare.

Slavă cerului!

Ea își mută atenția spre mâini, în continuare încleștate de pătură, și se încruntă puțin.

— Ce-i? o întreb.

— Pentru tine, spune ea încet de tot. Pentru tine a fost bine?

Râd:

— Bine?!

Râd din nou, cu capul dat pe spate, delirez de fericire, de multă vreme nu m-am mai simțit așa.

— Alessia, a fost excepțional. A fost cel mai bun fut... cea mai bună partidă de sex de care am avut parte în ultimii ani.

Oare de ce?

Face ochii mari și pufnește îngrozită.

— E un cuvânt urât, domnule Maxim.

Încearcă să mimeze dezaprobarea, dar ochii ei sclipesc veseli. Mă aplec și îi mângâi buza de jos cu degetul mare.

— Spune „Maxim“.

Vreau să-mi aud iar numele rostit cu accentul ăsta provocator.

Se îmbujorează și mai tare.

— Spune-l. Spune-mi numele.

— Maxim, șoptește.

— Iar.

— Maxim.

— Mai bine. Cred că ar trebui să ne ducem să ne spălăm, frumusețe. Pregătesc eu baia.

Dau la o parte așternuturile și mă ridic din pat; culeg prezervativul de pe jos și mă îndrept spre baie.

Futu-i.

Mă simt...

Ca un puștan zăpăcit.

Sunt bărbat în toată firea și mă simt ca un puștan amețit!

Sexul cu ea e mai bun decât o doză de cocaină... decât orice drog. Oricând.

Arunc prezervativul și dau drumul la robinetul de la cadă, torn niște spumă de baie și urmăresc cum apa se preschimbă în clăbuci fini, parfumați. Scot un prosop de față și îl pun pe marginea căzii.

În timp ce cada se umple cu apă, mă gândesc la întâmplările de peste zi. În sfârșit, mi-am regulat menajera. În mod normal, imediat ce

mă culc cu o femeie, îmi doresc să rămân singur. Dar azi nu mă simt așa. Nu cu Alessia. Sunt în continuare sub puterea vrăjii pe care cine știe cum mi-a făcut-o. Ba mai mult de atât, urmează să petrec săptămâna asta, poate și săptămâna viitoare, cu ea. Iar perspectiva e palpitantă.

Mădularul meu se întărește țanțoș, în semn de încuviințare.

Mă zăresc o clipă în oglindă, zâmbind prostește și euforic, și nu mă recunosc.

Ce mama dracului mi se întâmplă?

Îmi trec mâna prin păr, într-o încercare zadarnică de a-l întinde cât de cât, și îmi amintesc sângele ei pe mâna mea.

O virgină.

Acum va trebui să mă însor cu ea. Pufnesc la ideea asta ridicolă și mă spăl pe mâini. Mă întreb dacă vreunul dintre străbunii mei a fost vreodată într-o astfel de situație. Doi dintre înaintașii mei au fost implicați în niște aventuri scandaloase, documentate istoric, dar știința mea despre istoria familiei e destul de sumară. Kit era cel priceput în istoria familiei și genealogie. El a fost atent la toate astea. A avut tata grijă. A avut mama grijă. Era parte integrantă a îndatoririlor de moștenitor ale lui Kit. Știa că păstrarea moștenirii intacte însemna totul pentru familia noastră.

Dar el nu mai e aici.

Futu-i. De ce n-oi fi fost și eu atent?

Cada e plină, iar eu mă întorc în dormitor simțindu-mă puțin abătut. Dar imaginea Alessiei cu ochii în tavan îmi ridică moralul.

Menajera mea.

Expresia ei e complet indescifrabilă. Se întoarce, mă vede, și închide imediat ochii.

Ce?

A, da, sunt dezbrăcat.

Îmi vine să râd, dar mă gândesc că poate nu e cea mai bună idee, așa că mă sprijin de tocul ușii, încrucișez brațele la piept și aștept răbdător să deschidă iar ochii.

După câteva clipe, trage pătura peste nas și aruncă pe furis o privire, deschizând un singur ochi.

Zâmbesc.

— Uită-te bine, zic și desfac larg brațele.

Clipește des, iar în ochii ei licăresc scânteii de jenă, amuzament, curiozitate și, mi se pare mie, un strop de admirație. Chicotește și își trage pătura peste cap.

— Râzi de mine, spune cu vocea înăbușită.

— Da, așa e.

Incapabil să mă abțin, o iau încet spre pat, iar ea se agață cu atâta forță de pătură, de i se albesc încheieturile degetelor. Mă aplec și îi sărut degetele.

— Dă-i drumul, șoptesc și, spre surprinderea mea, îmi dă ascultare.

Arunc așternuturile de pe pat, iar ea țipă speriată; o iau în brațe și o ridic în picioare.

— Acum suntem amândoi goi, îi spun împingându-mi nasul în urechea ei.

Ea își încolăcește brațele după gâtul meu și o duc, chicotind, în baie, unde o depun direct în cadă. Își acoperă imediat sânii.

— N-ai de ce să te jenezi.

Și iau o șuviță de păr și o răsucesc pe după deget.

— Ai un păr minunat. Și un corp minunat.

Zâmbetul ei timid îmi dă de înțeles că asta avea nevoie să audă. Trag încetșor de șuvița de păr, iar ea se apleacă spre mine, ca s-o pot săruta pe frunte.

— Ia uită-te acolo, vrei?

Arăt cu bărbia spre fereastra din spatele căzii. Se întoarce și, după răsuflarea ei precipitată, îmi dau seama că îi place ceea ce vede. Fereastra dă spre golf și la orizont se vede soarele sărutând marea într-o spectaculoasă simfonie de culori: auriu, opal, roz și portocaliu, topite toate într-un nor de purpură care plutește deasupra apei întunecate. E splendid.

— *Sa bukur.*

Vocea ei e plină de încântare.

— Foarte frumos.

Și lasă brațele în jos.

— Ca tine, spun eu, și o sărut pe păr.

Parfumul ei fermecător — lavandă și trandafiri, la care se adaugă un iz de sex proaspăt — îmi umple nările. Închid ochii. E mult mai mult decât frumoasă. E desăvârșită în toate. E isteată. Talentată. Amuzantă. Și curajoasă. Da, mai presus de orice, e curajoasă. Inima îmi tresaltă puternic și, dintr-odată, sunt copleșit de emoție.

Futu-i.

Fac eforturi să îmi stăpânesc simțămintele, îi întind mâna și îi duc degetele la buze. I-l sărut pe fiecare în parte înainte de a intra în cadă.

— Ia loc.

Ea își răsucește iute părul într-un coc care sfidează gravitația cocoțat în vârful capului cum e și se cufundă în spumă. Tresare puțin și simt o înțepătură de vinovăție, dar chipul i se relaxează când privește din nou apusul hipnotic.

Îmi vine o idee.

— Mă întorc într-o clipă.

Și ies repede din baie.

CADA E ADÂNCĂ, iar apa e fierbinte și liniștitoare și are un parfum exotic pe care Alessia nu îl recunoaște. Se uită la sticla cu gel de duș. Citește:

JO MALONE

Londra

PERE ENGLEZEȘTI ȘI FREZIE

Miroase a lucru scump.

Se lasă pe spate și se uită pe fereastră, iar trupul i se relaxează treptat.

Priveliștea asta.

Ua!

E o scenă picturală. Și în Kukës asfințitul e spectaculos, dar este ascuns de munți. Aici, soarele se cufundă încet în mare, deschizând o cărare de raze aurii peste ape.

Își amintește cum s-a împiedicat și a căzut mai devreme în valuri și zâmbește. Cât de zăpăcită a putut fi! Zăpăcită și liberă fie și pentru câteva ceasuri, iar acum e în baia domnului Maxim. E mai mare decât baia din dormitorul de oaspeți și are două chiuvete deasupra cărora se lăfăie două oglinzi ornamentate. Pentru o clipă, o încearcă regretul că fratele lui Maxim, care a ridicat clădirea, nu se mai poate bucura de ea. Păcat, e o casă frumoasă.

Zărind prosopul, Alessia îl ia și se spală cu atenție între coapse. Zona e destul de sensibilă.

A făcut-o.

Lucrul ăla.

Așa cum a vrut ea, cu cineva ales de ea, cu un bărbat pe care îl dorește. Mama ei ar fi șocată. Iar tata... Se cutremură gândindu-se ce ar fi în stare să facă dacă ar ști. Și a făcut-o cu domnul Maxim, un englez, bărbatul cu ochi verzi-scânteietori și chip de înger. Se cuprinde cu brațele, amintindu-și cât de atent și grijuliu a fost, iar inima îi bate puțin mai repede. I-a adus trupul la viață. Închide ochii și își amintește mirosul lui proaspăt, degetele lui pe pielea ei, moliciunea părului lui... sărutările... Ochii lui înflăcărați, plini de dorință. Inspiră adânc. Și vrea s-o facă din nou. Adânc, în pântecul ei, mușchii se încordează. „Ah“, șoptește ea. E un sentiment cât se poate de plăcut.

Da. Și ea vrea s-o facă iar.

Chicotește și își strânge mai tare brațele în jurul trupului, încercând să își țină sub control exaltarea. Nu o încearcă nicio rușine. Așa ar trebui să se simtă, nu? Asta e dragostea, nu? Zâmbește și se simte ușor îngâmfată.

Maxim reappare cu o sticlă și două pahare. E tot dezbrăcat.

— Șampanie? o îmbie.

Șampanie!

A citit despre șampanie. Dar nu a crezut că va ajunge să o și guste vreodată.

— Da, te rog, zice ea și lasă prosopul deoparte, încercând să se uite oriunde, numai la penisul lui, nu.

E fascinată și jenată în același timp.

Mare. Acoperit cu piele. Flexibil. Nu cum era mai devreme.

Experiența ei cu zona genitală masculină se limitează la lucrările de artă. E prima dată când vede un penis pe viu.

— Uite, ține astea.

Maxim îi întrerupe șirul gândurilor și ea se îmbujorează brusc. Îi dă paharele de șampanie și zâmbește privind în jos, spre ea:

— O să te obișnuiești și cu asta, spune, iar în ochii lui joacă scântei vesele.

Alessia se întreabă dacă se referă la șampanie sau la... penisul lui, ceea ce o face să roșească și mai tare. El rupe staniolul arămiu, răsuțește protecția din sârmă și scoate încet dopul. Toarnă lichidul efervescent în pahare. Alessia e surprinsă și încântată când vede că e de culoare roz. Punând sticla pe pervazul ferestrei, Maxim se duce în celălalt capăt al căzii și intră cu grijă în apă. Spuma se ridică până în marginea căzii. Zâmbește, așteptând ca apa să se reverse pe jos, dar nu se întâmplă așa. Ea-și ridică genunchii la piept în timp ce el întinde picioarele de o parte și cealaltă a ei.

Ia un pahar din mâna ei și îl ciocnește de al ei:

— Pentru cea mai curajoasă și cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc. Mulțumesc, Alessia Demachi, spune el.

Și nu mai este deloc glumeț, dimpotrivă, e teribil de serios, o privește fix cu ochi întunecați, în care nu mai joacă luminițe.

Alessia înghite în sec ca răspuns la zvâcnetul tot mai puternic din pântec.

— *Gėzuar*, Maxim, spune cu glas răgușit.

Duce paharul la gură și soarbe din lichidul rece. E ușor, înțepător și are gust de vară și de recolte bogate. E delicios.

— Mmm, șoptește ea apreciativ.

— Mai bună decât berea?

— Da. Mult mai bună.

— M-am gândit că ar trebui să sărbătorim. Pentru premieră.

Ridică paharul și ea face la fel.

— Pentru premieră, zice ea și se întoarce să se uite pe fereastră, la soarele în asfințit. Șampania are aceeași culoare cu cerul, se miră ea.

Știe că Maxim se uită la ea, dar acum se întoarce și el să vadă priveliștea grandioasă.

— Foarte decadent, spune ea, ca pentru sine.

Face baie cu un bărbat, un bărbat care nu e soțul ei, un bărbat cu care tocmai a făcut sex pentru prima dată în viața ei, și bea șampanie roz.

Nici măcar nu-i știe numele întreg.

Un chicotit șocat răsare din locșorul ei fericit.

— Ce-i? întrebă el.

— Numele tău de familie e „Milord“?

Maxim rămâne cu gura căscată, apoi chicotește. Alessia pălește puțin și mai soarbe o înghițitură.

— Îmi pare rău, se scuză el, liniștindu-se. E doar un... Nu. Numele meu de familie e Trevelyan.

— Trev-el-ee-an.

Alessia îl repetă de câteva ori. Un nume complicat, pentru un bărbat complicat? Alessia nu știe. El nu pare totuși complicat, doar foarte diferit de toți bărbații pe care-i cunoaște.

— Hei, zice Maxim, care lasă paharul pe pervazul ferestrei, ia un săpun și îl freacă între mâini. Dă-mi voie să te spăl pe picioare.

Și întinde o mână.

Să mă spele pe picioare?

— Dă-mi voie, șoptește el, văzând-o șovăielnică.

Își lasă și ea paharul pe pervaz și ridică timid un picior în palmele lui, iar el începe să o frece cu săpun.

Ah.

Închide ochii și degetele lui puternice îi freacă metodic laba piciorului, călcâiul, urcă în jurul gleznei. Îi freacă talpa cu o presiune foarte bine dozată.

— Ah..., geme ea.

Când ajunge la degete, le spală pe fiecare în parte, apoi le clătește, trăgând ușor și răsucind-le, unul după altul. Ea se zvârcolește în apă și deschide ochii. Privirea lui fixă o străpunge și o lasă fără suflare.

— E bine? o întreabă.

— Da. Mai mult decât bine, îi răspunde cu glas răgușit.

— Pe unde simți?

— Peste tot.

Când îi strânge degetul mic, i se încordează toți mușchii din abdomen. Gâfâie, iar el îi trage piciorul în sus și, cu un zâmbet viclean, îi sărută degetul mare.

— Acum celălalt, poruncește el cu o voce blândă.

De astă dată, Alessia nu mai ezită. Degetele lui își fac din nou numărul magic și, când termină, e topită toată. Îi sărută fiecare deget în parte, cu excepția degetului mic, pe care-l prinde în gură și-l sugă. Tare.

— Ah!

Abdomenul ei se contractă spasmodic. Deschide ochii și dă de aceeași privire intensă, dar acum buzele lui sunt arcuite într-un zâmbet intim. O sărută la baza degetelor.

— Mai bine?

— Mmm...

Alessia nu izbutește să îngaime decât un mormăit incoerent.

O nevoie neobișnuită i-a pus stăpânire pe abdomen.

— Bun. Cred că ar trebui să ieșim din apă înainte să se răcească.

Maxim se ridică și, cu picioarele lui lungi, iese din cadă. Alessia închide ochii. Nu crede că se va obișnui vreodată să îl vadă gol sau cu senzația de foame care stăruie adânc, adânc în ea.

— Hai, vino, zice el.

Și-a înfășurat un prosop în jurul mijlocului și acum îi ține ei un halat bleumarin. Fără să se mai simtă atât de jenată, Alessia se ridică și îl ia de mână ca s-o ajute să iasă din cadă. O înfășoară în halat. E moale, dar mult, mult prea mare pentru ea. Se întoarce cu fața la el și el o sărută așa cum se cuvine, apăsător, cu limba explorându-i gura. O ține cu mâna de ceafă, ghidând-o. Când îi dă drumul, Alessia a rămas fără suflu.

— Te-aș săruta o zi întreagă, murmură el.

De pe trup i se preling picături mici de apă, ca niște stropi de rouă. Năucită cum e, Alessia se întreabă cum ar fi dacă i-ar linge.

Cum?!

Trage precipitat aer în piept la acest gând nepotrivit.

Ce depravată!

Zâmbește. Poate se va obișnui totuși să-l vadă gol.

— Ești bine? o întreabă.

Ea încuviințează și el o conduce de mână înapoi în dormitor, unde îi dă drumul. Își ia blugii de pe jos și îi trage pe el. Ea îl privește cu ochii mari cum se șterge pe spate cu prosopul.

— Ți place priveliștea? o întreabă, strâmbându-se la ea.

Ea se încinge brusc la față, dar nu-și ferește privirea.

— Îmi place să mă uit la tine, șoptește.

Strâmbătura lui se transformă într-un zâmbet fermecător, sincer.

— Ei bine, și mie îmi place să mă uit la tine și sunt al tău cu totul, spune, dar apoi se încruntă nesigur și își ferește privirea.

Își revine repede, trage pe el tricoul și puloverul, apoi vine la ea și o mângâie pe obraji, urmărindu-i linia maxilarului cu degetul mare.

— Tu nu trebuie să te îmbraci dacă n-ai chef. Eu o aștept pe Danny cu cina.

— Ah?

Iar Danny? Cine e? De ce nu vrea să îi povestească despre ea?

Aplecându-se spre ea, o sărută.

— Mai vrei șampanie?

— Nu, mulțumesc. Mă îmbrac și eu.

AH. DUPĂ TONUL ei, simt că ar vrea să o las singură să se îmbrace.

— Ești bine? o întreb.

Zâmbetul ei firav și o încuviințare îmi confirmă că da, e bine.

— Bine, mormăi eu, și mă duc în baie să iau paharele și sticla de Laurent-Perrier.

Soarele a dispărut în sfârșit, iar orizontul s-a cufundat în întuneric. Jos, în bucătărie, aprind luminile, pun șampania în frigider și mă gândesc la Alessia Demachi.

Frate, da' imprevizibilă mai e.

Pare mai fericită și mai relaxată, dar nu știu sigur dacă i se trage de la masajul picioarelor, baie, șampanie sau sex. Faptul că am putut să-i urmăresc reacția în baie a fost o adevărată desfătare senzuală. Când a închis ochii și a gemut în timp ce-i masam picioarele era răpitoare, cu sexualitatea ei innăscută.

Câte posibilități...

Pentru numele cerului...

Clatin din cap ca să alung gândurile lascive.

Eram hotărât să o las în pace.

Hotărât.

Dar când am dat în sfârșit frâu liber durerii, ea a fost acolo, m-a distras și m-a alinat. Și am cedat în fața unei femei... îmbrăcate într-o pijama cu SpongeBob și un tricou jerpelit cu Arsenal. Nici nu-mi vine să cred.

Mă întreb ce-ar fi zis Kit despre Alessia.

Bă, Rezervă, doar nu regulezi personalul, nu?

Nu, probabil Kit n-ar fi fost de acord cu ceea ce am făcut, deși cred că ar fi plăcut-o pe Alessia. Avea ochi buni pentru fetele frumoase.

— Casa asta e așa de călduroasă! exclamă Alessia, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Stă în fața bufetului de bucătărie, îmbrăcată cu pantalonii ăia de pijama și un tricou alb.

— Prea cald? o întreb.

— Nu.

— Mă bucur. Mai vrei spumos?

— Spumos?

— Șampanie.

— Da. Te rog.

Scot sticla din frigider și umplu ambele pahare.

— Ce vrei să facem? o întreb după ce soarbe o gură.

Știu ce aș vrea eu, dar fiind conștient că o doare, probabil nu e o idee prea bună.

Poate mai târziu, la noapte.

Luându-și paharul, Alessia se așază pe o canapea din zona de relaxare și vede cutia de șah de pe măsuța de cafea. Sună interfonul.

— Trebuie să fie Danny, zic eu, și apăs pe butonul de acces.

Alessia se ridică de pe canapea.

— E-n regulă, o liniștesc. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Prin peretele de sticlă, o văd pe Danny pășind șovăielnic pe scara abruptă cu trepte din piatră albă, iluminate, și ducând în brațe o cutie albă din plastic. Pare grea.

Deschid ușa și ies în picioarele goale, întâmpinând-o pe la jumătatea scării.

Futu-i. E al naibii de frig.

— Danny. Dă-mi voie să iau eu asta.

— Mă descurc. Maxim, o să te îmbolnăvești pe gerul ăsta, se răstește ea, cu o expresie dezaprobatoare. Adică milord, își aduce ea aminte.

— Danny. Dă-mi cutia.

Nu accept un refuz.

Strângând din buze, mi-o dă. Eu rânjesc la ea:

— Mulțumesc.

— Vin eu să le aranjez.

— E-n regulă. Sunt sigur că mă descurc.

— Ar fi mult mai ușor dacă ați sta sus, în casa mare.

— Știu. Îmi pare rău. Și mulțumește-i lui Jessie din partea mea.

— E mâncarea dumneavoastră preferată. A, și Jessie a pus niște cartofi copti în cutie. Au stat deja la microunde, așa că ar trebui să se facă repede crocanți. Acum haideți, intrați în casă. Sunteți desculți.

Se încruntă și mă împinge spre casă. Și, pentru că sunt înghețat, fac ce mi se spune. Prin peretele de sticlă o spionează pe Alessia care e așezată pe sofa. Îi face semn cu mâna și Alessia îi răspunde.

— Mulțumesc, strig de la adăpostul pragului, cu picioarele pe podeaua încălzită.

Nu i-o prezint pe Alessia. E nepoliticos, știu, dar chiar îmi doresc să mai rămânem un pic în bula noastră. Pot face prezentările mai târziu.

Danny clatină din cap, iar vântul puternic îi zburlește părul alb. Se întoarce și o ia pe scări. O urmăresc cum urcă. Nu s-a schimbat deloc și o cunosc de ani buni. Femeia asta mi-a oblojit genunchii răniți, mi-a bandajat tăieturile și zgârieturile, mi-a pus gheață pe vânătăi încă de când am început să merg pe picioare. Totdeauna cu fusta ei de tartan și o pereche de încălțări zdravene, niciodată în pantaloni. Nu, îmi spun eu zâmbind, Jessie, partenera ei de mai bine 12 ani, e cea care poartă pantaloni în relația lor. Mă întreb dacă se vor căsători vreodată. E legal de destul de multă vreme. Nu au nicio scuză.

— Cine era? întrebă Alessia și aruncă o privire în cutie.

— Danny. Ți-am spus, locuiește în apropiere și ne-a adus cina.

Scot caserolele din cutie. Sunt patru cartofi mari și mie îmi lasă gura apă când văd o plăcintă cu banane și caramel.

Mamă, Jessie chiar știe să gătească.

— Tocănița trebuie încălzită și apoi putem s-o mâncăm cu cartofi copti. E OK?

— Da. E foarte OK.

— Foarte OK?

— Da, spune ea și clipește nedumerită. Engleza mea?

— E grozavă, răspund, și rânjesc.

Scot țepușa cu cartofi copti din cutie.

— Pot să mă ocup eu, se oferă ea, deși pare destul de nesigură.

— Nu. Mă descurc eu.

Îmi frec mâinile.

— Mă simt casnic în seara asta și, crede-mă, nu mi se întâmplă prea des. Așa că profită.

Alessia ridică o sprânceană, amuzată, ca și cum m-ar vedea într-o lumină cu totul nouă. Sper că e ceva bun.

— Uite.

Într-un dulap, găsesc o găletușă pentru gheață.

— Umple asta cu gheață. Frigiderul din debara face gheață. E pentru șampanie.

După încă un pahar sau două, Alessia e ghemuită pe una din canapelele turcoaz cu picioarele sub ea, urmărindu-mă cum termin de pus tocănița în cuptor.

— Joci? o întreb când vin să mă așez alături de ea.

Privirea Alessiei zboară de la jocul de șah înapoi la mine, cu o expresie indescifrabilă.

— Puțin, zice ea sorbind din pahar.

— Puțin, zici?

E rândul meu să ridic o sprânceană. *Ce vrea să spună?* Fără să-mi dezlipesc ochii de la ea, iau un pion alb, unul negru, îi amestec și apoi îi întind pumnii. Ea își umezește buza de sus și în mod intenționat mă mângâie cu arătătorul pe dosul unei mâini. Un fior îmi trece din palmă în braț, apoi direct în penis.

Uau.

— Țsta, zice ea, privind-mă printre genele ca tăciunele.

Mă foiesc, încercând să îmi controlez corpul, și deschid pumnul.

E pionul negru.

— Negru.

Întorc tabla astfel încât piesele negre să fie în dreptul ei.

— Bine. Eu încep.

După patru mutări, îmi trec mâinile prin păr.

— Ca de obicei, și asta mi-ai ascuns, nu?

Tonul meu e sarcastic. Alessia își mușcă buza de sus, încercând să-și ascundă zâmbetul și să pară serioasă. Dar ochii ei sunt însuflețiți de veselie când vede cum mă lupt să obțin un avantaj.

Evident că joacă șah ca un maestru.

Frate, fata asta e plină de surprize.

Mă încrunt amenințător, sperând că dacă o intimidez o să facă o greșeală. Zâmbetul ei se lărgeste, luminându-i fața frumoasă, iar eu nu pot să mă abțin și-i răspund pe măsură.

E uluitoare.

— Ești destul de bună, remarc.

Ea ridică din umeri:

— Nu prea ai ce face în Kukës. Acasă avem un computer vechi, dar n-avem console de jocuri sau telefoane inteligente. Nu aveam decât pianul, șahul, cărțile și ceva televiziune.

Se uită cu ochii plini de admirație la biblioteca din fundul camerei.

— Cărți?

— Da. Multe, multe cărți. În albaneză și engleză. Am vrut să mă fac profesoară de engleză.

Studiază puțin tabla de joc, fără urmă de veselie.

Iar acum e o femeie de serviciu care fuge de niște nenorociți de traficanți de sex.

— Țți place să citești?

— Da.

Se luminează la față.

— Mai ales în engleză. Bunica aducea pe ascuns cărți în țară.

— Ai mai spus. Pare periculos.

— Da. Era periculos pentru ea. Cărțile în engleză erau interzise de comuniști.

Interzise!

Realizez, pentru a câta oară!, cât de puține știu despre țara ei natală.

Concentrează-te, omule.

Îi iau calul și mă umflu în pene. Dar când îi arunc o privire, observ că abia își ascunde un rânjet. Mută tura cu trei pătrățele mai încolo și chicotește:

— *Schab...* nu. Șah.

Mama mă-sii!

— Uite ce-i, ăsta e primul și ultimul nostru joc de șah, bombăn eu și clatin din cap, scârbit de mine însumi.

Parcă aș juca cu Maryanne. Și ea mă bate de fiecare dată.

Alessia își dă părul după urechi, mai soarbe o gură de șampanie și își răsucesce cruciulița între degete. E limpede că e încântată de ea însăși și se bucură să mă spulbere.

E un moment umilitor.

Concentrează-te.

Trei mutări mai târziu, m-a bătut.

— Șah mat, zice ea, măsurându-mă ostentativ, iar expresia ei solemnă mă lasă fără grai.

— Bravo ție, Alessia Demachi, șoptesc, iar dorința îmi încălzește inima. Ești foarte bună.

Se uită la tabla de șah, rupând vraja. Când ridică privirea, îmi aruncă un zâmbet șiret:

— Jucam șah cu bunicul meu de când aveam șase ani. Era... cum spuneți voi? Un jucător dat naibii. Și voia să câștige mereu. Chiar și în fața unui copil.

— Te-a învățat bine, murmur eu, recăpătându-mi echilibrul.

Ce îmi doresc cu adevărat e s-o posed chiar acum, aici, pe canapea. Mă bate gândul să mă năpustesc la ea, dar accept ideea că trebuie, totuși, să mâncăm ceva.

— Mai trăiește? întreb.

— Nu, a murit când aveam 12 ani.

— Îmi pare rău.

— A avut o viață frumoasă.

— Spuneai că ai vrut să te faci profesoară de engleză. Ce s-a întâmplat?

— S-a închis universitatea. Lipsă de fonduri. Și s-a terminat cu facultatea mea.

— Asta chiar că e nașpa.

Ea chicotește.

— Da. E nașpa. Dar îmi place să lucrez cu copiii mici. Le-am predat muzică și le-am citit în engleză. Însă numai două zile pe săptămână, pentru că nu eram... nu sunt... cum se spune? Calificată. În rest, o ajutam pe mama la treburi prin casă. Mai jucăm? întrebă.

Clatin din cap:

— Cred că egoul meu are nevoie de ceva timp ca să se refacă înainte s-o luăm de la capăt. Ți-e foame?

Ea încuviințează.

— Bun. Tocănița aia miroase minunat, iar eu sunt lihnit.

Tocănița de vită cu prune îmi place cel mai tare din tot ce gătește Jessie. De obicei o pregătea iarna, la partidele de vânătoare de pe moșie, când împreună cu Kit și Maryanne eram puși să o facem pe bătăiașii și să stărnim păsările în bătaia puștilor. Aroma e dumnezeiască. După toate activitățile de pe ziua de azi, sunt rupt de foame.

Alessia insistă să servească mâncarea și o las, în timp ce eu aranjez masa. Mă uit pe furis la ea cum trebăluiește prin bucătărie. Mișcărilor ei sunt reținute și elegante. Are o grație înăscută, senzuală, și mă întreb dacă a făcut vreodată dans. Când se întoarce, părul splendid i

se revarsă peste fața de spiriduș și, cu o mișcare delicată a mâinii, îl dă într-o parte. Degetele ei lungi, fine, țin cu fermitate cuțitul și despică în două cartofii copti, din care iese abur. Concentrată, pune unt pe ei și apoi se oprește să lingă un strop de unt topit rămas pe un deget.

Mădularul meu zvâcnește.

Of, Doamne sfinte.

Ridică privirea și mă surprinde uitându-mă la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Sunt răgușit. Tușesc să-mi dreg vocea.

— Îmi place să mă uit la tine. Ești încântătoare.

Vin repede spre ea și o înlănțui cu brațele, luând-o prin surprindere:

— Mă bucur că ești aici, cu mine.

Buzele mele se întâlnesc cu ale ei într-un sărut scurt, tandru.

— Și eu mă bucur, spune ea cu un zâmbet timid. Maxim.

Zâmbesc cu gura până la urechi. Îmi place la nebunie să îmi aud numele rostit cu accentul ăsta al ei. Iau farfuriile.

— Hai să mâncăm.

TOCĂNIȚA DE VITĂ cu prune uscate e aromată, dulce și fragedă.

— Mmm, murmură apreciativ Alessia. *I shijshëm.*

— Așa se zice în albaneză la „e groaznică”? întrebă Maxim.

Ea chicotește:

— Nu. E delicioasă. Mâine îți gătesc eu ceva.

— Știi? o întreb.

— Să gătesc?

Alessia duce mâna la inimă, ofensată:

— Sigur că știu. Sunt albaneză. Toate albanezele știu să gătească.

— Perfect. Mergem mâine să cumpărăm ce-ți trebuie.

Zâmbetul lui e molipsitor, dar, pe măsură ce se uită mai intens la ea, chipul îi devine mai serios.

— Într-o bună zi, începe el, o să-mi spui toată povestea?

— Povestea?

Ei îi stă inima-n loc.

— Despre cum și de ce ai venit în Anglia.

— Da. Într-o bună zi.

Într-o bună zi! Într-o bună zi! ÎNTR-O BUNĂ ZI!

Inima îi bate năvalnic. Cuvintele astea implică un viitor tangibil alături de acest bărbat.

Nu-i așa?

Dar în ce calitate?

Alessia e uimită de relațiile dintre bărbați și femei în Anglia. În Kukës e altfel. A văzut suficiente show-uri americane la televizor — când mama ei nu controla programele la care se uita —, iar în Londra a văzut cât de liberi și degajați se poartă bărbații și femeile în public. Se sărută. Vorbesc. Se țin de mână. Și știe că toate aceste cupluri nu sunt în mod necesar căsătorite. Sunt iubiți.

Maxim o ține de mână.

Stau de vorbă.

Fac dragoste...

Iubiți.

Da, categoric, asta sunt ea și domnul Maxim acum.

Iubiți.

Speranța i se înfiripă în inimă, și e o senzație ațâțătoare, dar și înspăimântătoare. Îl iubește. Ar trebui să-i spună. Dar e prea timidă ca să i-o declare. Și apoi, nu știe ce simte el pentru ea. Dar știe că ar merge pe jos până la capătul pământului pentru el.

— Vrei desert? o întreabă.

Alessia își freacă stomacul.

— Sunt plină.

— Avem plăcintă *banofee*.

— *Banofee?*

— Banane, caramel și frișcă.

Ea scutură din cap:

— Nu, mulțumesc.

El duce farfuriile goale pe bufetul din bucătărie și se întoarce cu o felie de plăcintă. Se așază, pune farfuria pe masă și ia o gură:

— Mmm, mormăie demonstrativ, cu o apreciere exagerată.

— Râzi de mine. Vrei să îmi doresc desertul tău?

— Vreau să îți dorești foarte multe lucruri. În clipa asta, desertul.

Maxim se strâmbă și se linge pe buze. Ia în furculiță o bucățică de plăcintă acoperită cu frișcă și i-o întinde.

— Mănâncă, șoptește cu o voce seducătoare și o privire hipnotică, fierbinte.

Drept răspuns, ea deschide gura și acceptă îmbucătura.

Oh, Zot i madh!

Închide ochii și se desfată cu minunea aceea pe măsură ce i se topește în gură. O bucățică dulce de rai. Când se uită din nou la el, îl vede așezându-se un zâmbet care spune și-am-zis-eu. Îi întinde o altă bucată, mai mare. De data asta, ea deschide gura fără ezitare. Dar el o vâra în gura lui, chicotind ghiduș și mestecând de zor. Ea râde. E atât de pus pe șotii! Ea se bosumflă, el o răsplătește cu un zâmbet vrăjit și încă o bucată de prăjitură. Ochii lui rămân fixați la buzele ei și îi șterge ușor colțurile gurii cu degetul arătător.

— Ai ratat asta, murmură el, ridicând degetul plin de frișcă.

S-a dus veselia lui. A înlocuit-o o privire întunecată, clocotitoare. Pulsul Alessiei e mai grăbit. Și nu știe dacă șampania a făcut-o mai curajoasă, sau poate privirea lui sfredelitoare, dar se lasă în voia instinctelor. Se apleacă spre degetul lui și, fără să-și ia ochii de la el, linge frișca de pe el cu vârful limbii. Maxim închide ochii și din gâtlej îi răzbate un geamăt de încântare. Încurajată de reacția lui, ea linge iar și îi sărută vârful degetului, mușcându-l apoi încetșor. Maxim face ochii mari când ea îi prinde între buze degetul și începe să sugă. Tare.

Mmm... Are gust de curat. Gust de bărbat.

Maxim rămâne cu gura căscată. Alessia sugă în continuare, urmărindu-i pupilele dilatate, ochii care îi caută gura. Reacția lui o excită. Cine-ar fi bănuț că are puterea să-l ațâțe în halul ăsta? E o revelație. Îl ciupește ușor cu dinții de vârful degetului și el geme.

— Dă-o naibii de prăjitură, zice el, mai mult pentru sine, și își trage încet degetul din gura ei.

O prinde de după ceafă și o sărută, limba lui urmând calea degetului. Umedă. Fierbinte. Explorând-o și revendicând-o. Alessia reacționează imediat, degetele ei ciufulindu-i părul. Îl sărută și ea, flămând și pătimaș. Are gust de prăjitură cu caramel și de Maxim. E un amestec îmbătător.

— Pat sau șah? șoptește el cu gura lipită de buzele ei.

Iar? Da! Un fior o străbate toată, cu viteza fulgerului.

— Pat.

— Răspuns corect.

O mângâie pe obraji, își trece un deget peste buza ei de jos și zâmbește, cu ochii încărcăți de promisiuni senzuale. Se iau de mână și urcă spre dormitor. În prag, el apasă pe întrerupătorul din perete, astfel încât încăperea să fie scaldată doar în lumina veiozei de pe noptieră. Se întoarce pe neașteptate și o sărută, cuprinzându-i fața în palme și o lipește cu spatele de perete. Inima ei începe să bată cu putere când se lipește de trupul ei. O dorește. Îl poate simți.

— Atinge-mă, șoptește el. Peste tot.

Buzele i se lipeșc iar de ale ei, posesive și flămânde, culegând un geamăt adânc care vine din străfundurile ei:

— Da. Lasă-mă să te aud.

Măinile îi alunecă spre talia ei. Ea îi pune mâinile pe piept, în timp ce buzele lui se desfată cu gura ei. Când îi dă drumul, găfâie amândoi. Își lipește fruntea de fruntea ei, iar răsufările lor se amestecă, amândoi luptându-se să își controleze respirația.

— Ce-mi poți face, Alessia!

Vocea lui e dulce ca o adiere de primăvară. Se uită în jos la ea, dorința din ochii lui arzându-i sufletul. Îi apucă poalele tricoului și i-l trage peste cap. Nu poartă nimic pe dedesubt și prima ei pornire e să-și acopere sânii. Dar el o prinde de mâini și o împiedică, uitându-se fix la ea:

— Ești minunată. Nu te ascunde.

O sărută iar, și degetele li se împletesc strâns. Ținând-o nemișcată, continuă amețitoarea cotropire a gurii ei. Când ea se retrage ca să respire, el o sărută pe gât, pe maxilar, și o atinge cu dinții pe bărbie înainte de a o săruta mult și umed pe gât, acolo unde se simte pulsul.

Sângele îi bubuie în urechi, prin tot corpul, cu un vuiet nebunesc. Se topește toată pe dinăuntru. Peste tot. Își încordează degetele, dar el nu vrea să-i dea drumul.

— Vrei să mă atingi? o întreabă cu gura pe gâtul ei.

Alessia geme.

— Spune-mi.

— Da, șoptește, iar el îi prinde delicat între dinți lobul urechii.

Se zbate lipită de el, geme și își trage din nou degetele. De data asta îi dă drumul, iar palmele lui îi cuprind șoldurile și o lipesc iar de el, ca să-i simtă erecția.

— Simte-mă, șoptește bărbatul.

Îl simte. Tot.

E pregătit. O așteaptă. Pe ea.

Inima îi tresare și Alessia icnește.

O vrea. Și ea îl vrea.

— Dezbracă-mă, șoptește el, iar degetele ei găsesc tivul tricoului lui.

Ezită, dar numai o clipă, apoi i-l trage în sus, peste cap. După ce hainele lui sunt la podea, el ridică mâinile după cap:

— Și acum ce vrei să faci cu mine? întreabă, și un zâmbet sexy, încântat, îi arcuiește buzele.

Alessia trage aer în piept, copleșită de invitația lui îndrăzneță, iar privirea îi aleargă pe trupul lui. Degetele ei abia așteaptă să îl atingă. Să simtă sub ele pielea lui.

— Hai, șoptește el, cu o provocare seducătoare în glas.

Alessia vrea să-i atingă pieptul, stomacul, abdomenul. Vrea să-l și sărute. Gândul îi stârnește o contracție necunoscută, dar foarte plăcută, în pântec. Șovăielnică, ridică o mână și, cu degetul arătător, îi desenează o linie de la piept, apoi în jos, spre mușchii abdominali, până la buric. Privirea lui nu se dezlipește de ochii ei, iar ea continuă, degetul alunecând mai jos, dincolo de buric, spre părul de deasupra nasturelui blugilor. Curajul o părăsește și ezită.

Maxim zâmbeste și o prinde de mână, ridicând-o la buze și sărutându-i vârful degetelor. Îi întoarce palma și își duce buzele și vârful limbii la încheietură, acolo unde pulsează sângele. Descrie cu limba cercuri mici deasupra pulsului ei, iar Alessia icnește. El zâmbeste, îi lasă mâna și o cuprinde pe după ceafă. Buzele lui îi găsesc iar gura și o sărută apăsător.

Când îi dă drumul, Alessia gâfâie.

— Rândul meu, zice el.

Și cu o infinită delicatețe, cu o atingere ușoară ca fulgul, își trece arătătorul printre sânii ei, în jos pe stomac, spre buric, pe care-l încercuiește de două ori, apoi ajunge la betelia pantalonilor de pijama. Inima Alessiei stă să explodeze, ritmul ei bubuindu-i asurzitor în cap.

Pe neașteptate, îngenunchează în fața ei.

Ce-i asta?

Îl apucă de umeri, ca să își mențină echilibrul. Măinile lui se plimbă pe fundul ei în timp ce îi sărută amândoi sânii și apoi, cu delicatețe buricul.

— Ah, geme ea când limba lui se învârte și intră tot mai adânc în buric.

Își trece degetele prin părul lui, iar el ridică privirea spre ea cu o sclipire șireată în ochi. Cu mâinile pe fundul ei, se sprijină pe pulpe și o trage spre el, ținând-o bine, până ajunge cu nasul exact în sexul ei.

— Ce fa..., exclamă șocată Alessia.

Își înfige tare degetele în părul lui și el geme.

— Ce frumos miroși, șoptește el, iar ea icnește.

Maxim își strecoară mâinile pe sub elastic și îi cuprinde în palme fundul gol, frământându-i carnea, în timp ce nasul i se freacă în continuare de clitorisul ei, iar și iar.

Nu la asta se aștepta Alessia. Vederea lui în genunchi, la picioarele ei, făcând ce face cu trupul ei, este prea excitantă. Închide ochii, își dă capul pe spate și geme. Mâinile lui se mișcă și Alessia simte cum îi alunecă în jos pe picioare pantalonii de pijama.

Zot.

Nasul lui e fix între coapsele ei.

— Maxim! strigă ea scandalizată și încearcă să îi tragă capul.

— Șșștt, murmură el. E-n regulă.

Și limba lui înlocuiește nasul în timp ce bărbatul rezistă slabelor ei încercări de a-l opri.

— Ah!

Alessia geme, iar el continuă să o stârnească, limba lui descriind cercuri nesfârșite. Renunță să se mai opună. Se lasă în voia senzației și se bucură de desfătarea trupească a atingerii lui. Picioarele încep să-i tremure, iar Maxim o ține de șaolduri și insistă în delicioasa lui tortură.

— Te rog, îl imploră ea, iar el se ridică dintr-o mișcare.

Alessia se agață de șaoldurile lui și el o sărută din nou, cu mâinile în părul ei, iar ea i se deschide, bucurându-se de limba lui. Are un gust diferit, dar imediat își dă seama că are gustul ei!

O perëndi!

Cu gura lipită de gura ei, mâinile lui cutreieră în jos pe trupul Alessiei, degetul lui atingându-i sfârțul, urmărindu-i linia taliei, apoi mai jos, la stinghia piciorului. O mângâie cu degetele acolo unde cu doar câteva clipe în urmă o mângâiasse cu limba, apoi își strecoară un deget în ea. Fremătând toată și purtată de instinct, zvâcnește din șaolduri spre el, încercând să își afle ușurarea în mâna lui.

— Da, șuieră el cu evidentă plăcere în timp ce descrie cercuri în ea cu degetul, intrând și ieșind.

Când Alessia dă capul pe spate și închide ochii, el își retrage degetul și se descheie la blugi. Fermoarul se supune, iar el scoate un prezervativ din buzunarul din spate. Scapă repede de pantaloni, iar ea se uită amețită, dar fascinată, cum rupe ambalajul și își trage prezervativul peste penisul erect. Alessia respiră precipitat, sacadat... ar vrea să-l atingă. Acolo. Numai că nu are curajul. Nu încă.

Și nici măcar nu sunt în pat... Ce are de gând? O sărută iar și o cuprinde de șolduri.

— Ține-te bine, șoptește, și o ridică. Încolăcește-ți picioarele în jurul meu.

Cum? Iar?

Face ce i se spune, surprinsă încă o dată de propria ei agilitate. El o susține de fund și o sprijină cu spatele de perete.

Gâfâie.

— Ești bine? o întreabă.

Ea încuviințează, cu ochii mari și ațâțată. Tot trupul ei tânjește după el. Îl vrea... rău de tot. El o sărută, își mișcă șoldurile în spate, apoi o penetrează încet.

Ea geme și se clatină când el se împinge și o umple.

Se oprește.

— Prea mult? o întreabă, iar ea îi simte îngrijorarea din voce. Spune-mi.

Vocea lui e insistentă:

— Dacă vrei să mă opresc, doar spune-mi.

Ea încordează coapsele. E în regulă. Se descurcă. Vrea. Își lipește fruntea de a lui.

— Mai mult. Te rog.

El geme și începe să se miște, împingând din șolduri. La început încet, dar cum Alessia geme și gâfâie, se mișcă tot mai repede. Ea îl prinde mai strâns de gât și el prinde viteză. E un sentiment intens,

iar senzația devine tot mai puternică, prin tot trupul. Și este tot mai excitată pe măsură ce el se mișcă.

Ah, nu. E prea mult. E prea copleșitor. Își înfige unghiile în umerii lui.

— Maxim, Maxim, scâncește. Nu pot.

El se oprește imediat, cu răsuflarea întretăiată. O sărută, trage adânc aer în piept și, fără să se retragă din contactul acela intim, se întoarce și se îndreaptă spre pat. Se așază, o lasă încet pe spate și se uită la ea cu ochi precum pădurea primăvara, cu pupilele dilatate trădându-i nevoia. Întinzându-se, ea îl mângâie pe obraz, minunându-se cât de athletic e.

— Mai bine? o întreabă făcându-și loc între coapsele ei și susținându-și greutatea în antebrațe.

— Da, șoptește ea, iar degetele îi alunecă prin părul lui moale.

O mușcă ușor de buză și începe să se miște din nou. Încet la început, dar accelerând treptat ritmul. E mai ușor, nu atât de adânc și, înainte să apuce să își dea seama, trupul ei nu-i mai aparține, ci începe să se miște în ritmul lui Maxim, să țină pasul cu el, cu penetrările lui repetate. E pierdută în el, cu el... arcuindu-se iar și iar, încordându-se iar și iar.

— Da, șuieră Maxim, și împinge încă o dată, apoi rămâne brusc nemișcat și geme adânc.

Alessia țipă și explodează în jurul lui, o dată, de două ori, din nou, zvârcolindu-se necontrolat sub trupul lui încordat.

Când deschide ochii, fruntea lui e lipită de a ei, ochii lui sunt strâns închiși.

— Ah, Alessia, suflă el.

După câteva clipe, deschide ochii și o mângâie pe obraz, neslăbindu-se unul pe altul din ochi. Îi este tare drag. Tare, tare drag.

— *Tă dua*, șoptește ea.

— Ce înseamnă?

Ea zâmbește, el îi întoarce zâmbetul cu o față pe care se citește uluirea și poate... respect. Se apleacă și o sărută pe buze, pe pleoape, pe

obraji, pe maxilar, și apoi iese încet din ea. Alessia scâncește resimțind gestul lui ca pe o pierdere, apoi ațipește, satisfăcută, dar epuizată. Și adoarme în brațele lui.

STĂ GHEMUITĂ LÂNGĂ mine, înfocolită în plapumă.

Mică. Vulnerabilă. Frumoasă.

Tânăra asta care a trecut prin atâtea e acum aici, alături de mine, unde o pot proteja. Mă ridic în cot, urmărind ritmul regulat în care i se mișcă pieptul: buzele întredeschise când respiră, genele lungi și negre care îi umbresc obraji. Are pielea albă, buzele rozalii. E minunată și știu că nu mă voi sătura niciodată să o privesc. Sunt fascinat și vrăjit de ea. E magică, în toate felurile din lumea asta.

Nu-mi aduc aminte de câte ori am făcut sex, dar niciodată nu am simțit o astfel de legătură. E un sentiment străin și îngrijorător, la fel cum este dorința mea de mai mult.

Îi dau la o parte o șuviță rătăcită de pe frunte, un pretext ca să o mai ating. Alessia se foiește și mormăie ceva în albaneză, iar eu încremenesc, temându-mă că am trezit-o. Dar cade la loc într-un somn liniștit și îmi amintesc că-i va fi teamă de întuneric dacă s-ar trezi. Cu grijă, să nu o deranjez, mă dau jos din pat și cobor în fugă să aduc lampa de noapte pe care am cumpărat-o mai devreme. Îi pun bateriile, o aprind și o așez pe noptiera de lângă Alessia. Dacă se trezește, nu va fi în întuneric.

Mă vâr și eu în pat, mă întind și mă uit la ea. E încântătoare. Curba obrazului, a bărbiei, felul în care i se ascunde cruciulița de aur între clavicule... e sublimă. Acum, când doarme, pare foarte tânără, dar și senină totodată. Iau o șuviță întunecată și o răsucesc pe deget. Sper din tot sufletul că se simte în siguranță acum. Și că visele ei nu mai sunt coșmarurile care au chinuit-o ieri. Oftează, apoi buzele i se arcuiesc într-un zâmbet. Expresia ei e încurajatoare. Mă uit pierdut la ea până ce nu-mi mai pot ține ochii deschiși. Și, înainte de a adormi, îi șoptesc numele.

Alessia.

Capitolul șaisprezece

O simt înainte să mă trezesc de tot. Căldura trupului ei se insinuează în mine. Bucurându-mă de atingerea pielii ei pe pielea mea, deschid ochii să întâmpin dimineața neguroasă și pe încântătoarea Alessia. Doarme adânc și e încolăcită în jurul meu ca o ferigă, cu mâna pe abdomenul meu și capul pe piept. Brațul meu îi înconjoară posesiv umerii, ținând-o aproape; a, și e goală. Zâmbesc, iar trupul meu se trezește la viață.

Ce diferență de la o zi la alta!

Mai stau întins câteva clipe, bucurându-mă de căldura ei și de parfumul părului ei. Se foiește, murmură ceva de neînțeleles și deschide pleoapele.

— Bună dimineața, frumusețe, șoptesc. Asta-i deșteptarea de dimineață.

O întorc pe spate. Clipește de câteva ori în timp ce eu o sărut pe vârful nasului și îmi frec nasul după urechea ei, unde i se simte pulsul. Se luminează la față și mă cuprinde de după gât, iar mâinile mele alunecă în jos, pe sânii ei.

Soarele strălucește. Aerul e rece și înviorător. Din sistemul audio se aude „No Diggity“, în timp ce mergem pe A39 spre Padstow. Am exclus slujba de duminică. La biserica parohială o să fie prea multă lume care mă cunoaște. După ce-i spun Alessiei cine sunt și cu ce mă ocup... atunci poate. Îi arunc o privire, iar ea bate din călcâie în ritmul muzicii.

Doamne, e fermecătoare!

Zâmbetul ei luminează interiorul Jaguarului — și pe mine.

Îi arunc un zâmbet ghiduș, aducându-mi aminte cum a fost dimineață. Și aseară. Își dă părul rebel după urechi și pe chip îi urcă o roșeață nevinovată. Poate se gândește și la cum a fost azi-dimineață. Așa sper. O văd, o minune în patul meu, cu capul dat pe spate în extaz, cu gura deschisă când țipă și are orgasm, cu părul revărsat peste marginea patului. Numai când mă gândesc îmi coboară tot sângele în vintre. *Mda*. Părea să-i placă. Părea să-i placă foarte tare. Foindu-mă pe scaun în timp ce-mi aduc aminte, întind mâna și o strâng de genunchi.

— Ești bine? o întreb.

Încuviințează, cu ochii căprui scânteind.

— Și eu.

Îi iau mâna, o duc la buze și depun un sărut de recunoștință în palma ei.

Mă simt fericit... mai mult decât fericit, sunt în culmea fericirii. Sunt mai bucuros decât am mai fost vreodată... de când... de când a murit Kit. Nu. De dinainte de moartea lui Kit. Și știu că e pentru că sunt cu Alessia.

Sunt îmbătat de ea.

Dar nu stărui asupra sentimentelor. Nu vreau. Sunt noi și necoapte și puțin neliniștitoare. Nu m-am mai simțit niciodată așa. Adevărul este că sunt entuziasmat. Mă duc la cumpărături cu o femeie și abia aștept... asta nu-i cumva o premieră?

Dar bănuiesc că o să am de dus o luptă cu Alessia. E mândră. Poate că e o caracteristică a albanezilor. La micul dejun a insistat că n-o să-i cumpăr niciun fel de haine. Dar stă lângă mine, purtând unica ei pereche de blugi, bluza subțire ponosită, ghetele în care intră apa și geaca veche a soră-mii. E o luptă pe care n-o s-o câștige.

Trag mașina în parcare spațioasă de lângă chei. Alessia e curioasă, uitându-se prin parbriz să vadă împrejurimile.

— Vrei să arunci o privire? o întreb când coborâm din mașină.

E o scenă de carte poștală: case vechi și conace din piatră cenușie de Cornwall se înșiră de-a lungul micului port în care sunt ancorate câteva bărci de pescuit; nicăieri, nicio activitate, căci e duminică.

— Ce priveliște frumoasă! zice Alessia.

E zgribulită în hăinuța ei, iar eu o cuprind pe după umeri și o strâng lângă mine.

— Hai să mergem să-ți luăm niște haine călduroase, îi propun eu zâmbind, dar ea se trage imediat din îmbrățișarea mea.

— Maxim, nu am bani pentru haine noi.

— Fac eu cinste.

— Faci cinste?

Și se încruntă.

— Alessia, nu ai nimic. Iar pentru mine e foarte ușor să îndrept lucrurile. Te rog, dă-mi voie. Vreau din tot sufletul.

— Nu e corect.

— Cine zice așa ceva?

Duce un deget la buze, gânditoare, ca și cum i-aș fi adus un argument la care nu s-a gândit până acum.

— Eu. *Eu* zic, răspunde în cele din urmă.

Oftez:

— Sunt un dar pentru toată munca grea...

— Sunt un dar pentru că am avut relații sexuale cu tine.

— Cum? Nu!

Râd, consternat și amuzat în egală măsură. Arunc o privire rapidă pe chei, asigurându-mă că nu ne aude nimeni:

— M-am oferit să îți iau haine noi și înainte de a face sex. Hai, Alessia. Uită-te la tine. Îngheți. Și știi că ghetele tale iau apă. Am văzut urmele pe care le-ai lăsat pe holul meu.

Deschide gura să spună ceva.

Ridic o mână ca să o opresc.

— Te rog, insist eu. Mi-ai face o mare plăcere.

Își strânge gura, fără a părea impresionată. Încerc o altă tactică:

— Oricum ți le cumpăr, indiferent dacă ești de față sau nu. Așa că poți să vii cu mine să alegi ceva ce-ți place sau poți să mă lași pe mine să aleg.

Își încrucișează brațele la piept.

Futu-i. Alessia Demachi are o latură foarte încăpățânată.

— Te rog. Pentru mine, o implor, întinzând mâna.

Se uită urât la mine, iar eu îi răspund cu cel mai fermecător zâmbet din arsenalul meu. Apoi oftează, resemnată — cred — și mă ia de mână.

Da.

DOMNUL MAXIM ARE dreptate. Are nevoie de haine. De ce se încăpățânează atâta să refuze oferta lui generoasă? Pentru că a făcut deja prea multe pentru ea. Pășește alături de el pe chei, încercând să ignore vocea scandalizată a mamei care-i sună în cap.

Nu e soțul tău. Nu e soțul tău.

Clatină din cap.

Destul!

N-are de gând să îi permită mamei ei absente să o facă să se simtă vinovată. E în Anglia acum. E liberă. Ca o englezoaică. Așa cum era bunica ei. Iar domnul Maxim a spus că sunt în vacanță și dacă asta îi face lui plăcere... După toată plăcerea pe care i-a oferit-o el, cum ar putea să îl refuze? Roșește când își amintește de... cum i-a zis?

Deșteptarea de dimineață.

Alessia își înăbușă zâmbetul. N-ar deranja-o s-o trezească așa în fiecare zi.

Apoi a pregătit micul dejun. Din nou.

O răsfață.

N-a mai fost răsfațată de foarte multă vreme.

Sau niciodată?

Merg prin centrul din Padstow și ea îi aruncă o privire. I se strânge inima. O privește și el, cu ochii aceia plini de viață, iar pe fața lui

frumoasă răsare un zâmbet larg. Are un aer ștregăresc în dimineața asta. Poate din cauza bărbii nerase. Îi place să o simtă sub limbă. Îi place să o simtă pe piele.

Alessia!

Habar nu avea că poate fi atât de depravată. Domnul Maxim a deșteptat un monstru. Râde în sinea ei.

Cine ar fi bănuțit?

Apoi gândurile îi iau o întorsătură întunecată. Ce-o să facă după ce se întorc la Londra și se termină vacanța? Își trece o mână pe după brațul lui și cu cealaltă îl strânge de mână. Nu vrea să se gândească la asta. Nu acum. Nu azi.

E în vacanță.

În timp ce merg, cuvântul acesta devine un fel de mantra pentru ea.

E în vacanță.

Ky është pushim.

Padstow e mai mare decât Trevethick, dar casele vechi, înghesuite și străduțele înguste sunt la fel. E un orașel pitoresc. Piața e plină de oameni, turiști și localnici deopotrivă, care au ieșit să se bucure de soare, în ciuda frigului. Copiii mănâncă înghețată. Tinerii se țin de mână, ca Maxim și cu ea. Și oamenii mai în vârstă merg fericiți braț la braț. Alessia e uimită că oamenii își pot exprima afecțiunea într-un mod atât de liber pe străzi. În Kukës nu e așa.

INTRU ÎN PRIMUL magazin cu îmbrăcăminte pentru femei. E un lanț local de prăvălii, iar eu stau în mijlocul lui, cercetând oferta. Toate par destul de drăguțe, dar, sincer să fiu, sunt puțin copleșit. Alessia e lipită de brațul meu. Iar eu n-am habar cu ce să încep. Aveam voga senzație că mă voi bucura de cooperarea ei, poate chiar de ceva entuziasm, cine știe... dar acum nu pare deloc interesată de cumpărături.

O vânzătoare tânără se apropie de noi. Blondă și degajată, cu un zâmbet prietenos și o coadă de cal pe măsură, întreabă:

— Cu ce pot să vă ajut, Mister?

— Ăăă... prietena mea are nevoie de... cam de toate. Și-a lăsat lucrurile la Londra și stăm aici o săptămână.

Prietenă? Da. Cred că merge.

Alessia mă privește surprinsă.

— Sigur. Ce vă trebuie? întrebă vânzătoarea, aruncând o privire voioasă spre Alessia.

Alessia ridică din umeri.

— Hai să începem cu blugii, intervin eu.

— Ce mărime?

— Nu știu, răspunde Alessia.

Vânzătoarea pare nedumerită, dar apoi face un pas în spate și o cântărește din priviri.

— Nu sunteți de pe aici, nu? întrebă ea amabil.

— Nu, spune Alessia roșind.

— Cred că vă trebuie un S sau, după mărimile noastre, un opt sau un zece.

Ne aruncă o privire, așteptând o confirmare.

Alessia încuviințează, dar cred că doar pentru că nu vrea să fie nepoliticoasă.

— Nu vreți să intrați în cabina de probă, iar eu am să vă aduc câteva perechi de blugi mărimile acestea?

— OK, mormăie Alessia.

Îmi aruncă o privire indescifrabilă și o urmează pe vânzătoare.

O aud pe aceasta spunându-i:

— Apropo, numele meu e Sarah.

Răsufu ușurat și o urmăresc pe Sarah luând câteva perechi de blugi de pe raft.

— Bleumarin-închis, albastru și o pereche negri, te rog, îi sugerez eu.

Codița ei saltă veselă, iar ea îmi aruncă un zâmbet și mai ia câteva perechi.

Mă învârt prin magazin și scotocesc printre haine, încercând să decid ce ar arăta bine pe Alessia. Am mai fost la cumpărături cu femeii, dar întotdeauna știau ele exact ceea ce își doreau. Am fost târât în astfel de incursiuni fie ca să plătesc, fie să îmi exprim o părere de care oricum nu ținea nimeni seama. Femeile pe care le știu eu au încredere în stilul lor. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să o trimit la cumpărături cu Caroline.

Cum?

În Londra?

Nu. Probabil nu e o idee prea bună.

Nu încă.

Mă încrunt. Ce fac aici?

Îmi regulez menajera. Asta fac.

Aud în minte țipătul ei, când are orgasm. Iar mădularul mi se întărește.

Ce nemernic.

Da, o regulez, și da, vreau s-o fac din nou.

De aceea sunt aici.

Îmi place. Chiar îmi place. Și vreau s-o protejez de toate rahaturile pe care le-a îndurat... Iar eu am atât de mult și ea nu are nimic.

Pufnesc. Redistribuirea bogăției, nu? Da. Ce altruist și socialist din partea mea. Mama n-ar fi deloc încântată. Gândul ăsta mă face să zâmbesc.

Găsesc vreo două rochii care îmi plac, una neagră, alta verde-smarald, și i le întind vânzătoarei.

Oare vor fi pe placul Alessiei?

Iau loc pe un scaun în fața cabinelor de probă și aștept, încercând să îmi ordonez gândurile haotice.

Alessia apare îmbrăcată cu rochia verde.

Uau.

Sunt puțin buimăcit.

Nu am văzut-o niciodată în rochie.

Părul i se revarsă peste sâni strănși în țesătura fină, care se mulează.
Peste tot.

Sâni. Stomac plat. Șolduri. Rochia se oprește la genunchi, iar ea e desculță. Arată senzațional. Puțin mai matură, poate, dar mai feminină și mai sofisticată.

— Nu e prea adânc? întrebă Alessia trăgând de decolteu.

— Nu, spun răgușit și tușesc ca să-mi dreg vocea. Nu, e foarte bine.

— Îți place?

— Da. Da. Îmi place mult. Ești încântătoare.

Îmi aruncă un zâmbet timid. Ridic un deget și îi fac semn să se învârtă puțin. Ea se rotește iute, chicotind.

Rochia se mulează și pe fund.

Da. E minunată.

— Aprob, zic eu, și ea se întoarce în cabina de probă.

TREI SFERTURI DE oră mai târziu, Alessia are o garderobă nouă: trei perechi de blugi, patru tricouri cu mânecă lungă de diferite culori, două fuste, două cămăși simple, două jachete, două rochii, două pulovere, o haină, șosete, colanți și lenjerie.

— Face 1 355 de lire, vă rog, îi spune Sarah lui Maxim, zâmbind.

— Cum! chițâie Alessia.

Maxim îi dă vânzătoarei cardul de credit, o ia pe Alessia în brațe și o sărută lung și apăsător. Când îi dă drumul, ea abia dacă mai respiră și se uită jos, în podea, îngrozită. Nu se poate uita la Sarah. În orașul ei, ținutul de mâini în public e considerat o îndrăzneală prea mare. Despre sărutat, nici pomeneală. Nu. Niciodată. Nu în public.

— Hei, șoptește Maxim, ridicându-i bărbia spre el.

— Ai cheltuit prea mult, șoptește ea.

— Pentru tine, niciodată. Te rog nu te supăra pe mine.

OCHII EI ZĂBOVESC pe fața mea, dar habar n-am ce-o fi în mintea ei.

— Mulțumesc, zice ea în cele din urmă.

— Cu cea mai mare plăcere, răspund ușurat. Acum mergem să luăm niște încălțări decente.

Chipul Alessiei se luminează ca o zi de vară.

Ah. Pantofii... calea către inima tuturor femeilor.

ÎN MAGAZINUL DE încălțăminte de alături, Alessia alege o pereche de ghete până la gleznă, negre.

— Ai nevoie de mai multe perechi, îi spun.

— Nu, n-am nevoie decât de astea.

— Uite, ăștia sunt drăguți.

Iau de pe raft o pereche de balerini. Mi-ar plăcea ceva cu tocuri înalte, niște pantofi din categoria „regulează-mă!“, dar, din păcate, aici toate încălțările răspund unor necesități de ordin practic.

Alessia ezită.

— Mie îmi plac, zic eu, sperând că părerea mea îi va influența decizia.

— Bine, dacă îți plac. Oricum, sunt drăguți.

Zâmbesc:

— Și îmi plac și astea.

Ridic o pereche de cizme din piele maro, cu toc.

— Maxim, protestează Alessia.

— Te rog.

Ea zâmbește cu reticență.

— OK.

— Putem lăsa aici ghetetele vechi, pentru reciclare, îi spune Maxim în timp ce așteaptă la casă.

Alessia se uită în jos, la ghetetele noi pe care le poartă, apoi la vechiturile ei. Sunt tot ce i-a mai rămas din lucrurile ei de acasă.

— Aș vrea să le păstrez, zice.

— De ce?

— Sunt din Albania.

— Ah, răspunde el, părând surprins. În regulă, atunci poate vrei să le dăm la recondiționat.

— Recondiționat? Ce înseamnă?

— La reparat. Se înlocuiește talpa. Înțelegi?

— Da, da, răspunde ea încântată. Recondiționare.

Îl urmărește pe Maxim, care scoate din nou cardul de credit.

Cum îl va putea răsplăti?

Într-o bună zi o să câștige suficienți bani și o să se achite de toate datoriile. Până atunci, trebuie să se gândească la ce ar putea face pentru el.

— Nu uita că vreau să gătesc, spune.

Asta e o modalitate.

— Astăzi? întrebă Maxim, aplecându-se să îi ia sacoșele.

— Da. Vreau să gătesc pentru tine. În semn de mulțumire. Diseară.

— În regulă. Hai să ducem bagajele la mașină și putem cumpăra mâncare după ce luăm prânzul undeva.

Lasă bagajele în portbagajul micuț al mașinii și, în timp ce se îndreaptă spre restaurant ținându-se de mână, Alessia încearcă să nu se gândească prea mult la generozitatea lui Maxim. În cultura ei e o impolitețe să refuzi un dar. Pe de altă parte, știe foarte bine cum i-ar spune taică-su dacă ar ști ce face. Ori ar omorî-o, ori ar face infarct. Probabil ambele. L-a dezonorat deja și, până nu demult, avea și vânătăile care dovedeau asta. Și iar își dorește să fi fost mai deschis și mai puțin violent.

Baba.

Și devine tot mai posomorâtă.

LUĂM PRÂNZUL LA Rick Stein Café. Alessia e tăcută, iar când comandăm pare puțin cam prea tăcută. Mă întreb dacă e din cauza banilor pe care i-am cheltuit pe hainele ei. După ce chelnerița ne-a luat comanda, mă întind peste masă, o prind de mână și o strâng, încurajând-o:

— Alessia, nu-ți face griji din cauza banilor. Pentru haine. Te rog. Ea îmi zâmbește forțat și ia o gură de apă minerală.

— Ce s-a întâmplat?

Ea clatină din cap.

— Hai, spune-mi, insist eu.

Ea clatină din nou din cap și se întoarce să se uite pe fereastră.

Ceva e în neregulă.

Rahat. Am supărat-o cu ceva?

— Alessia.

Ea se întoarce cu fața spre mine, cu o privire agitată.

Futu-i!

— Ce s-a întâmplat?

Ea mă privește cu ochii întunecați înnourăți de durere. Parcă îmi înfige cineva un cuțit în pântec.

— Spune-mi.

— Nu pot să mă prefac că sunt în vacanță, începe ea cu voce scăzută. Tu îmi cumperi toate lucrurile astea, și eu nu pot să-ți dau niciodată banii înapoi. Și nu știu ce se va întâmpla cu mine când ne vom întoarce la Londra. Și mă gândesc la tata și la ce mi-ar face — aici se oprește și își trage răsuflarea — mie, și și ție, dacă ar ști ce am făcut. Știu foarte bine cum m-ar numi. Și am obosit. Am obosit să îmi fie frică tot timpul.

Vocea ei e o șoaptă răgușită, ochii i se umplu de lacrimi. Mă privește drept în ochi:

— La asta mă gândesc.

Îi susțin privirea. Paralizat, dar golit pe dinăuntru și îndurerat. Pentru ea.

— O grămadă de lucruri la care să te gândești, într-adevăr, murmur eu.

Se întoarce chelnerița cu mâncarea noastră: îmi pune dinainte sandviciul californian și așază supă-cremă de dovleac în fața Alessiei.

— Totul e în regulă? ne întrebă.

— Da, e bine. Mulțumesc, îi răspund, făcându-i semn să plece.
Alessia ia lingura și amestecă în supă, iar eu mă simt neajutorat și îmi storc mintea să spun ceva. Cu o voce abia auzită spune:

— Maxim, eu nu sunt problema ta.

— Nu am spus niciodată că ai fi.

— Nu asta am vrut să spun.

— Știu ce ai vrut să spui, Alessia. Dar indiferent ce se întâmplă între noi, vreau să mă asigur că ești bine.

Îmi zâmbește trist:

— Sunt recunoscătoare. Mulțumesc.

Răspunsul ei mă înfurie. Nu vreau recunoștința ei. Cred că are cine știe ce idee de modă veche cum că ar fi amanta mea. Și habar n-am ce ne-ar putea face tatăl ei. Suntem în 2019. Nu în 1819.

Oare ce mama dracului vrea?

Rahat. Dar eu ce vreau?

O urmăresc ducând lingura cu supă la gură, cu fața ei palidă și tristă.

Măcar mănâncă.

Ce vreau eu? De la ea?

Am avut trupul ei atât de frumos.

Și nu e destul.

Deodată, mă lovește. Între ochi, ca un ciocan.

Îi vreau inima.

Futu-i.

Capitolul șaptesprezece

Dragoste. Năucitoare. Irațională. Frustrantă... Îmbătătoare. Așa se simte. Sunt nebunește, prostește, ridicol de îndrăgostit de femeia care șade în fața mea.

Menajera mea. Alessia Demachi.

Asta am simțit din clipa în care am văzut-o în holul meu, cu o mătură în mână. Îmi amintesc cât de deconcertat am fost... Cât de nervos. Cum mi se părea că zidurile se strâng în jurul meu și trebuia să evadez, dar asta numai pentru că nu înțelegeam profunzimea sentimentelor mele. De asta fugeam de fapt. Am crezut că sunt sălbatic atras fizic de ea. Dar nu. Nu tânjesc numai după corpul ei. Niciodată nu a fost doar atât. Sunt atras de ea într-un fel în care nu m-a mai atras niciodată vreoaie. O iubesc. De aceea m-am dus după ea când a fugit la Brentford. De aceea am adus-o aici. Vreau să o protejez. Vreau să fie fericită. Vreau să fie cu mine.

Futu-i.

E o revelație.

Și ea nu are nicio idee cine sunt sau ce fac. Iar eu știu foarte puține despre ea. La drept vorbind, habar n-am ce simte pentru mine. Și totuși, e aici, cu mine, iar asta sigur înseamnă ceva. Cred că mă place. Pe de altă parte, are de ales? Sunt singura ei opțiune. Era speriată, nu avea unde altundeva să fugă. Iar pe drum, undeva, la un moment dat, am înțeles și am încercat să mă țin departe de ea, dar nu am putut, pentru că și-a croit drum în inima mea.

M-am îndrăgostit de femeia mea de serviciu.

Ce să zic, chiar că e o incurcătură de toată frumusețea.

Iar acum s-a deschis în sfârșit în fața mea; dar și după tot ce am făcut, tot speriată este. Nu am făcut destul. Pofta mea de mâncare se evaporă.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să fiu un *chef-strică*, spune ea, întreprupându-mi șirul gândurilor.

— *Chef-strică?*

Ea se încruntă:

— Engleza mea?

— Cred că ai vrut să zici strică-cheful.

Zâmbetul ei e șovăielnic.

— Nu ești, o liniștesc. Îi dăm noi cumva de capăt, Alessia. Ai să vezi.

Ea încuviințează, dar nu pare prea convinsă.

— Nu ți-e foame?

Arunc un ochi spre sandviciul cu pui din farfurie și încep să îmi chiorăie mațele. Ea chicotește, și e cel mai minunat sunet din lume.

— Mai bine.

Mă delectez cu amuzamentul ei, ușurat că și-a recăpătat simțul umorului, și îmi îndrept atenția spre mâncare.

ALESSIA SE RELAXEAZĂ. Nu-și amintește să-i mai fi vorbit despre sentimentele ei până acum, dar el nu pare supărat pe ea. Când se uită la ea, ochii lui sunt calzi, expresia lui e încurajatoare.

Îi dăm noi cumva de capăt, Alessia. Ai să vezi.

Se uită în jos, la supa de dovleac, și îi revine și ei pofta de mâncare. Se minunează de înlănțuirea de evenimente care a adus-o aici. Când mama a urcat-o în microbuz pe o șosea dosnică și înghețată din Kukës, știa că viața ei se va schimba radical. Avea atâtea speranțe pentru o viață nouă în Anglia! Nu se aștepta ca această călătorie să fie atât de grea sau atât de periculoasă. Și ironia face că ea tocmai asta încerca să facă, să fugă de pericol.

Și totuși, toate astea au adus-o la el.

Domnul Maxim.

El, bărbatul cu față frumoasă, care râde din te miri ce și are un zâmbet răpitor. Îl urmărește cum mănâncă. Are maniere impecabile

la masă. E precis, ordonat și mestecă doar cu gura închisă. Bunica ei englezoaică, o mare obsedată de maniere, sigur ar fi fost de acord cu el.

Când o privește, ochii lui sunt de un verde-luminos. Cea mai extraordinară culoare. Culoarea Drinului. Culoarea de acasă.

S-ar putea uita la el toată ziua.

El îi zâmbește încurajator.

— Toate bune? o întreabă.

Alessia încuviințează. Îi place căldura zâmbetului lui când o privește, îi place văpaia din ochii lui când... când o dorește. Roșește și se uită-n farfuria cu supă. Nu se aștepta să se îndrăgostească.

Dragostea e pentru proști, îi spunea maică-sa.

Poate e proastă, dar îl iubește. Și i-a spus-o. Dar, desigur, el nu-i înțelege limba maternă.

— Hei, zice el.

Ea ridică privirea. Maxim a terminat de mâncat.

— Cum e supa?

— Bună.

— Atunci, ia și mănâncă mai iute. Vreau să te duc acasă.

— Bine, zice ea, căci îi place ideea de „acasă“.

I-ar plăcea să-și clădească o casă cu el. Permanent. Dar știe că nu-i cu putință așa ceva.

Însă nimeni nu o poate împiedica să viseze.

Drumul înapoi spre Trevethick e mai tăcut decât călătoria de mai devreme. Maxim e preocupat și ascultă muzica stranie care curge din boxe. Se opresc la un supermarket Tesco, la ieșirea din Padstow, de unde iau toate ingredientele de care are nevoie Alessia ca să facă *tavë kosi*, mâncarea preferată a tatei. Speră că o să-i placă lui Maxim. Se uită pe fereastră, la peisajul rural. Încă învăluit în iarnă, îi amintește de țara ei. Numai că aici copacii sunt scunzi și sunt încovoiați de vântul aspru de Cornwall.

Se întreabă ce fac Magda și Michal în Brentford. E duminică, așa că probabil că Michal își face temele sau se joacă pe internet, iar Magda gătește sau vorbește cu logodnicul ei, Logan, pe Skype. Sau poate face bagajele pentru Canada. Alessia speră că sunt în siguranță. Se uită pe furiș la Maxim, care pare pierdut în gândurile lui. Dacă el a ținut legătura cu prietenul lui, ar trebui să știe ce fac Magda și Michal. Poate mai târziu o va lăsa să folosească telefonul lui ca să poată afla vești de acasă.

Nu, Brentford nu e casa ei.

Nu știe unde va fi viitoarea ei casă.

Hotărâtă să își păstreze buna dispoziție, alungă gândul ăsta și încearcă să se concentreze asupra sunetelor extraordinare care răsună în boxe. Culorile sunt contradictorii: nuanțe de roșu, de purpuriu, de turcoaz... nu a mai auzit niciodată ceva asemănător.

— Ce-i muzica asta? întreabă.

— E coloana sonoră din *Arrival*.

— *Arrival*?

— Filmul.

— Aha.

— L-ai văzut?

— Nu.

— E grozav. Chiar te amețește. Despre timp și limbaj și dificultățile de comunicare. Îl putem vedea acasă. Muzica îți place?

— Da. E ciudată. Expresivă. Și colorată.

Maxim zâmbește scurt. Prea scurt. Cine știe la ce s-o fi gândind. Alessia se întreabă dacă meditează la discuția lor de mai devreme. Trebuie să știe:

— Ești supărat pe mine?

— Nu. Sigur că nu! De ce să fiu supărat pe tine?

Ea ridică din umeri:

— Nu știu. Ești tăcut.

— Mi-ai dat multe la care să mă gândesc.

— Îmi cer scuze.

— Nu trebuie să te scuzi. N-ai făcut nimic rău. Dacă nu... , începe, dar se oprește brusc.

— N-ai făcut nimic rău, zice ea.

— Mă bucur că așa crezi.

Apoi îi aruncă un zâmbet rapid, sincer, care îi risipește îndoielile.

— Există vreo mâncare pe care nu o mănânci? Întreabă ea, dorindu-și să se fi interesat înainte să cumpere ingredientele.

— Nu. Mănânc cam orice. Am fost la internat, răspunde el, ca și cum asta ar explica toată relația lui cu mâncarea.

Dar cunoștințele Alessiei despre internatele școlare se limitează la cărțile lui Enid Blyton din seria *Malory Towers*, una dintre preferatele bunicii ei.

— Ți-a plăcut acolo? îl întreabă ea.

— Primul, nu. Am fost exmatriculat. La al doilea, da. E o școală bună. Mi-am făcut prieteni buni acolo. I-ai cunoscut.

— A, da.

Alessia roșește amintindu-și de cei doi bărbați în chiloți.

Și se antrenează într-o conversație mai ușoară, iar când ajung acasă e deja mai veselă.

DUCEM BAGAJELE ÎN CASĂ. În timp ce Alessia despachetează mâncarea, eu duc sus hainele. Le pun mai întâi în dormitorul de oaspeți, apoi mă răzgândesc și duc sacoșele în garderoba mea. O vreau aici, cu mine.

E o impertinență.

Futu-i.

Îmi complic existența. Habar n-am cum să mă port cu ea.

Mă așez pe pat și îmi prind capul în mâini. Aveam un plan înainte de a ajunge aici?

Nu.

Am gândit cu scula. Iar acum... ei bine, sper că gândesc cu capul și îmi urmez inima. Pe drum spre casă, m-am gândit la ce aveam de

făcut. Să îi spun că o iubesc? Să nu-i spun? Nu mi-a dat niciun indiciu legat de ceea ce simte ea pentru mine, dar e reticentă față de cele mai multe lucruri.

E aici, cu mine.

Asta înseamnă ceva, nu?

Ar fi putut rămâne cu prietena ei, dar asta ar fi însemnat că gangsterii ăia ar fi găsit-o dacă s-ar fi întors. Îmi îngheață sângele în vine. Mă trec fiorii când mă gândesc ce i-ar fi putut face dacă ar fi găsit-o. Nu, eram singura ei opțiune. Ea nu are nimic. Unde ar fi putut fugi?

Și totuși, a ajuns în Anglia fără nimic și a supraviețuit. E plină de resurse, dar cu ce preț? Gândul ăsta mă apasă greu. Ce a făcut de când a ajuns în țară și până a găsit-o pe Magda?

Durerea din ochii ei la restaurant. A fost... tulburătoare.

Am obosit să îmi fie frică.

Mă întreb de câtă vreme se simte așa. De când a ajuns aici? Nici măcar nu știi de câtă vreme e în Marea Britanie. Sunt multe pe care nu le știi despre ea.

Dar vreau să fie fericită.

Gândește-te. Ce-i de făcut?

Mai întâi, trebuie să-i legalizăm situația aici. N-am nicio idee cum se poate face asta. Avocații mei ar trebui să știe care e răspunsul. Parcă văd mutra lui Rajah când o să-i spun că adăpostesc un imigrant ilegal.

Bunica ei a fost englezoaică. Poate asta ne va fi de ajutor.

Futu-i. Nu știi.

Ce altceva aș mai putea face?

M-aș putea căsători cu ea.

Cum?

Căsătorie?

Râd în hohote, într-atât de absurdă mi se pare ideea.

De ce nu?

Maică-mea ar lua-o razna cu totul. Fie și numai pentru asta, și tot ar merita să o cer de nevastă. Îmi vin în minte cuvintele lui Tom

din seara aceea, de la pub: *Știi, acum că ești conte, trebuie să dai un moștenitor și o rezervă.*

Aș putea s-o fac pe Alessia contesa mea.

Inima începe să-mi bată nebunește. Ar fi o mutare îndrăzneată.

Și poate cam pripită.

Nici măcar nu știu dacă simte ceva pentru mine.

Aș putea s-o întreb.

Dau ochii peste cap. Mă învârt în jurul cozii. Adevărul e că trebuie să aflu mai multe despre ea. Cum aș putea s-o cer de nevastă? Știu unde e Albania pe hartă, dar cam atât. Ei bine, poate ar fi cazul să îndrept lucrurile. Acum.

Scot telefonul din buzunar și deschid Google.

E deja întuneric când telefonul meu începe să dea semne că i se descarcă bateria. Sunt întins pe pat, citind tot ce găsesc pe net despre Albania. E un loc fascinant, deopotrivă modern și străvechi, cu o istorie furtunoasă. Am găsit și orașul natal al Alessiei. E în nord-est, ascuns printre munți, la câteva ore de mers cu mașina de capitală. Din câte am citit, se pare că în zona aceea viața e mai tradițională.

Asta explică multe.

Alessia gătește jos. Orice o face, mirosul e ademenitor. Mă ridic, mă întind și cobor să văd ce face.

E îmbrăcată tot cu tricoul alb și cu blugii ei; e cu spatele la mine, cu fața la aragaz, și amestecă ceva într-o tigaie. Miroase delicios și îmi lasă gura apă.

— Salut, îi zic, și mă așez pe unul din scaunele înalte de lângă bufet.

— Salut, zâmbește ea scurt, și observ că și-a împletit părul.

Pun telefonul la încărcat într-una din prizele de sub bufet și pornesc sistemul audio.

— Vrei să asculți ceva anume?

— Alege tu.

Aleg o listă cu muzică ambientală și apăs PLAY. RY X răsună în boxele de sus, făcându-ne pe amândoi să tresărim. Dau imediat sonorul mai încet.

— Scuze. Ce faci acolo?

— O surpriză, răspunde ea, aruncându-mi o privire cochetă peste umăr.

— Îmi plac surprizele. Miroase foarte bine. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Țasta e mulțumesc-ul meu. *Vrei băutură?*

Râd.

— Da, aș vrea să beau ceva. Te deranjează dacă-ți tot corectez engleza?

— Nu, vreau să învăț.

— Se spune că vrei să bei ceva.

— Am înțeles.

Îmi zâmbește din nou.

— Și da, vreau. Mulțumesc.

Ea lasă tigaia deoparte, scoate din bufet o sticlă desfăcută de vin roșu și îmi toarnă un pahar.

— Am citit despre Albania.

Întoarce spre mine niște ochi mari, iar fața i se luminează ca un răsărit.

— Acasă, șoptește.

— Povestește-mi mai multe despre viața în Kukës.

Poate pentru că era ocupată cu pregătitul cinei, s-a deschis în sfârșit în fața mea și a început să îmi povestească despre casa în care locuia cu tatăl și cu mama ei. Era lângă un lac mare, înconjurat de brazi... Iar în timp ce-mi povestește, eu o privesc și mă minunez de grația și ușurința cu care se mișcă printre bufete și aparate, de parcă ar fi gătit dintotdeauna în bucătăria asta, indiferent dacă răzuia nucșoară sau seta cuptorul. E ca o profesionistă. Iar în timp ce gătește, îmi umple paharul cu vin, spală vasele și îmi vorbește despre viața ei izolată în Kukës.

— Deci nu conduci?

— Nu, răspunde ea, aranjând masa pentru doi.

— Mama ta conduce?

— Da. Dar nu foarte des.

Zâmbește când îmi vede consternarea:

— Trebuie să știi că majoritatea albanezilor nu au condus până la jumătatea anilor 1990. Înainte de căderea comunismului nu aveam mașini particulare.

— Uau. Nu, nu știam.

— Mi-ar plăcea să învăț.

— Să conduci? Te învăț eu.

Ea pare șocată:

— În mașina ta rapidă? Nu, nu prea cred.

Și râde, de parcă i-aș fi propus să zburăm pe Lună și să luăm cina acolo.

— Aș putea să te învăț, serios.

Avem suficient teren aici, nu e nevoie să intrăm pe drumurile publice. Vom fi în siguranță. Îmi răsare în gând imaginea ei conducând una din mașinile de colecție ale lui Kit, poate Morganul. Da. Ar fi o mașină potrivită pentru o contesă.

Contesă?

— Mai durează vreun sfert de oră până e gata, spune ea și duce un deget la buze.

O frământă ceva.

— Ce ai vrea să faci?

Alessia își mușcă buza de jos.

— Ce-i? insist.

— Aș vrea să vorbesc cu Magda.

Evident că vrea să vorbească cu Magda. Magda e probabil *singura* ei prietenă. De ce nu m-oi fi gândit la asta?

— Sigur că da. Uite-aici.

Scot telefonul din priză și caut numărul Magdei. Când începe să sune, îi întind Alessiei aparatul, iar ea îmi dăruiește un zâmbet recunoscător.

— Magda... Da, eu sunt.

Alessia se duce să se așeze pe canapea, iar eu mă străduiesc, fără succes, să nu trag cu urechea. Presupun că Magda râsuflă ușurată când aude că Alessia e întreagă.

— Nu. Bine.

Alessia se uită în sus, spre mine, cu ochi strălucitori:

— Foarte bine, spune ea cu un zâmbet larg, și eu mă trezesc răspunzându-i cu aceeași monedă.

Nu m-ar deranja un „foarte bine“ în fiecare zi.

Râde la o replică a Magdei, iar mie mi se încălzește sufletul. E tare plăcut să o aud râzând; nu i se întâmplă prea des.

Încerc să nu mă uit la ea în timp ce vorbește, dar nu rezist. Fără să-și dea seama, răsucește pe deget o șuviță scăpată din coadă și îi povestește Magdei despre mare și despre căzătura în valuri de ieri.

— Nu. E frumos aici. Îmi amintește de acasă.

Ridică iar capul către mine, iar eu mă trezesc prins în mrejele privirii ei mistuitoare.

Acasă.

Aș putea face din Cornwall casa ei...

Mi se usucă gura.

Măi, băiete! Chiar că ai luat-o razna!

Întorc privirea, încercând să rup vraja ochilor Alessiei. Sunt tulburat de calea pe care au luat-o gândurile mele și sorb o gură de vin. Reacția mea e prea nouă și prea îndrăzneată.

— Ce face Michal? Și Logan? Întrebă ea, dornică să afle vești, și în scurtă vreme e absorbită într-o discuție despre bagaje și Canada — și nunți.

Alessia râde iar și vocea ei se schimbă, devenind mai blândă... mai dulce. Vorbește cu Michal și, după tonul ei, îmi dau seama că ține foarte mult la el. N-ar trebui să fiu gelos — e doar un copil —, dar dacă totuși sunt? Nu sunt prea încântat de acest nou și nedorit sentiment.

— Să fii cuminte, Michal... Mi-e dor de tine. Pa.

Alessia se uită din nou la mine:

— Bine, așa voi face... La revedere, Magda.

Închide, vine la mine și îmi întinde telefonul. Pare fericită. Mă bucur că a dat acest telefon.

— Toate bune? o întreb.

— Da. Mulțumesc.

— Și cu Magda?

— Își face bagajele. E fericită și tristă să părăsească Anglia. Și e ușurată că are un om de pază lângă ea.

— Grozav. Cred că abia așteaptă să înceapă o viață nouă.

— Așa e. Logodnicul ei e un om bun.

— Cu ce se ocupă?

— Ceva cu computerele.

— Ar trebui să îți iau un telefon, să poți vorbi cu ea de câte ori vrei.

Acum pare îngrozită:

— Nu. Nu, e prea mult. Nu se poate.

Ridic o sprânceană, știind prea bine că se poate.

Arcuiește și ea o sprânceană, nemulțumită, iar eu amân discuția pentru altă dată.

— Cina e gata.

ALESSIA PUNE TAVA CU MÂNCAREA PE MASĂ, LÂNGĂ SALATA PE CARE A PREGĂTIT-O. E mulțumită că iaurtul de deasupra s-a transformat într-o crustă aurie, crocantă. Maxim e impresionat.

— Arată bine, zice el, dar Alessia bănuiește că exagerează.

Îi servește o porție mare și se așază.

— E miel cu orez și iaurt și câteva... ingrediente secrete. Noi îi spunem *tavë kosi*.

— Noi nu gătim cu iaurt. Îl folosim ca să-l punem peste müsli.

Alessia râde.

Maxim ia o îmbucătură și închide ochii, savurând mâncarea.

— Mmm.

Deschide ochii și dă entuziasmat din cap, apoi înghite.

— E delicios. N-ai mințit când ai spus că știi să gătești.

Alessia roșește sub privirea lui caldă.

— Poți găti pentru mine de câte ori vrei.

— Mi-ar plăcea, murmură ea.

I-ar plăcea chiar foarte mult.

VORBIM, ȘI BEM, ȘI MÂNCĂM. O bombardez cu vin și întrebări. Multe întrebări. Despre copilăria ei. Școală. Prieteni. Familie. Lecturile despre Albania m-au inspirat. Mă inspiră și că stau în fața Alessiei; e cât se poate de plină de viață. Când vorbește, ochii ei sunt strălucitori și expresivi. E însufletită și dă din mâini ca să-și întărească ideile.

E captivantă.

Din când în când își dă la o parte câte o șuviță rebelă, atingându-și pavilionul urechii cu degetele subțiri.

Aș vrea să-i simt degetele pe mine.

Îmi imaginez cum îi voi despleti coada și îmi voi afunda degetele în părul ei moale, parfumat. E o bucurie să o văd așa, fără griji și vorbăreață. După bujorii roz din obraji ei, bănuiesc că s-ar putea să fie din cauza vinului. Iau o gură din deliciosul Barolo italianesc, care văd că funcționează ca prin minune.

Sătul, împing farfuria și îi umplu din nou paharul.

— Povestește-mi cum arată o zi obișnuită în Albania.

— Pentru mine?

— Da.

— Nu sunt prea multe de spus. Dacă lucrez, tata mă duce la școală. Iar când stau acasă, o ajut pe mama. Spăl. Fac curat. Așa cum fac și pentru tine.

Ochii ei de culoarea cafelei mă măsoară, pătrunzându-mă până în străfundul sufletului. E sexy ca naiba. Apoi adaugă:

— Cam asta-i tot ce fac.

— Pare destul de anost, zic.

Prea anost pentru isteța Alessia Demachi. Și destul de singuratică, cred.

— Este, râde ea.

— Din câte am citit, nordul Albaniei e destul de conservator.

— Conservator.

Se încruntă și soarbe o gură de vin:

— Adică tradiționalist?

— Da.

— Da, oamenii sunt tradiționaliști acolo de unde vin eu.

Se ridică să strângă farfuriile de pe masă.

— Dar Albania se schimbă, adaugă. În Tirană...

— Tirana?

— Da. E un oraș modern. Acolo nu e chiar atât de conservator sau tradițional.

Pune farfuriile în chiuvetă.

— Ai fost acolo?

— Nu.

— Ți-ar plăcea să mergi?

Se așază din nou pe scaun și clatină din cap, cu un deget la gură.

O clipă, privirea ei pare plină de dorință.

— Da. Într-o bună zi.

— Ai mai călătorit?

— Nu. Doar în cărți.

Zâmbetul ei luminează încăperea.

— Am călătorit prin toată lumea în cărți. Și am fost în America uitându-mă la TV.

— Televiziune americană?

— Da. Netflix. HBO.

— În Albania?

Ea râde de uimirea mea:

— Da. Avem televiziune.

— Așadar, acasă la tine cum te amuzai? o întreb.

— Să mă amuz?

— Distracție. Știi tu, distracție.

Ea pare cam confuză:

— Citeam. Mă uitam la televizor. Exersam la pian. Uneori ascultam radioul cu mama. BBC World Services.

— Nu ieșeai?

— Nu.

— Niciodată?

— Uneori. Vara, ne plimbam seara prin oraș. Dar numai cu familia. Alteori cântam la pian.

— Recital? Pentru public?

— Da. La școală și la nunți.

— Părinții tăi trebuie să fie foarte mândri de tine.

Fața i se întunecă.

— Da. Erau. Sunt, se corectează imediat.

Vocea ei se stinge, devenind o șoptă tristă:

— Tatei îi place atenția.

Comportamentul i se schimbă în mod subtil și se închide în ea însăși.

Rahat.

— Cred că îți este dor de ei.

— De mama. Mi-e dor de mama, răspunde ea încet și mai ia o gură de vin.

Nu și de tatăl ei? Nu o forțez să spună mai multe. Dispoziția i s-a schimbat. Ar trebui să schimb subiectul, dar dacă îi este atât de dor de mama ei, poate vrea să se întoarcă. Îmi amintesc ce mi-a spus:

Am crezut că venim aici la muncă. Pentru o viață mai bună. Viața în Kukës e grea pentru unele femei. Am fost trădate...

Poate asta vrea. Să se întoarcă acasă. Și, cu toate că îmi era groază de răspunsul ei, o întreb:

— Ai vrea să te întorci?

— Să mă întorc?

— Acasă.

Ochii ei se umplu de spaimă.

— Nu. Nu pot. Nu pot.

Vocea ei e o șoaptă precipitată, răgușită, și mie mi se ridică părul pe ceafă.

— De ce?

Rămâne tăcută, dar eu vreau să știu. Insist:

— Din cauză că nu ai pașaport?

— Nu.

— Atunci de ce? Ce poate fi atât de rău?

Ea închide strâns ochii și lasă capul în jos, ca și cum i-ar fi rușine.

— Nu, șoptește. Pentru că... pentru că sunt fângăduită.

Capitolul optsprezece

Mi se strânge pieptul de parcă aş fi primit un pumn în plex.

Făgăduită?

Ce porcărie medievală mai e şi asta?

Ridică privirea către mine. În ochii ei mari se oglindeşte o nesfârşită durere. Adrenalina îmi năvăleşte prin vene; sunt gata de luptă.

— Făgăduită? şoptesc, ştiind foarte bine ce înseamnă asta.

Fir-ar a dracului de treabă, e promisă altuia.

Ea lasă din nou capul în jos:

— Da.

Vocea ei abia dacă se aude.

Am un rival. *Rahat.*

— Şi când aveai de gând să îmi spui chestia asta?

Închide ochii strâns, ca şi cum ar durea-o ceva.

— Alessia, uită-te la mine.

Duce mâna la gură. Să-şi înăbuşe un suspin? Nu ştiu. Înghite în sec, apoi ridică privirea spre mine. Are o faţă pustiiţă şi disperarea ei e palpabilă. Mânia mea se evaporă într-o secundă, lăsând în urma ei un adevărat vârtej.

— Îţi spun acum, răspunde ea.

Nu e disponibilă.

Durerea e instantanee. Viscerală. Şocantă. Sunt în cădere liberă.

Ce mama dracului?

Lumea mea s-a năruit. Ideile. Planurile mele vagi. Să fiu cu ea...
să mă însor cu ea...

Nu pot.

— Îl iubeşti?

Ea se trage în spate și se holbează șocată la mine:

— Nu!

E o negație vehementă, spusă pe nerăsuflăte, cu pasiune.

— Nu vreau să mă mărit cu el! De-asta am plecat din Albania.

— Ca să scapi de el?

— Da. Trebuia să mă căsătoresc în ianuarie. După ziua mea.

A fost ziua ei?

Mă uit perplex la ea. Dintr-odată, am senzația că zidurile se strâng în jurul meu. Am nevoie de spațiu. Ca atunci când am văzut-o prima dată. Mă sufoc într-un vârtej de îndoială și confuzie. Trebuie să mă gândesc. Mă ridic într-o mișcare smucită, ridic mâna să-mi dau părul de pe frunte și să-mi adun gândurile. Ea sare în lături. Se ghemuiește și își acoperă capul cu mâinile, ca și cum ar aștepta...

Cum??

— Futu-i! Alessia, chiar ai crezut că am de gând să te lovesc? exclam eu și fac un pas în spate, îngrozit de reacția ei.

O altă piesă din puzzle-ul Alessia Demachi își ocupă locul. Nu-i de mirare că stătea tot timpul departe de mine. Sunt gata să-l omor pe nenorocitul ăla:

— Te-a lovit? Spune-mi, te-a lovit?

Ea se uită în jos, în poală. Rușinată, îmi imaginez.

Sau poate resimte cine știe ce loialitate nesăbuită față de ticălosul ăsta din Fundul Pământului, care are o pretenție nelegitimă asupra fetei mele.

Mama naibii de viață.

Încleștez pumnii, mistuit de o mânie criminală. A rămas nemișcată. Cu capul plecat. Închisă în sine.

Calmează-te, amice. Potolește-te.

Inspir adânc, cu mâinile în șolduri.

— Îmi pare rău.

Ridică fruntea. Privirea ei e directă și sinceră:

— N-ai greșit cu nimic.

Chiar și acum încearcă să toarne apă peste cărbunii mei încinși.

Cei câțiva pași dintre noi sunt o distanță prea mare. Mă urmărește prudentă cum mă apropii și, cu mare grijă, mă las pe vine lângă ea:

— Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii. Sunt pur și simplu șocat că acolo, undeva, în lumea asta mare, ai un pretendent, iar eu am un rival la afecțiunea ta.

Ea clipește de câteva ori, fața i se îmblânzește și un abur rozaliu i se răspândește în obraji.

— Nu ai niciun rival, șoptește.

Îmi recapăt suflul și simt o căldură plăcută în piept, care alungă ultimul val de adrenalină. Sunt cele mai dulci cuvinte pe care mi le-a spus vreodată.

Există speranță.

— Nu tu l-ai ales pe bărbatul ăsta?

— Nu. A fost alegerea tatălui meu.

Mă întind, îi iau mâna și o sărut ușor pe încheietură.

— Nu mă pot întoarce, șoptește ea. L-am dezonorat pe tata. Iar dacă mă întorc, voi fi obligată să mă căsătoresc.

— Bărbatul ăsta căruia îi ești fâgăduită... Îl cunoști?

— Da.

— Îl iubești?

— Nu.

Răspunsul ei vehement, monosilabic, îmi spune tot ce am nevoie să știu. Poate e bătrân. Sau neatrăgător. Sau amândouă.

Sau poate o bate.

Futu-i.

Mă ridic, o trag în brațele mele, iar ea se lasă, punându-și palmele pe pieptul meu. O lipesc de mine și o strâng. Și nu știu dacă o încurajez pe ea sau pe mine. Gândul că ar putea fi cu altcineva, cu cineva care se poartă urât cu ea, mă îngrozește. Îmi îngrop fața în părul ei parfumat, recunoscător că e aici. Cu mine.

— Îmi pare rău că a trebuit să înduri atâtea rahaturi, murmur eu.

Înalță ochii spre mine și îmi pune un deget pe buze:

— E un cuvânt urât.

— Așa e. Un cuvânt urât pentru o situație urâtă.

Mă aplec și îmi lipsesc buzele de gura ei și e ca o scânteie, căci tot trupul meu se trezește la viață. Închide ochii, lasă capul pe spate și îmi oferă gura. Nu pot rezista. În fundal, RY X cântă cu vocea lui răgușită, melancolică, despre cum e să te îndrăgostești. E emoționant. Și înviorător. Și relaxant.

— Dansează cu mine.

Și vocea mea e răgușită. Alessia icnește când o strâng mai tare în brațe și încep să mă leagăn, antrenând-o și pe ea. Își lipește palmele de pieptul meu și le strecoară pe sub cămașă, pipăindu-mă. Atin-gându-mă. Încurajându-mă. Își strânge degetele în jurul brațelor mele și începe să se miște în ritmul meu.

Încet.

Alunecăm dintr-o parte într-alta în ritmul lent și seducător al acestui cântec delicat. Mâna ei urcă pe brațul meu, apoi pe umeri, și ajunge în părul meu. Mă împunge cu nasul în piept.

— Nu am dansat niciodată așa, șoptește.

Mâna îmi coboară pe trupul ei până spre talie, ținând-o lipită de mine.

— Nu am dansat niciodată cu tine, șoptesc.

Cu mâna cealaltă, o prind ușor de coadă, și-i ridic buzele până la gura mea. O sărut. Încet. Îndelung. Gustând-o. Redescoperindu-i gura dulce cu limba în timp ce ne legănăm împreună în același ritm. Scot elasticul care îi ține părul și îl eliberez. Gem când scutură capul și pletele i se revarsă libere și sălbatic, până spre talie. Îi caut fața și o sărut iar. Vreau mai mult. Mult mai mult. Simt nevoia să o revendic. E cu mine. Nu cu un nemernic oarecare, violent, dintr-un oraș uitat de lume, unde a înțărcat mutu' iapa.

— Hai în pat, șoptesc cu voce scăzută.

— Trebuie să spăl vasele.

Cum?

— Lasă-le naibii de vase, iubito.

Se încruntă:

— Dar...

— Nu, nu trebuie. Lasă-le.

Pe neașteptate îmi vine o idee năstrușnică: *dacă mă însor cu ea, nu va mai trebui să spele vase niciodată.*

— Fă dragoste cu mine, Alessia.

Ea trage aer în piept și un zâmbet timid, îmbietor, îi arcuiește buzele.

Plutim împreună. Îi cuprind capul în palme și mă mișc, lent, desfătându-mă încet cu fiecare centimetru din ea. E delicată și puternică și frumoasă sub mine. O sărut, punând-mi sufletul și gura pe buzele ei. Nu m-am mai simțit niciodată așa. Cu fiecare penetrare, sunt tot mai aproape de ea. Picioarele ei mă țin într-un loc, iar mâinile ei mi se plimbă pe spate. Unghiile ei îi strigă pasiunea pe pielea mea. Mă ridic și îi cercetez chipul buimăcit. Are ochii larg deschiși, iar pupilele sunt de culoarea celui mai întunecat și mai carnal espresso. Vreau să o văd. Toată. Mă opresc și îmi lipesc fruntea de fruntea ei.

— Trebuie să te văd.

Mă retrag și mă rostogolesc cu ea în brațe, ca să ajungă deasupra mea. E nesigură și i s-a tăiat respirația. O susțin de sub fund cu o mână și o trag în sus până ajunge cu picioarele de o parte și de cealaltă a șoldurilor mele. Mă ridic și eu în capul oaselor ca să poată sta călare, cu brațele agățate de umerii mei. Îi prind fața în palme și o sărut. Mișc mâna încet în jos, o mângâi pe sâni, zăbovesc la sfârșul pe care-l frec între două degete, și-mi trec buzele dinspre gura ei, peste maxilar, până pe gât. Își lasă capul pe spate și scoate un geamăt răgușit, de plăcere pură. Ca răspuns, penisul meu zvâcnește.

Da.

— Hai să încercăm așa, șoptesc eu cu gura lipită de pielea parfumată a umărului ei.

O cuprind cu brațul după talie și o ridic, privind-o fix, în timp ce o las încet în jos și o pătrund.

Futu-i.

E strâmtă. Și umedă. Și perfectă.

Deschide gura când icnește, cu ochii larg deschiși arzând de dorință.

— Ah, șoptește ea, iar buzele mele îi iau în stăpânire gura, degetele mele i se înfig în păr și o sărut iar.

Gâfâie și se agață de umerii mei când mă trag îndărăt.

— E bine? o întreb.

Ea scutură înnebunită din cap.

— Da, șoptește, și am nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama că s-a întors la stilul albanez de a spune da.

O iau de mâini și mă las pe spate până ce sunt întins pe pat, privind-o pe femeia care mă călărește. Femeia pe care o iubesc.

Părul i se revarsă pe umeri și pe sâni, într-o cascadă rebelă, senzuală. Se apleacă înainte și își lipește palmele de pieptul meu.

Da. Atinge-mă.

Își plimbă degetele și palmele pe pielea mea. Simțindu-mă. Prin părul de pe piept, peste sfârcuri, care se întăresc de plăcere.

— Ah! șoptesc eu.

Ea își mușcă buza de jos, ascunzându-și un zâmbet parșiv, victorios.

— Așa e, frumusețe, îmi place să mă atingi.

Te iubesc.

Se apleacă și mă sărută.

— Iar mie îmi place să te ating, spune încet.

Timid. Și mădularul meu se învârtoșează și vrea mai mult.

— Ia-mă, murmur eu.

Ea se oprește, neînțelegând. Ridic puțin șoldurile, ca să-i dau un indiciu. Alessia țipă; e un țipăt puternic, gutural, de plăcere care mă

aduce aproape de culme. Își pune palmele pe pieptul meu încercând să-și țină echilibrul. O prind de șolduri.

— Mișcă-te. Așa, şuier printre dinți.

Îi susțin mișcarea de du-te-vino. Ea găfâie, dar, prinzându-mă cu amândouă mâinile de brațe, se ridică și se lasă singură în jos.

— Asta e.

Închid ochii și mă bucur de senzația desfătătoare a trupului ei.

— Ah! țipă ea.

Rahat.

De-ar dura cât mai mult.

Se mișcă. Încet și ezitant la început. Dar, pe măsură ce capătă încredere, își găsește ritmul. Deschid ochii, iar ea se ridică o dată, și încă o dată, iar de data asta îmi încordez șoldurile, venind în întâmpinarea ei. Țipătul ei e visceral și îmi trezește toate simțurile.

Futu-i. O prind de șolduri și o mișc mai repede, tot mai repede. Gâfâie. Scurt, pătrunzător. Se agață de brațele mele. Capul i se mișcă dintr-o parte în alta la fiecare penetrare a mea.

Cu capul lăsat pe spate, invocă zeii, dar este ea însăși o zeiță. Mă ține tot mai strâns de brațe, țipă puternic și rămâne nemișcată deasupra mea când are orgasm.

E semnalul meu de eliberare. Țip și eu, o țin lipită de mine și ejaculez, ejaculez, ejaculez.

ALESSIA ZACE PE pat în starea de relaxare de după sex. Maxim e întins cu capul pe stomacul ei, cu brațele în jurul ei, în timp ce ea se joacă în părul lui. Îi place să-i simtă părul printre degete. Mama nu i-a dat niciodată de înțeles că actul sexual poate oferi atâta plăcere. Poate relația ei cu *Baba* nu e așa. Alessia se încruntă. Nu vrea să și-i închipuie pe părinții ei făcând sex, dar gândurile îi rătăcesc și își amintește de bunica ei, Virginia. Da, ea s-a măritat din dragoste. Au fost fericiți. Chiar bătrâni fiind, bunicii ei schimbau priviri care o făceau pe Alessia să roșească. Da, și-a dorit mereu să aibă o căsnicie

ca a bunicii. Nu ca a părinților ei. Nu au fost niciodată afectuoși în public unul față de celălalt.

Maxim nu a ezitat niciodată să o țină de mână sau să o sărute în public. Și vorbește cu ea. Când a mai stat vreodată de vorbă cu un bărbat o seară întreagă? Acolo de unde vine ea, dacă un bărbat vorbește mai mult cu o femeie e considerat un semn de slăbiciune.

Se uită la micul dragon de pe noptieră, un far în beznă. I l-a cumpărat pentru că știe că îi e frică de întuneric. Și a adus-o aici ca s-o protejeze. I-a gătit. I-a cumpărat haine. A făcut dragoste cu ea...

În colțurile ochilor i se adună lacrimi; își simte inima înecată de nesiguranță și dor, arzându-i gâtul cu emoții nerostite. Îl iubește. Degetele ei îi răsfiră părul și e copleșită de sentimentele pe care le încearcă pentru el. Nu s-a supărat pe ea când i-a spus că e fângăduită. În schimb, a fost îngrijorat că inima ei ar putea aparține altuia.

Nu. Inima mea îți aparține, Maxim.

Și a fost șocat când ea a crezut că ar putea s-o lovească. Mâinile ei au zburat automat și instinctiv la obraz; tatăl ei e mai puțin vorbăreț, mai curând om de acțiune...

Își trece degetele peste umărul lui Maxim și urmărește cu ele linia tatuajului. Vrea să îl cunoască mai bine. Poate ar trebui să îi pună mai multe întrebări. E evaziv în privința ocupației. Poate are mai multe? Ea clatină din cap. Nu se cuvine să îl ia la întrebări. Ce ar spune mama ei? Deocamdată, intenționează să se bucure de această mică bulă pe care o împart amândoi în Cornwall.

Maxim își înfundă nasul în burta ei și o sărută, scoțând-o din gândurile ei neliniștitoare despre acasă. Ridică privirea spre ea, cu ochii ca smaraldul strălucind în lumina blândă a micului dragon.

— Stai cu mine, șoptește el.

Ea îi netezește părul de pe frunte și se încruntă:

— Stau cu tine.

— Bine, zice el, și o sărută iar pe burtă.

Dar de data asta gura i se mișcă mai jos, și mai jos, tot mai jos.

DESCHID OCHII ÎN lumina zorilor care se strecoară printre lamelele storurilor. Sunt încolăcit în jurul Alessiei. Capul pe pieptul ei, brațul în jurul taliei. Căldura și mirosul dulce al pielii ei îmi invadează simțurile, iar trupul meu se deșteaptă să o salute. Încetîșor, îmi bag nasul în ceafa ei și îi depun câteva sărutări umede gât.

Ea se înfioară și deschide pleoapele.

— Bună dimineața, prințesă, șoptesc.

Zâmbește, cu o expresie somnoroasă și satisfăcută.

— Bună dimineața... Maxim.

Are un ton tandru și mi se pare că ghicesc dragostea în felul în care îmi rostește numele. Sau poate îmi imaginez eu, pentru că mi-o doresc atât de mult.

Gata, am spus-o. Vreau dragostea ei.

Toată.

Sunt gata să o recunosc în fața mea.

Dar o pot recunoaște și în fața ei?

Înaintea noastră se întinde o nouă zi, deschisă și liberă, iar eu sunt aici, cu ea.

— Hai să rămânem în pat azi.

Vocea mea e răgușită de somn.

Își trece degetele peste bărbia mea:

— Ești obosit?

Rânjesc.

— Nu...

— Ah..., zice ea, întorcându-mi un zâmbet pe măsură.

LIMBA LUI. Gura lui. Ce știe să-i facă. Alessia e pierdută într-un vârtej de senzații. Își încheștează mâinile de încheieturile lui când ajunge pe marginea prăpastiei. E aproape. Foarte aproape. El o stârnește iar și iar cu limba și înfige treptat un deget în ea, iar ea se prăbușește, orgasmul puternic sfârtecând-o. Țipă.

Maxim o sărută pe burtă, pe sâni, o saltă puțin mai sus și rămâne nemișcat peste ea.

— A fost un sunet fantastic, șoptește el, își trage un prezervativ și se afundă încet în ea.

CÂND MĂ ÎNTORC din baie, partea ei de pat e goală.

Ah.

Mare îmi e dezamăgirea. Sunt gata pentru mai mult. Cred că nu mă voi sătura niciodată de Alessia.

Judecând după lumina cenușie care se strecoară printre obloane, trebuie să fie jumătatea dimineții. Și plouă. Ridic obloanele și, când o aud, sar repede în pat. Ea intră în dormitor în zăngănit de veselă. Poartă bluza mea de pijama și duce o tavă cu micul dejun.

— Bună dimineața din nou, zice ea cu un zâmbet radios și părul unduind pe spate.

— Hei, bun venit, cafeluță!

Aroma e înnebunitoare. Îmi place cafeaua adevărată, bine făcută. Mă ridic în fund, iar ea îmi pune tava în brațe. Ouă. Cafea. Pâine prăjită.

— Un adevărat răsfăț.

— Nu ai spus tu că vrei să stai în pat?

Ea se cațără lângă mine și fură o bucățică de pâine prăjită cu unt.

— Ține.

Înfig furculița în omletă și îi ofer o îmbucătură. Ea deschide gura și o hrănesc.

— Mmm, mormăie ea, și închide ochii încântată.

Scula mea zvâcnește vioaie la vederea imaginii.

Cuminte. Hai să mâncăm mai întâi.

Ouăle sunt minunate. Cred că a pus și niște brânză feta.

— E raiul într-o farfurie, Alessia!

Se îmbujorează și ia o gură de cafea.

— Am vrut să cânt niște muzică.

— La pian?

— Nu, nu, am vrut să zic să ascult niște muzică.

— A, păi ai nevoie de un telefon. Uite.

Mă întind și îmi iau telefonul.

Chiar trebuie să îi iau un telefon.

— Ăsta-i codul.

Tastez codul de securitate și îl deblochez.

— Și folosesc aplicația asta. Sonos. Poți asculta muzică în orice parte a casei dorești.

Ea începe să caute prin aplicație.

— Ai tare multă muzică.

— Îmi place muzica.

Ea îmi aruncă un zâmbet fugar.

— Și mie.

Iau o gură de cafea.

Câh!

— Cât zahăr ai pus în asta?

Mă înec și tușesc.

— Ah, scuză-mă, am uitat că tu nu vrei zahăr.

Se schimonosește la față și eu cred că e din cauză că nu poate concepe cafeaua fără zahăr.

— Așa o beți voi?

— În Albania? Da.

— Mă mir că mai ai dinții întregi.

Ea rânjește, arătându-mi că are dinții albi și perfecți:

— N-am încercat niciodată cafeaua fără zahăr. Îți fac alta.

Sare din pat, toată numai picioare lungi și plete care curg în valuri întunecate.

— E-n regulă. Nu pleca.

— Dar vreau.

Și dispare din nou, luându-mi telefonul cu ea. Peste câteva minute, o aud pe Dua Lipa cântând *One Kiss*, la sistemul audio de la parter.

Alessiei nu îi place numai muzica clasică. Zâmbesc... Mi se pare că artista e albaneză.

ALESSIA DANSEAZĂ PRIN bucătărie și îi pregătește altă cafea lui Maxim. Nu își amintește să mai fi fost vreodată atât de fericită. Seamănă puțin cu zilele când dansa și cânta cu mama ei în bucătăriile lor din Kukës. Dar aici are mai mult loc să danseze și, odată aprinse luminile, își poate vedea imaginea reflectată în peretele de sticlă care dă în balcon. Zâmbește; pare foarte fericită. E un contrast atât de mare între acum și felul în care se simțea când a ajuns în Cornwall!

Afară e o dimineață rece și umedă. Țopăie în pași de dans până la fereastră și se uită afară. Cerul și marea sunt de un cenușiu apăsător, iar vântul răsucesce și îndoiește copacii argintii care străjuiesc cărarea ce duce spre plajă. Dar ei priveliștea tot i se pare magică. Valurile se sparg de țarm, încununate de spumă albă; totuși, nu aude decât vag mugetul îndepărtat al mării și nu simte niciun fir de vânt prin ușile de sticlă. E impresionată. Casa e bine construită și e recunoscătoare că e aici, la adăpost și la căldură alături de Maxim.

Mașina de cafea bolborosește, iar ea traversează încăperea în pas de dans să îi mai facă o cafea.

Maxim e tot în pat, dar și-a terminat micul dejun și a pus tava pe podea.

— Aici erai. Mi-a fost dor de tine, zice el când Alessia se întoarce cu o cafea proaspătă, neîndulcită.

Îi întinde cana, iar el o dă toată peste cap până ce apucă ea să urce în pat.

— Mai bine, zice el.

— Îți place?

— Foarte mult.

Pune deoparte cana de cafea.

— Dar tu îmi plăci mult mai mult.

Agăță cu degetul primul nasture al bluzei de pijama, mult prea mare pentru ea, și trage de el. Nasturele cedează, dezvelind curba lină a pieptului. Fixând-o cu ochi înflăcărați, își plimbă un deget peste pielea ei, peste sfârc. Ea suspină și sfârcul se ridică și se întărește sub atingerea lui.

BUZELE I SE depărtează într-un icnet mut, iar privirea ei e întunecată și ademenitoare. Penisul meu se foiește.

— Iar? șoptesc.

Am să mă satur vreodată de femeia asta?

Zâmbetul viclean al Alessiei e suficient de încurajator. Mă aplec, îmi lipesc buzele de ale ei, îi desfac restul nasturilor și îi trag bluza de pijama de pe umeri.

— Ești atât de frumoasă!

Cuvintele mele sunt o rugăciune.

Cu ochii în ochii mei, ridică o mână ezitantă și urmărește cu degetul linia maxilarului meu, mângâindu-mi barba nerasă. Printre buzele întredeschise se vede cum își trece limba peste dinții de sus.

— Hmm.

Vocea hârâie cumva din gât.

— Îți place sau vrei să mă bărbieresc? șoptesc.

Ea scutură din cap.

— Îmi place așa.

Și degetele ei mă mângâie pe bărbie.

— Da?

Ea încuviințează și, aplecându-se, mă sărută ușor în colțul gurii și-și trece limba peste barba mea, urmând calea de adineauri a degetului. Îi simt atingerea până în vintre.

— Ah, Alessia.

Îi cuprind fața în palme și o trag în pat, sărutând-o. Buzele mele sunt lipite de buzele ei, limbile noastre sunt înnodate, iar ea e la fel de lacomă ca întotdeauna, primind tot ceea ce îi ofer. Mâna mea cutreieră

în jos, pe trupul ei, peste sâni, pe talie, pe șolduri, apoi îi cuprind fesele în palmă și strâng. Urmează buzele, care îi venerează sânii până ce ajunge să se zvârcolească sub mine. Iar când o privesc, încercând să îmi recapăt suflul, văd că gâfâie.

— Vreau să încerc ceva nou, murmur.

Gura ei ia forma literei O.

— E OK? o întreb.

— Da..., răspunde, dar ochii ei mari trădează o anumită nesiguranță.

— Nu fi îngrijorată, cred că o să-ți placă. Dar dacă nu, doar spune-mi și mă opresc.

Mă mângâie pe față:

— OK, șoptește.

O sărut din nou.

— Întoarce-te.

Pare nedumerită.

— Pe burtă.

— Aha.

Chicotește și face ce am rugat-o. Mă sprijin în cot și îi dau părul deoparte de pe spate. Are un spate minunat și un fund chiar și mai încântător. Îmi las mâna să alunec în jos, pe șira spinării ei, desfăștându-mă cu pielea fină. Mă aplec deasupra ei și sărut alunița mică de la baza gâtului.

— Ești minunată, îi șoptesc la ureche, și încep să o sărut pornind de la baza gâtului, de-a lungul umărului, în timp ce mâna mea își continuă alunecarea până ajunge între fesele ei.

Fundul se zvârcolește sub palma mea, iar eu îmi strecur mâna și mai adânc, între coapsele ei, și încep să descriu cercuri în jurul clitorisului cu degetul. Capul ei e lipit de pat, cu obrazul pe cearșaf, așa că o pot observa în voie. Are ochii închiși, inspiră cu gura deschisă, absorbind plăcerea oferită de degetele mele.

— Așa, șoptesc eu și strecur un deget în ea.

Scâncește. E umedă și caldă și minunată. Își împinge fundul în palma mea și eu îmi rotesc degetul în ea. Icneste, iar asta e chemarea la luptă pentru mădularul meu. Păstrez ritmul. Jur-împrejur, de jur împrejur. Strânge cearșafurile în pumni și închide ochii strâns în timp ce geme. E aproape. Foarte aproape. Îmi retrag degetul și mă întind după prezervativ.

Ea ridică privirea, clipind. Dornică. Pregătită.

— Nu te mișca, șoptesc, și mă strecor între picioarele ei, depărtându-le cu genunchiul.

O ridic în poala mea, în așa fel încât acum stă cu spatele la mine și cu fața la perete. Penisul meu intră în despicătura dintre fesele ei.

Într-o bună zi...

— O să facem asta pe la spate, murmur eu.

Capul i se răsuțește către mine, cu sprâncenele ridicate în semn de alarmă.

Râd.

— Nu, nu așa. Uite, așa.

O salt puțin și o las încet în jos, trăgând-o în penisul meu erect. Unghiile i se înfig în coapsele mele, capul i se lasă pe spate, pe umărul meu, în timp ce eu îi ciugulesc lobul urechii cu dinții. Gâfâie, dar încordează picioarele și, șovăind, se ridică și se lasă în jos.

Futu-i. Da.

— Așa, șoptesc eu, și îmi mut mâinile pe sânii ei, cuprinzându-i pe amândoi și frecând fiecare sfârc între degete.

— Ah! țipă ea, și e un strigăt sexy, sălbatic.

Futu-i.

— Ești bine?

— Da!

Încet, o ridic mai sus, iar ea pune mâinile pe pat. O penetrez iar și îmi croiesc drum adânc în ea. Țipă și, aplecându-se, lasă capul și umerii pe pat.

Arată nemaipomenit. Părul întunecat răsfirat pe pat, ochii strâns închiși, gura deschisă și fundul în sus. Simpla ei vedere mă face să-mi doresc să ejaculez.

Și e nemaipomenită și la atingere.

Fiecare afurisit de centimetru din ea.

O prind de șolduri și reîncep mișcarea de du-te-vino.

— Da, geme ea, iar eu accelerez ritmul.

Mai tare. Tot mai tare. Și mai tare.

E raiul pe pământ.

Țipă, și eu mă opresc.

— Nu! strigă cu glas răgușit. Nu te opri! Te rog!

Ah, iubito!

Sunt dezlănțuit. O iau. Iar și iar, brobonindu-mi fruntea și prelingându-se sudoarea pe trup, îmi amân orgasmul până când țipă și își dă drumul peste mine, în jurul mădularului meu, iar și iar. O mai pătrund o dată și o însoțesc, iubind-o, umplând-o, până mă prăbușesc peste ea strigându-i numele.

ALESSIA STĂ ÎNTINSĂ pe burtă, prinsă încă în vârtejul orgasmului ei, iar el e întins peste ea. Greutatea lui e... plăcută. Nu știa că trupul ei e așa de receptiv la plăcere. E transpirată și vlăguită și satisfăcută, stoarsă după incredibilul ei orgasm.

Dar ca s-o spunem pe aia dreaptă, când începe să își vină în fire se simte puțin vinovată de indolența asta. Nu a mai stat niciodată toată dimineața în pat.

El își vără nasul în urechea ei.

— Ești incredibilă, șoptește și se răstoarnă pe-o parte, cuprinzând-o în brațe.

Alessia închide ochii:

— Nu, tu ești, spune ea. Nu am știut că... adică...

Se oprește și se uită în sus, la el.

— Că sexul poate fi atât de intens?

— Da.

El încrețește fruntea:

— Da. Știu ce vrei să spui.

Și se uită pe fereastră, la priveliștea umedă și cenușie:

— Vrei să ieșim?

Ea se trage mai aproape, umplându-și simțurile cu el. Mirosul pielii lui. Căldura lui.

— Nu. Îmi place să stau aici cu tine.

— Și mie îmi place.

O sărută pe creștet și închide ochii.

MĂ TREZESC DIN moțăială câteva acorduri din Rahmaninov — concertul meu favorit — care vin de jos. Sună ciudat... apoi îmi dau seama că e doar pianul. Evident, doar nu se aude nicio orchestră.

Ah, trebuie să văd asta.

Sar din pat, îmi trag blugii pe mine, dar nu-mi găsesc puloverul, așa că iau pledul de la capul patului și îl pun pe umeri. O iau în jos pe scări.

Alessia cântă la pian îmbrăcată numai în puloverul meu crem. A găsit niște căști și ascultă la iPhone cu ochii închiși, și cântă. Fără partitură. Fără orchestră. Oare ascultă concertul?

Probabil că da.

Degetele ei zboară pe clape, iar muzica se revarsă în încăperea cu atâta rafinament și emoție încât mi se taie răsuflarea. Ea îmi taie răsuflarea. Aproape că aud orchestra în imaginația mea.

Cum reușește?

Chiar că e un geniu.

O privesc. Transfigurat, pe măsură ce muzica urcă în intensitate.

E... emoționant.

Ajunge la crescendo la capătul mișcării, capul i se mișcă în ritmul muzicii, părul i se revarsă pe spate și... se oprește. Stă puțin nemișcată. Cu mâinile în poală, ca și cum notele s-ar topi în văzduh. Mă simt ca

un intrus care pândește o specie unică în habitatul ei specific. Dar nu mă pot abține, rup vraja, ridic mâinile și încep să aplaud.

Ea deschide ochii, surprinsă, cred, să mă vadă acolo.

— A fost senzațional.

Își scoate căștile din urechi și îmi zâmbește.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc.

— Nu m-ai trezit.

— Am cântat bucata asta numai de câteva ori. O învățam înainte de a pleca...

Se oprește.

— Ai cântat-o foarte bine. Parcă auzeam orchestra.

— De pe telefon?

— Nu. În mintea mea. Așa de bună ai fost. Ascultai piesa?

Ea roșește:

— Mulțumesc. Da. O ascultam.

— Ar trebui să fii pe o scenă. Aș da bani buni să te ascult.

Ea zâmbește.

— Ce culori ai văzut? o întreb.

— În muzică?

Încuviințez.

— Ah... asta e un curcubeu, spune ea cu entuziasm pur. Foarte multe culori diferite.

Deschide brațele și încearcă să îmi transmită complexitatea culorilor pe care le vede... dar e ceva ce eu nu voi înțelege niciodată.

— E... e...

— Ca un caleidoscop?

— Da. Da.

Încuviințează viguros cu un zâmbet larg și îmi dau seama că în albaneză cuvântul trebuie să fie același.

— Așa cum se și cuvine să fie. Îmi place bucata asta.

Și îmi placi și tu.

Mă îndrept spre ea și o sărut pe buze:

— Sunt un adorator al talentului tău, domnișoară Demachi.

Se ridică și mă cuprinde pe după gât. O învelesc și pe ea în pledul de pe umerii mei.

— Iar eu sunt o adoratoare a talentelor tale, domnule Maxim, zice ea înlănțuindu-și degetele în jurul gâtului meu și trăgându-mi buzele spre ea.

Cum? Iar!

Se mișcă în sus și-n jos. De data asta mai grațios. Înaltă și mândră. Arată uluitor cu sânii săltându-i odată cu ea. Ochii ei mă fixează. Se bucură de puterea pe care o are și e al naibii de sexy. Tempoul ei e perfect și mă duce tot mai sus. Se lasă încet în jos și își împletește degetele cu ale mele, strângându-le, apoi mă sărută. Un sărut cu gura deschisă, umed, cald, solicitant.

— Ah, frumoaso, gem eu. Sunt aproape.

Se arcuiește, dă capul pe spate și îmi strigă numele în timpul orgasmului.

Futu-i! Sunt pierdut. Îmi dau drumul și o însoțesc.

Când deschid ochii, ea se uită în jos, la mine, uluită.

ALESSIA E ÎNTINSĂ peste pieptul lui Maxim și stau amândoi întinși pe podea în living, lângă pian. Inima ei a încetinit ritmul, respirația îi devine mai regulată, dar tremură. Îi e puțin frig.

— Uite, ține.

Maxim o învelește în pled.

— O să mă istovești.

Tresare când își scoate prezervativul, dar îi zâmbește.

— Îmi place să te istovesc. Și îmi place să mă uit la tine de sus, șoptește ea.

— Iar mie îmi place să mă uit în sus, la tine.

Privindu-l cum ejaculează când era deasupra lui, și-a înțeles adevărata putere. O putere pe care nu și-a imaginat niciodată că o are. E îmbătătoare. Acum, de și-ar găsi curajul să-l atingă peste tot...

Ochii lui verzi-scânteietori îi ard pleoapele.

— Mare figură mai ești, Alessia, zice el, dându-i la o parte părul de pe față.

Câteva clipe, Alessia crede că are de gând să mai spună ceva. Dar îi aruncă un zâmbet minunat și adaugă:

— Mi-e foame.

Ea oftează.

— Atunci, trebuie să te hrănim.

Încearcă să se miște, dar el o ține pe loc:

— Nu pleca. Mă încălzești. Ar trebui să aprind un foc.

O sărută pe maxilar, iar ea se lipește de el, găsind în brațele lui o împăcare pe care nu o credea cu putință.

— Ar trebui să ieșim să mâncăm, spune Maxim. Trebuie să fie trecut de patru.

Iar afară tot plouă.

— Vreau să îți gătesc eu ceva.

— Vrei tu?

— Da. Îmi place să gătesc, răspunde Alessia. Mai ales pentru tine.

— În regulă.

ALESSIA TRESARE CÂND se ridică peste mine.

— Ce s-a întâmplat? o întreb și mă ridic rapid, astfel că acum suntem nas în nas.

Pledul îi cade spre talie, iar eu îl ridic și o înfășor, să îi țină cald.

— Mă doare un pic, spune ea roșind.

Futu-i.

— Și de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că probabil nu ai mai fi făcut... asta, zice ea, ferindu-și privirea și coborând vocea.

— Să fii sigură!

Închid ochii și îmi lipesc fruntea de a ei:

— Îmi pare rău, șoptesc.

Sunt un idiot.

Ea îmi pune un deget pe buze:

— Nu. Nu. Să nu-ți pară rău.

— Nu trebuie neapărat s-o facem.

Ce dracu' îndrug acolo?

— Dar vreau. Vorbesc serios. Chiar îmi place, insistă ea.

— Alessia, trebuie să vorbești cu mine. Să-mi spui. Sincer, asta aş face toată ziua cu tine. Dar ajunge. Acum ieşim. Mai întâi, hai să facem un duş.

O ridic de pe mine, mă ridic şi eu, strâng hainele de pe jos şi ne îndreptăm împreună spre scări.

În baie, dau drumul la apă în timp ce Alessia mă urmăreşte, înfocată în pled, cu ochii ei întunecaţi şi misterioşi. Soarele după-amiezii începe să pălească. Aprind luminile şi verific apa. E numai bună.

— Gata? o întreb.

Încuviinţează şi lasă pledul să-i cadă la picioare. Trece pe lângă mine şi intră sub duşul fierbinte. Intru şi eu şi ne bucurăm amândoi de cascada fierbinte, care ne încălzeşte. Iau gelul de duş, încântat că se simte mai confortabil cu propria ei goliciune.

Aşa se întâmplă când îţi petreci toată ziua regulând...

Rânjesc şi încep să îmi săpunesc mâinile.

NU A MAI făcut niciodată duş cu cineva. Îl simte mişcându-se în spatele ei, trupul lui se freacă de al ei... partea *aceea* a trupului lui se freacă de ea când stau împreună sub duş. Partea aceea pe care nu a îndrăznit să o atingă. Ar vrea, trebuie numai să îşi găsească încrederea de sine.

Apa e minunat de fierbinte. Închide ochii şi se bucură de senzaţia pe care o lasă pe trupul ei, cu toate că îi înroşeşte puţin pielea.

El îi dă la o parte părul de pe spate şi o sărută pe umăr.

— Eşti tare frumoasă, şopteşte.

Alessia îi simte mâinile pe gât când, cu mișcări circulare blânde, începe să o săpunească. Degetele lui puternice îi masează mușchii.

— Ah! geme ea.

— Îți place?

— Da. Multuț.

— Multuț?

— Engleza mea?

Alessia îi simte zâmbetul.

— Oricum e mult mai bună decât albaneza mea.

Ea chicotește.

— Asta e adevărat. E amuzant, știi? Când spun eu un cuvânt greșit, mie mi se pare corect, dar când îl spui tu, sună greșit.

— Probabil din cauza accentului meu. Vrei să te spăl peste tot?

Vocea lui e răgușită.

— Peste tot?

Alessia începe să respire precipitat.

— Îhî, confirmă Maxim, cu un mormăit șoptit și sexy în urechea ei.

O cuprinde în brațe, își săpunește mâinile și începe să o maseze. O spală pe gât, pe sâni, pe burtă și, cu delicatețe, între picioare. Își sprijină capul pe pieptul lui și se lasă în voia atingerii lui, simțindu-i erecția în spate, deasupra fundului. Alessia geme, în timp ce respirația lui devine sacadată, amplificându-se în urechea ei.

Maxim se oprește brusc.

— Gata, am terminat. Cred că ar trebui să ieșim.

— Cum?

Se simte descumpănită fără mâinile lui pe ea.

— Destul, spune el deschizând ușa cabinei de duș și ieșind.

— Dar..., protestează ea.

Maxim își înfășoară un prosop în jurul șoldurilor, acoperindu-și erecția:

— Asta e toată voința de care sunt în stare și, în mod uluitor, corpul meu e gata din nou pentru acțiune.

Ea se bosumflă, iar el râde:

— Nu mă ispiti.

Îi ține un halat albastru și o așteaptă să iasă. Alessia închide apa și iese din duș, iar el o înfășoară în halat și o strânge în brațe.

— Ești irezistibilă. Dar oricât de mult te-aș dori... ajunge. Și apoi, mi-e foame.

O sărută pe creștet și îi dă drumul. Alessia se uită după el cum iese din baie, simțind cum i se umple inima de dragoste pentru el.

Ar trebui să îi spun?

Dar când se duce după el în dormitor, curajul o părăsește. Îi place cum sunt acum. Nu are habar cum ar reacționa și nu vrea să spargă bula în care se află.

— Mă îmbrac și mă duc să îți gătesc ceva.

El ridică o sprânceană:

— Nu trebuie să te îmbraci.

Ea roșește. *Nu are rușine.* Dar el se luminează și îi aruncă un zâmbet așa de răpitor, că o lasă fără suflare.

E APROAPE MIEZUL nopții și stau întins uitându-mă la Alessia, care doarme adânc lângă mine.

Ce zi de luni minunată, de trândăvie și numai bună de îndrăgostit.

A fost o zi perfectă.

Am făcut dragoste. Am mâncat. Am făcut dragoste. Am băut. Am făcut dragoste. Și am ascultat-o pe Alessia cântând la pian... și am privit-o gătind.

Se foiește și mormăie ceva în somn. Are pielea translucidă în lumina de veghe a micului dragon și respirația ușoară și regulată. Trebuie să fie epuizată după tot ce am făcut azi... și cu toate astea, tot mai are o urmă de timiditate. Într-o bună zi mi-ar plăcea să mă atingă. Peste tot.

Mi se scoală numai când mă gândesc.

Destul!

O va face. În ritmul ei. Sunt sigur. Azi nici măcar nu am ieșit din casă. Și a gătit din nou pentru mine, altă mâncare delicioasă și sățioasă. Mâine mi-ar plăcea să fac ceva special cu ea, poate ceva pe-afară, dacă se face frumos.

Arată-i unde ai crescut.

Nu. Nu încă. Clatin din cap.

Spune-i.

Îmi vine o idee. Dacă vremea e bună, o să fie distractiv și poate mi se ivește ocazia să îi spun cine sunt... Mai vedem.

O sărut tandru pe tâmplă, inspirându-i parfumul dulce. Se foiește și mormăie ceva de neînțeles, dar se liniștește și adoarme la loc.

M-am îndrăgostit de tine, Alessia.

Închid ochii.

Capitolul nouăsprezece

Alessia se trezește în sunetul scăzut al vocii lui Maxim. Deschide ochii și îl vede lângă pat, cu telefonul în mână. Se uită în jos la ea, zâmbește și își continuă conversația:

— Mă bucur că domnișoara Chenoweth a fost de acord, spune el. Calibrul 20 pentru doamna, cred. Mie să-mi aduci puștile mele Purdey.

Se întreabă despre ce vorbește. Indiferent ce-ar fi, în ochii lui se citește entuziasmul.

— Hai să folosim niște păsări ușoare. Rățuștele.

Maxim îi face cu ochiul.

— Pe la zece. Perfect. Atunci îl aștept pe Jenkins. Mulțumesc, Michael.

Maxim încheie conversația și se cuibărește în pat, cu capul pe pernă și cu fața spre ea.

— Bună dimineața, Alessia.

Se întinde și îi dă un sărut fugar.

— Ai dormit bine?

— Da. Mulțumesc.

— Arăți minunat. Ți-e foame?

Ea se întinde lângă el și privirea lui se întunecă:

— Hmm, face ea.

— Ești foarte ispititoare.

Alessia zâmbește.

— Dar ieri ai zis că te doare, spune și o pupă pe nas. Iar astăzi am o surpriză pentru tine. După micul dejun ieșim. Pune ceva călduros pe tine. Și poate ar trebui să-ți împletești părul.

Și se dă jos din pat.

Alessia se bosumflă. Ieri o durea puțin. Acum e bine, dar, înainte de a apuca să îl ademenească să mai stea puțin în pat cu ea, Maxim dispare în pas de vals în baie. Tot ce poate face e să-i admire corpul frumos, mușchii spatelui care se încordează pe rând în ritmul pașilor de dans, picioarele lungi... fundul. El se întoarce, îi aruncă un zâmbet răutăcios și închide ușa.

Ea zâmbește.

Oare ce-o fi pus la cale?

— UNDE MERGEM? întrebă Alessia.

Poartă căciula ei verde, geaca nouă, și știi că pe dedesubt are mai multe haine. Ar trebui să îi fie suficient de cald.

— Surpriză.

Îi arunc o privire piezișă și bag mașina în viteză.

Dimineată, înainte să se trezească, am sunat la conac și am vorbit cu Michael, managerul domeniului. E o zi geroasă, luminoasă, perfectă pentru ceea ce am pus la cale. După activitățile solicitante de ieri, avem nevoie de o pauză și de aer curat.

Ferma Rosperran a fost o parte a domeniului Trevethick încă din epoca georgiană. Familia Chenoweth o are în arendă de peste o sută de ani. Actualul arendaș, Abigail Chenoweth, ne-a dat permisiunea să folosim una din pârloagele din partea de sud. Când ne apropiem de destinație, îmi doresc să fi avut Land Roverul. Jaguarul nu e bun pe teren accidentat, dar îl putem parca pe șosea. Când opresc, poarta e deja deschisă, iar mai încolo îl zăresc pe Jenkins într-un Land Rover Defender. Îmi face vesel cu mâna.

Eu îi zâmbesc entuziasmat Alessiei:

— O să împușcăm talere.

Alessia pare stupefiată.

— Talere?

— Porumbei de lut.

Nici acum nu pare mai lămurită.

Acum nu mai sunt prea sigur că a fost o idee bună:

— O să fie amuzant, ai să vezi.

Ea îmi aruncă un zâmbet îngrijorat și cobor din mașină. E o zi rece, dar nu atât de rece încât să îmi iasă aburi din gură. Să sperăm că se va încălzi suficient mai târziu.

— Bună dimineața, milord, zice Jenkins.

— Salut.

Verific să văd dacă Alessia a auzit ceva, dar ea tocmai coboară din mașină pe partea ei.

— „Mister“ e suficient, Jenkins, mormăi eu când ea se apropie de noi. Ea este Alessia Demachi.

Ea strânge mâna întinsă a lui Jenkins.

— Bună dimineața, domnișoară.

— Bună dimineața.

Îi zâmbește fermecător și Jenkins roșește. Familia lui slujește casa Trevelyan de trei generații, deși cu precădere la Angwin, moșia noastră din Oxfordshire. Acum patru ani, Jenkins a zburat din colivia familiei și de atunci lucrează la conacul Tresyllian ca paznic de vânătoare. E puțin mai tânăr decât mine și un surfer împătimit. L-am văzut pe placă — ne făcea de rușine și pe mine, și pe Kit. E și un trăgător iscusit și un organizator expert de vânători. Se ocupă de cele mai multe dintre partidele de vânătoare de pe domeniu. Sub șapcă și uimitorul păr blond decolorat de soare, are un creier bine mobilat și un zâmbet plăcut, vesel.

Alessia mă privește nedumerită:

— Împuşcăm păsări?

— Nu. Împuşcăm talere.

Pare la fel de perplexă.

— Sunt niște talere făcute din lut.

— Aha.

— Am adus câteva arme pentru doamna, să-și poată alege. V-am adus puștile Purdey dumneavoastră și doamna Campbell a insistat să vă aduc haina de vânătoare, Mister.

— Grozav.

— Și cafea. Și rulouri cu cârnați. Și încălzitoare pentru mâini.

Jenkins zâmbește.

Poți să te bazezi oricând pe Danny.

— Lansatoarele sunt pregătite. Răzuște, zice el.

— Excelent.

Mă întorc spre Alessia:

— Ți place surpriza mea? o întreb cu inima strânsă.

— Da, zice ea, dar fără prea multă convingere.

— Ai mai tras vreodată cu arma?

Ea clatină din cap.

— Tata are arme.

— Da?

— Vânează.

— Vânează?

Ea ridică din umeri:

— Păi, iese cu arma în pădure. Noaptea, de obicei. Ca să împuște

lupi.

— Lupi!

Ea râde de expresia mea.

— Da. În Albania sunt lupi. Deși eu nu am văzut niciodată vreunul. Și nu sunt foarte sigură că a văzut nici tata.

Și îmi zâmbește:

— Mi-ar plăcea să trag cu arma.

Jenkins îi zâmbește cu căldură și o conduce în spatele mașinii lui, unde are armele și toate echipamentele noastre.

Ea îl ascultă cu mare atenție. Jenkins îi face un instructaj despre siguranță și îi arată cum funcționează arma și ce are de făcut. Între timp, eu mă schimb repede cu vesta și jacheta de vânătoare. E rece, dar hainele astea vechi sunt suficient de călduroase. Deschid cutia și scot una dintre puștile Purdey, calibru 12. E o piesă rară, veche, care i-a aparținut bunicului. A comandat în 1948 două puști identice Purdey

cu țevi suprapuse. Inserțiile din argint sunt foarte rafinate și pe ele este încrustat blazonul conților Trevethick, cu conacul Tresyllian în fundal. Patul e de un maroniu-intens, strălucitor. La moartea bunicului, ambele arme i-au revenit tatei, iar când Kit a împlinit 18 ani, tata i-a dat o pușcă în dar. Când tata a murit, Kit mi-a dat mie pușca tatei.

Iar acum, când Kit nu mai e, ambele arme mi-au revenit mie.

Mă copleșește o tristețe neașteptată. Și ne văd aievea pe toți trei în camera de arme, tata curățând pușca asta, fratele meu curățându-și arma calibrul 20, iar eu urmărindu-i cu ochi mari, un puști de opt ani entuziasmat că a fost în sfârșit acceptat în camera de arme. Calm, tata ne arăta cum se demontează o armă, cum se șterge patul puștii, cum se gresează părțile metalice, cum se curăță țeava și care e mecanismul. Era meticolos. La fel și Kit. Îmi amintesc cât de fascinat îi ascultam.

— Toate bune, Mister? mă întreabă Jenkins, scoțându-mă din reverie.

— Da. Grozav.

Alessia poartă ochelari de protecție și căști antifonice. Chiar și așa, tot reușește, nu știu cum, să arate minunat. Lasă capul pe-o parte.

— Ce-i?

— Îmi place jacheta asta, zice.

Râd:

— Vechitura asta? E un amărât de tweed Harris.

Apoi iau câteva cartușe, ochelari de protecție și căști și rabatez țeava puștii.

— Gata? o întreb pe Alessia.

Ea încuviințează și, cu țeava Browningului rabatată, ne ducem cu toții spre zona de tragere demarcată de Jenkins cu câteva baloturi de fân.

— Am așezat lansatoarele imediat după culmea aceea, ca să rămână ținta jos, spune Jenkins.

— Să văd o pasăre, te rog.

— Imediat.

Jenkins apasă pe telecomandă și un taler zboară prin aer cam la o sută de metri în fața noastră.

Alessia exclamă:

— N-o să nimeresc niciodată!

— Ba da, ai să nimerеști. Uită-te. Dă-te puțin mai în spate.

Cred că simt și eu nevoia să mă dau mare. E o pianistă mai bună decât mine, gătește mai bine decât mine, m-a bătut și la șah...

— Jenkins, dă-mi două păsări.

— Da, Mister.

Îmi pun ochelarii și căștile antifonice. Apoi vâr două cartușe pe țeavă și duc arma la umăr. Gata.

— Trage!

Jenkins aruncă doi porumbei de lut, care se ridică în fața noastră. Apăs pe trăgaci, trag primul cartuș, apoi pe al doilea, lovind ambele ținte, care se sparg și bucățile cad la pământ ca o grindină.

— Bine tras, Mister, zice Jenkins.

— Le-ai nimerit! exclamă Alessia.

— Așa e!

Nu-mi pot reține un zâmbet îngâmfat.

— Bun, acum e rândul tău.

Basculez țeava și mă dau la o parte ca să-i fac loc.

— Picioarele depărtate. Greutatea pe piciorul din spate. Bun. Uită-te la lansator. Ai văzut traiectoria talerului, urmărește-l în sus cu o mișcare continuă.

Ea încuviințează cu hotărâre.

— Proptește patul puștii în umăr cât de bine poți. Altfel, o să ai recul.

— OK.

Sunt uimit că urmează întocmai indicațiile mele.

— Piciorul drept puțin mai în spate, domnișoară, adaugă Jenkins.

— OK.

— Astea sunt cartușele tale.

Îi întind două, iar ea le vâra în cameră și încarcă arma. Mă dau în spate.

— Când ești pregătită, strigă „Trage“, iar Jenkins va elibera o țintă. Ai două șanse să o nimerești.

Îmi aruncă o privire îngrijorată și ridică arma. Arată exact ca o femeie de la țară cu căciula verde de lână, obrații îmbujorați și coada care îi atârnă pe spate.

— Trage! strigă ea, iar Jenkins lansează o pasăre.

Se ridică în aer în fața noastră, iar ea trage primul cartuș, apoi al doilea.

Și ratează.

De ambele dăți.

Se bosumflă când pasărea de lut se izbește de pământ la câțiva metri distanță de noi.

— Ai să prinzi șmecheria. Hai, încă o încercare.

În ochi îi apare o licărire tăioasă; Jenkins se apropie și îi mai dă câteva indicații.

Al patrulea taler e cu noroc: îl nimerește.

— Da! strig eu încurajator.

Ea vine țopăind spre mine.

— Stai! Stai! Țeava jos! strigăm eu și Jenkins în același timp.

— Scuze.

Alessia chicotește și rabatează țeava:

— Pot să mai fac o tragere?

— Sigur că da. Avem toată dimineața. Și e „să mai trag o dată“.

Îmi zâmbeste radios. Are nasul roșu, dar ochii sunt strălucitori și însuflețiți de fiorul unei experiențe noi. Zâmbetul ei ar putea topi cea mai aspră inimă, iar a mea e plină de exaltare. Sunt cât se poate de mulțumit să o văd bucurându-se și simțindu-se bine după toate câte a avut de îndurat.

ALESSIA ȘI MAXIM stau pe portbagajul mașinii domnului Jenkins cu picioarele atârinate în afară, beau cafea fierbinte dintr-un termos și mănâncă niște pateuri umplute cu carne. Alessia crede că e de porc.

— Te-ai descurcat bine, zice Maxim. Douăzeci din patruzeci nu e rău pentru prima dată.

— Tu te-ai descurcat mult mai bine.

— Eu am mai făcut asta. De multe ori.

Ia o gură de cafea.

— Ți-a plăcut?

— Da. Mi-ar plăcea să mai încerc. Poate când va fi ceva mai cald.

— Mi-ar plăcea și mie.

Ea zâmbește și îi tresare inima. Și el vrea să repete experiența. E un semn bun, categoric. Soarbe și ea din cafea.

— Câh! se strâmbă Alessia.

— Ce s-a întâmplat?

— N-are zahăr.

— Și e chiar așa de rea?

Alessia mai ia o gură, de data asta cu precauție, și înghite:

— Nu. Nu e chiar așa de rea.

— Dinții tăi îți vor fi recunoscători. Ce vrei să facem acum?

— Am putea să ne mai plimbăm pe plajă?

— Sigur că da. Și după aceea mergem să luăm prânzul undeva.

SE ÎNTOARCE JENKINS:

— Lansatoarele sunt împachetate, Mister.

— Perfect. Mulțumesc pentru tot, Jenkins.

— Plăcerea a fost de partea mea, mil... Mister.

— Aș vrea să îmi iau armele la Ascunzătoare și să le curăț acolo.

— Sigur că da. Aveți în cutie tot ce vă trebuie.

— Excelent.

— La revedere, Mister.

Ne strângem mâinile.

— Domnișoară, zice el și duce degetele la șapcă, în timp ce în obraji i se ivește o ușoară roșeață.

— Mulțumesc, Jenkins, răspunde Alessia, apoi îi aruncă un zâmbet radios, iar Jenkins roșește și mai tare.

Cred că tocmai a făcut o nouă cucerire.

— Mergem? o întreb.

— E arma ta?

— Da.

Ea se încruntă.

— O ține Jenkins. Legea spune că trebuie ținute sub cheie. Avem un seif pentru arme la Ascunzătoare.

— Aha, zice, dar confuzia ei e evidentă.

— Ești gata? o întreb, încercând să o distrag.

Ea încuviințează.

— Trebuie să duc astea acasă, zic și arăt spre cutia cu arme. Apoi putem să ne plimbăm pe plajă și după aia găsim un loc drăguț pentru prânz.

— De acord.

Îi deschid portiera, ea îmi zâmbește și urcă.

A fost cât pe ce.

Spune-i odată.

Cu fiecare zi în care nu-i spun cine sunt, mă afund tot mai mult în minciună.

Futu-i.

E cât se poate de simplu. Deschid portbagajul și pun cutia cu arme înăuntru.

Spune-i dracului odată.

Urc alături de ea în mașină și îi arunc o privire piezișă:

— Alessia...

— Uite! exclamă ea și arată cu degetul către parbriz.

Înainte noastră stă un cerb lopătar magnific, cu blana lungă și cenușie, specifică lunilor de iarnă, obișnuitele pete albe fiind ascunse

de roba deasă. De unde naiba a răsărit? După mărime, nu pare a avea mai mult de patru ani, dar are o pereche impresionantă de coarne pe care știu că le va lepăda în următoarele luni. Mă întreb dacă e din turma noastră de la conac sau e un cerb sălbatic. Dacă e de la conac, cum a ieșit? Lasă în jos botul arogant, fixându-ne cu o pereche de ochi negri.

— *Ua, șoptește Alessia.*

— Ai mai văzut vreodată un cerb? o întreb.

— Nu.

Ne uităm amândoi la animalul care ridică botul și adulmecă atent aerul.

— Poate i-au mâncat lupii pe toți, murmur eu.

Ea se întoarce spre mine și râde, cu capul pe spate și fără rețineri. E un sunet cât se poate de fermecător.

Am făcut-o să râdă!

Undeva, pe ogorul din apropiere, Jenkins pornește motorul, sperriind cerbul. Acesta se trage îndărăt, se întoarce, apoi sare peste zidul de piatră, dispărând în tufăriș.

— Nu știam că sunt animale sălbatice în țara asta, spune Alessia.

— Mai avem câteva.

Pornesc mașina, simțind că am ratat momentul potrivit pentru a-i spune.

Fir-ar să fie.

Am să-i spun mai târziu.

Dar în sinea mea știu că o să fie mai rău dacă mai amân mult să-i mărturisesc totul.

Telefonul bâzâie în buzunarul jachetei. E un mesaj și știu că e de la Caroline.

Asta e altă problemă pe care va trebui să o rezolv la un moment dat. Dar nu acum. Acum, am de gând să-mi duc doamna la o plimbare pe plajă.

ÎN TIMP CE stau întinși în pat, Alessia ridică micul dragon, un far în întuneric.

— Mulțumesc, șoptește. Pentru azi. Pentru ieri. Pentru toate.

— Plăcerea e de partea mea, Alessia, răspunde Maxim. M-am simțit minunat azi.

— Și eu. Nu vreau să se termine. Chiar a fost *cea mai foarte bună zi*. Maxim o mângâie pe obraz.

— *Cea mai foarte bună zi*. Mă bucur că am putut să o petrec alături de tine. Ești încântătoare.

Ea înghite în sec, bucuroasă că lumina slabă îi ascunde îmbujorarea:

— Știi, nu mă mai doare, șoptește.

Maxim încremenește, căutându-i privirea.

— Ah, scumpa mea, șoptește, iar gura i se lipește imediat de buzele ei.

E TRECUT DE miezul nopții; Alessia moțâie lângă mine. Trebuie să-i spun cine sunt.

Conte de Trevethick.

Futu-i.

Are dreptul să știe. Mă frec pe față.

De ce îmi e așa de greu să îi spun adevărul?

Pentru că nu știu ce simte pentru mine.

Și pentru că, în afară de titlu, mai e și mica problemă a averii mele.

Fir-ar să fie.

Firea suspicioasă a mamei a lăsat urme.

Femeile te vor dori pentru averea ta, Maxim. Să nu uiți.

Dumnezeule. Rowena poate fi o mare jigodie.

Încet, ca să n-o trezesc, îi ridic o șuviță lungă de păr negru și încep să mă joc cu ea. Alessia nu a vrut să mă lase să-i cumpăr haine, cu toate că nu avea de niciunele. Nu vrea să mă lase să-i cumpăr un telefon și alege de fiecare dată cel mai ieftin fel de mâncare din meniu. Nu așa acționează o vânătoare de avere.

Nu-i așa?

Iar zilele trecute a spus că nu am niciun rival. Cred că ține la mine. Dacă da, aş vrea să-mi spună. Ar ușura mult situația. E talentată, inteligentă, curajoasă și... dornică. Zâmbesc gândindu-mă la această etichetare a apetitului ei trupesc. Da. Dornică. Mă aplec și o sărut pe păr.

Și știe să gătească.

— Te iubesc, Alessia Demachi, șoptesc eu lăsându-mi capul pe pernă și privind-o... această femeie seducătoare.

Frumoasa, draga mea copilă.

Mă trezește telefonul. E dimineață și, judecând după lumina cenușie care se strecoară printre lamelele storurilor, e încă al naibii de devreme. Alessia e ghemuită lângă mine. Mă întind și îmi iau telefonul. E doamna Beckstrom, vecina mea din Londra.

De ce mama dracului mă sună?

— Bună dimineața, doamnă Beckstrom. S-a întâmplat ceva?

Vorbesc încet, ca să n-o trezesc pe Alessia.

— Vai, Maxim. În sfârșit. Îmi cer scuze că sun atât de devreme, dar cred că ai fost jefuit.

Capitolul douăzeci

— Cum?

Mă străbate un fior rece, mi se ridică părul de pe ceafă și mă trezesc brusc. Complet. Îmi trec degetele prin păr.

Jefuit? Cum? Când?

Inima și mintea mi-o iau razna.

— Da. L-am dus pe Heracle la plimbare, azi-dimineață. Știi, îmi place să-l plimb pe malul Tamisei dimineața, devreme, indiferent de vreme. E foarte liniștit și relaxant.

Dau ochii peste cap. *Hai, doamnă B., treci la subiect.*

— Ușa apartamentului tău e deschisă. S-ar putea să fie așa de câteva zile. Nu știu. Dar mi s-a părut ciudat. Așa că azi am aruncat o privire înăuntru și, desigur, tu nu erai acolo.

Oare am încuiat apartamentul când am plecat în grabă s-o caut pe Alessia?

Nu-mi aduc aminte.

— Mă tem că toată casa e cu fundu-n sus.

Futu-i.

— Întâi am vrut să sun la poliție, dar apoi m-am gândit că ar fi mai bine să te sun pe tine, dragule.

— Bun. Mulțumesc. Vă sunt recunoscător. Mă ocup eu.

— Îmi pare foarte rău că îți dau vești proaste.

— E-n regulă, doamnă B. Vă mulțumesc.

Închid.

Rahat! Futu-i! Fir-ar să fie!

Ce-or fi furat nenorociții? Nu am prea multe — toate lucrurile importante sunt în seif. Sper că nu l-au găsit și pe ăla.

Fir-ar să fie. Fir-ar să fie. Fir-ar să fie.

Ce bătaie de cap! S-ar putea să trebuiască să mă întorc la Londra, și tare n-aș vrea. Mă simt mult prea bine aici, cu Alessia. Mă ridic în fund în pat și o privesc. Ea clipește somnoroasă spre mine, iar eu îi zâmbesc, încercând să o liniștesc.

— Trebuie să dau un telefon.

Nu vreau să-și facă griji cu amănuntele astea, așa că mă ridic, înfășor un pled în jurul șoldurilor și mă duc cu telefonul în dormitorul de oaspeți. Bat camera în lung și-n lat și îl sun pe Oliver.

De ce nu s-a declanșat alarma?

Oare am pornit-o? Rahat! Am plecat în grabă, nici măcar nu mai știu.

— Maxim! spune el, surprins să îmi audă vocea. E totul în regulă?

— Bună dimineața. Tocmai m-a sunat vecina mea. Zice că aș fi fost călcat de hoți.

— Rahat!

— Exact.

— Mă duc acolo imediat. La ora asta n-ar trebui să dureze mai mult de un sfert de oră până ajung.

— Perfect. Te sun în 20 de minute.

Închid. M-am indispus deja și încep să mă gândesc după ce mi-ar părea rău dacă mi-ar fi fost furat. Camerele foto. Colecțiile. Computerul...

Rahat! Camerele tatei!

Ce nenorocită de bătaie de cap... un dependent mizerabil ori cine știe ce puștani dezaxați să îmi facă apartamentul vraisește.

Futu-i mama mă-sii.

Plănuiam să petrec toată ziua cu Alessia, poate să-i arăt proiectul Eden. Poate încă mai putem, dar întâi va trebui să evaluez pagubele — și nu vreau să fac asta de pe telefon. Dacă folosesc FaceTime și îl contactez pe Oliver de pe iMac-ul din casa mare, o să am o imagine mai bună; îmi poate arăta cu telefonul lui ce s-a întâmplat acolo.

Amărât și cu inima grea, mă întorc în dormitor, unde Alessia e tot în pat.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea, ridicându-se în fund, cu părul revărsându-se peste șani.

E ciufulită și sexy și numai bună de regulat. Vederea ei e ca un balsam și imediat încep să mă simt mai bine. Dar din păcate va trebui să o părăsesc puțin. Nu vreau să o împovărez cu veștile astea. A avut parte de suficiente necazuri în ultimele săptămâni.

— Trebuie să ies un pic, să rezolv ceva. S-ar putea să fim nevoiți să ne întoarcem la Londra. Dar tu poți să rămâi în pat. Dormi. Știu că ești obosită. Mă întorc repede.

Ridică pătura până la bărbie și se încruntă, îngrijorată. O sărut în fugă și mă duc repede să fac un duș.

Când ies din baie, nu mai e acolo. Trag repede pe mine blugii și o cămașă albă. O găsesc jos, în bucătărie, îmbrăcată într-o bluză de pijama și spălând vasele de aseară. Îmi întinde o cană de espresso.

— Ca să te trezești, zice ea cu un zâmbet drăgăstos, cu toate că are ochii mari și privirea îngrijorată.

E neliniștită.

Dau cafeaua pe gât. E fierbinte, tare și delicioasă. Cam ca Alessia.

— Nu-ți face griji. Mă întorc repede.

O mai sărut o dată, îmi iau haina și ies, ferindu-mă de ploaie și sărind peste trepte. Urc în mașină și pornesc în viteză pe alee.

ALESSIA ÎL URMĂREȘTE pe Maxim coborând în goană treptele și închizând poarta după el. Pare îngrijorat, iar ea se întreabă unde se duce. S-a întâmplat ceva rău. O trece un fior, dar nu își dă seama de ce. Oftează. Sunt prea multe pe care nu le știe despre el.

Și a spus că s-ar putea să se întoarcă la Londra. Va trebui să înfrunte realitatea situației ei.

Fără casă.

Zot.

Le-a lăsat pe toate la o parte pentru câteva zile, dar sunt multe lucruri nerezolvate în viața ei. Unde va locui? Oare Dante a renunțat s-o mai caute? Care sunt sentimentele lui Maxim pentru ea? Trage adânc aer în piept, încercând să-și alunge grijile și speră că el o să rezolve repede ce are de rezolvat și o să vină înapoi cât mai curând. Casa pare deja pustie fără el. Ultimele câteva zile au fost o binecuvântare și speră din suflet că n-o să fie nevoie să se întoarcă la Londra. Nu e încă în stare să înfrunte realitatea. Nu a fost niciodată mai fericită ca aici, cu el. Până se întoarce, o să termine de încărcat mașina de spălat vase. Apoi va face un duș.

O IAU PE scurtătură pe drumuri lăturalnice spre casa mare, pentru că așa ajung mai repede la conacul Tresyllian decât pe șoseaua principală. Ploaia se întetește și răpăie pe parbriz și pe capotă, în timp ce mă strecor în viteză pe drumeagurile înguste. După ce trec de poarta de la intrarea de sud a domeniului, încetinesc când mașina se hurducăie peste podețul cu grilaj care împiedică vitele să treacă, apoi accelerez pe drumul ce străbate pășunea din partea de sud. În ploaia de iarnă, peisajul e umed și mohorât, doar ici colo se vede câte-o oaie rătăcită. Când vine primăvara, vor ieși iar la pășunat vitele. Printre copacii desfrunziți se vede casa. Adăpostită într-o vâlcea largă, construită în stil gotic, din piatră cenușie, domină peisajul și arată de parcă ar fi coborât direct dintr-un roman al surorilor Brontë. Casa originală a fost ridicată pe locul unei foste abații benedictine. Dar pământurile și abația au fost confiscate de Henric al VIII-lea în timpul desființării mănăstirilor. Un secol mai târziu, în 1661, după restaurarea monarhiei, domeniul a fost oferit, împreună cu titlul de conte de Trevethick, lui Edward Trevelyan, ca răsplată pentru serviciile aduse lui Carol al II-lea. Reședința impunătoare pe care a construit-o a fost distrusă toată de un incendiu în 1862, iar în locul ei a fost ridicată această monstruoasă în stil neo-gotic, cu fleuroanele și parapetele cu creneluri false. Este reședința conților

de Trevethick, o îngrămădire fără nicio noimă de pietre, dar pe care eu am îndrăgit-o de când mă știu.

Iar acum e a mea.

Eu sunt custodele ei.

Mașina se hurducă peste încă un grilaj orizontal pentru animale când ocolesc prin spatele casei mari și trag în fața fostelor grajduri, unde e adăpostită colecția de mașini a lui Kit. Las Jaguarul și mă duc în fugă spre ușa bucătăriei, pe care mă bucur când o găsesc descuiată.

Jessie e în bucătărie și pregătește micul dejun, cu câinii lui Kit la picioare.

— Bună dimineața, Jessie, zic eu când intru.

Jensen și Healey sar amândoi și vin în goană după mine.

Vocea lui Jessie răsună în spatele meu, pe hol:

— Maxim! Adică milord!

O ignor și intru în biroul lui Kit. Rahat. Biroul *meu*. Camera miroase ca și cum ar fi locuită în continuare de fratele meu. Mă opresc în prag și mă îneacă un val copleșitor de durere, venit de nicăieri.

Fir-ai tu să fii, Kit. Mi-e dor de tine.

Adevărul este că biroul arată exact ca pe vremea tatei. Kit n-a făcut decât să instaleze un iMac. Aici era refugiul tatei. Pereții sunt văruiți în vișiniu și acoperiți cu fotografii, peisaje și portrete, câteva chiar și ale mamei. Mobilierul e de dinainte de război, de prin anii 1930, cred. Plini de entuziasmul lor canin, dând din coadă și lingându-mă, cei doi dulăi sar pe mine în timp ce eu încerc să ajung la birou.

— Salut, băieți. Salut. Așa, așa.

Îi mângâi pe amândoi.

— Mă bucur să vă văd, Mister, dar s-a întâmplat ceva? întrebă Jessie, care intră după mine.

— Apartamentul din Chelsea a fost jefuit. O să încerc să rezolv problema de aici.

— Vai, nu!

Jessie își duce repede mâna la gură.

— N-a pățit nimeni nimic, o liniștesc. Oliver e acolo și evaluează paguba.

— E îngrozitor, spune ea frângându-și mâinile.

— E o bătaie de cap, aia e.

— Pot să vă aduc ceva?

— Poate niște cafea.

— Vă aduc imediat.

Iese grăbită din cameră, iar Jensen și Healey, după ce îmi aruncă niște priviri jalnice, o urmează. Mă așez la biroul lui Kit. Nu, la biroul meu.

Dau drumul calculatorului, mă conectez și deschid Face Time, apoi dau clic pe datele de contact ale lui Oliver.

ALESSIA ZĂBOVEȘTE SUB duș, bucurându-se de jetul puternic de apă fierbinte care curge peste ea. O să-i fie dor de asta când o să se întoarcă la Londra. În timp ce se spală pe cap, gândul o deprimă. I-au plăcut la nebunie zilele astea magice în Cornwall, numai ei doi. Va prețui mereu nespus amintirea timpului petrecut alături de el în casa aceasta minunată.

Maxim.

În timp ce își săpunește părul, deschide un ochi, incapabilă să își alunge îngrijorarea. Deși a încuiat ușa băii, e agitată. Nu e obișnuită să fie singură și îi lipsește Maxim. S-a obișnuit cu prezența lui. Peste tot. Roșește și zâmbește.

Da. Peste tot.

Acum, de-ar izbuti și ea să-și găsească curajul să-l atingă... peste tot.

MARE PARTE DIN apartamentul meu nu e afectată de jaf. Camera obscură e neatinsă, așa că echipamentul foto e intact și, ce-i mai important din punct de vedere sentimental, aparatele tatei sunt la locul lor. Am avut mare noroc că hoții nu au găsit seiful. Mi-au furat

câteva perechi de încălțări și niște geți, dar e greu de spus, căci toate hainele sunt aruncate de-a valma pe jos, în dormitor.

Pe de altă parte, livingul e vraște. Toate fotografiile au fost smulse de pe pereți. iMac-ul e făcut praf pe podea. Laptopul și consolele de mixat muzică au dispărut, iar discurile mele sunt împrăștiate pe jos. Din fericire, pianul e neatins.

— Cam asta pare să fie, zice Oliver.

Ține telefonul ridicat, astfel încât camera lui să-mi transmită mie pe monitor imaginile și să pot să evaluez pagubele.

— Ce nenorociți! Ai idee când au dat spargerea? întreb.

— Nu. Vecina ta n-a văzut nimic. S-ar fi putut întâmpla oricând în cursul weekendului.

— S-ar putea să fi fost vineri, după ce am plecat. Cum au intrat?

— Ai văzut cum arată ușa de la intrare.

— Da. Probabil au forțat-o cu ceva greu. Nemernicii. Probabil am uitat să pun alarma când am plecat în grabă.

— Nu s-a declanșat. Probabil ai uitat, într-adevăr. Dar nu cred că asta i-ar fi descurajat.

— Bună ziua...? ne întrerupe o voce fără chip venită de undeva, din apartament.

— Trebuie să fie poliția, zice Oliver.

— I-ai chemat? S-au mișcat repede. Foarte bine. Să mă anunți ce spun. Sună-mă tu când ai vești.

— Așa voi face, Mister.

Și închide.

Mă uit deznădăjduit la monitor. Nu vreau să mă întorc la Londra. Vreau să rămân aici, cu Alessia.

Se aude o bătaie în ușă și în prag apare Danny.

— Bună dimineața, Mister. Am auzit că ați fost jefuit.

— Neața, Danny. Da. Deși se pare că nu am pierdut nimic de neînlocuit. Doar că e o mare mizerie.

— Doamna Blake va fi în măsură să se ocupe de asta. Ce bătaie de cap!

— Așa e.

— Unde doriți să serviți micul dejun?

— Micul dejun?

— Mister, Jessie v-a pregătit micul dejun. Friganele. Preferatele dumneavoastră.

Ah. Nu voiam decât să mă întorc la Alessia.

Danny, văzându-mi ezitarea, îmi aruncă Privirea Aceea pe deasupra ochelarilor. Privirea care, în copilărie, ne făcea pe mine, pe Kit și pe Maryanne să luăm poziție de drepti.

Acum stați jos, copii, și mâncați tot. Altfel am să-i spun mamei voastre.

Mereu a jucat cartea Înălțimii Sale, Mama.

— Atunci în bucătărie, cu tine și cu restul personalului. Dar va trebui să mă grăbesc.

— Foarte bine, Mister.

DUPĂ DUȘ, ALESSIA se înfiolește în prosoape ca să se usuce. În garderobă, începe să cotrobăie printre hainele cumpărate de Maxim cu două zile în urmă. Nu reușește să scape de senzația de teamă. Sare în sus la orice zgomot mai ciudat. Rar i s-a întâmplat să fie singură. Acasă, în Kukës, mama era mereu în preajmă și seara venea și tata. Până și în casa din Brentford, unde a locuit cu Magda, Alessia era rareori singură, ori Michal, ori Magda fiind mereu acolo.

Încearcă să fie atentă la ce are de făcut acum. La urma urmelor, are haine noi. Alege blugii negri, un tricou gri și o jachetă roz, drăguță. Speră că lui Maxim îi va plăcea ce a ales.

După ce se îmbracă, ia föhnul și îl pornește, șuierul lui ascuțit acoperind liniștea.

CÂND INTRU ÎN bucătărie, e aglomerat și se aude zumzetul plăcut al glumelor matinale ale angajaților, printre care e și Jenkins. Când mă

văd, se ridică toți ca unul, o manifestare destul de feudală de deferență care mi se pare enervantă. Dar îi las în pace de data asta.

— Bună dimineața tuturor. Luați loc. Vă rog. Poftă bună.

Urmează un „milord“ mormăit cu încântare pe mai multe voci.

În vremurile sale de glorie, conacul Tresyllian avea peste 350 de angajați; acum însă, ne descurcăm cu 12 cu normă întreagă și cam 20 de angajați cu jumătate de normă. Avem și opt arendași, pe care i-am cunoscut în recentul meu turneu. Cresc vite și fac agricultură pe mai mult de 4 000 de hectare. Totul organic. Și asta mulțumită tatei.

Tradiția Trevethick cere ca personalul casei și cei care lucrează afară să mănânce separat. Acum, de micul dejun al lui Jessie se bucură asistenții managerului domeniului, paznicul de vânătoare și adjunc-tul lui, precum și grădinarii. Observ că numai în farfuria mea sunt friganele.

— Am auzit că ați fost jefuit, Mister, zice Jenkins.

— Din păcate, da. O mare bătaie de cap.

— Îmi pare rău să aud asta, milord.

— Michael e aici?

— E la dentist în dimineața asta. A spus că se întoarce în jur de ora 11.

Încep să mănânc. Bunătatea care mi se topește în gură mă duce cu gândul în copilărie. Kit și cu mine comentam scorurile de la crichet sau ne ciondăneam despre cine pe cine a lovit pe sub masă, Maryanne era cu nasul într-o carte... și Jessie ne servea friganele cu fructe coapte. Astăzi sunt cu mere și scorțișoară.

— Ne bucurăm că sunteți aici, milord, spune Danny. Sper să nu fiți nevoit să vă întoarceți prea repede la Londra.

— Abia a ajuns poliția. Voi afla mai târziu.

— O voi anunța pe doamna Blake despre jaf. Ea și Alice se pot duce imediat la apartamentul dumneavoastră ca să se apuce de curățenie.

— Mulțumesc. O să-i spun lui Oliver să ia legătura cu ea.

— Vă simțiți bine la Ascunzătoare?

Îi arunc un zâmbet scurt:

— Foarte bine, mulțumesc. E foarte confortabil.

— Am auzit că ați avut mare succes ieri.

— A fost frumos. Mulțumesc din nou, Jenkins.

El îmi face un semn din cap, iar Danny zâmbește:

— A, bine că mi-am amintit, zice ea. Ieri au fost aici două personaje dezgustătoare și au întrebat de dumneavoastră.

— Cum?

Toată atenția mea se îndreaptă spre ea, la fel și a tuturor celor prezenți. Ea pălește.

— Întrebau de dumneavoastră. Le-am spus să dispară, Mister.

— Dezgustătoare?

— Grosolani, Mister. Agresivi. Din Europa de Est, cred. Oricum...

— Futu-i!

Alessia!

ALESSIA ÎȘI TRECE peria prin păr. În sfârșit s-a uscat. Oprește föhnul, dar nu se simte în largul ei și se întreabă dacă a auzit ceva sau i s-a părut. Însă e numai vuietul valurilor care se sparg de țârm în golful de dedesubt. Se ridică și se uită la fereastra care dă spre mare.

Domnul Maxim i-a dat marea.

Zâmbește amintindu-și de giumbușlucurile ei de pe plajă. Ploaia se domolește. Poate vor face mai târziu o plimbare pe plajă. Și vor lua prânzul la pubul acela. A fost o zi frumoasă. Toate zilele cu el au fost frumoase.

De jos se aude scrâșnet de mobilier tras pe parchetul de lemn și voci bărbătești, șoptite.

Ce-i asta?

Oare a adus Maxim pe cineva în casă?

— *Urtă!* scrâșnește cineva într-o șoaptă gătuită.

E limba ei maternă! Simte spaima și adrenalina scurgându-i-se prin tot corpul și rămâne încremenită în mijlocul dormitorului.

Sunt Dante și Ylli.

Au găsit-o.

Capitolul douăzeci și unu

Gonesc pe drum, cu mașina hurducându-se peste grilajul pentru animale și forțez limitele Jaguarului cât pot. Trebuie să ajung înapoi acasă. Mi-e greu să respir. Anxietatea îmi strânge pieptul într-o gheară de fier.

Alessia.

De ce am lăsat-o acasă? Dacă se întâmplă ceva cu ea... n-am să mi-o iert niciodată.

Mintea mea lucrează cu febrilitate.

Ei să fie? Ticăloșii care au traficât-o? Mi se face rău. Cum dracu' ne-au găsit? Poate ei sunt nenorociții care m-au jefuit. Au găsit la mine acasă informații despre domeniul Trevethick și conacul Tresyllian. Și acum sunt aici. Punând întrebări. Mare tupeu au jigodiile, să apară așa la casa mea. Încleștez mâinile pe volan.

Repede. Repede. Repede.

Dacă o s-o găsească la Ascunzătoare... N-am s-o mai văd niciodată.

Mă copleșește panica.

Va fi târâtă într-o lume subterană sinistră și n-am s-o mai găsesc niciodată.

Nu. Fir-ar să fie. Nu.

Virez brusc spre Ascunzătoare, împrăștiind pietrișul de pe drum în gardurile vii.

ALESSIEI ÎI BUBUIE inima, își simte pulsul zvâcnind în urechi și i se scurge tot sângele din creier. Camera se învâрте o dată, de două ori și încep să-i tremure picioarele.

Trăiește cel mai cumplit coșmar al ei.

Ușa dormitorului e deschisă și aude șoaptele venind de jos. Cum au intrat? Un scârțâit dinspre scări o mobilizează. Se duce repede în baie și închide cu grijă ușa. O încuie cu mâini umede și tremurătoare și respiră gâfâit.

Cum au găsit-o?

Cum?

E amețită de frică. Simțindu-se lipsită de putere, cercetează rapid încăperea căutând ceva, orice, ca să se apere. *Orice*. Lama lui de ras? Periuța ei de dinți? Le ia pe amândouă și le vâă în buzunarul de la spate.

Dar sertarele sunt goale... nu e nimic în ele.

Tot ce poate face e să se ascundă. Nu poate decât să spere că ușa o să reziste până se întoarce Maxim.

Nu. Maxim!

Nu e pe măsura lor. El e unul, ei sunt doi. O să-l rănească. Lacrimile îi ard ochii și se prăbușește pe podea când o lasă picioarele. Se proptește în ușă, contragreutate în cazul în care vor încerca să spargă ușa.

— Am auzit ceva.

E Ylli. E în dormitor. De când a devenit așa de înspăimântătoare limba ei maternă?

— Verifică ușa aia, zice el.

— Ești acolo, curvă nenorocită? strigă Dante și zgâlțâie ușa, trăgând de clanță.

Alessia își îndeasă pumnul în gură ca să-și înăbușe țipetele, iar lacrimile îi șiroiesc pe obraji. Începe să tremure. E terorizată. Începe să gâfâie, respirând sacadat. Nu a mai fost niciodată atât de înspăimântată. Nici măcar în camionul care a adus-o în Anglia. E complet neputincioasă. Nu știe să se lupte și nu are scăpare din camera asta. Și nu are cum să-l anunțe pe Maxim.

— Ieși de-acolo!

Vocea lui Dante o face să sară în sus. E la câțiva centimetri de urechea ei, de partea cealaltă a ușii:

— O să fie mai rău de tine dacă ne obligi să spargem ușa!

Alessia strânge ochii și își înăbușă suspinele. Pe neașteptate răsună o bubuitură îngrozitoare, de parcă ar fi aruncat cineva un sac cu grăunțe la podea, urmată de o înjurătură cumplită. Alessia e azvârlită îndărăt.

Zot. Zot. Zot.

Dante încearcă să spargă ușa. Dar aceasta rezistă. Alessia se ridică și își proptește picioarele în ușă, înjurând în gând că nu poartă șosete și ghete. Își înfinge picioarele în podeaua de gresie și se lasă cu toată greutatea pe ușă, sperând că îl va putea ține cât mai mult departe.

— Când intru acolo, te omor. Curvă nenorocită. Ai habar câți bani pierd din cauza ta? Ha?

Și se izbește iar în ușă.

Alessia știe că e o chestiune de timp. Își înăbușă un suspin și disperarea pune stăpânire pe ea. Și nu și-a făcut niciodată curaj să-i spună lui Maxim că îl iubește.

JAGUARUL GONEȘTE PE aleea spre Ascunzătoare în scrâșnet de cauciucuri. Zăresc un Mercedes vechi nespălat de cel puțin un an, lăsat neglijent în fața garajului.

Drace. Nemernicii sunt aici.

Nu. Nu. Nu.

Teama și furia mă cuprind cu totul, amenințând să mă copleșească.

Alessia!

Calm, calm, băiete. Calmează-te dracului odată. Gândește. Gândește. Gândește.

Parchez mașina lipită de poartă, ca să nu poată ieși pe-aici. Dacă o iau pe scările de la intrare, o să mă vadă și pierd elementul-surpriză. Deschid portiera și alerg spre poarta laterală, puțin folosită, și spre ușa care dă în anexa bucătăriei. Respir sacadat, cu adrenalina revărsându-mi-se în sânge și dublându-mi bătăile inimii.

Calm, calm, băiete. Calmează-te.

Ușa anexe e întredeschisă.

Futu-i. Poate așa au intrat în casă. Trag adânc aer în piept și, cu inima bubuind, împing încet ușa și mă strecor înăuntru. Adrenalina mi-a ascuțit toate simțurile. Propria mea respirație mă asurzeste.

Liniște. Fă naibii liniște.

Se aud țipete. Sus.

Nu. Nu. Nu.

Dacă se ating de un fir de păr din capul ei, îi omor. Mă întorc spre seiful cu arme de pe perete și îl descui. Am pus aici armele ieri, înainte să ies cu Alessia la plimbare pe plajă. Încercând să rămân calm, mă concentrez să iau una dintre puști făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Cu mișcări delicate și ferme, o iau, o scot, basculez țeava și pun două cartușe. Mai iau patru cartușe și le strecor în buzunar. Nu am fost niciodată mai recunoscător că tata m-a învățat să trag cu arma.

Stai calm. Nu o poți salva decât dacă îți păstrezi calmul.

Îmi repet mantra asta în gând. Ridic piedica, duc arma la umăr și mă furișez în living. La parter nu e nimeni, dar aud o bubuitură puternică de sus, urmată de strigăte într-o limbă străină.

Alessia țipă.

ALESSIA URLĂ CÂND UȘA băii zboară în lături, iar ea e azvârlită la podea. Dante e cât pe ce să cadă în baie. Ea se face ghem, suspinând, paralizată de teamă. Vezica îi cedează și urina i se prelinge pe picioare, udându-i blugii cei noi.

Soarta ei e pecetluită.

Respiră scurt și gâfâie precipitat în timp ce gâtul i se contractă. E amețită. Amețită de frică.

— Aici erai, cățea nenorocită.

O înșfacă de păr și-i trage capul în sus.

Alessia țipă, iar el îi trage o palmă zdravănă peste față.

— Știi câți bani m-ai costat, curva dracului? O să-mi plătești fiecare bănuț cu corpul tău.

Fața lui e la câțiva centimetri de a ei. Are ochii sălbatici și întunecați, plini de furie. Alessia se sufocă. Dante are răsuflarea puturoasă, de parcă ar avea o mortăciune în gură. Duhoarea corpului lui o împresoară ca o negură murdară.

Îi trage încă o palmă grea și o saltă în picioare trăgând-o de păr. Durerea e de nedescris, de parcă i-ar smulge cineva scalpul de pe craniu.

— Dante! Nu! Nu! hohotește ea.

— Nu te mai smiorcăi, curvă mizerabilă, și mișcă-te!

O zgâlțâie zdravăn și o aruncă în dormitor, unde o așteaptă Ylli. Aterizează pe podea, unde se lățește ca o stea de mare. Se ghemuiește imediat.

Nu se poate, nu e adevărat ce se întâmplă.

Țipă cu ochii închiși, așteptând inevitabilele lovituri.

Omoară-mă. Omoară-mă odată. Vrea să moară.

— Și te-ai mai și pișat pe tine, *pička* jėjoasă ce ești. Las că ți-o trag eu de nu te vezi.

Dante se învârte în jurul ei și o lovește zdravăn în burtă. Alessia țipă ascuțit când o străbate durerea, ca o undă de șoc care o lasă fără aer.

— Du-te de lângă ea, rahat nenorocit ce ești!

Vocea lui Maxim bubuie în încăpere.

Ce?

Alessia deschide niște ochi încețoșați. *E aici.*

Maxim e în prag, înfășurat în haina lui neagră, ca un arhanghel răzbunător, aruncă fulgere verde-întunecat din priviri și ține în mână arma cu două țevi.

E aici. Cu pușca.

NEMERNICUL SE ÎNTOARCE să mă înfrunte. Se albește la față, șocat, și sare în spate, holbându-se la mine. Țeasta pleșuvă îi șiroiește de sudoare. Prietenul lui slăbănog face și el un pas în spate și ridică

măinile, cu gura contorsionată într-o strâmbătură. Arată ca un șobolan înecat într-o geacă mult prea mare. Dorința de a apăsa pe trăgaci e copleșitoare. Trebuie să mă împotrivesc din răspuțeri instinctului de a ucide. Cheliosul se uită la mine, măsurându-mă concentrat. O să trag? Am curajul?

— Nu mă ispitiți, le strig cu o voce bubuitoare. Măinile sus sau sunteți terminați. Îndepărtați-vă de fată. Acum!

Face încă un pas precaut în spate, în timp ce privirea i se plimbă de la Alessia la mine, cântărind opțiunile.

Nu are niciuna.

Jigodia.

— Alessia. Ridică-te. Acum. Haide! mă răstesc eu, pentru că încă mai e aproape de el.

Ea se ridică șovăind în picioare. Are un obraz roșu, probabil că nemernicul a lovit-o. Mă lupt din greu cu pornirea de a le zbura creierii.

— Treci în spatele meu, îi zic scrâșnind din dinți.

Se strecoară după mine și îi aud respirația întretăiată, înspăimântată.

— Amândoi! La podea, în genunchi! strig. ACUM! Și să nu vă pună dracu' să scoateți o vorbă!

Cei doi schimbă o privire rapidă.

Iar eu încheștez degetul pe trăgaci.

— Două țevi. Amândouă încărcate. Vă pot doborî pe amândoi. Vă zbor boașele cât ai clipi din ochi.

Și țintesc spre pântecul Cheliosului.

Sprâncenele i se ridică pe fruntea pământie. Se lasă amândoi în genunchi.

— Măinile la ceafă.

Se supun. Dar nu am cu ce să-i leg.

Fir-ar să fie.

— Alessia, ești bine?

— Da.

Telefonul începe să bâzâie în buzunar. *Rahat*. Trebuie să fie Oliver.

— Poți să scoți telefonul din buzunarul din spate al blugilor? o rog pe Alessia, fără să-i slăbesc din ochi pe cei doi gangsteri.

Îl scoate cu îndemânare.

— Răspunde, îi zic.

Nu pot vedea ce face, dar o aud după câteva clipe.

— Alo!

Urmează o pauză, apoi vorbește iar, cu o voce șoptită, sugrumată de frică:

— Sunt menajera domnului Maxim.

Isuse. E mult, mult mai mult.

Cheliosul sc UIPĂ niște cuvinte spre partenerul lui cu fața de șobolan:

— *Është pastruesja e tij. Nëse me pastruese do të thuash konkubinë.*

— *Ajo nuk vlen asgjë. Grueja asht shakull për me bajt, răspunde*

Față de șobolan.

— Faceți dracului liniște, urlu la ei. Cine-i? o întreb pe Alessia.

— Spune că se numește Oliver.

— Zi-i că am prins doi spărgători la Ascunzătoare și să sune la poliție. Acum. Spune-i s-o sune pe Danny și să o roage să îl trimită pe Jenkins aici imediat.

Ea face ce i-am spus, tremurând toată.

— Mai spune-i că o să-i explic mai târziu.

Ea repetă întocmai cuvintele mele.

— Domnul Oliver a spus că așa va face. La revedere...

Închide.

— Jos, amândoi. Pe burtă. Cu mâinile la spate.

Cheliosul îi aruncă o privire rapidă lui Față de șobolan. Are de gând să încerce ceva? Fac un pas înainte și las pușca în jos, țintindu-i țeasta.

— Bună ziua!

Vocea se aude de jos. E Danny. Deja? Nu înțeleg!

— Sus, Danny! strig eu, fără să-mi iau ochii de la cele două loaze.

Le fac semn cu pușca. *Întindeți-vă dracului la podea.* Se supun, iar eu mă apropiu de cele două scârboșenii lungite la podea.

— Să nu vă pună dracu' să clintiți un mușchi.

Înfig țeava puștii în spinarea Cheliosului:

— Nu mă ispiti. Glonțul îți va secționa șira spinării și va intra în stomac și o să mori încet și în chinuri... ceea ce e mai mult decât meriți, animal nenorocit ce ești.

— Nu. Nu, te rog, scâncește el ca o potaie bătută, cu accentul lui grosolan.

— Tacă-ți fleanca și nu mișca. Ai înțeles? Dă din cap dacă ai înțeles.

Amândoi incuviințează rapid, cu o furie reținută, iar eu arunc o privire către Alessia. Are ochii mari, speriați, e palidă și stă în prag, cu brațele strânse în jurul corpului. În spatele ei apare Danny, iar în urma lui Danny, Jenkins.

— Dumnezeule! spune Danny, ducându-și mâna la gură. Ce s-a întâmplat aici?

— Te-a sunat Oliver?

— Nu, milord. Ne-am luat după dumneavoastră după ce ați plecat în fugă de la micul dejun. Ne-am dat seama că e ceva în neregulă.

Jenkins se foiește în spate.

— Răpitorii ăștia doi au intrat prin efracție în casă. O căutau pe Alessia.

Apăs țeava de spinarea Cheliosului.

— Ai ceva cu care să-i leg? îl întreb pe Jenkins, fără să-mi dezlipesc privirea de la bărbații lungiți la podea.

— Am niște funie de legat baloturile în spatele Roverului.

Se întoarce și o ia la goană pe scări.

— Danny, du-o pe Alessia la conac, te rog.

— Nu, protestează Alessia.

— Du-te. Nu poți să fii de față când ajunge poliția. Vin și eu imediat ce pot. Ești în siguranță cu Danny.

— Hai, copilă, spune blând aceasta.

— Am nevoie de haine de schimb, mormăie Alessia.

Mă încrunt. *De ce?*

Se duce în garderobă și după câteva clipe iese cu una din sacoșele de la cumpărăturile de zilele trecute. Îmi aruncă o privire indescifrabilă și o urmează pe Danny în jos, pe scări.

ALESSIA SE UITĂ prin parbriz fără să vadă, cu mâinile încolăcite în jurul trupului, în timp ce bătrâna pe care o cheamă Danny conduce o mașină mare, gălăgioasă, pe drumul de țară.

Unde mergem?

O doare capul, iar scalpul și fața îi zvâcnesc. O doare și într-o parte ori de câte ori trage aer în piept. Încearcă să respire cât mai superficial.

Danny a învelit-o într-un pled luat de pe o sofa din living.

— Nu vrem să răcești, draguțo, a zis ea.

Are o voce blândă, caldă, cu un accent pe care Alessia nu-l poate localiza. Probabil că e o foarte bună prietenă a domnului Maxim, de are atâta grijă de ea.

Maxim.

Nu va uita niciodată cum arăta când a apărut și a salvat-o, cu haina aceea lungă, fluturând arma ca un erou dintr-un film american vechi.

Și ea, care a crezut că nu le va face față.

I se strânge stomacul.

Îi vine să vomite.

— Te rog, oprește.

Danny oprește și Alessia aproape cade din mașină. Se îndoaie de mijloc, vomitând pe marginea drumului și dând afară tot ce mâncase la micul dejun.

Danny vine s-o ajute, ținându-i părul la spate în timp ce Alessia vomită, și tot vomită, până ce stomacul se golește de tot. În cele din urmă, se îndreaptă de spate, tremurând.

— Of, copila mea, spune Danny întinzându-i o batistă. Hai să te ducem la conac.

După ce pornesc din nou, Alessia aude vuiet de sirene în depărtare și își imaginează că poliția a ajuns la Ascunzătoare. Tremură toată, frământând batista între degete.

— E-n regulă, copilă, spune femeia în vârstă. Ești în siguranță.

Alessia clatină din cap, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai s-a întâmplat.

A salvat-o. Iar.

Cum ar putea să-i mulțumească vreodată?

LUI JENKINS NU I-AU TREBUIIT decât câteva clipe ca să lege mâinile celor doi nemernici la spate. Le leagă și gleznela una de alta, pentru mai multă siguranță.

— Milord, zice el, și arată spre Față de șobolan, a cărui geacă s-a ridicat, dezvăluind un pistol îndesat în betelia pantalonilor.

— Tentativă de jaf armat. Din ce în ce mai bine.

Mă bucur că n-a încercat să folosească arma împotriva mea sau a Alessiei. Îi dau lui Jenkins pușca și, după o scurtă ezitare, îi trag un șut zdravăn în coaste Cheliosului, pentru că o merită.

— Asta-i pentru Alessia, ticălos nenorocit.

Geme de durere în timp ce Jenkins se uită în altă parte. Eu îl mai lovesc o dată, de data asta mai tare:

— Și pentru toate celelalte femei pe care le ții în sclavie.

Jenkins icnește.

— Traficanți?

— Da! Și el! După Alessia!

Arăt spre Față de șobolan, care mă privește cu ură. Jenkins îi trage o lovitură fulgerătoare.

Mă las în genunchi lângă Chelios și-l înșfac de-o ureche, trăgându-i capul pe spate.

— Ești un buboi pe obrazul rasei umane. O să putrezești în închisoare și o să mă asigur că o să arunce naibii cheia.

El strânge buzele și încearcă să mă scuipe în față, dar ratează și saliva i se prelinge pe bărbie. Îl izbesc cu capul de podea. Sper că o să-l doară rău capul o vreme. Mă ridic, împotrivindu-mă pornirii de a-l pocni până-l fac zob.

— Milord, am putea să-i terminăm și să scăpăm de cadavre, propune Jenkins, lipind țeava puștii de capul lui Față de șobolan. Nu i-ar găsi nimeni pe domeniu.

O clipă, mă întreb dacă Jenkins glumește sau vorbește serios; dar Față de șobolan îl crede și ridică spre el niște ochi îngroziți.

Bun. Acum știi cum s-a simțit Alessia, javră ordinară ce ești.

— Oricât de tentant ar fi, ar însemna să facem o mizerie cumplită aici și nu cred că echipa de curățenie ne-ar fi prea recunoscătoare.

Ridicăm cu toții privirile când auzim sirenele.

— Și apoi, mai e și o mică problemă de legalitate.

DANNY INTRĂ PE UN drumeag îngust care duce spre o casă de modă veche încântătoare, iar mașina veche se zgâlțâie din toate încheieturile cât trece peste niște bare metalice aflate pe drum. Aici, pământul e verde și bogat, cu toate că e iarnă. Străbat cu mașina o pășune deschisă. Pare... bine îngrijită, nu ca zonele rurale pe care le-a văzut de când a ajuns aici. Ici, colo se zăresc oi bine hrănite. În timp ce mașina se hurducă pe drum, în fața lor răsare o casă imensă. E impunătoare. Cea mai mare casă pe care a văzut-o Alessia vreodată. Recunoaște coșul. E cel pe care l-a zărit din drum când se plimba cu Maxim. I-a spus că aparține cuiva, dar nu își mai amintește cui. Poate aici locuiește Danny.

Dar de ce îi gătește domnului Maxim dacă locuiește aici?

Danny duce mașina în spatele casei și oprește lângă o ușă laterală.

— Am ajuns, zice ea. Bun venit la conacul Tresyllian.

Alessia încearcă fără succes să îi zâmbească și iese din mașină. Încă nesigură pe picioare, intră după Danny pe ușa care dă într-o încăpere ce pare a fi o bucătărie. Cea mai mare, mai spațioasă și mai aerisită bucătărie pe care a văzut-o vreodată. Mobilier de lemn. Podea din dale de piatră. Și sclipește de curățenie. Vechi și modern în același timp. Sunt două cuptoare mari. Două! Și o masă uriașă, la care încap cel puțin 14 oameni. Doi câini mari, cu blană roșcată, vin țopăind spre ele. Alessia se trage îndărăt.

— Jos, Jensen. Jos, Healey!

Comenzile lui Danny le retează avântul. Se întind și se uită cu ochi mari, expresivi la cele două femei. Alessia îi privește cu neîncredere. Sunt niște câini de vânătoare tare frumoși... dar acolo de unde vine ea câinii nu trăiesc în casă!

— Sunt inofensivi, draga mea. Se bucură să te cunoască, atâta tot. Vino cu mine, zice ea. Ce zici de-o baie?

Tonul ei este amabil și blând, dar Alessia roșește, îngrozită.

— Da, șoptește.

Știe! Știe că a făcut pe ea.

— Cred că ai trecut printr-o spaimă cumplită.

Alessia încuviințează și încearcă să își rețină lacrimile care îi ard ochii.

— Haide, fetițo, nu plânge. Înălțimea Sa nu și-ar dori una ca asta. Lasă că te punem noi pe picioare.

Înălțimea Sa?

O urmează pe Danny pe un hol cu lambriuri din lemn; pe ambele laturi atârnă picturi vechi înfățișând peisaje, cai, clădiri, scene religioase și câteva portrete. Trec pe lângă o sumedenie de uși închise și urcă o scară îngustă din lemn, care dă într-un alt coridor lung, lambrizat. În cele din urmă, Danny se oprește și deschide ușa unei camere plăcute, cu un pat alb, mobilă albă și pereți văruiți în bleu-pal. Traversează camera, intră în baia dormitorului și dă

drumul la apă. Alessia stă în spatele ei, strângând pledul în jurul corpului și urmărind cum curge apa în cadă și se ridică aburi. Danny pune niște spumă de baie, iar Alessia recunoaște marca Jo Malone, aceeași ca la Ascunzătoare.

— Mă duc să-ți aduc niște prosoape. Dacă lași hainele lângă pat, le dau la spălat imediat.

Îi zâmbește cu simpatie Alessiei și iese, lăsând-o singură.

Alessia se uită la apa care curge în cascadă în cadă, la spuma care se formează și acoperă încet toată suprafața. Cada e veche, mare și cu picioare în formă de gheară. Începe să tremure toată și strânge mai bine pledul în jurul ei.

Danny, care vine cu prosoape curate, o găsește tot acolo unde a lăsat-o. Le pune pe un scaun alb de răchită, închide robinetele, apoi se întoarce spre Alessia. Ochii ei albaștri, inteligenți, sunt plini de compasiune.

— Mai vrei să faci baie, draga mea?

Alessia încuviințează.

— Vrei să plec?

Alessia scutură din cap. Nu vrea să fie singură. Danny oftează, plină de înțelegere.

— Foarte bine. Vrei să te ajut să te dezbraci? Asta vrei?

Alessia încuviințează.

— ȘI VA TREBUI să o interogăm și pe logodnica dumneavoastră, zice ofițerul Nicholls.

E cam de-o seamă cu mine, înaltă, mlădioasă, cu ochi inteligenți și iscoditori. Are o agendă în care notează tot ce spun. Bat cu degetele în masa din living. Cât mai stăm aici? Vreau să mă duc să văd ce face Alessia, *logodnica mea*...

Și Nicholls, și șeful ei, sergentul Nancarrow, au ascultat răbdători povestea nefericită despre tentativa de răpire a Alessiei. Evident, n-am spus chiar tot adevărul, dar am încercat să nu mă abat prea mult.

— Desigur, răspund eu. De îndată ce își va reveni. Ticăloșii ăștia doi au tăbăcit-o zdravăn. Dacă nu m-aș fi întors la timp...

Închid o clipă ochii și mă trece un fior pe șira spinării.

Poate n-aș mai fi văzut-o niciodată.

— A fost o experiență cumplită pentru amândoi, spune Nancarrow, clătinând dezgustat din cap. Intenționați să chemați un doctor să o vadă?

— Da.

Sper că Danny a avut inspirația să cheme unul.

— Îi doresc să se recupereze cât mai repede, spune sergentul.

Mă bucur că Nancarrow e aici. Îl cunosc de când eram puști. E drept că am avut din când în când mici dispute legate de petreceri gălăgioase noaptea târziu și băutul pe plajă. Dar a fost întotdeauna corect. Și, desigur, el a fost cel care a venit la noi acasă să ne anunțe despre accidentul tragic al lui Kit.

— Dacă tipii ăștia au cazier, îi găsim în baza noastră de date. Contravenții, infracțiuni mai serioase, o să apară toate, lord Trevehick, urmează Nancarrow. Ai tot ce-ți trebuie, Nicholls? o întreabă pe colega cea conștiincioasă.

— Da, Mister. Mulțumesc, milord, spune ea.

Pare entuziasmată; bănuiesc că nu a mai avut de-a face cu o tentativă de răpire până acum.

— Bun.

Nancarrow îi zâmbește aprobator.

— Frumoasă casă aveți aici, milord.

— Mulțumesc.

— Și cum rezistați? După dispariția fratelui dumneavoastră?

— Încerc să mă țin tare.

— Tristă poveste.

— Într-adevăr.

— A fost un om bun.

Încuviințez:

— A fost.

Îmi sună telefonul și mă uit pe ecran. E Oliver, dar nu-i răspund.

— Noi plecăm, Mister. Vă vom ține la curent cu evoluția anchetei.

— Pun pariu că tot ticăloșii ăștia sunt cei care mi-au spart și apartamentul din Chelsea.

— Vă asigur că vom verifica, Mister.

Îi conduc la ușa din față.

— A, și felicitări pentru logodnă.

Nancarrow îmi întinde mâna.

— Vă mulțumesc. Îi voi transmite logodnicei mele urările dumneavoastră.

E drept că mai întâi va trebui să o cer de nevastă...

APA E FIERBINTE și liniștitoare. Danny a ieșit să dea hainele Alessiei la spălat. A promis că se întoarce *acușica*. Urmează să aducă schimburile Alessiei din mașină și să caute niște calmante pentru durerea de cap. E cumplită, căci Dante a tras-o zdravăn de păr. Tremurul Alessiei s-a potolit, dar e la fel de înspăimântată. Închide ochii, nu vede în fața ei decât mutra cu colții dezgoliți a lui Dante. Îi deschide imediat și se cutremură când își amintește mirosul.

Zot. Duhoarea lui. Fetidă. Sudoare uscată. Nespălat. Și răsuflarea lui.

Îi vine să vomite. Se stropește cu apă pe față ca să alunge amintirea, dar apa fierbinte o înțeapă acolo unde a lovit-o.

Cuvintele lui Ylli îi răsună-n minte:

Nëse me pastruese do të thuash konkubinë.

Dacă prin menajeră înțelegi concubină.

Concubină.

Cuvântul e potrivit. Nu vrea să o recunoască, dar acesta e adevărul. E concubina lui Maxim — și menajera lui. Dispoziția ei se întunecă și mai mult. La ce s-o fi așteptat? În clipa în care l-a sfidat

pe tatăl ei, soarta i-a fost pecetluită. Dar nu a avut de ales. Dacă ar fi rămas în Kukës, ar fi trebuit să se mărite cu bărbatul acela instabil și violent. Alessia se cutremură. Și-a implorat tatăl să renunțe la făgăduială. Dar el a ignorat-o și pe ea, și lamentațiile mamei. Îi dăduse bărbatului cuvântul de onoare.

Besa.

Și gata, nu s-a mai putut face nimic. *Baba* nu putea să își ia cuvântul înapoi. Ar fi adus o mare dezonoare asupra numelui familiei. Soluția mamei a fost să o predea, fără să știe, în mâinile acestor gangsteri. Dar acum, că sunt reținuți de poliție, nu mai reprezintă o amenințare, iar ea trebuie să-și accepte situația. Cât a fost în Cornwall, râzând pe plajă, bând la pub, mâncând la restaurante alese, având relații sexuale și îndrăgostindu-se de domnul Maxim, a pierdut din vedere realitatea. Faptul că era alături de el i-a umplut capul de iluzii. Exact cum a făcut bunica ei, care i-a umplut mintea cu ideile ei nebunești despre independență și eliberare. Alessia și-a părăsit țara natală ca să scape de bărbatul căruia îi fusese făgăduită, dar și așteptându-se, de bună-credință, să găsească de muncă. Asta trebuia să facă. Să muncească, să fie independentă — nu o femeie întreținută.

Se uită la bulele care se sparg în cadă.

Nu se aștepta să se îndrăgostească...

Danny năvălește în sala de baie cu un halat mare, bleumarin.

— Hai. Hai să ieși. Nu e cazul să te smochinești, zice.

Smochinit?

Alessia se ridică. Mecanic. Danny o înfiolește în halat și o ajută să iasă din cadă.

— Mai bine? o întreabă.

Alessia încuviințează:

— Mulțumesc, doamnă.

— Numele meu e Danny. Știu că nu am fost prezentate oficial. Dar aici toată lumea îmi spune așa. Am adus un pahar cu apă, câteva pastile și o pungă cu gheață s-o pui la cap. A, și niște cremă de arnică

pentru obraz. Va fi de ajutor cu vânătăile, dar am chemat și un doctor să se uite la contuzia aia urâtă de pe coaste. Hai în pat. Cred că ești epuizată.

O împinge pe Alessia spre dormitor.

— Maxim?

— Înălțimea Sa va veni de îndată ce termină de discutat cu poliția.

— Înălțimea Sa?

— Da, draga mea.

Alessia se încruntă, iar Danny îi răspunde cu aceeași monedă:

— Nu știai? Maxim e contele de Trevethick.

Capitolul douăzeci și doi

Conte de Trevethick?

— Asta e casa lui, spune cu blândețe Danny, ca și cum ar vorbi cu un copil. Și tot pământul din jur. Satul...

Apoi se oprește:

— Nu ți-a spus?

Alessia scutură din cap.

— Înțeleg.

Sprâncenele albe ale lui Danny se îmbină, dar ridică din umeri.

— Ei bine, sunt sigură că a avut motivele lui. Acum vrei să te las să te îmbraci? Punga ta cu haine e pe scaun.

Alessia încuviințează, iar Danny se retrage, închizând ușa în urma ei. Uluită, Alessia se holbează la ușa închisă, cu mintea gata, gata să explodeze. Cunoștințele ei despre nobilimea britanică se limitează la două cărți de Georgette Heyer, aduse pe furiș în Albania de bunica ei. Din câte știa Alessia, în țara ei nu mai exista nobilime. În vremurile de demult, da, dar după ce comuniștii au pus stăpânire pe țară, după al Doilea Război Mondial, nobilii care mai erau în viață au fugit.

Dar aici... Domnul Maxim e conte.

Nu. Nu domnul. E *lordul Maxim*.

Milord.

De ce nu i-a spus?

Iar răspunsul răsună clar și dureros în mintea ei.

Pentru că e femeia lui de serviciu.

Nese me pastruese do të thuash konkubinë.

Dacă prin menajeră înțelegi concubină.

Trage adânc aer în piept și strânge mai bine halatul în jurul trupului, apărându-se de răcoarea iernii și de veștile supărătoare.

Pentru că nu e destul de bună pentru el, desigur.

E bună pentru un singur lucru...

I se strânge stomacul când se gândește la trădarea lui. Cum a putut fi atât de credulă? Se simte rănită de lipsa lui de onestitate și își șterge lacrimile care îi izvorăsc din ochi. A refuzat să vadă realitatea.

Relația cu el era ceva prea bun ca să fie adevărat.

Undeva, în sinea ei, bănuia ceva. Acum știe adevărul.

Dar el nu i-a făcut niciodată vreo promisiune. Toate au fost numai în mintea ei. Nu i-a spus niciodată că o iubește... Nu a pretins niciodată că o iubește. Și totuși, în scurtul răstimp de când îl cunoaște, s-a îndrăgostit de el. Iar acum se prăbușește de la cea mai mare înălțime.

Sunt o nebună. O nebună nechibzuită și îndrăgostită.

Închide îndurerată ochii, iar pe obraji îi șiroiesc lacrimi fierbinți, de rușine și de regret.

Ăsta e momentul trezirii la realitate.

Respiră adânc. Gata, a plâns destul. Furia tot mai profundă îi dă elan. Nu are de gând să plângă după el. E furioasă pe el, dar și pe ea, pentru că a fost așa de proastă.

În sinea ei știe că furia nu face decât să îi ascundă durerea, și e recunoscătoare pentru asta. E mai puțin dureroasă decât trădarea lui.

Lasă halatul la podea, ia plasa cu haine de pe scaunul albastru și golește conținutul pe pat. Din fericire, a acționat din impuls și și-a adus și hainele vechi. Își trage pe ea chiloții roz, sutienul, blugii ei, tricoul cu Arsenal și tenișii. Cam astea sunt toate hainele ei. Nu și-a adus geaca, dar ia unul dintre puloverele pe care i le-a cumpărat domnul Maxim — lordul Maxim — și pledul pe care l-a adus Danny de la Ascunzătoare.

Dante și Ylli vor fi arestați și, după ce poliția va stabili amploarea infracțiunilor lor, vor fi închiși pentru multă vreme și brutele alea nu vor mai fi o amenințare pentru ea.

Poate pleca.

Nu va sta aici.

Nu vrea să fie cu un bărbat care a indus-o în eroare. Un bărbat care o va arunca de îndată ce se va plictisi de ea. Preferă să plece decât să fie alungată.

Trebuie să iasă. Acum.

Înghite repede cele două pastile lăsate de Danny. Apoi aruncă o ultimă privire de jur împrejurul elegantului dormitor și deschide ușa, care scârțâie ușor. Nu e nimeni pe palier. Se strecoară din cameră și închide ușa după ea. Trebuie să găsească drumul înapoi la Ascunzătoare, ca să-și ia banii și lucrurile. Nu poate ieși din casă pe unde a venit, căci Danny s-ar putea să fie în bucătărie. Face dreapta și o ia în jos, pe holul lung.

OPRESC JAGUARUL ÎN SCRÂȘNET DE PNEURI LÂNGĂ FOSTELE GRAJDURI. Deschid portiera și las mașina acolo. O iau la goană spre casă. Sunt disperat să o văd pe Alessia.

Danny, Jessie și câinii sunt în bucătărie.

— Nu acum, băieți, mă răstesc la câinii care s-au ridicat să sară pe mine și să-și primească mângâierile.

— Bine că v-ați întors, milord. A plecat poliția? întrebă Danny.

— Da. Unde e?

— În camera albastră.

— Mulțumesc.

Mă grăbesc spre ușă.

— Ah, milord, strigă Danny după mine, și simt în vocea ei ceva care mă face să mă opresc.

— Ce-i? Cum se simte?

— Zdruncinată, Mister. A vomitat pe drum.

— Acum e bine?

— A făcut o baie. Și se schimbă în haine curate. Și...

Danny se uită nesigură la Jessie, care își vede mai departe de curățatul cartofilor.

— Ce-i? întreb.

Danny pălește.

— Am amintit că sunteți contele de Trevethick.

Cum?

— Rahat!

Năvălesc afară din bucătărie, o iau pe holul de vest, urc în goană scările din spate spre camera albastră, cu Jensen și Healey după mine. Inima îmi bate să-mi sară din piept.

Tâmpitule. Tâmpitule. Tâmpitule. Și doar am vrut să-i spun. Ce-o fi crezând acum?

În fața camerei albastre, mă opresc, respir adânc, ignorând câinii care s-au ținut după mine crezând că jucăm cine știe ce joc nou.

Alessia a avut parte de o spaimă înfiorătoare astăzi. Acum e într-un loc străin, cu oameni pe care nu-i cunoaște. Trebuie să fie complet copleșită.

Și trebuie să fie al naibii de furioasă că nu i-am spus...

Bat cu putere în ușă.

Și aștept.

Bat din nou:

— Alessia!

Niciun răspuns.

Futu-i. E supărată rău pe mine.

Deschid cu grijă ușa. Hainele ei sunt împrăștiate pe pat, halatul zace pe podea, dar nici urmă de ea. Verific baia: goală, nu păstrează decât o urmă a parfumului ei. Lavandă și trandafiri. Închid ochii și inspir. E liniștitor.

Unde naiba e?

Probabil a ieșit să exploreze casa.

Sau a plecat.

Rahat.

Ies ca furtuna din cameră și o strig pe hol. Ecooul vocii mele se izbește de pereții pe care atârnă portretele străbunilor mei, dar e întâmpinată cu o tăcere asurzitoare. Mă cuprinde groaza. Unde e? O fi leșinat afară, pe undeva?

A fugit.

E prea mult pentru ea. Sau poate crede că nu-mi pasă...

Futu-i.

Străbat holul, izbind de pereți ușile tuturor camerelor, cu Jensen și Healey pe post de ordonanțe.

ALESSIA S-A RĂTĂCIT. Încearcă să găsească o cale de ieșire. Pe vârfuri, lasă în urmă ușă după ușă, pictură după pictură, apoi un alt hol lung și lambrizat până ce, într-un sfârșit, dă de o ușă dublă. O împinge și se trezește în capul unei scări mari, largi, cu treptele acoperite cu covoare roșu-aprins și albastru, care duce spre un hol întunecat, adânc ca o peșteră. Pe palier e un bovindou cu menouri, lângă care se află două armuri cu niște chestii care par a fi lănci. Pe peretele de deasupra scării e o tapiserie decolorată, mai mare decât masa de la bucătărie pe care a văzut-o adineauri, pe care e înfățișat un bărbat îngenunchat în fața suveranului. Mă rog, Alessia *presupune* că e suveranul, judecând după coroana pe care o poartă. Pe pereții opuși, sunt două portrete. Uriașe. Doi bărbați. Unul e de pe vremuri, celălalt e de dată mult mai recentă. Vede pe chipurile lor trăsăturile de familie și are o străfulgerare de recunoaștere. Amândoi se uită la ea cu aceiași ochi verzi aroganți. Ochii *lui* verzi.

Asta e familia lui Maxim. Moștenirea lui. I se pare aproape imposibil de înțeleș.

Apoi, privirea îi alunecă spre vulturii cu două capete sculptați pe stâlpii care susțin balustrada în capul scării, la fiecare cotitură și jos.

Simbolul Albaniei.

Pe neașteptate, îi aude vocea, strigând-o. Tresare.

Nu.

S-a întors.

Strigă iar. Pare speriat. Disperat. Alessia încremenește în capul scării impresionante, uitându-se pierdută la toată istoria care o

înconjoară. E sfâșiată. De undeva de jos, un orologiu cu un dangăt puternic începe să bată ora, făcând-o să tresară. O dată, de două ori, de trei ori...

— Alessia!

Maxim strigă iar, de astă dată mai de aproape, și îi aude deja pașii. Aleargă — aleargă spre ea.

Ceasul bate în continuare. Tare și clar.

Ce ar trebui să facă?

Se agață de vulturul ornamentat de pe coloana din colțul casei scărilor. Maxim, urmat de cei doi câini, năvălește pe ușa dublă. Se oprește brusc când o vede. O măsoară din cap până-n picioare și se încruntă.

AM GĂSIT-O. Dar ușurarea mea e temperată de expresia ei distantă, dar indescifrabilă, precum și de faptul că e îmbrăcată cu hainele vechi și are cu ea un pulover și o pătură.

Rahat. Nu arată bine deloc.

Atitudinea ei îmi amintește de prima noastră întâlnire. Am dat peste ea pe hol, în apartamentul meu, cu câteva săptămâni în urmă. Se agață de stâlpul scării cum se agața atunci de mătură. Simțurile mele sunt în alertă.

Ai grijă cum te miști, amice.

— Aici erai. Unde te duci? o întreb.

Ea își dă părul peste umăr cu grația aceea neglijentă care o caracterizează și ridică bărbia spre mine:

— Plec.

Nu! Parcă mi-ar fi tras un șut în stomac.

— Cum? De ce?

— Știi de ce.

Pare disprețuitoare, iar pe fața ei se citește o indignare cât se poate de îndreptățită.

— Alessia, îmi pare rău. Ar fi trebuit să îți spun.

— Dar nu mi-ai spus.

Nu o pot contrazice. Mă uit pierdut la ea în timp ce durerea din ochii ei întunecați îmi arde conștiința.

— Înțeleg.

Ridică din umeri.

— Sunt o simplă femeie de serviciu, menajera ta.

— Nu! Nu! Nu!

Pășesc ușor spre ea.

— Nu din cauza asta.

— Mister. Totul e în regulă?

Ecolul vocii lui Danny răsună din pereții de piatră și ajunge sus, până la noi. Mă aplec peste balustradă și o văd în holul de jos alături de Jessie și Brody, unul din ajutoarele de la moșie. Toți trei se uită în sus la noi cu gura căscată, ca niște crape curioși în iaz.

— Plecați. Acum. Toți! Plecați, îi alung eu.

Danny și Jessie schimbă o privire îngrijorată, dar se fac nevăzute.
Slavă cerului.

Mă întorc spre Alessia:

— De-asta nu te-am adus aici. Sunt prea mulți oameni în casa asta.

Ea își mută privirea de la mine, cu sprâncenele încruntate și cu gura strânsă într-o linie subțire.

— Azi-dimineață am luat micul dejun cu nouă angajați, și asta era doar prima tură. Nu am vrut să te intimidiez cu... toate astea.

Arăt spre portretul tatălui meu și al primului conte, în timp ce ea urmărește cu degetul sculptura elaborată a vulturului. Rămâne mută.

— Și te voiam numai pentru mine, șoptesc.

O lacrimă i se rostogolește pe obraz.

Futu-i.

— Știi ce-a spus? șoptește ea.

— Cine?

— Ylli.

Unul dintre nenorociții ăia de la Ascunzătoare.

— Nu.

Unde are de gând să ajungă cu asta?

— A spus că sunt concubina ta.

Vocea ei se stinge, înecată în rușine.

Nu!

— Dar e... e absurd! Suntem în secolul XXI...

Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu mă reped la ea și s-o iau în brațe, dar mă apropii încet și ajung suficient de aproape încât să simt cum mă pătrunde căldura trupului ei. Cumva, reușesc să mă abțin și să nu o ating.

— Aș spune mai curând că ești iubita mea. Așa spunem noi aici. Dar nu vreau să fac presupuneri. Nu am discutat despre relația noastră, toate s-au întâmplat mult prea repede. Dar așa aș vrea să te numesc. Iubită. Iubita mea. Asta înseamnă că avem o relație. Dar asta numai dacă îmi permiți.

Pleoapele ei flutură peste ochii aceia întunecați, foarte întunecați, dar nu trădează nimic.

Rahat.

— Ești o femeie inteligentă și talentată, Alessia. Și ești liberă. Liberă să faci propriile tale alegeri.

— Nu, nu sunt.

— Ești *aici*. Știu că vii dintr-o cultură diferită, știu că nu suntem egali din punct de vedere economic, dar ăsta e un simplu accident din naștere... Suntem egali în toate celelalte sensuri. Am dat-o-n bară. Ar fi trebuit să îți spun și îmi pare rău, tare rău. Dar nu vreau să pleci, vreau să rămâi. Te rog.

Ochii ei de nepătruns mă străpung până în străfundul sufletului când îmi cercetează fața, apoi își întoarce atenția spre vulturul sculptat.

De ce mă evită? Ce gândește?

Să fie din cauza traumei prin care tocmai a trecut?

Sau pentru că cele două jigodii au ieșit din peisaj și nu mai are nevoie de mine?

Rahat. Poate ăsta-i motivul.

— Uite ce e, nu te pot ține aici dacă vrei să pleci. Magda se mută în Canada. Deci chiar nu știu unde ai să te duci. Dacă nu din alt motiv, stai aici până te hotărăști ce vrei să faci. Dar te rog să nu pleci. Rămâi. Cu mine.

Nu poate fugi... nu poate.

Iartă-mă! Te rog!

Îmi țin răsuflarea. Aștept.

E o tortură. Sunt asemenea acuzatului în boxă, așteptând verdictul.

Întoarce fața udă de lacrimi spre mine:

— Nu-ți este rușine cu mine?

Rușine? *Nu!*

Nu mai suport. Îi șterg ușor o lacrimă de pe obraz cu degetul.

— Nu. Nu. Sigur că nu. Eu... eu... m-am îndrăgostit de tine.

Deschide ușor gura și aud un icnet slab.

Rahat. E prea târziu?

În ochi îi lucesc alte lacrimi, iar inima mea e strânsă în gheara unor senzații noi, care mă înspăimântă. Poate mă va respinge. Anxietatea mea crește exponențial și niciodată nu m-am simțit mai vulnerabil ca acum.

Care-i verdictul, Alessia?

Desfac brațele, ea își mută privirea de la mâini la fața mea. Expresia ei e nesigură. Mă ucide. Își mușcă buza de jos, face un pas mic, șovăielnic, și ajunge în brațele mele. O îmbrățișez și o strâng la piept. Nu-i mai dau drumul niciodată. Închid ochii și îmi îngrop nasul în părul ei, inspirând mireasma dulce.

— Dragostea mea, șoptesc.

Ea se cutremură și începe să suspine.

— Știu. Știu. Sunt aici, am eu grijă de tine. Ai avut parte de o spaimă teribilă. Te-am lăsat singură, a fost o mare prostie. Iartă-mă. Dar ticăloșii ăia sunt acum în custodia poliției. Au dispărut. Nu-ți mai pot face rău niciodată. Sunt aici, am eu grijă de tine.

Brațele i se strecoară în jurul meu și se agață de spatele hainei mele. Mă ține în brațe și suspină.

— Ar fi trebuit să-ți spun, Alessia. Îmi pare rău.

Rămânem așa secunde, minute, nu știu. Jensen și Healey s-au plictisit de noi și au luat-o îndărăt în jos, pe scări.

— Poți să plângi pe umărul meu când vrei tu, glumesc eu.

Ea suspină, iar eu o prind de bărbie și îi ridic fața, cufundându-mă în ochii aceia frumoși, încercânați și înroșiți de plâns.

— Am crezut... Of, Doamne, am crezut că au pus mâna pe tine... că n-o să te mai văd niciodată...

Răsufală adânc și îmi întoarce un zâmbet pierit.

— Și trebuie să mai știi, continui eu, că aș fi onorat să te numesc a mea. Am nevoie de tine.

Slăbesc strânsoarea și o mângâi delicat pe față, evitând cu grijă urmele înroșite de pe obrazul ei drept. Imaginea vânătaii mă umple iar de furie, dar, având grijă să nu o ating, îi șterg lacrimile cu degetele. Își pune palma pe pieptul meu. Îi simt căldura prin cămașă. Și se răspândește. Peste tot.

Alessia își drege vocea.

— Am fost foarte speriată. Am crezut că n-am să te mai văd niciodată. Dar cea mai mare... ăăă părere de rău... ăăă regret a fost că n-am apucat niciodată să îți spun că te iubesc, șoptește ea.

Capitolul douăzeci și trei

Bucuria mă străbate din cap până-n picioare ca un milion de artificii. Intensitatea îmi taie respirația. Nu-mi vine să cred:

— Într-adevăr?

— Da, șoptește ea cu un zâmbet timid.

— De când?

Se oprește și ridică un umăr într-un fel de ezitare ghidușă:

— De când mi-ai dat umbrela.

Îi zâmbesc.

— Mi-a părut bine că am făcut gestul acela. Se vedeau urmele picioarelor ude pe tot holul. Așadar... spui că rămâi, da?

— Da.

— Aici?

— Da.

— Mă bucur nespun să aud asta, dragostea mea.

Îi ating ușor buza de jos cu degetul mare și mă aplec să o sărut. Îmi lipesc încet buzele de ale ei, dar Alessia ia pur și simplu foc, cu o pasiune care mă ia prin surprindere. Buzele și limba ei sunt lacome, insistente, și și-a băgat mâinile în părul meu, trăgând și răsucind. Vrea mai mult. Mult mai mult. Gem când trupul mi se trezește la viață și o sărut mai apăsat, luând tot ceea ce îmi oferă. Gura ei cere cu disperare atenție. E dornică. Și vreau să fiu eu cel care-i îndeplinește dorința. Mâinile îmi alunecă în părul ei, ținând-o nemișcată, liniștind-o, încetinind ritmul. Aș vrea să o posed aici, acum, pe casa scârilor.

Alessia.

Erecția mea e instantanee.

O vreau.

Am nevoie de ea.

O iubesc.

Dar... a trecut prin iad. Tresare când mâinile mele coboară în jos, pe spate. Iar reacția ei mă readuce cu picioarele pe pământ.

— Nu..., șoptesc eu, iar ea se trage îndărăt, aruncându-mi o privire senzuală, dar buimăcită și dezamăgită.

— Ești rănită, îi explic.

— Sunt bine.

Abia mai respiră și întinde gâtul să mă sărute iar.

— Hai să mai stăm puțin, șoptesc, sprijinindu-mi fruntea de a ei. Ai avut o dimineață îngrozitoare.

Este extrem de răscolită, iar patima ei ar putea fi o reacție directă la violențele pe care le-a îndurat din partea jigodiilor ăloră.

Gândul ăsta e ca o găleată cu apă rece.

Dar poate e așa pentru că mă iubește.

Parcă îmi place mai mult ideea asta.

Stăm cu frunțile lipite și încercăm să ne recăpătăm răsuflarea.

Mă mângâie pe obraz, apoi lasă capul pe-o parte și pe buze îi joacă o urmă de zâmbet.

— Tu ești contele de Trevethick? glumește. Când aveai de gând să îmi spui?

În ochii ei licărește o scânteie ghidușă, iar eu râd în hohote, pentru că repetă întrebarea mea de aseară:

— Îți spun acum.

Zâmbește și își bate buza cu degetul. Mă întorc și arăt teatral spre portretul care datează din 1667:

— Permite-mi să ți-l prezint pe Edward, primul conte de Trevethick. Iar gentlemanul acesta — și îndrept un deget spre cealaltă pictură — e tatăl meu, al unsprezecelea conte. A fost fermier și fotograf. Și un supporter înflăcărat al lui Chelsea, așa că nu sunt prea sigur ce părere ar fi avut despre tricoul tău cu Arsenal.

Alessia mă privește nedumerită:

— Sunt echipe de fotbal rivale din Londra.

— Vai, nu, zice ea rîzînd. Unde e portretul tîu?

— Nu am. Nu sunt conte de multă vreme. Fratele meu mai mare, Kit. El a fost adevăratul conte. Dar nu i-a dat prin gînd să îşi facă portretul.

— Fratele tîu care a murit?

— Da. Pîna acum cîteva săptămîni, titlul şi toate cîte le implică au fost responsabilitatea lui. Eu nu am fost făcut pentru acest rol, pentru... toate astea.

Şi arăt cu capul spre armurile din spate.

— Să mă ocup de locul ăsta — muzeul ăsta — e ceva cu totul nou pentru mine.

— De-asta nu mi-ai spus? întrebă Alessia.

— E unul dintre motive, da. Cred că o parte din mine încă refuză realitatea. Toate astea, toate celelalte proprietăţi... sunt o groază de responsabilităţi şi nu am fost educat pentru aşa ceva.

În timp ce Kit era...

Conversaţia asta ajunge prea profundă şi periculos de aproape de adevărul dureros. Continui cu un zîmbet vag:

— Sunt foarte norocos. Pîna acum nu a trebuit niciodată să muncesc, iar acum toate astea îmi aparţin. Şi trebuie să le păstrez pentru generaţiile următoare. Asta e datoria mea.

Ridic din umeri, în semn de scuză:

— ăsta sunt eu. Acum ştii. Şi mă bucur că te-ai hotărât să rămîi.

— Milord? mă strigă Danny de jos.

UMERII LUI MAXIM se încordează puţin. Alessia simte că vrea să fie lăsat în pace.

— Da, Danny? răspunde.

— A venit doctorul să o vadă pe Alessia.

Maxim întoarce o privire îngrijorată spre ea:

— Doctorul?

— Sunt bine, zice şovăielnic Alessia.

Maxim se încruntă:

— Trimite-o sus, în camera albastră.

— Nu e doctorița Carter, e doctorul Conway, Mister. *Îl* trimit imediat sus, milord.

— Mulțumesc, strigă Maxim în jos, către Danny, și o ia de mână pe Alessia:

— Ce ți-a făcut javra aia?

Alessia nu se poate uita în ochii lui. *Îi* e rușine, *îi* e rușine că a adus toată grozăvia asta în viața lui.

— M-a lovit, șoptește. Danny a crezut că e mai bine să mă vadă un doctor.

Își ridică tricoul Arsenal dintr-o parte și *îi* arată un semn roșu-aprins, de mărimea unui pumn.

— Futu-i!

Expresia lui Maxim devine dură și *își* strânge buzele:

— Ar fi trebuit să-l omor pe nenorocitu' ăla, șuieră el.

O ia de mână și se întorc în camera albastră, unde *îi* așteaptă un bărbat mai în vârstă, cu o geantă mare din piele. Alessia observă cu surprindere că hainele pe care le-a lăsat vraințele pe pat și pe podea au fost strânse și puse la loc.

— Domnule doctor Conway. Nu v-am văzut demult.

Maxim dă mâna cu el. Doctorul are o coamă albă, rebelă, o mustață subțire și o barbă pe măsură. Ochii lui albaștri, iscoditori, au aceeași nuanță cu papionul pleoștit.

— V-am pus la treabă după ce v-ați pensionat?

— Așa e, milord, dar numai pentru ziua de azi. Doctorița Carter e în vacanță. Mă bucur să văd că arătați atât de bine.

Pune o mână pe umărul lui Maxim și cei doi schimbă o privire.

— Și dumneavoastră, doctore, răspunde Maxim, dar vocea lui e destul de morocănoasă.

Alessia bănuiește că doctorul se interesează de starea lui Maxim după moartea fratelui său.

— Ce mai face mama dumneavoastră?

— La fel ca de obicei.

Gura lui Maxim se strâmbă ușor.

Râsul doctorului Conway e profund și grav. Își întoarce atenția spre Alessia, care strânge mai tare mâna lui Maxim.

— Bună ziua, draga mea. Ernest Conway, la dispoziția ta.

Îi face o mică plecăciune.

— Doctore, domnișoara e iubita mea, Alessia Demachi.

Maxim o privește cu ochii strălucind de mândrie. Când se întoarce spre doctor, fața lui devine dură:

— A fost atacată și lovită în coaste de o persoană care se află acum în custodia poliției. Domnișoara Campbell a considerat că ar fi mai bine să o vadă un doctor.

Domnișoara Campbell?

— Danny, răspunde el întrebării ei nerostite.

O strânge scurt de mână și adaugă:

— Acum vă las.

— Nu. Nu pleca, te rog, izbucnește Alessia.

Nu vrea să rămână singură cu acest bărbat ciudat.

Maxim dă din cap, înțelegător:

— Desigur, dacă așa dorești, atunci rămân.

Se așază într-un fotoliu mic, albastru, și își întinde picioarele lungi. Liniștită, Alessia se întoarce spre doctor. Expresia acestuia e serioasă:

— Atacată?

Alessia încuviințează și se înroșește la față, retrăind clipele de groază.

— Îmi permiteți să văd despre ce e vorba? întrebă doctorul.

— În regulă.

— Luați loc, vă rog.

Doctorul e amabil și are răbdare. Îi pune mai multe întrebări înainte s-o roage să își ridice tricoul și sporovăiește neîncetat în timp ce

o examinează. Felul lui de-a fi blând o ajută să se relaxeze; află că el e cel care i-a adus pe lume pe Maxim și pe frații săi. Alessia aruncă o privire spre Maxim, care îi zâmbește încurajator.

Îi crește inima.

Domnul Maxim o iubește.

Îi zâmbește și ea.

Iar el surâde.

Doctorul îi palpează stomacul și coastele, iar vraja dintre cei doi se rupe. Alessia tresare la atingerea medicului.

— Nu sunt vătămări permanente. Și ați avut noroc, nu aveți nicio coastă ruptă. Nu trebuie decât să vă odihniți. Și să luați niște ibuprofen dacă aveți dureri. Domnișoara Campbell ar trebui să aibă.

Doctorul Conway o bate amical pe braț:

— O să fie bine, zice el.

— Mulțumesc, îi răspunde Alessia.

— Acum ar trebui să fac câteva fotografii ale vânătăii. S-ar putea ca poliția să aibă nevoie pentru dosar.

— Cum?!

Alessia face ochii mari.

— Bună idee, sare Maxim.

— Lord Trevethick, vă deranjează? întrebă el, întinzându-i lui Maxim telefonul. Numai vânătaia.

— Draga mea, fotografiez numai vânătaia. Nimic altceva.

Alessia încuviințează și își ridică din nou tricoul. Maxim face rapid câteva fotografii.

— Gata.

Îi întinde doctorului telefonul.

— Mulțumesc, răspunde acesta.

Răsuflând ușurat, Maxim spune:

— Să vă conduc, domnule doctor.

Alessia sare repede în picioare și îl ia pe Maxim de mână. El zâmbește și își împletește degetele cu ale ei:

Străbat ținându-se de mână holul lung, mărginit de o parte și de alta de picturi; din loc în loc dau peste câte o consolă sculptată pe care sunt înghesuite busturi, ceramică și statuete. Urcă scara mare unde au stat de vorbă mai devreme și ajung pe același palier, vizavi de ușile duble.

— Cred că s-ar putea să-ți placă, zice Maxim și deschide o ușă cu un gest teatral.

Alessia intră într-o cameră mare, cu pereți lambrisați cu lemn și tavan cu decorațiuni elaborate din ghips. Un perete întreg e acoperit de o bibliotecă, dar în celălalt capăt, scăldat în lumina unei ferestre uriașe cu menouri, se află un pian cu coadă, cel mai ornamentat pian pe care l-a văzut Alessia vreodată.

Icește și întoarce capul spre Maxim.

— Te rog, cântă, o îmbie el.

Alessia bate din palme și sare pe podeaua din lemn, ecoul pașilor ei iuți răsunând din pereți.

Se oprește la un pas de pian, ca să îi poată admira grandoarea. E făcut dintr-un lemn cu fibră bogată, lustruit, care strălucește în lumină. Picioarele sunt solide, sculptate laborios cu frunze și struguri, iar pe laterale are intarsii complicate cu frunze de iederă aurii. Își plimbă degetele peste emblemă. E splendid.

— E vechi, zice Maxim, peste umărul Alessiei.

Pierdută în admirație, nu l-a auzit apropiindu-se. Nu înțelege de ce o spune ca o scuză.

— E magnific. Nu am văzut niciodată un astfel de pian, șoptește ea admirativ.

— E american. Din anii 1870. Stră-străbunicul meu s-a căsătorit cu o americană din New York, moștenitoarea unui imperiu feroviar. Când a venit, a adus pianul cu ea.

— E minunat. Cum sună?

— Hai să vedem.

Maxim ridică fără probleme capacul greu și aranjează suportul pentru sprijin.

— Nu cred că o să ai nevoie de astea, dar m-am gândit că poate vrei să vezi.

Ridică suportul pentru partituri și îl așază la locul lui. E gravat cu un filigran fin:

— Fain, nu?

Alessia încuviințează copleșită.

— Ia loc. Cântă.

Alessia îi aruncă un surâs încântat și trage taburetul sculptat de lângă pian. Maxim se dă la o parte și îi face loc, iar ea închide ochii, încercând să se adune. Pune mâinile pe clape, bucurându-se de răceala fildeșului rece sub degete. Apasă o clapă și un re major se înalță în încăperea, rezonând în lambriurile de lemn. Tonul e bogat, ca verdele-întunecat al unei păduri de brazi, dar apăsarea e ușoară, surprinzător de ușoară pentru un pian atât de masiv și vechi. Deschide ochii, se uită la clape, întrebându-se cum a putut supraviețui timpului acest instrument și cum a rezistat călătoriei din America. Maxim și familia lui trebuie că își prețuiesc proprietățile. Clătinând neîncrezătoare din cap, pune mâinile pe clape și, fără să-și mai bată capul cu piesa de încălzire, atacă preludiul ei favorit de Chopin. Primele note dansează prin cameră într-un verde-viu, primăvărat, culoarea ochilor lui Maxim. Dar, pe măsură ce cântă, culorile devin mai întunecate, de rău augur, umplând încăperea cu prevestiri rele și mister. Mistuită de muzică, Alessia se abandonează fiecărei note prețioase. Îi alungă anxietatea și frica. Toate ororile acestei dimineți pălesc și apoi dispar în verdele de smarald al capodoperei remarcabile și tulburătoare a lui Chopin.

O PRIVESC FERMECAT pe Alessia cântând preludiul *Picături de ploaie*. Cu ochii închiși, e pierdută în muzică; pe chipul ei se oglindesc pe rând toate gândurile și toate ideile pe care le evocă Chopin în piesa lui. Părul i se revarsă în valuri pe spate, scânteind ca aripa unui corb în strălucirea soarelui iernii care bate în fereastră. E captivantă. Chiar și în tricoul acela de fotbalist.

Notele se revarsă, umplu încăperea... și inima mea.

Mă iubește.

Așa a spus.

Va trebui să aflu de ce a considerat că ar fi mai bine să plece. Dar deocamdată o ascult și o privesc cântând. Aud o tuse înăbușită din pragul camerei; ridic privirea și le văd pe Danny și pe Jessie încremenite în prag, ascultând. Le fac semn să intre...

Vreau să mă laud cu Alessia.

Uite ce poate face fata mea.

Intră pe vârfuri și rămân privind-o pe Alessia cu aceeași expresie uluită pe care am avut-o și eu prima dată când am auzit-o. Și văd și ele că nu are nicio partitură în față... da, cântă din memorie.

Mda. La asta se pricepe ca nimeni alta.

Alessia cântă ultimele două acorduri și notele se sting în aer... lăsându-ne fermecați. Când deschide ochii, Danny și Jessie izbucnesc în aplauze, ca și mine, de altfel. Alessia le zâmbește cu timiditate.

— Brava, domnișoară Demachi! A fost excepțional! exclam în timp ce mă duc spre pian, mă aplec și îmi lipesc buzele de ale ei.

Când ridic privirea, Danny și Jessie au dispărut la fel de discret cum apăruseră.

— Mulțumesc, spune Alessia.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai salvat. Din nou.

— Tu ești cea care m-a salvat pe mine.

Se încruntă ca și cum nu m-ar crede, iar eu mă așez lângă ea pe taburetul pianului.

— Crede-mă, Alessia, m-ai salvat în feluri pe care nici măcar n-am început să le pătrund și nu știu ce aș fi făcut dacă te-ar fi luat nemernicii ăia.

O sărut încă o dată.

— Dar ți-am adus o grămadă de necazuri pe cap.

— Nici vorbă. Nu-i vina ta. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai gândești niciodată așa.

Buzele i se strâng o clipă și știu că nu-mi împărtășește punctul de vedere, dar întinde mâna și mă mângâie pe bărbie.

— Și pentru asta, șoptește și privește spre pian. Mulțumesc. Se apleacă și mă sărută.

— Pot să mai cânt?

— Cât vrei tu, Alessia. Totdeauna. Eu mă duc să dau niște telefoane. Apartamentul meu a fost spart în weekend.

— Nu!

— Bănuiesc că au fost aceiași nemernici care se află acum în custodia poliției din Devon și Cornwall. Cred că așa ne-au găsit. Trebuie să vorbesc cu Oliver.

— Bărbatul cu care am vorbit eu la telefon?

— Da. Lucrează pentru mine.

— Sper că nu au luat prea multe.

O mângâi pe față.

— Nimic care să nu poată fi înlocuit... spre deosebire de tine.

Ochii întunecați aruncă sclipiri spre mine și își lasă fața în palma mea. O mângâi cu degetul pe buza de jos și ignor focul care mi se aprinde în vintre.

O să fie timp și pentru asta mai încolo.

— Nu durează mult.

O sărut încă o dată și mă îndrept spre ușă. Alessia atacă piesa lui Louis-Claude Daquin, *Cucul*, pe care am învățat-o în clasa a șasea, iar notele vioaie și vesele mă urmează când ies din cameră.

Din biroul *meu* — nu al lui Kit — îl sun pe Oliver. Discuția e la obiect. Se ocupă de urmările jafului. Doamna Blake și ajutoarele ei se află în apartament și fac curat; au fost trimiși și doi muncitori din echipa de constructori de la Mayfair ca să repare ușa din față, iar lăcătușul va schimba încuietorile la intrarea din stradă. Alarma e neatinsă și funcționează perfect, dar stabilim să schimbăm codul.

Aleg anul de naștere al lui Kit. Oliver e nerăbdător să mă întorc la Londra; are un teanc de acte de la Biroul Coroanei pe care trebuie să le semnez, ca să îmi înregistrez succesiunea la titlu și să fiu înscris în Registrul nobilimii. Cu atacatorii Alessiei arestați și în custodie, nu mai avem niciun motiv să rămânem în Cornwall. După ce termin cu Oliver, îl sun pe Tom, să văd ce fac Magda și fiul ei. Îi povestesc despre tentativa de răpire.

— Ai dracului tupeiști, se enervează Tom. Și tânăra doamnă? E bine?

— E mai tare decât noi toți la un loc.

— Mă bucur. Cred că ar trebui să mai fim atenți la doamna Janeczek și la fiul ei încă vreo câteva zile. Până aflăm ce are de gând poliția cu scursorile astea.

— De acord.

— Te anunț dacă apare ceva suspect.

— Mulțam.

— Tu ești bine?

— Super.

Tom râde.

— Mă bucur. Gata. La revedere.

La câteva minute după ce am încheiat conversația cu Tom, telefonul bâzâie. E Caroline.

Drace. I-am spus doar că o sun săptămâna viitoare.

Rahat. Este săptămâna viitoare.

Am pierdut șirul zilelor.

Oftez și răspund cu un „Alo“ tăios.

— În sfârșit, izbucnește ea. De-a ce mama dracului te joci?

— Bună, Caroline, și eu mă bucur să te aud. Da, mulțumesc, am avut un weekend minunat.

— Nu mă lua cu aiureli din astea, Maxim. De ce nu m-ai sunat?

Vocea i se frânge și știu că suferă.

— Îmi pare rău, lucrurile au scăpat puțin de sub control pe aici. Dă-mi voie să-ți explic totul când ne vom întâlni. Mă întorc la Londra mâine sau poimâine.

— Ce evenimente? Jaful?

— Da și nu.

— De ce toate subterfugiile astea, Maxim? șoptește ea. Ce se întâmplă?

Acum vorbește cu voce scăzută:

— Mi-a fost dor de tine.

Durerea răzbate din fiecare silabă. Iar eu mă simt ca naiba.

— Îți povestesc când ne întâlnim. Te rog.

Pufnește, dar eu știu că plânge.

Futu-i.

— Caro. Te rog.

— Promiți?

— Promit. De îndată ce mă întorc trec pe la tine.

— OK.

— Pe curând.

Închid și încerc să nu bag în seamă nodul din stomac. Habar n-am cum va reacționa când va afla ce s-a petrecut aici.

Ba da, știu. O să fie urât.

Oftez iar. Viața mea a fost complicată mai presus de orice imaginație de întâlnirea cu Alessia Demachi, dar chiar și așa, de îndată ce mi-am amintit de ea, zâmbesc.

Dragostea mea.

Ne-am putea întoarce mâine la Londra. Aș vedea cu ochii mei pagubele de la apartament.

Se aude o bătaie în ușă.

— Intră.

În cameră își face apariția Danny.

— Mister, Jessie a pregătit masa pentru dumneavoastră și pentru Alessia. Unde doriți să vă servim?

— În bibliotecă. Mulțumesc, Danny.

Cred că sufrageria oficială ar putea fi puțin cam copleșitoare pentru noi doi, iar sala de breakfast e cam anostă. Alessiei îi plac cărțile, așa că...

— Dacă sunteți de acord, noi suntem gata în cinci minute.

— Grozav.

Acum îmi dau seama ce foame îmi este. O privire rapidă spre ceasul georgian de perete de deasupra ușii îmi spune că e două și un sfert. Ticăitul lui regulat îmi amintește de zilele când așteptam în acest birou muștruluielile pe care mi le administra tata ori de câte ori călcam pe de lături — ceea ce se întâmpla destul de des. Acum însă, ceasul îmi spune că a trecut demult ora prânzului.

— A, Danny, o chem eu îndărăt.

— Milord?

— După-masă, ai putea să te duci la Ascunzătoare și să aduci aici toate lucrurile noastre? Pune totul în camera mea, inclusiv lampa de noapte, dragonul de pe noptiera din dormitorul meu.

— Așa voi face, Mister.

Pleacă scurt capul și dispare.

Când mă apropii de baza scărilor, aud muzica. Alessia e cufundată în altă piesă complexă, una pe care nu o cunosc. Chiar și de aici, de jos, sună uimitor. Urc repede scările și mă opresc în pragul camerei, privind-o de la distanță. Cred că e o compoziție a lui Beethoven. Nu am mai auzit-o cântând vreuna din lucrările lui. Poate o sonată? O clipă, muzica e spumoasă și pasionată, pentru ca în clipa următoare să devină liniștită și delicată. O piesă foarte lirică. Și ea o cântă desăvârșit. Ar trebui să umple sălile de concerte.

Muzica se stinge încet și piesa se încheie. Alessia rămâne câteva clipe cu capul plecat și ochii închiși. Când se uită în sus, e surprinsă să mă vadă.

— O altă interpretare fantastică. Ce-a fost? o întreb și străbat încăperea până la ea.

— E Beethoven. *Furtuna*.

— Aș putea să te ascult cântând toată ziua. Dar prânzul e servit. E drept, cu întârziere. Trebuie să fii moartă de foame.

— Da, chiar sunt.

Sare de pe taburet și acceptă mâna mea întinsă.

— Îmi place pianul ăsta. Are o... tonalitate... bogată.

— Tonalitate. Da. E cuvântul corect.

— Ce multe instrumente aveți aici! La început, *am avut ochii* numai pentru pian.

Zâmbesc:

— *Am avut ochi*. Nu *ochii*. Sincer, nu te superi că te corectez?

— Nu. Vreau să învăț.

— Violoncelul e al surorii mele, Maryanne. Tata cânta la contrabas. Chitarele sunt ale mele. Tobele de acolo au fost ale lui Kit.

— Ale fratelui tău?

— Da.

— E un nume neobișnuit.

— Kit e prescurtarea de la Christopher. Era un adevărat diavol la tobe.

Mă opresc lângă un talger și mângâi bronzul lustruit:

— Kit. Kit de tobe. Înțelegi ce vreau să zic?

Îi arunc un zâmbet. Alessia mă privește nedumerită.

— Glumeam adesea pe tema asta.

Clatin din cap, amintindu-mi de isprăvile lui Kit la tobe.

— Hai să mergem. Mi-e foame.

OCHII LUI MAXIM strălucesc în ape verzui când se uită la ea, dar Alessia își dă seama după încordarea care i se citește pe frunte că durerea e încă proaspătă și că îi e dor de fratele lui.

— Așadar, asta e camera de muzică, spune el când ies și coboară scara mare, oprindu-se pe treptele de jos. Salonul principal e în spatele ușilor ăstora duble, dar astăzi o să luăm masa în bibliotecă.

— Aveți o bibliotecă? întreabă entuziasmată Alessia.

El zâmbește:

— Da, avem câteva cărți. Unele dintre ele sunt chiar destul de vechi.

Se îndreaptă spre bucătărie, dar Maxim se oprește în fața unei uși de pe hol:

— Trebuie să te avertizez, bunicul meu era pasionat de tot ceea ce venea din Egipt.

Deschide ușa și se dă la o parte, permițându-i Alessiei să intre. Ea se oprește după câțiva pași. Parcă ar fi pătruns în altă lume — un tezaur cu comori ale literaturii și antichități. De sus până jos, toți pereții disponibili sunt plini de rafturi înșesate de cărți. În fiecare colț se află fie un soclu, fie un dulăpior cu comori egiptene: canope, statui de faraoni, sfincși, chiar și un sarcofag în mărime naturală!

Un foc puternic arde după grilajul din fier forjat al căminului din marmură ornamentată așezat între două ferestre înalte, dar înguste, care dau spre curtea interioară. Deasupra poliței căminului atârână o pictură veche care înfățișează piramidele.

— Aoleu, personalul chiar și-a dat silința, spune Maxim, ca pentru sine.

Alessia îi urmărește privirea. În fața focului, se află o măsuță acoperită cu o față de masă din pânză fină, aranjată cu mare atenție pentru două persoane: tacâmuri din argint, pahare de cristal, farfuriile de porțelan fin, decorate cu niște scaieți mici.

El îi trage un scaun:

— Ia loc.

Și îi face semn cu capul spre scaun. Alessia se simte ca nobila Donika Kastrioti, soția lui Skanderbeg, eroul Albaniei din secolul al XV-lea. Îi zâmbește grațios și se așază la masă cu fața spre foc. Maxim ia loc în capul mesei.

— La începutul anilor 1920, bunicul meu, tânăr fiind, a lucrat cu lordul Carnarvon și cu Howard Carter la săpături în multe situri

din Egipt și a furat toate antichitățile astea. Poate ar trebui să le trimis înapoi.

Face o pauză.

— Până de curând, asta era dilema lui Kit.

— Aveți atât de multă istorie aici!

— Da, așa e. Poate prea multă. E moștenirea familiei mele.

Alessia nu își poate închipui responsabilitatea de a te ocupa de o astfel de moștenire.

Se aude o bătaie în ușă și, fără a aștepta un răspuns, intră Danny, urmată de o tânără care duce o tavă.

Maxim întinde mâna după șervetul de pânză și și-l desface în poală. Alessia îl urmărește și face și ea la fel. Danny ia două farfurii de pe tavă și îi servește cu ceva ce arată ca o salată cu carne, avocado și semințe de rodie.

— Fâșii de carne fragedă de porc de la o fermă locală, cu salată de verdețuri proaspete, asezonată cu sos de rodie, spune Danny.

— Mulțumesc, răspunde Maxim, și îi aruncă o privire amuzată.

— Vreți să vă torn vinul, milord?

— Mă ocup eu. Mulțumesc, Danny.

Ea pleacă scurt capul și o împinge ușurel spre ușă pe tânăra de lângă ea.

— Un pahar cu vin? Întreabă Maxim, care ia sticla și cercetează eticheta. E un Chablis bun.

— Da. Te rog.

Îl privește cum îi umple paharul pe jumătate.

— Nu am fost niciodată... *slugărnicită*... decât când sunt cu tine.

— *Servită*, vrei să spui, o corectează el. Ar trebui să te obișnuiești cu asta cât stăm aici.

Și îi face cu ochiul.

— La Londra nu ai personal.

— Nu. Deși s-ar putea să se schimbe situația.

Se încruntă fugar, apoi ridică paharul:

— Pentru salvările la limită.

Ridică și ea paharul:

— *Gëzuar*, Maxim. Milord.

El râde:

— Încă nu m-am obișnuit cu titlul. Haide, mănâncă. Ai avut o dimineață cumplită.

— Cred că după-amiaza va fi mult mai bună.

Expresia lui Maxim e înfierbântată — iar Alessia zâmbește și soarbe cu precauție o gură de vin.

— Mmmm...

E mult mai bun decât vinul pe care l-a gustat cu bunica ei.

— Ți place? o întreabă Maxim.

Ea încuviințează, apoi cercetează tacâmurile. Trebuie să aleagă dintr-un lung șir de cuțite și furculițe. Aruncându-i o privire lui Maxim, îl vede zâmbind și luându-le în mână pe cele așezate cel mai departe de farfurie.

— Începi întotdeauna din exterior și înaintezi cu fiecare nou fel de mâncare.

Capitolul douăzeci și patru

După prânz ieșim la aer. Mâna Alessiei, caldă, odihnește în mâna mea. E o zi rece și aerul e înviorător, iar soarele e jos pe cer când coborâm aleea largă paralelă cu plaja, care duce spre poarta din față. Jensen și Healey țopăie în spatele nostru, pe lângă noi, în fața noastră, bezmetici și recunoscători că sunt afară. După trauma de dimineață, cred că ne putem bucura amândoi de această plimbare liniștită în soarele târziu al după-amiezii.

— Uite! exclamă Alessia și arată spre o turmă de căprioare care paște în depărtare, pe izlazul din nord.

— De secole avem căprioare aici.

— Cerbul pe care l-am văzut ieri era de aici?

— Nu. Cred că era sălbatic.

— Nu le necăjesc câinii?

— Nu. Dar ținem câinii departe de pășunile din sud în perioada fătării. Nu vrem să sperie oile.

— Aici nu sunt capre?

— Nu. Suntem mai curând un popor de oieri și crescători de vite.

— Iar noi suntem crescători de capre.

Îmi zâmbește. Vârful nasului e înroșit din cauza frigului, dar e infolosită bine, cu căciulă, fular și haină. E adorabilă. Îmi vine greu să cred că dimineață a fost victima unei tentative de răpire.

Fata mea e o adevărată stoică.

Dar ceva tot mă săcăie. Trebuie să știu.

— De ce ai vrut să pleci? De ce nu ai vrut să rămâi și să lămurim împreună lucrurile?

Sper să nu-mi sesizeze teama din voce.

— Să lămurim împreună?

— Să discuți cu mine. Să ne certăm chiar, îi explic eu.

Se oprește sub un fag și își privește ghetetele, iar eu nu-mi dau seama dacă are de gând să îmi răspundă.

— Am fost rănită, spune ea după o bună bucată de vreme.

— Știu. Și îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc. Nu vreau să te rănesc niciodată. Dar unde te-ai fi dus?

— Nu știu.

Se întoarce cu fața spre mine.

— Cred că a fost ceva... cum se spune? Din instinct. Vezi tu, Ylli și Dante... mă ascund de multă vreme. Eram puțin nebună.

— Nici nu-mi pot imagina ce îngrozitor trebuie să fi fost pentru tine.

Mă simt rușinat și închid ochii, mulțumind tuturor zeilor că am ajuns la timp la ea.

— Dar nu poți fugi ori de câte ori ai o problemă. Vorbește cu mine. Întreabă-mă. Despre orice. Sunt aici. O să te ascult. Ceartă-te cu mine. Țipă la mine. O să mă cert și eu cu tine. O să strig la tine. O să înțeleg greșit. Tu o să înțelegi greșit. Dar e-n regulă. Însă ca să ne rezolvăm neînțelegerile, trebuie să comunicăm.

Pe chipul Alessiei trece o umbră fugară de neliniște.

— Hei, îi spun și-i ridic bărbia și o trag mai aproape. Nu fi îngrijorată. Dacă... dacă o să stai cu mine... știi tu. Trebuie să îmi spui ce simți.

— Să stau cu tine? șoptește.

— Da.

— Aici?

— Aici. Și la Londra. Da. Vreau să locuiești cu mine.

— Ca menajera ta?

Râd și clatin din cap:

— Nu. Ca iubita mea. Am vorbit serios când am discutat pe scări.

Hai să facem așa.

Îmi țin răsuflarea. Inima îmi bate nebunește. În sinea mea, nu știu cât de mult are de ales, dar o iubesc. O vreau cu mine. Căsătoria pare un pas prea mare ca să îi vorbesc despre ea acum. Nu vreau să fugă iar.

E un pas prea mare și pentru tine, frățioare!

— Da, șoptește ea.

— Da?

— Da!

Cu un chiot de bucurie, o ridic în brațe și o învârt prin aer. Câinii încep să latre și să sară pe noi dând din coadă, dornici să se alătore distracției. Ea chicotește, dar se crispează dintr-odată.

Rahat.

O las imediat jos.

— Te-am lovit?

— Nu, spune, și îi cuprind fața în palme, iar ea suspină, cu ochii strălucind de dragoste, poate și de dorință.

Alessia.

Mă aplec și o sărut. Iar ceea ce s-a dorit un sărut dulce, ca o declarație de dragoste, s-a transformat în... altceva. S-a deschis ca o floare exotică, răspunzându-mi cu o pasiune uluitoare, iar eu mă bucur de tot ceea ce are ea de dăruit.

Limba ei în gura mea.

Mâinile ei plimbându-se pe spatetele meu, agățându-se de materialul hainei.

Tot stresul dimineții — imaginea ei cu viermii ăia, faptul că s-ar fi putut să nu o mai văd niciodată — se evaporă; toate temerile și recunoștința mea că e în continuare cu mine le topesc în acest sărut. Când ne oprim ca să ne tragem sufletul, răsuflările noastre se amestecă într-un norișor de abur în aerul rece care ne împresoară. Degetele ei sunt încheștate de reverele hainei mele.

Jensen își îndeasă botul în coapsa mea. Ignorându-l, mă aplec să privesc fața uluită a Alessiei:

— Cred că Jensen vrea să ni se alătore.

Chicotește gâfâind, iar eu simt sunetul direct în vintre.

— Și mai cred că avem prea multe haine pe noi.

Îmi lipesc fruntea de a ei.

— Vrei să le scoatem? întrebă ea, mușcându-și buza de jos.

— Întotdeauna.

— Mi-e cald. Prea cald, șoptește.

Mă mai uit o dată la ea. Remarca mea fusese frivolă și se dorise amuzantă. Nu intenționasem să sune ca un „hai“.

Ce spune ea acolo?

— Of, *scumpo*, tocmai ce ai trecut printr-o încercare teribilă.

Ridică un umăr, un fel de „și ce dacă?“ și își ferește privirea.

— Ce vrei să spui de fapt? o întreb.

— Cred că știi.

— Vrei să mergem în pat?

Zâmbetul ei larg e toată încurajarea de care am nevoie. Împotriva oricărei rațiuni, o iau de mână și, radioși și amețiți, ne îndreptăm în graba mare spre casă, cu câinii după noi.

— ASTA E CAMERA MEA.

Maxim se dă la o parte ca să-i facă loc Alessiei să intre. E la câteva uși distanță de camera albastră, unde Danny a instalat-o mai devreme pe Alessia.

Un magnific pat cu baldachin domină încăperea verde-întunecat. Făcut din același lemn lustruit ca și pianul, patul e la fel de laborios sculptat. Flăcările din cămin aruncă umbre mișcătoare asupra sculpturilor. Sus, în dreptul policioarei de deasupra căminului, e un tablou cu casa și peisajul din jur, iar în colțul îndepărtat al camerei e un dulap imens, din același lemn sculptat ca și patul. Toți pereții sunt acoperiți de rafturi burdușite cu cărți și, în mod curios, privirea Alessiei e atrasă de noptiera pe care se află mica lampă de veghe în formă de dragon.

Maxim mai aruncă niște bușteni pe foc, până când flăcările se întesc.

— Bun. Mă bucur că cineva a avut inspirația să facă focul.

Întorcându-se către ea, îi arată un coș din răchită cocoțat pe divanul de la picioarele patului.

— Am pus să-ți aducă lucrurile de la Ascunzătoare. Sper că nu te deranjează.

Vocea lui e scăzută și blândă, iar ochii îi strălucesc. Intens. Tot mai mari și mai întunecați... plini de dorință.

Pe Alessia o trec fiori pe șira spinării.

— E-n regulă, șoptește ea.

— Ai avut o zi grea.

— Vreau în pat.

Alessia se gândește la sărutul lor de pe scări. Dacă ar fi avut tupeul, l-ar fi dezbrăcat atunci, acolo.

El o mângâie pe față:

— Poate încă ești în stare de șoc.

— Sunt, șoptește ea. Sunt șocată că mă iubești.

— Din tot sufletul, spune Maxim cu toată sinceritatea, dar apoi zâmbește și o cuprinde în brațe: Și cu asta.

Și își lipește pelvisul de ea, să-i poată simți erecția. Ochii i se umplu de dorință senzuală. Ea îi întoarce zâmbetul, iar pântecul ei începe să dogorească. Tânjește să îl atingă. La urma urmelor, el a atins-o peste tot, cu mâinile... cu buzele... cu limba... exact așa cum a promis. Privirea îi alunecă spre gura lui, gura lui pricepută și senzuală, iar flăcările din vintre se întetesc.

— Ce-ți dorești, frumoasa mea?

O atinge ușor pe față cu degetele, iar ochii lui îi pătrund până în adâncul sufletului. Îl dorește din clipa în care i-a spus că o iubește.

— Pe tine te doresc, șoptește ea abia auzit.

El geme:

— Nu încetezi niciodată să mă surprinzi.

— Ți plac surprizele?

— Din partea ta, da, foarte mult.

Alessia trage de cămașa lui albă până ce izbutește să o scoată din pantaloni.

— Ai de gând să mă dezbraci?

Vocea lui Maxim e răgușită, ca și cum și-ar fi pierdut suflul.

Ea îi aruncă o privire filtrată printre genele lungi:

— Da.

Poate s-o facă. Și, cu degete curajoase, dar tremurătoare, descheie nasturele de jos al cămășii. Se uită în sus, la el.

— Haide, o îndeamnă el cu un ton blând și seducător.

Alessia simte excitarea care înflorește în vocea lui. Îi hrănește propria dorință. Îl descheie și pe următorul, dând la iveală nasturele blugilor și părul care duce spre abdomenul lui plat. Următorul nasture dezvăluie buricul și mușchii lucrați ai stomacului. Respirația lui Maxim își schimbă ritmul. E mai rapidă. Sunetul o excită, iar degetele îi aleargă pe cămașa lui, descheind-o până rămâne desfăcută și-i scoate la iveală pieptul bronzat. Tânjește să se aplece și să-și lipească buzele de pielea lui.

— Și acum, Alessia? întrebă el, așteptând. Orice vrei tu, rostește, stârnind-o.

Ea se apleacă și își lipește buzele de pieptul cald, unde inima lui bubuie sub piele.

MOR S-O ATING. Dar nu pot. N-a mai fost niciodată atât de îndrăzneță de când am făcut prima dată dragoste. Mi se încordează tot trupul. Cum poate atingerea ei nevinovată să fie atât de erotică? Mă înnebunește. Îmi dă jos cămașa de pe umeri și o trage în jos, peste coate. Îi întind încheieturile mâinilor:

— Manșetele.

Îmi aruncă un zâmbet și descheie nasturii pe rând, apoi trage cămașa și o aruncă pe fotoliul din fața focului.

— ACUM CE VREI să faci? o întrebă el.

Alessia face un pas în spate ca să-i admire trupul zvelt, bine dăltuit, în lumina flăcărilor jucăușe. Aurul din părul lui scânteiază, ochii au o nuanță luminoasă de verde. O urmăresc atenți, grei de promisiuni.

Încurajată de privirea lui, își scoate puloverul, apoi își trage tricoul de fotbal peste cap și își lasă părul liber. Dar curajul o părăsește în ultima clipă și ezită, acoperindu-și sânii cu tricoul. Maxim se apropie și i-l ia încet din mână:

— Ești încântătoare. Îmi place să te privesc. N-ai nevoie de asta.

Îl ia și-l aruncă peste cămașa lui, apoi îi prinde o șuviță lungă și întunecată de păr și o răsuțește pe deget. O duce la buze și o sărută.

— Ești tare curajoasă, în tare multe feluri. Și m-am îndrăgostit de tine. Din cap până-n picioare. Nebunește. Cu patimă.

Cuvintele lui îi înfierbântă sângele, iar el trage ușor de șuvița de păr, aducând-o mai aproape și luând-o în brațe. Îi ridică bărbia și o sărută ca și cum viața lui ar depinde de asta.

— Aș fi putut să te pierd, șoptește.

Îi simte pielea caldă lipită de a ei și dorința o mistuie tot mai tare. Îl dorește. Tot. Îl sărută lacom, cu limba împletindu-se cu a lui. Îl cuprinde cu mâinile pe după ceafă, trăgându-l mai aproape. Buzele lui se plimbă pe fața ei și coboară pe gât. Iar mâinile Alessiei călătoresc în jos pe trupul lui, spre betelia blugilor.

Vrea să îl atingă. Fiecare centimetru. Dar se oprește. Nu știe ce să facă. Maxim o prinde tandru de bărbie:

— Alessia, îi șoptește la ureche. Vreau să mă atingi.

Dorința din glasul lui o stârnește.

— Și eu vreau.

O mușcă ușor de lobul urechii.

— Ah! geme ea, iar mușchii din pântec i se contractă.

— Desfă-mi blugii.

Și îi atinge cu genele gâtul. Degetele ei grăbite trag de betelia blugilor, atingându-se în trecere de penisul lui întărit. Se oprește, fascinată de trupul lui, și, într-un acces de mare curaj, pune mâna pe mädularul tare.

— Ah, Dumnezeule, șoptește el.

Degetele ei încearcă să îi traseze conturul.

El icnește, iar Alessia se oprește.

— Te doare?

— Nu. Nu. Nu. E bine. Da, răspunde el rămas fără suflare. E foarte bine. Nu te opri.

Ea zâmbește, ceva mai încrezătoare. Cu degete îndemânatic, desface nasturele de sus. El rămâne neclintit când ea trage fermoarul.

RESPIR ADÂNC. O să mă termine. Încântarea ei e contagioasă și îmi place la nebunie că a prins în sfârșit curaj să mă dezbrace. În lumina focului pielea ei radiază, iar în păr îi joacă umbre roșu-intens și albastru-întunecat. Îmi vine s-o arunc tot acum în pat și să facem dragoste încet, tandru. Dar trebuie să o iau mai încet. S-o las să descopere lucrurile în ritmul ei. În timp ce îmi trage fermoarul, pare mai puțin stingherită. Pare să fi uitat că nu are sutienul pe ea. Are sâni frumoși, plini. Aș vrea să-l venerez pe fiecare în parte, până ce sfârcurile devin tari ca piatra și ea se zvârcolește sub mine. Dar mă abțin și îmi înăbuș gemățul. Îmi trage blugii în jos pe picioare și ies din ei, așa că acum stau în fața ei în chiloți.

— Rândul tău, șoptesc, și îi trag repede fermoarul și blugii.

Ea pășește din ei, iar eu îi prind fața în palme și o sărut:

— E frig. Hai în pat.

— Bine.

Se strecoară sub așternuturi, fără să mă slăbească din priviri.

— Ah, și patul e rece, se plânge ea.

— Îl încălzim noi.

OCHII ALESSIEI ZBOARĂ spre boxerii lui.

El zâmbește:

— Ce-i? o întreabă.

Ea roșește.

— Ce-i? insistă Maxim.

— Scoate-o.

— Lenjeria? o întreabă, zâmbind într-o parte.

— Da.

El zâmbește plin de sine și își scoate o șosetă. Apoi, pe cealaltă.

— Gata!

— Nu la astea m-am referit!

Alessia chicotește, minunându-se cât de copilăros poate fi. Râde și el și, cu o mișcare fulgerătoare, își dă boxerii jos, eliberându-și penisul în erecție, apoi îi face ghem și îi aruncă spre ea.

— Hei! strigă ea, în glumă.

Se ferește, dar el sare pe pat, aterizând lângă ea.

— Brrr... dă-te mai încolo.

Maxim se bagă lângă ea sub plapumă, o cuprinde în brațe și o trage mai aproape.

— Vreau să te țin puțin în brațe. Nu pot să cred că a fost cât pe ce să te pierd azi.

O sărută delicat pe păr și o strânge cu putere la piept. Alessia observă că a închis ochii, ca și cum ar suferi.

— Nu m-ai pierdut. Aici sunt. Și, crede-mă, m-aș fi luptat cu ei numai ca să pot rămâne cu tine, șoptește ea.

— Te-ar fi rănit.

Ridicându-se pe neașteptate, îi ridică o mână ca să cerceteze vânătaia de pe coaste. Expresia lui se asprește:

— Uite ce ți-au făcut.

Și ezită, concentrat.

— E-n regulă.

A avut parte de altele mai rele...

— Poate ar trebui să tragem un pui de somn.

Maxim pare nesigur.

— Cum? Nu.

— Nu cred că...

— Maxim! Nici să nu te gândești.

— Alessia...

Ea întinde mâna și îi pune un deget pe buze:

— Te rog...

— Ah, iubito.

Îi ia mâna și îi sărută fiecare deget în parte. Apoi se apleacă și o sărută delicat de jur împrejurul vânătaii. Degetele Alessiei îi găsesc părul și îl trage tare, ca să-l facă să se uite la ea.

— Doare?

— Nu, spune ea repede. Dar asta vreau. Te vreau pe tine.

Maxim oftează și își duce gura spre sânul ei și sfârcul pe care-l mușcă și strânge până se întărește. Ea geme și se zbate sub el, închizând ochii și abandonându-se plăcerii atingerii lui și a buzelor lui. Degetele i se înfig în spatele lui și îi simte erecția lipită de șold. Tânjește să îi exploreze trupul. Tot trupul.

El ridică privirea:

— Ce-i?

— Aș... aș....

Roșește.

— Spune-mi.

Alessia râde jenată și închide ochii.

— Spune-mi.

Deschide un ochi și se uită la el printre gene.

— Mă înnebunești. Ce este?

— Vreau să te ating, spune ea și își ascunde fața în palme.

Trăgând cu ochiul printre degetele răsfirate, vede cum privirea lui Maxim devine duioasă; se amuză, crede ea. Se întinde alături de ea.

— Sunt al tău cu totul, spune el.

Ea se ridică într-un cot și se privesc în ochi.

— Ești foarte încântătoare, șoptește el.

Alessia îl mângâie pe față, bucurându-se de atingerea bărbii aspre.

— Lasă-mă să te ajut.

Îi ia mâna și-i sărută palma. O trece peste pieptul lui, iar ea o desface și se bucură de căldura pielii lui. Maxim întredeschide buzele și trage adânc aer în piept.

— Îmi place când mă atingi.

Încurajată, ea mută mâna mai jos, jucându-se cu părul fin de pe pieptul lui. Atinge un sfârc, care se întărește sub mâna ei.

— Ah, gâfâie ea încântată.

— Ah, răspunde el cu voce răgușită, cu ochii verde-întunecat pe jumătate închiși.

O urmărește ca un uliu. Ea își mușcă buza de jos, iar el geme.

— Nu te opri.

Simțindu-se mai plină de dorință și încântată că îl excită, își mișcă mâna pe pielea lui fină, peste mușchii bine definiți ai abdomenului. Iar el se încordează la atingerea ei și răsuflă tot mai repezit. Ajunge la dunga de păr care duce în jos, spre destinația ei, iar curajul o părăsește iar.

— Uite, spune el, luându-i mâna și așezând-o în jurul penisului în erecție.

Alessia icnește, pe cât de șocată, pe atât de încântată. E mare și întărit și catifelat. Degetul ei mare mângâie vârful, iar el închide ochii, respirând șuierat. Strânge mai tare, plătându-i cum îi simte carnea sub degetele ei, plătându-i cum îi simte zvâcnetul. Maxim o privește cu ochii în flăcări.

— Așa, șoptește și, ghidându-i mâna, o mișcă încet puțin în jos, apoi în sus.

N-AM MAI FOST nevoit niciodată să-i arăt unei femei ce să facă. S-ar putea să fie cel mai erotic lucru pe care l-am făcut vreodată. Alessia e încruntată, concentrată, dar în ochi i se citesc uluirea și dorința. Colțurile gurii i se lasă puțin pe măsură ce mișcă mâna: în cele din urmă își găsește ritmul și mă înnebunește de tot. Când își umezește buzele, îmi vine să ejaculez în mâna ei.

— Destul, Alessia. Mai am puțin și termin.

Își trage mâna ca arsă și regret pe loc că am deschis gura. Îmi vine să mă arunc peste și în ea — dar are nenorocita aia de vânătaie și nu pot. Nu vreau să îi fac rău. Însă Alessia preia controlul și se suie peste mine, găsindu-mi buzele și sărutându-mă, împingându-și limba în gura mea. Gustându-mă. Părul ei e ca o cortină bogată în jurul nostru. Preț de câteva clipe, ne privim în lumina focului. Ochi căprui-închis și ochi verzi. E fascinantă. Și darnică. Și senzuală. Și e aici, cu mine.

Se apleacă și mă sărută din nou, iar eu întind mâna spre noptieră și iau un prezervativ.

— Uite.

Îi arăt pachetul și mă întreb dacă are de gând să-l ia și să mi-l pună. Dar nu, clipește nesigură.

— Dă-te puțin la o parte. Să-ți arăt cum se face.

Desfac pachetul, iau un prezervativ și, apucându-l de capăt, îl trag repede peste mădularul meu nerăbdător.

— Așa. Gata. Acum nu mai trebuie decât să te scăpăm de chiloțeei ăștia.

Ea râde și se rostogolește pe saltea, iar eu vâr degetele pe sub chiloții ei roz. Acei chiloți roz. Îi trag în jos peste picioarele ei lungi și îi arunc la podea. Sunt în genunchi între coapsele ei, dar mă las pe călcâie și o trag în poală, cu brațul în jurul taliei, atent să evit vânătaia.

— E-n regulă?

Și-a pus mâinile pe umerii mei și o ridic și o așez deasupra sculei mele bătoase. Aștept să-mi răspundă. Se apleacă, își lipește gura flămândă de buzele mele, iar eu consider că mi-am căpătat răspunsul și încet.... ah, al dracului de încet... o las în jos, peste mine. Dinții i se strâng peste buza mea de jos și pentru o clipă am impresia că o să mă muște.

Când am intrat tot în ea, icnește și îmi eliberează buza.

— E bine?

— Da.

Dă și din cap. Cu entuziasm. Degetele i se înfig din nou în părul meu și mă smucește tare, aducându-mă spre buzele ei. E lacomă. Mă devorează. Dornică. Mă sărută cu aceeași intensitate ca adineauri, pe scări. Și eu nu știu dacă e așa pentru că i s-a întâmplat ce i s-a întâmplat mai devreme sau pentru că i-am spus că o iubesc. Dar e pornită. Se mișcă. Sus, jos. Iar și iar. Mă ia... mă ia...

E îmbătător. E sexy. Dar e frenetic.

O să se termine prea repede!

— Hei!

O strâng mai tare de mijloc, ținând-o nemișcată, și cu cealaltă mână îi dau părul de pe față.

— Încet, iubito. Încet. Avem toată seara și toată noaptea. Și mâine. Și poimâine.

Clipește cu ochi întunecați și încețoșați. Iar inima mea se umple de un sentiment nou și îmbătător care mă mistuie:

— Ești cu mine, am eu grijă de tine, șoptesc. Te iubesc.

— Maxim! spune ea încet, aplecându-se să mă sărute și înnodându-și brațele după gâtul meu.

Începe să se miște iar, mai încet, lăsându-mă să mă bucur de fiecare centimetru din ea. Mai ferm... mai încet... E divin.

Futu-i.

Se ridică și apoi se lasă să cadă. Se ridică și apoi se lasă să cadă. Luându-mă cu ea... tot mai sus și mai sus, până când încremenește și își strigă orgasmul. Vocea ei se înalță în văzduh și declanșează propria mea eliberare cutremurătoare.

— Ah, Alessia...

Stăm întinși, nemișcați și tăcuți, uitându-ne unul la altul. Nu vorbim. Doar ne privim. Ochi. Nasuri. Obraji. Buzes. Chipuri. Ne uităm unul la altul. Ne sorbim din priviri unul pe celălalt. Singura lumină vine de la flăcările din șemineu și nu aud decât trosnetele și pârâiturile buștenilor din foc și bubuitul inimii mele, care se

potolește încetul cu încetul. Alessia ridică o mână și își trece degetele peste buzele mele.

— Te iubesc, Maxim, șoptește.

Mă aplec și o sărut încă o dată. Trupul ei se ridică în întâmpinarea mea și facem din nou dragoste, cu infinită tandrețe.

Suntem ascunși sub cearșafuri în propriul nostru cort improvizat în dormitorul meu. Stăm amândoi turcește, cu genunchii atingându-se, ochi în ochi, la lumina micului dragon care ne-a însoțit în ascunzătoarea noastră secretă.

Ea vorbește.

Și vorbește.

Și eu ascult.

E goală, părul i se revarsă liber până în talie, ascunzându-i farmecele, și îmi spune cum învață o piesă nouă pentru pian.

— La început citesc muzica și văd culorile. Ele... cum se spune... se potrivesc cu o clapă.

— O culoare pentru fiecare clapă?

— Da. Re major e verde. Ca un brad. Din Kukës. Preludiul *Picături de ploaie*. Toate nuanțele de verde. Și niște nuanțe mai întunecate când piesa se schimbă. Alte chei au alte culori. Uneori, o piesă poate avea mai multe culori. Ca Rahmaninov. Și culorile... se întipăresc în capul meu. Așa îmi amintesc piesa.

Ridică din umeri și mă privește cu un zâmbet neastâmpărat:

— Multă vreme am crezut că toată lumea vede muzica în culori.

— De-aș avea și eu norocul ăsta, spun și o mângâi ușor pe obraz. Tu ești specială. Iar pentru mine ești foarte specială.

Roșește și obrajii ei capătă o nuanță încântătoare de roz.

— Cine-i compozitorul tău preferat? Bach? o întreb.

— Bach, răspunde ea, rostindu-i numele cu venerație. Muzica lui e...

Gesticulează încercând să prindă cumva magnitudinea ideii pe care încearcă s-o exprime. Apoi închide ochii, ca și cum ar trăi un moment de extaz religios.

— Copleșitoare? Te înfioară? Încerc eu.

— Da, răspunde ea râzând.

Apoi devine serioasă și își coboară genele, apoi mă privește printre ele:

— Dar compozitorul meu preferat ești tu.

Trag repede aer în piept. Nu sunt obișnuit cu complimentele ei.

— Compoziția mea? Uau. Mă fletezi. Ce culori ai văzut?

— A fost tristă și solemnă. Griuri și albastru.

— Se potrivește, murmur eu, iar gândul mi se întoarce la Kit.

Se întinde și mă mângâie pe obraz, aducându-mă înapoi la ea.

— Te-am urmărit cântând în apartamentul tău. Eu ar fi trebuit să fac curățenie. Dar trebuia să te văd. Și să ascult. E o muzică frumoasă.

Vocea îi devine o șoaptă abia auzită:

— M-am îndrăgostit și mai mult de tine atunci...

— Da?

Ea încuviințează, iar mie îmi crește inima auzind-o.

— Aș vrea să fi știut că mă ascultai. Mă bucur că ți-a plăcut. Ai cântat-o foarte bine la Ascunzătoare.

— Mi-a plăcut. Ești un compozitor talentat.

O iau de mână și îi trasez cu degetul un model în palmă.

— Ești o pianistă desăvârșită.

Ea surâde și roșește iar.

Ar trebui să fie obișnuită cu complimentele, nu?

— Ești foarte talentată. Și frumoasă. Și curajoasă.

O mângâi pe față și îi aduc buzele spre mine. Și acolo, ascunși sub cearșafuri, ne pierdem în sărutul nostru. Când se trage deoparte și încearcă să își recapete răsufarea, mă privește cu ochi încărcăți de dorință:

— Vrei să... mai facem dragoste?

Se apleacă și își lipește buzele de pieptul meu, deasupra inimii.

Doamne, Dumnezeu.

Alessia e întinsă peste mine, cu capul pe pieptul meu și bătând cu degetele ritmul unei melodii pe abdomenul meu. Nu știu ce e, dar îmi place. Sun la bucătărie pe telefonul interior.

— Danny, aș vrea cina în camera mea. Ne poți aduce niște sandviciuri și o sticlă de vin?

— Prea bine, milord. Vită?

— Perfect. Și o sticlă de Château Haut-Brion.

— Am să las tava la ușă, milord.

— Mulțumesc.

Zâmbesc când simt veselia evidentă din vocea ei și închid telefonul. Nu știu cum, dar Danny știe că Alessia e diferită. Am mai adus femeii aici, dar Danny n-a fost niciodată atât de amabilă cum a fost astăzi. Poate și-a dat seama că sunt îndrăgostit. Până peste urechi. Complet. Întru totul. Pe de-a-ntregul. Îndrăgostit.

— Aveți un telefon pentru interiorul casei? întrebă Alessia, ridicând privirea către mine.

— E o casă mare, îi răspund și zâmbesc.

— Asta așa e, spune ea râzând.

Se uită spre fereastră; afară e întuneric beznă. Cât să fie ceasul? Șapte? Zece? Am pierdut noțiunea timpului.

Alessia e ghemuită într-unul din fotoliile din fața focului, înfoltită într-un pled verde, și savurează un sandvici cu friptură de vită și salată și bea vin roșu. Părul ei e ciufulit și arată minunat, căzându-i pe umeri până jos, spre talie. E radioasă. Și încântătoare. Și a mea.

Mai pun un buștean pe foc, mă așez pe fotoliul din fața ei și sorb o gură din vinul delicios. Nu am mai simțit o asemenea pace de când

a murit Kit... La drept vorbind, nu-mi amintesc să mă mai fi simțit vreodată așa.

MAXIM LASĂ JOS paharul și ia un sandvici. Arată senzațional. Păr ciufulit, ochi verzi și ghiduși care strălucesc de dorință și iubire în lumina focului. Poartă puloverul larg, crem, și blugii negri rușiți la genunchi, iar ea trage cu ochiul la pielea care se vede pe dedesubt... Îl soarbe din priviri.

— Fericită? o întreabă.

— Da. Foarte... mult.

El surâde.

— Și eu simt la fel. Nu cred că am fost vreodată mai fericit. Știu că ți-ar plăcea să stai aici, și mie mi-ar plăcea, dar cred că ar trebui să ne întoarcem mâine la Londra. Dacă ești de acord. Am o sumedenie de lucruri de rezolvat.

— De acord, răspunde ea, mușcându-și buza.

— Ce-i?

— Îmi place în Cornwall. Nu e așa de aglomerat ca în Londra. Mai puțini oameni. Mai puțină gălăgie.

— Știu. Dar trebuie să mă întorc la Londra să văd și ce-i cu apartamentul meu.

Alessia se uită la paharul cu vin:

— Înapoi la realitate, șoptește.

— Hei, o să fie bine.

Alessia se uită la foc, urmărind un buștean care aruncă scânteii în vatră.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? întreabă Maxim îngrijorat.

— Vreau... vreau să muncesc.

— Să muncești? Ce să faci?

— Nu știu. Să fac curat?

Maxim se încruntă:

— Alessia, nu cred că e cazul. Nu mai e nevoie să faci curat. Ești o femeie talentată. Chiar asta vrei să faci? Trebuie să-ți găsim ceva mai interesant de făcut. Și trebuie să ne asigurăm că poți munci legal aici. Am să mă interesez. O să ne ajute oamenii mei.

Zâmbetul lui e sincer și încurajator.

— Dar... dar aș vrea să îmi câștig banii mei.

— Înțeleg. Dar dacă ești prinsă, vei fi deportată.

— Nu vreau!

Alessiei îi sare inima din piept. Nu se poate întoarce.

— Niciunul dintre noi nu vrea așa ceva, o liniștește Maxim. Nu-ți face griji. O scoatem noi la capăt. Ai putea face ceva legat de muzică.

Ea îl cercetează cu atenție.

— O să fiu o femeie întreținută de tine.

Vorbește cu voce scăzută. Exact asta dorea să evite.

El îi răspunde cu un zâmbet mâhnit:

— Numai până când o să poți munci legal aici. Gândește-te la asta ca la o redistribuire a bogăției.

— Ce socialist ești, lord Trevethick! îl tachinează ea.

— Cine-ar fi crezut?

Maxim ridică paharul spre ea. Ea îi răspunde la fel și, sorbind din vin, îi vine o idee. Oare o să fie de acord?

— Ce-i? o întreabă.

Alessia respiră adânc:

— Am să fac curat pentru tine. Și tu ai să mă plătești.

Maxim se încruntă, luat prin surprindere:

— Alessia, dar nu trebuie...

— Te rog... Așa vreau eu.

Îl privește implorându-l în tăcere să accepte.

— Ales...

— Te rog...

El dă ochii peste cap, exasperat.

— Bine. Dacă asta vrei... Dar cu o condiție.

— Care?

— Am voie să nu fiu de acord cu halatul și baticul?

— Am să mă gândesc.

Ea se strâmbă, simțindu-și inima mai ușoară.

Maxim râde, iar Alessia oftează ușurată. Va avea ceva de făcut până când *oamenii lui* vor rezolva problema statutului ei de imigrant.

O inundă un val de fierbințeală. Nu aici se gândea că o va aduce viața, aici, în casa asta veche și mare, cu acest bărbat chipeș, bun și blând. Sigur că asta a visat, dar nu au fost decât câteva visuri vagi, pe care le-a crezut totdeauna imposibile.

Și-a înfruntat destinul și și-a asumat un risc imens când a părăsit Albania, iar soarta nu i-a fost prielnică de la început.

Și totuși, domnul a intervenit și acum iat-o aici, cu el.

În siguranță.

O iubește, îl iubește. Iar viitorul se deschide în fața ei plin de posibilități. Cine știe, poate după atâta vreme a început să îi zâmbească și ei norocul.

Capitolul douăzeci și cinci

Un urlet sălbatic îmi tulbură visul, trezindu-mă într-o clipă.

Alessia.

În licărirea stinsă a micului dragon, o văd cum doarme alături de mine, dar complet nemișcată, cu pumnii încleștați sub bărbie. Pare o statuie împietrită după cine știe ce dezastru natural. Buzele i se întredeschid și țipă iar, un sunet straniu și nepământesc. Mă ridic în cot și o zgâlțâi ușor, ca să o trezesc:

— Alessia. Iubita mea. Trezește-te.

Deschide pleoapele. Privește înnebunită în jur și începe imediat să mă împingă.

— Alessia. Eu sunt. Maxim.

O prind de mâini înainte de a apuca să rănească pe vreunul dintre noi.

— M... M... Maxim, șoptește, și renunță să se mai zbată.

— Ai avut un coșmar. Sunt aici. Am eu grijă de tine.

O iau în brațe, o trag peste mine și o sărut pe creștet. Tremură toată.

— Am... am crezut... am crezut..., bâiguie ea.

— E-n regulă. A fost doar un coșmar. Ești în siguranță.

O țin în brațe și o mângâi ușor pe spate, dorindu-mi să-i pot alunga toate temerile, toată durerea. Tremură, dar se liniștește, și în scurtă vreme adoarme din nou.

Închid ochii, cu o mână pe părul ei și cu cealaltă pe spate, bucurându-mă de greutatea ei și de pielea ei lipită de a mea. Aș putea foarte ușor să mă obișnuiesc cu așa ceva.

Alessia se trezește în lumina cenușie a zorilor. E ghemuită sub brațul lui Maxim, cu palma rășchirată pe burta lui, iar el doarme cu

fața întoarsă spre ea. E ciufulit, are gura ușor întredeschisă și obrajii și maxilarul lui ușor umbrite de un puf de barbă. Pare relaxat și irezistibil. Se trage de sub el, bucurându-se să-și întindă mușchii amorțiți. O doare puțin într-o parte, încă mai simte vânătaia, dar îi e... bine.

Nu. Mai mult decât bine.

Plină de speranță. Calmă. Puternică. În siguranță.

Și asta numai grație bărbatului minunat care doarme alături de ea.

Îl iubește. Din toată inima.

Și, ce-i mai interesant, o iubește și el. Parcă tot nu-i vine să creadă.

I-a dăruit speranța.

Maxim se foiește și deschide ochii.

— Bună dimineața, șoptește ea.

— Acum e bună, răspunde el cu un licăr viclean în privire. Arăți minunat. Ai dormit bine?

— Da.

— Ai avut un coșmar.

— Eu? Azi-noapte?

— Nu-ți amintești?

Alessia clatină din cap. El îi atinge obrajii cu dosul palmei.

— Mă bucur că nu-ți amintești. Cum te simți?

— Bine.

— Bine sau *biiineee*? o întreabă pe un ton senzual.

— Foarte bine, răspunde ea, surâzând.

Maxim se rostogolește, țintuind-o pe saltea, și se uită în jos, la ea, cu ochii verzi strălucind.

— Dumnezeule, ce-mi place să mă trezesc lângă tine, șoptește el și o sărută pe gât.

Alessia îi înlănțuie gâtul cu brațele și se predă bucuroasă în fața buzelor lui pricepute.

— Cred că ar trebui să ne dăm jos din pat și să plecăm spre Londra, murmură Maxim cu nasul în burta ei.

Alessia se joacă în părul lui, dar e prea relaxată ca să fie în stare să se miște. Se bucură de câteva clipe de liniște după furtuna lor pasională. În cele din urmă, el o scoate din visare:

— Hai să facem duș împreună.

Întoarce capul și se uită la ea cu cel mai luminos zâmbet.

Cum ar putea rezista?

ALESSIA ÎȘI ȘTERGE părul cu prosopul, iar eu mă bărbieresc. Vânătaia ei pare mai mică, dar e în continuare de un roșu-purpuriu. Mă încercă un sentiment de vinovăție, dar nici aseară, nici azi-dimineață nu mi-a dat vreun semn că ar avea dureri. Îmi aruncă un zâmbet răpitor peste umăr și vinovăția mea se risipește în văzduh precum negura în briza mării.

O parte din mine ar vrea să stea veșnic aici, cu ea. Dar sunt și nerăbdător să plec. Nu vreau ca sergentul Nancarrow sau colega lui să vină la conac s-o interogheze pe Alessia. Trebuie să o țin departe de poliție. Dacă va fi cazul, îl voi informa că am fost chemat la Londra cu afaceri urgente.

E păcat că trebuie să plecăm. Îmi place familiaritatea noastră confortabilă și mă minunez de cât de mult s-a schimbat. Pare mult mai încrezătoare, și asta numai în câteva zile. Își dă părul pe-o parte, îmi aruncă o privire și iese din baie, goală ca în ziua-n care s-a născut. Mă uit în urma ei, pentru că priveliștea e prea năucitoare ca să nu mă bucur de ea; părul îi ajunge până aproape de talie, legănându-se în ritmul mersului. Se oprește la pat și se uită în coșul de nuiete de pe divan, căutând ceva de îmbrăcat. Când ridică privirea și mă prinde pândind, se strâmbă la mine. Eu mă întorc la imaginea mea din oglindă cu un surâs arogant. Noua ei încredere de sine e al naibii de sexy.

După câteva clipe, apare în prag și se sprijină de tocul ușii. Poartă hainele pe care i le-am cumpărat și îmi dau seama că va fi o zi bună.

— Jos, în dulap, ar trebui să fie o geantă în care să-ți pui hainele. Sau pot s-o rog pe Danny să ți le împacheteze.

— Nu, le pun eu.

Încrucișează brațele la piept, studiindu-mă:

— Îmi place să mă uit la tine când te bărbierești.

— Iar mie îmi place că îți place să mă privești, șoptesc când termin.

Mă întorc și o sărut ușor, apoi mă șterg pe față de restul de spumă.

— Hai să mâncăm ceva și apoi s-o luăm din loc.

În drum spre Londra, Alessia e plină de însuflețire. Vorbim, râdem, vorbim iar... are cel mai molipsitor chicotit din lume. Când intrăm pe M4, preia controlul asupra muzicii și ascultăm Rahniniov. Când răsună primul acord al concertului, mi-o aduc aminte cântând această partitură la Ascunzătoare, iar amintirea e tulburătoare. O urmăresc cum se cufundă în muzică și mă trage și pe mine după ea. Cu coada ochiului, îi văd degetele atingând clape imaginare în ritmul muzicii. Mi-ar plăcea să o văd cântând din nou, dar de data asta într-un concert, cu o orchestră adevărată în spate.

— Ai văzut *Brief Encounter*?

— Nu.

— E un film englezesc clasic. Regizorul folosește bucata asta ca temă muzicală. E superbain. E unul dintre filmele preferate ale mamei.

— Mi-ar plăcea să îl văd. Îmi place muzica asta.

— Și o cânti foarte bine.

— Mulțumesc, răspunde ea zâmbind timid. Cum e?

— Mama? E... ambițioasă. Inteligentă. Amuzantă. Și nu foarte mămoasă.

Chiar în timp ce vorbesc, simt că nu sunt loial, dar adevărul e că Rowena a părut întotdeauna plictisită sau incomodată de copiii mai mici. Ne lăsa cu dragă inimă pe mâna numeroaselor dădace, iar apoi ne-a trimis pe la internate. Abia după moartea tatei am devenit și noi ceva mai interesanți pentru ea.

Deși de Kit a fost interesată întotdeauna.

— Aha, face Alessia.

— Relația mea cu mama a fost întotdeauna ceva mai... încordată.

Presupun că n-am iertat-o niciodată că l-a părăsit pe tata.

— L-a părăsit? întreabă Alessia, părănd șocată.

— Ne-a părăsit pe toți. Eu aveam 12 ani.

— Îmi pare rău.

— A cunoscut un tip mai tânăr... și i-a frânt inima tatei.

— Ah!

— E-n regulă. A fost demult. Acum avem un armistițiu destul de precar. Mă rog, de la moartea lui Kit.

E foarte deprimant să vorbesc despre el. Așa că schimb vorba:

— Alege altceva, zic eu când se termină Rahmaninov. Ceva mai vesel.

Ea zâmbește și cercetează lista.

— *Melody*?

— Rolling Stones? spun râzând. Da, pune asta.

Atinge ecranul și începe numărătoarea inversă: *Doi. Unu, doi, trei*, urmată de acorduri de blues la pian. Alessia surâde. Îi place. *Of, Doamne*, am atâta muzică pe care aș vrea să o împărtășesc cu ea!

Șoselele sunt libere și mergem bine. Trecem pe lângă breteaua spre Swindon și mai avem mai puțin de 130 de kilometri până în Chelsea. Dar trebuie să opresc ca să alimentez, așa că o iau pe un drum lateral spre Membury Services. Expresia Alessiei se schimbă brusc. Mâna i se încleștează de mânerul portierei și mă privește cu ochi mari, speriați.

— Știu că benzinăriile te înspăimântă. Dar trebuie să punem benzină, apoi plecăm. De acord?

Întind mâna și o strâng încurajator de genunchi. Ea încuviințează, dar nu pare convinsă. Opresc lângă o pompă, iar ea sare imediat din mașină și stă lângă mine cât alimentez.

— Vrei să îmi ții companie?

Ea încuviințează și se mișcă de pe un picior pe altul ca să se încălzească, răsuflarea formând un abur cețos în jurul capului ei. Cercetează

cu atenție locul și se uită la camioanele din parcare. E în stare de alertă. Îngrijorată. Mă doare să o văd așa, mai ales că azi-dimineață era atât de relaxată.

— Știi doar că ești în siguranță acum. I-a reținut poliția, îi spun eu liniștitor.

Pompa se oprește cu un clinchet metalic, făcându-ne pe amândoi să tresărim. Rezervorul e plin.

— Hai să plătim.

Pun furtunul la loc, o iau de după umeri și ne îndreptăm spre magazin. Pășește tăcută alături de mine.

— Ești bine?

Stăm la coadă, iar ea e un ghem de anxietate, aruncând priviri furioase spre toată lumea din magazin.

— A fost ideea mamei, izbucnește ea precipitată, cu voce scăzută. A crezut că mă ajută.

Îmi trebuie câteva secunde ca să îmi dau seama despre ce vorbește.

La naiba. Acum îmi spune *povestea asta*? Mă trece un fior pe șira spinării. De ce acum? Trebuie să plătesc benzina.

— Ține-ți vorba.

Ridic degetul și îi dau vânzătorului cardul. Ochiul lui alunecă de câteva ori spre Alessia.

Frate, nu e de nasul tău, ce naiba.

— Vă rog să introduceți PIN-ul, zice el zâmbindu-i Alessiei, care abia dacă îl privește.

Se uită la pompele de benzină, verificând ce se întâmplă afară.

Când termin, o iau de mână:

— Vrei să continuăm discuția în mașină?

Ea încuviințează.

Când urcăm în Jaguar, mă întreb de ce alege benzinăriile pentru astfel de dezvăluiri. Mă îndepărtez de pompe, parchez mașina lângă pădurea din față și opresc motorul.

— Bun. Mai vrei să vorbim?

Alessia privește pe geam spre copacii desfrunziți din față și încuviințează.

— Bărbatul căruia i-am fost fătădită. E un om violent. Într-o zi...
Vocea i se frânge.

Mie îmi stă inima-n loc. Exact cum mă temeam.

Ce mama naibii i-a făcut?

— Nu-i place să cânt la pian. Nu-i place... atenția care mi se acordă.

Acum îl disprețuiesc și mai mult.

— E furios. Vrea să renunț...

Mâinile mi se încleștează pe volan.

Vocea Alessiei aproape că nu se mai aude.

— Mă lovește. Și vrea să îmi rupă degetele.

— Cum?

Ea își privește mâinile. Mâinile ei prețioase. Le prinde una-n alta, ocrotindu-le cu grijă.

Rahatu' ăla cu ochi a rănit-o.

— A trebuit să fug.

— Sigur că trebuia să fugi!

Și trebuie s-o ating, ca să știe că sunt de partea ei. Îi cuprind amândouă mâinile într-o palmă și strâng încetișor. Tentația s-o iau în brațe și s-o țin așa e coplesitoare, dar rezist. Are nevoie să vorbească. Mă privește șovăielnic și-i dau drumul.

— Am urcat într-un microbuz până la Shkodër, unde ne-am mutat într-un camion mai mare. Dante și Ylli erau acolo, împreună cu alte cinci fete. Una dintre ele avea... adică are numai 17 ani.

Icnesc. Șocat. *Cât de tânără!*

— O cheamă Bleriana. În camion am stat de vorbă. Mult. Și ea locuiește în nordul Albaniei. În Fierza. Ne-am împrietenit. Am făcut planuri să căutăm împreună de lucru.

Se oprește — pierdută în oroarea propriei povești. Sau poate întrebându-se ce s-a întâmplat cu prietena ei.

— Și ne-au luat totul. Nu ne-au lăsat decât hainele de pe noi și încălțările. În spate nu e decât o găleată pentru... știi tu.

Și vocea i se stinge.

— Îngrozitor.

— Da. Mirosul, spune ea înfiorându-se. Nu aveam decât o sticlă cu apă. Câte o sticlă pentru fiecare.

Încep să îi tremure picioarele și se albește la față. Iar eu îmi amin-tesc cum arăta când am văzut-o prima dată.

— E-n regulă. Sunt aici. Am eu grijă de tine. Vreau să știu.

Întoarce spre mine niște ochi întunecați, pustiiți:

— Chiar vrei?

— Da. Dar numai dacă tu vrei să îmi spui.

Ochii ei îmi cercetează fața, scrutători. Străpungându-mi sufletul ca prima dată, pe holul apartamentului.

De ce vreau să știu?

Pentru că o iubesc.

Pentru că ea, cea de acum, e suma tuturor experiențelor ei, iar aceasta, din nefericire, e una dintre ele.

Alessia inspiră adânc și continuă:

— Am stat în camion trei, poate patru zile. Nu știu cât a durat. Ne-am oprit înainte ca mașina să urce pe... cum se zice... un feribot. Pentru camioane și mașini. Ni s-a dat pâine. Și niște pungi negre din plastic. Ca să le punem în cap.

— Cum?

— E ceva legat de imigrație. Măsoară... *dioksidin karbonit?*

Își caută cuvintele.

— Dioxidul de carbon?

— Da. Țasta e.

— În mașină?

Ridică din umeri:

— Nu știu, dar dacă e prea mult, autoritățile își dau seama că în camion sunt oameni. Îl măsoară cumva.

Am urcat pe feribot. Era un zgomot puternic. Prea puternic. Motoarele, celelalte camioane... iar noi eram în întuneric. Cu capul în punga neagră de plastic. Apoi camionul s-a oprit. Motorul a tăcut și tot ce auzeam era scrâșnetul de cauciucuri și metal. Marea era agitată. Foarte agitată. Noi stăteam toate întinse pe jos.

Degetele ei frământă cruciulița de la gât.

— Era aproape imposibil de respirat. Am crezut că am să mor acolo.

Mi se pune un nod în gât. Spun cu voce răgușită:

— Nu-i de mirare că nu-ți place întunericul. Cred că a fost înspăimântător.

— Uneia dintre fele i s-a făcut rău. Mirosul.

Se oprește și se îneacă.

— Alessia...

Dar continuă. De parcă s-ar simți obligată:

— Înainte să urcăm pe feribot, când ne mâncam pâinea, l-am auzit pe Dante spunând în engleză — nu știa că eu înțeleg limba — că va trebui să ne câștigăm banii stând pe spate. Iar eu mi-am dat seama ce soartă ne așteaptă.

Furia mea e fulgerătoare și simt cum sângele îmi fierbe în vene. Ar fi trebuit să-lucid pe netrebnic când am avut ocazia și să scap de cadavru cum sugerase Jenkins. Niciodată nu m-am simțit mai nepuțințios ca acum. Alessia lasă capul în piept, iar eu îi ridic ușor bărbia cu două degete:

— Îmi pare foarte rău.

Ea întoarce fața spre mine, iar în ochii ei ard flăcări. Nu durere, nu autocompătimire, ci furie. Furie profundă.

— Mai auzisem zvonuri înainte. Fete care dispăreau din orașul nostru, din satele dimprejur. Și din Kosovo. La asta m-am gândit în prima clipă când m-am urcat în autobuz, dar speranța moare ultima.

Înghite în sec și, dincolo de furie, îi văd suferința din ochi. Se simte ca o proastă.

— Alessia, nu ești tu de vină, și nici mama ta. Ea a acționat cu bună-credință, a făcut ce a crezut că e mai bine pentru tine.

— Așa e. Iar eu trebuia să plec.

— Înțeleg.

— Le-am spus fetelor ce a zis Dante. Trei dintre ele m-au crezut. Bleriana m-a crezut. Și când am avut posibilitatea să evadăm, am profitat. Am fugit. Nu știu dacă celelalte au reușit. Nu știu dacă Bleriana a scăpat.

Se simte o urmă de vinovăție în glasul ei.

— Aveam un bilețel cu adresa Magdei. În Anglia oamenii sărbătoreau Crăciunul. Am mers zile în șir... șase sau șapte zile, cred. Nu știu. Până am ajuns la ea acasă. Și ea a avut grijă de mine.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Magda.

— Da.

— Și unde ai dormit cât ai mers?

— Nu am dormit. Era prea frig. Am intrat într-un magazin și am furat o hartă.

Pleacă privirea.

— Nu îmi pot imagina oroarea prin care ai trecut. Îmi pare tare rău.

— N-are de ce să îți pară rău, spune zâmbindu-mi stingher. Era înainte să te cunosc. Acum știi. Totul.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

Mă aplec și o sărut pe frunte.

— Draga mea femeie curajoasă.

— Mulțumesc că ai ascultat.

— O să te ascult întotdeauna, Alessia. Întotdeauna. Și acum, ce zici, mergem acasă?

Părănd ușurată, încuviințează, iar eu pornesc motorul și întorc mașina. O iau pe bretea și mă îndrept înapoi, spre autostradă.

— Aș vrea să știu ceva, spun eu, gândindu-mă la povestea cumplită pe care tocmai mi-a spus-o.

— Ce anume?

— Are un nume?

— Cine?

— Bărbatul căreia i-ai fost... fâgăduită.

Parcă scuip cuvântul. Îl detest pe individ.

Ea clatină din cap:

— Nu-i spun niciodată numele.

— Cum e Cap-de-Mort, șoptesc eu în barbă.

— Harry Potter?

— Știi de Harry Potter?

— O, da. Bunica...

— Nu-mi spune. A adus pe ascuns cărțile în Albania.

Alessia râde.

— Nu. I-au fost trimise. De către Magda. Mama mi le citea în copilărie. În engleză.

— Aha, uite încă un motiv pentru care vorbești așa de bine engleza. Și mama ta o vorbește fluent?

— Mama? Da. Tatei... tatei nu îi place când vorbim între noi în engleză.

— Sunt convins.

Pe măsură ce aflu mai multe despre tatăl ei, îmi displace din ce în ce mai tare. Dar țin asta pentru mine.

— Ce zici, nu vrei să găsești un alt cântec?

Ea derulează lista pe ecran și i se luminează ochii când dă de RY X:

— Pe melodia asta am dansat.

— Primul nostru dans.

Zâmbesc când îmi aduc aminte. Parcă a fost acum o viață.

Ne instalăm într-o tăcere confortabilă, ascultând amândoi muzica. Pare absorbită de ritm, legănându-se încet încoace și încolo. Mă bucur să văd că și-a recăpătat echilibrul după ce mi-a spus povestea aia îngrozitoare.

În timp ce caută un alt cântec, eu îmi rumeg gândurile. Bărbatul ăsta, nenorocitul care a rănit-o, cel căreia i-a fost fâgăduită. Vreau să

știu totul despre el dacă va fi să o protejez de el. Trebuie să rezolv rapid problema statutului legal al Alessiei, dar nu am nicio idee cum. Căsătoria cu ea ar ajuta, dar cred că trebuie să între mai întâi în legalitate ca s-o facem. Mă hotărâsc să-l sun pe Rajah cât mai curând cu putință.

Zâmbesc malițios când trecem de intersecția spre Maidenhead și clatin din cap, amuzat de propria mea prostie. Parcă sunt iar un puștan de 12 ani. Arunc o privire spre Alessia, dar ea nu a observat nimic. E cufundată în gânduri, cu degetul la gură.

— Îl cheamă Anatoli. Anatoli Thaçi, spune ea.

Cum?

— Cel care nu poate fi numit?

— Da.

Înregistrez mental numele ticălosului.

— Și te-ai hotărât să mi-l spui?

— Da.

— De ce?

— Pentru că fără nume are mai multă putere.

— Cum e Cap-de-Mort?

Ea încuviințează.

— Cu ce se ocupă?

— Nu știu exact. Știu că tata are o datorie mare la el, ceva legat de afacerile lui, cred. Dar nu știu ce. Anatoli e un bărbat puternic. Bogat.

— Serios? o întreb cu o voce seacă.

Sper din toată inima că am un cont bancar mai consistent decât al lui.

— Nu cred că afacerile lui sunt... legale. Așa se zice?

— Da, așa se zice. E un escroc.

— Un gangster.

— De ce ai tu lipici la gangsteri? mă încrunt eu.

Ea chicotește și e cel mai dezarmant și neașteptat sunet.

— Ce-i așa de amuzant?

— Fața ta.

— Aha, răspund eu zâmbind. Mda, e un motiv suficient.

— Îmi place fața ta.

— Și eu sunt destul de atașat de ea.

Alessia râde încă o dată, apoi redevine serioasă:

— Ai dreptate. El nu e deloc amuzant.

— Nu este. Dar e departe. Nu îți poate face rău aici. Ajungem imediat acasă. Mai ascultăm o dată Rahmaninov?

— Sigur, spune ea derulând din nou lista pe ecran.

Opresc Jaguarul F-Type în fața birourilor și Oliver iese să mă salute și să-mi dea cheile noi de la apartament.

— Ea e iubita mea, Alessia Demachi.

Mă las în spate, iar Oliver vine la geamul mașinii să-i strângă mâna Alessiei.

— Bună ziua, zice el. Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut în circumstanțe mai bune.

Și îi zâmbește călduros.

Alessia îi răspunde cu un surâs fermecător.

— Sper că v-ați revenit după încercarea prin care ați trecut.

Alessia încuviințează.

— Mulțumesc că te-ai ocupat de povestea asta, zic eu. Ne vedem mâine la birou.

Îmi face semn cu mâna, iar eu intru cu Jaguarul în trafic.

MAXIM DUCE BAGAJELE la lift. E ciudat să se întoarcă aici, știind că acum va locui în apartament. Ușa liftului se deschide și ei intră, iar Maxim lasă jos bagajele și o ia în brațe:

— Bine ai venit acasă, șoptește, iar ei îi stă inima-n loc.

Se ridică pe vârfuri să-l sărute. Buzele lui îi găsesc gura și o sărută apăsător, îndelung, până ce ea uită și cum o cheamă.

Când se deschide ușa liftului, sunt amândoi fără suflare.

La ușă stă o doamnă în vârstă. Poartă ochelari mari de soare, o pălărie roșie, țipătoare, și cercei și o haină asortate, și strânge în brațe

un ghemotoc de blană care chipurile ar fi câine. Maxim îi dă drumul Alessiei:

— Bună ziua, doamnă Beckstrom.

— Vai, Maxim. Mă bucur să te văd, răspunde ea cu voce ascuțită.

Sau poate ar trebui să folosesc titlul acum?

— Maxim e perfect, doamnă B.

O împinge pe Alessia să iasă din lift și ține ușa pentru bătrâna doamnă.

— Ea este iubita mea, Alessia Demachi.

— Bună ziua.

Doamna Beckstrom îi zâmbește Alessiei, dar continuă să turuie înainte ca fata să apuce să zică ceva:

— Am văzut că ai pus să ți se repare ușa din față. Sper că nu ai rămas fără prea multe în urma jafului.

— Nimic de neînlocuit.

— Sper că nu se mai întorc.

— Cred că sunt deja în custodia poliției.

— Bun. Sper să-i spânzure.

Să-i spânzure? Aici se spânzură oameni?

— Eu am plecat să-l plimb pe Heracle, dacă s-a oprit în sfârșit ploaia.

— Plimbare plăcută.

— Mulțumesc, așa va fi. Și ție.

Se uită pieziș la Alessia, care nu se poate stăpâni și roșește. Ușile se închid și doamna Beckstrom dispare.

— E vecina mea de-o veșnicie. Cred că are cam o mie de ani și e dusă cu pluta.

— Dusă cu pluta?

— Nebună, îi explică el. Și nu te lăsa păcălită de potaia aia. E un ticălos mic și rău.

Alessia zâmbește:

— De când locuiești aici?

— De la 19 ani.

— Nu știu câți ani ai.

El râde:

— Suficienți cât să știu cum merge treaba.

Alessia se încruntă în timp ce Maxim descurie ușa:

— Am 28.

Alessia zâmbește:

— Ești bătrân.

— Bătrân! Îți arăt eu bătrân!

Se apleacă brusc, luând-o prin surprindere, și o aruncă peste umăr, evitând partea rănită. Ea protestează și râde, iar el intră dansând în apartament.

Alarma țiuie, iar Maxim se răsucește până când Alessia ajunge în fața tastaturii. Introduce repede codul nou pe care i l-a dat Maxim și, când țiuitul se oprește, el o lasă jos și o strânge din nou în brațe.

— Mă bucur că ești aici, cu mine, șoptește.

— Și eu mă bucur.

Scoate din buzunar cheile pe care i le-a dat Oliver mai devreme.

— Pentru tine.

Alessia le ia. Sunt pe un breloc din piele albastră, pe care se poate citi ANGWIN HOUSE.

— Cheile regatului, glumește ea.

Maxim surâde:

— Bine ai venit acasă.

Se apleacă și o sărută, zdrobindu-i buzele. Ea geme și îi răspunde și se pierde din nou unul în celălalt.

ALESSIA ȚIPĂ CÂND ajunge la orgasm. E un sunet care îmi întărește mădularul. Strânge cearșaful în pumni. Dă capul pe spate. Deschide gura. Îi sărut clitorisul, iar ea se zvârcolește sub mine; apoi pântecul, buricul, abdomenul, sternul. Scâncește, dar eu îi înăbuș țipătul cu gura mea și o pătrund încet.

Bâzâie telefonul. Fără să mă uit, știu cine e. Caroline. I-am promis că mă duc să o văd. Ignor telefonul și cobor privirea spre Alessia, care moțâie lângă mine. A devenit destul de solicitantă în pat — și îmi place. Mă aplec, o sărut pe umăr, iar ea se foiește.

— Trebuie să ies, șoptesc.

— Unde te duci?

— Trebuie să trec pe la cumnata mea.

— Aha.

— Nu am mai văzut-o de zile bune și am câteva lucruri de discutat cu ea. Nu stau mult.

Alessia se ridică în șezut.

— Bine.

Se uită afară, pe fereastră. E întuneric.

— E șase ceasul, îi spun.

— Vrei să fac ceva de mâncare?

— Dacă găsești ceva, chiar te rog.

Alessia zâmbește:

— Așa fac.

— Dacă nu, ieșim. Mă întorc cam într-o oră.

Fără chef, dau pătura la o parte, mă ridic din pat și încep să mă îmbrac sub privirea admirativă a Alessiei.

Nu-i spun cât de groază îmi este de întâlnirea asta.

Capitolul douăzeci și șase

— Bună seara, milord, spune Blake când deschide ușa din față a reședinței Trevelyan.

— Bună, Blake.

Nu-l corectez. La urma urmelor, oricât m-ar durea, sunt totuși contele.

— Lady Trevethick e acasă?

— Cred că e în salonul de zi.

— Perfect. Mă descurc singur. A, Blake, și mulțumește-i doamnei Blake pentru că a făcut curat după jaf. A făcut o treabă grozavă.

— Așa voi face, milord. O poveste tare nenorocită. Pot să vă iau haina?

— Mulțumesc.

Îmi scot haina, iar el o pune pe braț.

— Doriți ceva de băut?

— Nu, mulțumesc, Blake. E-n regulă.

Urc în fugă scările, o iau la stânga, îmi potolesc respirația și deschid ușa salonului.

ALESSIA CERCETEAZĂ HAOSUL din garderoba din dormitorul lui Maxim. Sertarele, rafturile... toate dau pe dinafară de haine, nu mai ai unde să arunci un ac. Își duce geanta în dormitorul de oaspeți și despachetează, aranjându-și hainele noi într-un dulap micuț.

Își pune trusa de toaletă pe pat și începe să se plimbe prin apartament. Toate sunt dureros de familiare, dar acum le vede cu alți ochi. Întotdeauna s-a gândit la apartamentul lui Maxim ca la un loc de muncă. Nu a îndrăznit niciodată să își imagineze că într-o bună zi ar putea locui *aici* cu *el*. Nu a visat niciodată să locuiască într-un

loc atât de mare. Se învâрте în pragul uşii de la bucătărie, simţindu-se veselă şi recunoscătoare şi fericită. E un sentiment rar şi preţios. Mai are multe de pus la punct în viaţa ei, dar pentru prima dată e plină de speranţă. Cu Maxim alături, i se pare că nu există obstacole de netrecut. Se întreabă dacă se va întoarce într-o oră... Deja îi este dor de el.

Îşi plimbă degetele peste peretele din hol. Fotografii care atârnavau aici au dispărut. Poate au fost furate.

Pianul!

Dă fuga în living. E tot acolo, neatins. Răsuflând uşurată, aprinde lumina. Camera pare ordonată şi curată, iar colecţia de discuri e la locul ei. Dar biroul e gol, computerul şi sistemul audio au dispărut. Şi de aici au dispărut şi fotografiile care atârnavau pe pereţi. Se duce emoţionată spre pian, cercetându-l pe toate părţile. Sclipeşte sub luminile candelabrului, probabil e proaspăt lustruit, îşi spune ea. Pune o palmă pe abanos, se plimbă în jurul lui, mângâindu-i curbele ample. Când termină examinarea, observă că partitura compusă de el a dispărut. Poate a strâns-o cineva. Saltă capacul şi apasă clapa do: un sunet auriu umple încăperea goală, cucerind-o, liniştind-o... făcând-o să se concentreze. Se aşază pe taburet, alungă sentimentul de solitudine şi începe să cânte *Preludiul nr. 23 în Si major* al lui Bach.

CAROLINE STĂ LÂNGĂ foc, uitându-se la flăcări, înfocolită într-un şal de tartan. Nu se întoarce când intru.

— Bună.

Salutul meu timid e acoperit de pârâiturile buştenilor de pe foc. Caroline întoarce capul spre mine, cu o expresie posomorâtă şi colţurile gurii lăsate în jos.

— A, tu eşti, zice ea.

— Pe cine aşteptai?

Nu s-a ridicat să mă întâmpine şi încep să mă simt puţin nedorit. Ea oftează:

— Scuze. Tocmai mă gândeam ce ar face acum Kit dacă ar fi aici.

Durerea mea apare de nicăieri și începe să mă sufoce ca o pătură aspră de lână. O alung și înghit nodul care mi s-a pus în gât. Când vin mai aproape de ea, observ că a plâns.

— Of, Caro..., șoptesc și mă las pe vine lângă scaunul ei.

— Maxim, sunt văduvă. Am 28 de ani și sunt văduvă. Asta nu făcea parte din plan.

O iau de mână:

— Știu. Nu făcea parte din planul nimănui. Nici măcar al lui Kit. Ochii ei albaștri îndurerați îi întâlnesc pe ai mei:

— Nu știu, șoptește.

— Ce vrei să spui?

Se apleacă spre mine, și, într-o șoaptă conspirativă, îmi zice:

— Cred că a vrut să se omoare.

Îi strâng degetele:

— Caro. Nu-i adevărat. Nu te gândești la așa ceva. A fost un accident cumplit, atâta tot.

Privirile ni se întâlnesc și încerc să afișez cea mai sinceră expresie, deși adevărul e că mi-a trecut și mie prin cap același lucru. Nu o pot lăsa să bănuiască așa ceva și nici eu nu vreau să cred. Sinuciderea e prea dureroasă pentru cei rămași în urmă.

— Mă tot gândesc la ziua aia, spune ea, cercetându-mi chipul în căutare de răspunsuri. Dar nu am nicio idee de ce...

Din păcate, nici eu.

— A fost un accident, repet. Dă-mi voie să stau și eu.

Îi las mâna și mă așez pe scaunul de vizavi, cu fața la foc.

— Vrei să bei ceva? La urma urmelor, e casa ta.

Cuvintele ei ascund o undă de amărăciune pe care încerc să nu o bag în seamă. Nu vreau să ne certăm.

— Mi-a oferit deja Blake și am refuzat.

Ea oftează și se întoarce din nou spre foc. Privim amândoi flăcările, pierduți în durerea pierderii lui Kit. Mă așteptam la un adevărat interogatoriu din partea ei, dar nu pare dispusă, așa că stăm într-o

tăcere stânjenitoare. După o vreme, focul începe să pâlpâie. Mă ridic să mai pun câțiva bușteni pe grătar și întețesc flacăra.

— Vrei să plec? o întreb.

Clatină din cap.

Foarte bine.

Mă așez, ea lasă capul pe-o parte, părul îi cade pe față și și-l dă după ureche.

— Am auzit despre jaf. Ai pierdut ceva important?

— Nu. Doar laptopul și linia audio. Și cred că mi-au spart iMac-ul.

— Oamenii sunt niște javre.

— Așa e.

— Și ce ai făcut în Cornwall?

— Una, alta, încerc eu să destind atmosfera.

— Mda, chiar că m-ai lămurit.

Dă ochii peste cap și întrezăresc o scânteie din Caroline cea plină de umor pe care o știu:

— Ce ai făcut în Cornwall?

— Am fugit de gangsteri, dacă chiar vrei să știi.

— Gangsteri?

— Da. Și m-am îndrăgostit.

ALESSIA CERCETEAZĂ DULAPURILE și sertarele din bucătărie, căutând ceva să gătească pentru cină. Nu le-a mai cercetat în amănunt până acum. Dar pe măsură ce se uită prin ele, observă că toate tacămurile sunt curate, iar oalele și tigăile sunt lună. Bănuiește că n-au fost folosite niciodată. Două tigăi au încă etichetele pe ele. Găsește câteva provizii în cămară: paste, pesto, roșii uscate, câteva borcane cu mirodenii și condimente. Destul cât să pregătească o masă, dar niciunul dintre ingredientele astea nu o inspiră. Se uită la ceasul din bucătărie. Maxim o să mai lipsească o vreme. Are timp să ajungă la băcănia din colț să ia ceva mai apetisant pentru bărbatul ei.

Un zâmbet prostesc îi răsare pe față.

Bărbatul ei.

Domnul ei.

În fundul dulapului găsește punga în care a ascuns o șosetă veche de-a lui Michal — punga în care și-a ascuns prețioasele ei economii. Scoate două bancnote de 20 de lire, le vâără în buzunarul din spate al blugilor, își ia haina, pune alarma și iese.

— CUM? IZBUCNEȘTE CAROLINE. Tu? Îndrăgostit?

— Și de ce ar fi așa de greu de crezut?

Observ că nu mă mai întreabă nimic despre „gangsteri“.

— Maxim, singurul lucru de care ești îndrăgostit e scula ta.

— Nu-i adevărat!

Caroline râde. Și, oricât de bine ar fi s-o aud râzând, nu e așa de bine să știu că râde de mine. Observând reacția mea nu prea entuziastă, încearcă să se controleze:

— OK, atunci cine-i în vârful ei? întreabă ea cu indulgență.

— Nu e cazul să fii așa de grosolană.

— Țsta nu-i un răspuns.

O privesc, iar căldura și umorul îi dispar încet de pe chip.

— Cine? insistă.

— Alessia.

Se încruntă puțin, apoi sprâncenele i se ridică brusc:

— Nu se poate! exclamă. Menajera ta?

— Cum adică nu se poate?

— Maxim! E nenorocita ta de menajeră. Literal.

Și chipul i se întunecă, prevestind furtuna.

Mă foiesc pe scaun, iritat de răspunsul ei:

— Păi, nu mai e menajera mea.

— Știam eu! Din clipa-n care am întâlnit-o. La tine în bucătărie.

Te purtai foarte ciudat și erai foarte grijuliu cu ea.

Își scui pă fiecare cuvânt de parcă ar fi venin. E îngrozită.

— Nu mai fi așa de dramatică. Nu-i stilul tău.

— Ba chiar *e* stilul meu.

— De când?

— De când nenorocitul meu de soț s-a trezit și s-a dus să se sinucidă, șuieră ea, cu ochi sticloși și plini de animozitate.

Rahat.

A zis-o. Folosește moartea lui Kit într-o ceartă.

Îmi înghit șocul și durerea, în timp ce ne uităm urât unul la altul, iar atmosfera e încărcată de gânduri nerostite.

Caroline se întoarce brusc spre foc, cu nemulțumirea limpede întipărită în linia încăpățânată a bărbiei:

— Ar trebui să i-o tragi până ți-o scoți din sistem, mârâie ea.

— Cred că n-am să mi-o scot niciodată din sistem. Nu vreau. O iubesc.

Rostesc aceste cuvinte încet, iar ele plutesc în aer în timp ce aștept reacția Carolinei.

— Ești nebun!

— De ce?

— Știi de ce! E nenorocita ta de *femeie de serviciu!*

— Contează?

— Da, contează.

— Nu, nu contează.

— QED. Ești nebun dacă îți imaginezi că nu contează.

— Îndrăgostit nebunește, da, îi răspund ridicând din umeri. Țasta-i adevărul.

— De servitoare!

— Caro, nu mai fi așa snoabă. Nu poți alege de cine te îndrăgostești. Dragostea te alege pe tine.

— Pe dracu'!

Se ridică brusc, venind spre mine.

— Nu-mi ține mie predici cu clișee de doi bani! E doar o profitoare mică și jegoasă, Maxim. Chiar nu-ți dai seama?

— Termină dracului, Caroline!

Sar și eu în picioare, mânat de un acut sentiment de nedreptate.
Acum suntem practic nas în nas.

— Nu știi nimic despre ea...

— Cunosc genul.

— De unde? De unde știi tu genul ei, lady Trevethick?

Vorbesc rar, apăsând fiecare silabă, iar cuvintele răsună din pereții zugrăviți în albastru și tablourile înrămate din salonul mic.

Sunt furios.

Cum îndrăznește să o judece pe Alessia? Caroline, ca și mine, a trăit în puf.

Se albește și face un pas în spate, ca și cum aș fi pălmuit-o.

Futu-i!

Amice, ai grijă! Lucrurile scapă de sub control!

Îmi trec mâna prin păr.

— Caroline, nu e sfârșitul lumii.

— Pentru mine e.

— De ce?

Ea îmi aruncă o privire deopotrivă rănită și furioasă. Clatin din cap:

— Nu înțeleg. De ce-i așa mare lucru pentru tine?

— Și cu noi cum rămâne? Întreabă ea cu o voce tremurată și cu ochii larg deschiși.

— Nu există niciun „noi“.

Dumnezeule, ce enervantă e!

— Da, ne-am regulat. Eram în doliu. Încă suntem. Iar eu am cunoscut în sfârșit pe cineva care mă ajută să merg înainte și să îmi reconsider viața de până acum și...

— Dar credeam că...

Mă întrerupe, dar cuvintele i se sting pe buze când vede privirea aspră pe care i-o arunc.

— Ce ai crezut? Noi? Împreună? Da, am fost! Am încercat! Iar tu l-ai ales pe fratele meu! strig eu la ea.

— Eram așa de tineri... , șoptește ea. Și după ce a murit Kit...

— Nu. Nu. Nu. Nu ai dreptul. Nu încerca să mă faci să mă simt vinovat. E nevoie de doi, Caroline. Tu ai făcut primul pas când eram amândoi pustiiți și jeleam. Poate a fost doar o scuză. Nu știi. Dar nu suntem o combinație bună. N-am fost niciodată. Am avut o ocazie, dar ai plecat și te-ai culcat cu fratele meu. L-ai ales pe el și titlul lui. Eu nu sunt nenorocitul tău de premiu de consolare.

Se holbează la mine cu o expresie îngrozită.

Futu-i!

— Ieși! șoptește.

— Mă dai afară din casa mea?

— Ticălosule! Ieși dracului afară! Du-te! urlă ea.

Înșfacă un pahar de vin gol și îl aruncă în mine. Mă nimereste în coapsă și cade pe podeaua de lemn, unde se face țândări. Ne înfruntăm din priviri într-o tăcere grea, apăsătoare.

Ochii i se umplu de lacrimi.

Iar eu nu mai suport. Mă răsucesc pe călcâie și ies, trântind ușa după mine.

ALESSIA MERGE CU pas grăbit pe o stradă laterală, către alimentara pe care o știe pe Royal Hospital Road. E o seară rece și întunecoasă; își vâra mâinile mai adânc în buzunare, recunoscătoare pentru haina pe care i-a cumpărat-o Maxim. O trece un fior pe șira spinării, ridicându-i părul de pe ceafă.

Aruncă o privire în spate, simțindu-se dintr-odată neliniștită. Dar pe sub felinarele de pe stradă e liniște și pace; e singură, cu excepția unei femei care plimbă un câine mare pe partea cealaltă a drumului. Alessia clatină din cap, muștrându-se singură că exagerează. Dacă ar fi fost în Albania, noaptea ar fi fost îngrijorată de strigoi, demonii care rătăcesc pe pământ după lăsarea întunericului. Dar știe că e o superstiție. Încă mai e agitată după confruntarea cu Dante și Ylli. Chiar și așa, grăbește pasul, ajunge în capul străzii și cotește spre Tesco Express.

Magazinul e mai aglomerat decât de obicei și se bucură de mulțimea de clienți care forfotesc printre rafturi. Ia un coș, se duce la raionul de produse proaspete și începe să caute printre legumele la reducere.

— Bună, Alessia. Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

Îi trebuie o fracțiune de secundă ca să realizeze că vocea calmă, familiară, vorbește în albaneză. Încă o secundă, și teama pune stăpânire pe inima și pe sufletul ei.

Nu! E aici!

SUNT AFARĂ, ÎN fața reședinței Trevelyan, încercând să mă calmez. Nervos, mă închei la haină, căci frigul de februarie e pătrunzător.

N-a mers deloc bine.

Strâng pumnii și îi îndes în buzunare.

Sunt al naibii de înfuriat în clipa asta. Prea nervos ca să mă duc acasă, la Alessia. Trebuie să mă plimb puțin, să mă calmez. Măcinat de gânduri și mai mult decât enervat, fac dreapta și o iau pe Chelsea Embankment.

Cum a putut Caroline să își imagineze că am fi putut avea o șansă împreună?

Ne cunoaștem prea bine. Suntem, chipurile, prieteni. Ea *este* cea mai bună prietenă a mea. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, e și văduva fratelui meu!

E o încurcătură de toată frumusețea, amice.

Sincer să fiu, habar n-aveam că își făcuse planuri în ceea ce mă privește, pornind de la un futai întâmplător.

Rahat. E geloasă.

Pe Alessia.

Futu-i.

În mintea mea e o ceață totală. Mă încrunt când traversez Oakley Street și trec pe lângă reprezentanța Mercedes-Benz. Nici măcar grația

familiară și frumusețea statuii *Băiatul cu delfin* din colț nu mă bine-dispune. Sunt negru de supărare.

ALESSIA ÎNTOARCE CAPUL, cu inima bătând să-i spargă pieptul, și simte cum îi fulgeră spaima prin vene. Amețește brusc și i se usucă gura. Anatoli e lângă ea, blocându-i trecerea. E aproape. Prea aproape.

— Te-am căutat, nu glumă, continuă în limba lor maternă.

Buzele lui pline sunt strâmbate în ceea ce se dorește a fi un zâmbet firesc, dar care nu se reflectă în ochii reci, de un albastru-deschis. O privește scrutător, căutând răspunsuri. Fața lui colțuroasă e mai îngustă, iar părul blond, mai lung decât și-l amintește Alessia. Se apleacă spre ea, înfofolit într-o haină care pare italienească și scumpă, intimidând-o chiar și acum.

Alessia începe să tremure și se întreabă cum naiba a găsit-o.

— B...b...bună, Anatoli, bâiguie ea, cu o voce tremurată și plină de teamă.

— Hai, *carissima*, sunt sigur că poți mai mult decât atât. Cum așa, niciun zâmbet pentru bărbatul cu care ai să te căsătorești?

Nu. Nu. Nu.

Picioarele Alessiei par lipite de podeaua magazinului; disperarea pune stăpânire pe ea. Minteaa îi lucrează cu febrilitate — cum poate să scape? E înconjurată de cumpărători care își văd de treburile lor, dar niciodată nu s-a simțit așa de neajutorată și de singură. Nimeni nu e atent la ce se petrece acolo, în văzul lumii.

Anatoli o mângâie ușor pe obraz cu un deget înmănușat, iar stomacul ei se revoltă.

Nu mă atinge.

— Am venit să te iau acasă, spune el cu naturalețe, de parcă abia s-ar fi despărțit ieri.

Alessia se uită fix la el, incapabilă să vorbească.

— Nu spui nimic drăguț? Nu te bucuri că mă vezi?

În ochii lui apare o scânteie de iritare, dar și altceva, ceva mai întunecat. Speculație? Admirație? O provocare acceptată?

Alessiei îi vine un gust amar în gură, dar izbutește să nu vomite. El o prinde de cot și o strânge:

— Vii cu mine. Am cheltuit o mică avere ca să-ți dau de urmă. Părinții tăi sunt distruși de dispariția ta, iar taică-tu spune că nu le-ai dat de veste dacă ești bine și în siguranță.

Alessia e nedumerită. Nu așa s-a întâmplat. Oare nu știe că mama a ajutat-o? Mama e bine? De fapt, ce a spus mama ei?

El o strânge mai tare:

— Ar trebui să-ți fie rușine. Dar o să ne ocupăm de asta mai târziu. Acum hai să mergem să-ți iei lucrurile. Te duc acasă.

Capitolul douăzeci și șapte

Străbat cu pași furioși Cheyne Walk.

Futu-i. Trebuie să beau ceva ca să mă calmez naibii. Mă uit la ceas. Alessia nu mă așteaptă mai devreme de șapte. Am timp. Fac stânga-mprejur și mă întorc pe Oakley Street, cu o destinație clară în minte: Coopers Arms.

Vântul șuieră în jurul meu, dar nu simt frigul. Sunt prea nervos. Tot nu-mi vine să cred ce reacție a putut avea Caroline.

Sau poate am știut de la bun început că o să fie urât.

Am știut? Chiar atât de urât? Atât de urât încât să mă dea afară din casă?

Ducă-se naibii toate.

De obicei, singura persoană care reușește să mă enerveze în halul ăsta e mama.

Amândouă sunt niște snoabe înfiorătoare.

Ca și mine.

Futu-i.

Nu sunt! Nu!

Oare ce-o să spună Caroline când o să-i zic că vreau să mă căsătoresc cu Alessia?

Ce-o să spună mama?

Căsătorește-te cu cineva cu bani, scumpule.

Kit a ales înțelept.

Dispoziția mea se întunecă și mai rău pe măsură ce înaintez în noapte.

— NU VIN CU TINE, spune Alessia cu o voce tremurată, care îi trădează spaima.

— Hai să vorbim afară.

Anatoli o strânge și mai tare de cot, până începe s-o doară.

— Nu! țipă Alessia și își smulge brațul din mâna lui. Nu mă atinge!

El o privește cu răceală. Gâtul i se înroșește, iar ochii i se îngustează, până se fac ca niște ace de gheață.

— De ce te porți așa?

— Știi foarte bine de ce.

Gura lui se strânge într-o dungă aspră.

— Am bătut cale lungă după tine. Nu plec fără tine. Tatăl tău mi te-a făgăduit. De ce îl dezonorezi?

Alessia roșește.

— Din cauza bărbatului?

— Bărbatul?

Inima Alessiei bate mai repede. *Oare știe despre Maxim?*

— Dacă asta e, îl omor.

— Nu există niciun bărbat, șoptește ea precipitată.

Spaima care o încearcă scapă de sub control, aruncând-o în abisurile disperării.

— Prietena aia a maică-tii. A trimis un e-mail. Spunea că era un bărbat.

Alessia e buimăcită.

Magda?

Anatoli îi ia coșul și o înșfacă iar de cot.

— Hai să mergem, spune, și o trage spre ușile automate, lăsând coșul într-un teanc din apropiere.

Alessia, încă șocată de apariția lui neașteptată, se lasă trasă în stradă.

STAU LA BAR CU UN JAMESON dinainte. Licoarea aurie mă arde pe gât, dar calmează furtuna devastatoare care îmi agită stomacul.

Sunt un prost.

Un prost priapic.

Știam eu că partida de sex cu Caroline se va întoarce împotriva mea într-o bună zi.

Futu-i.

Cu toate astea, are dreptate. Niciodată nu am gândit decât cu scula. Până la Alessia. Și atunci s-a schimbat totul.

Nu am cunoscut niciodată o femeie ca ea. O femeie care nu are nimic, cu excepția talentului, a imaginației și a unui chip frumos. Mă întreb ce s-ar fi ales de viața mea dacă m-aș fi născut în condiții mai nefericite. Poate aș fi fost un muzician rupt în fund, asta dacă aș fi apucat să învăț să cânt. *Rahat!* Sunt foarte multe lucruri pe care le iau de bune. Am trecut fără efort prin viață, toate mi-au fost aduse la nas, nu m-a afectat nimic și am făcut exact ce și cum am avut eu chef. Acum trebuie să-mi câștig existența și de mine și de deciziile mele depind câteva sute de oameni. E o sarcină împovărătoare și o responsabilitate uriașă pe care trebuie să le accept dacă vreau să îmi păstrez stilul de viață.

Și în toiul acestor frământări am dat peste Alessia și, într-o perioadă indecent de scurtă, am ajuns să țin la ea mai mult decât am ținut vreodată la oricine altcineva. Mai mult decât la mine însumi. O iubesc, mă iubește și ea și ține la mine. E un dar rar, o femeie minunată care are nevoie de mine. Și eu am nevoie de ea. E o femeie care mă face să pun osul la treabă.

O femeie care mă face să vreau să fiu un om mai bun.

Nu asta își dorește toată lumea de la partenerul de viață?

Și apoi mai e și Caroline. Mă uit pierdut în pahar și trebuie să recunosc că nu-mi place să mă cert cu Caroline. *Este* cea mai bună prietenă a mea. Așa a fost dintotdeauna. Lumea mea deraiază atunci când nu suntem pe aceeași lungime de undă. S-a mai întâmplat uneori, când Kit era aici și o făcea pe mediatorul, dar până acum nu m-a dat niciodată afară din casă.

Ce-i mai rău e că voiam să îi cer ajutorul pentru rezolvarea statutului legal al Alessiei în Marea Britanie. Tatăl Carolinei este director în Ministerul de Interne. Dacă e cineva care să ne poată ajuta, el e acela.

Dar deocamdată iese din discuție.

Golesc paharul. Caroline o să revină la sentimente mai bune.

Sper că o să revină la sentimente mai bune.

Trântesc paharul pe tejghea și-i fac semn barmanului. E 19:15, e vremea să mă întorc la fata mea.

ANATOLI O ȚINE pe Alessia de cot și o trage către blocul lui Maxim.

— Ești menajera lui?

— Da.

Răspunsul ei e scurt. Încearcă să nu intre în panică, analizându-și opțiunile.

Dacă Maxim e acasă?

Anatoli a amenințat că îl omoară.

Se îngrozește când se gândește ce i-ar putea face Anatoli lui Maxim.

Probabil că Magda i-a scris mamei. *De ce?* Doar a implorat-o să nu scrie.

Gândește, Alessia, gândește.

— Deci el e patronul tău?

— Da.

— Atâta tot?

Alessia întoarce rapid capul:

— Sigur că da!

Tonul ei e vehement.

El se oprește, o smucește brutal și o privește suspicios printre pleoapele lăsate, sub lumina murdară a felinarului:

— Nu s-a bucurat de ceea ce-mi aparține?

Alessia are nevoie de câteva clipe ca să își dea seama la ce se referă.

— Nu, spune ea repede, fără suflare, roșind așa de tare că i se înfierbântă obrajii în ciuda frigului de februarie.

Anatoli încuviințează, ca și cum i-ar fi acceptat răspunsul, iar ea simte o ușurare de moment.

Vine după ea în apartament. Se aude sunetul alarmei, iar Alessia e recunoscătoare că Maxim nu s-a întors încă. Anatoli intră în hol și se uită de jur împrejur. Alessia îl privește pe furiș și îl vede cum ridică din sprâncene. E impresionat.

— Are biștari, bărbatul ăsta? bombăne el.

Ea nu știe dacă întrebarea îi este adresată ei.

— Și tu stai aici?

— Da.

— Unde dormi?

— În camera aceea.

Alessia arată spre dormitorul de oaspeți.

— Și el unde doarme?

Ea arată spre dormitorul principal. Anatoli deschide ușa și intră în cameră. Alessia rămâne în hol, înghețată de spaimă. Cum ar putea scăpa? Dar el se întoarce imediat cu coșul de gunoi în mână:

— Și ăsta? mârâie el.

Alessia izbutește să își controleze expresia și strâmbă dezgustată din nas la vederea prezervativului din coș. Ridică din umeri, încercând cu disperare să mimeze nonșalanța:

— Are o prietenă. Sunt ieșiți în oraș acum.

El lasă jos coșul, părând mulțumit de răspuns.

— Ia-ți lucrurile. Am parcat jos.

Ea rămâne incremenită, cu inima bătându-i nebunește.

— Hai. Acum. Nu vreau să stau aici până se întoarce. N-am chef de o scenă.

Își descheie haina, vără mâna sub sacou și scoate un pistol:

— Vorbesc serios.

Alessia se albește când vede arma și începe să respire repezit. O să-l omoare pe Maxim, n-are nicio îndoială. Începe să i se învârtă capul. Fără cuvinte, în gând, se roagă la Dumnezeuul bunicii ei să-l țină pe Maxim departe.

— Am venit să te salvez. Nu știu ce cauți aici. Vorbim mai târziu despre asta. Dar acum vreau să-ți strângi lucrurile. Plecăm.

Soarta ei e pecetluită. Se va duce cu Anatoli. Trebuie, ca să-l protejeze pe bărbatul pe care-l iubește. Nu are de ales. Cum și-a putut închipui că ar putea scăpa de *besa* tatălui ei?

Lacrimi de înger nevinovat se îngămădesc în ochii Alessiei când intră în dormitorul de oaspeți. Își împachetează lucrurile repede și cu eficiență, cu mâinile tremurând. În sinea ei se dă o luptă între furie și spaimă. Vrea să plece înainte să se întoarcă Maxim. Trebuie. Ca să-l protejeze.

Anatoli apare în prag și o cercetează pe ea și încăperea goală:

— Arăți foarte... diferit. Occidental. Îmi place.

Alessia nu spune nimic în timp ce trage fermoarul rucsacului, dar dintr-un motiv oarecare e recunoscătoare că are încă haina pe ea.

— Nu știu de ce plângi, zice el părând sincer nedumerit.

— Îmi place Anglia. Mi-ar plăcea să rămân aici. Am fost fericită aici.

— Te-ai distrat destul. Acum e vremea să te întorci acasă și să-ți accepți responsabilitățile, *carissima*.

Vără pistolul în buzunarul interior al sacoului și ia bagajul.

— Trebuie să las un bilet, bâiguie ea.

— De ce?

— Pentru că așa e corect. Patronul a fost bun cu mine. O să-și facă griji.

Aproape că se înăbușă.

Anatoli o privește fix, iar ea habar n-are ce crede. Poate se gândește la ce i-a spus ea.

— Bine, zice el în cele din urmă.

Vine după ea în bucătărie, unde lângă telefon e un carnețel cu un pix. Alessia scrie repede câteva rânduri, alegând cu atenție cuvintele și sperând cu disperare că Maxim va citi printre rânduri. Nu știe cât de bine vorbește sau citește Anatoli în engleză. Nu poate risca, nu poate scrie ceea ce și-ar dori.

Mulțumesc că m-ai apărat.

Mulțumesc că mi-ai arătat ce înseamnă dragostea.

Dar nu pot fugi de soarta mea.

Te iubesc. Te voi iubi mereu. Până în ultima clipă.

Maxim. Dragostea mea.

— Ce-ai scris?

Ea îi arată și-l privește cum se uită peste cuvinte și apoi încuviințează.

— E bine. Hai să mergem.

Alessia lasă cheia deasupra biletului. A fost a ei pentru numai câteva ore prețioase.

E O NOAPTE rece, liniștită, și începe să se lase gerul; sub felinare, ici, colo, sclipesc cristale de gheață. Când cotesc, drumul e pustiu, cu excepția unui bărbat care, la distanță, închide ușa unui Mercedes S-Class parcat în fața blocului meu.

— Maxim!

Mă întorc și o văd pe Caroline care fuge pe stradă spre mine.

Caroline? Ce Dumnezeu?

Dar îmi atrage atenția ceva anume la bărbatul cu Mercedesul. Scena e ciudată, pentru că ocolește mașina ca să ajungă la partea dinspre trotuar. Nu e-n regulă. Ceva îmi scapă. Brusc, simțurile mele intră în alertă. Aud țăcănitul tocurilor lui Caroline, care se apropie, simt mirosul iernii și al Tamisei în vântul înghețat și mijesc ochii încercând să disting numărul de înmatriculare al mașinii. Chiar și așa, de la mare distanță, îmi dau seama că e un număr străin.

Bărbatul deschide ceea ce trebuie să fie portiera șoferului.

— Maxim! mă strigă din nou Caroline.

Mă întorc, ea aleargă spre mine și își aruncă brațele după gâtul meu cu atâta forță, că trebuie să o prind în brațe ca să ne ținem echilibrul și să nu cădem amândoi jos.

— Îmi pare rău, suspină ea.

Nu spun nimic, căci atenția mea e în continuare atrasă de mașină. Șoferul urcă și trânteste portiera, în timp ce Caroline se tot scuză, dar o ignor. Mașina semnalizează, apoi iese din curbă în lumina unui felinar.

Atunci văd. Steagul mic al Albaniei, în roșu și negru, de pe plăcuța de înmatriculare.

ALESSIA AUDE PE cineva strigându-l pe Maxim pe stradă. În timp ce Anatoli deschide ușa, se întoarce în scaunul pasagerului. Maxim e la capătul blocului și o femeie blondă aleargă spre el.

Cine e?

Maxim îi prinde capul în mâini.

Nu!

O ține de talie.

Și își amintește: femeia care îi purta cămașa și stătea în bucătăria lui.

Alessia, ea e prietena și cumnata mea, Caroline.

Anatoli trânteste portiera, făcând-o pe Alessia să tresară și să se uite înainte.

Cumnata lui? Cumnata lui cea căsătorită — și fratele lui e mort.

Caroline e văduva lui.

Alessia își înăbușă un suspin.

Deci acolo s-a dus. La Caroline. Iar acum se îmbrățișează în stradă, iar el o ține la piept. Trădarea e fulgerătoare și crudă, sfărte-când-o pe Alessia și făcându-i pulbere credința în ea și în el.

El. Domnul ei.

O lacrimă se prelinge pe obrazul fetei când Anatoli pornește motorul. Scoate încet mașina din locul de parcare și conduce departe de singura fericire pe care a cunoscut-o Alessia vreodată.

— FUTU-I! URLU EU pe măsură ce mă cuprinde groaza.

Caroline face ochii mari:

— Ce s-a întâmplat?

— Alessia!

O las pe Caroline și o iau la goană pe stradă, dar mașina dispare în depărtare.

— Rahat. Rahat. Rahat. Nu din nou!

Mă trag de păr cu ambele mâini, neajutorat. Complet neajutorat.

— Maxim, ce s-a întâmplat?

Caroline e lângă mine, în fața intrării în bloc.

— Au pus iar mâna pe ea.

Caut nervos cheile ca să descui ușa.

— Cine? Ce îndrugi acolo?

— Alessia.

Năvălesc pe ușă și nu mai stau după lift. O las pe Caroline jos și urc în goană cele șase etaje până la apartamentul meu. Când descui, alarma începe să țiuie, confirmându-mi cea mai neagră temere.

Alessia nu e aici.

Opresc alarma și ascult, sperând nebunește că m-am înșelat. Nu aud nimic, evident, numai vântul care zgâlțâie geamul luminatorului de pe hol și sângele care îmi bubuie în urechi.

Încep să alerg ca un smintit prin toate camerele. Imaginația mea a luat-o complet razna. Au luat-o. Au luat-o iar. Fata mea cea dulce și curajoasă. Ce-o să-i facă monștrii ăștia? Hainele ei nu sunt în dormitorul meu. Nici în camera de oaspeți...

În bucătărie, găsesc cheia ei și un bilet.

Domnule Maxim

Logodnicul meu e aici și mă duce înapoi acasă, în Albania.

Mulțumesc pentru tot.

Alessia

— Nu! urlu eu, copleșit de disperare.

Smulg telefonul și îl izbesc de perete. Se face bucăți, iar eu mă las la podea, cu capul în mâini.

Pentru a doua oară în mai puțin de o săptămână îmi vine să plâng.

Capitolul douăzeci și opt

— Maxim, ce mama dracului se întâmplă?

Ridic capul din palme și o văd pe Caroline stând în prag. Pare ciufulită și șifonată, dar mai calmă decât acum câteva minute.

— A luat-o.

Sunt răgușit și mă străduiesc să îmi stăpânesc furia și disperarea.

— Cine-a luat-o?

— Logodnicul ei.

— Alessia are un logodnic?

— E complicat.

Caroline își încrucișează brațele pe piept, se încruntă și pare sincer îngrijorată:

— Arăți dărâmat.

Îi arunc o privire plină de furie:

— Sunt.

Mă ridic încet în picioare.

— Cred că femeia cu care vreau să mă căsătoresc a fost răpită.

— Să te căsătorești?

Caroline se albește.

— Da. Să mă căsătoresc, la naiba!

Vocea mea se izbește de pereți și ne înfruntăm din priviri. Cuvintele plutesc între noi, încărcate de regrete și învinuiri. Caroline închide ochii și își dă părul după ureche. Când îi deschide, mă privește cu hotărâre.

— Atunci ai face bine să te duci după ea.

ALESSIA PRIVEȘTE PE geamul mașinii fără să vadă nimic, înecată în lacrimi pe care nu le poate opri. Curg șiroaie pe măsură ce durerea ei se adâncește.

Maxim și Caroline.

Caroline și Maxim.

Tot ce a trăit cu el a fost o minciună?

Nu! Nu poate crede asta. I-a spus că o iubește și ea l-a crezut. Vrea să-l creadă în continuare, dar acum oricum nu mai contează. Nu-l va mai vedea niciodată.

— De ce plângi? o întreabă Anatoli, dar ea îl ignoră.

Nu-i mai pasă ce are de gând să facă cu ea. Are inima zdrobită și știe că nu se va vindeca niciodată. Anatoli dă drumul la radio și în boxe explodează o melodie pop ritmată, care o calcă pe nervi. Presupune că a vrut să își mute atenția de la suspinele ei înăbușite. Anatoli dă radioul mai încet și îi întinde o cutie cu batiste:

— Ține. Șterge-te la ochi. Gata cu prostiile astea sau îți dau eu motiv să plângi.

Alessia scoate un pumn de șervețele și continuă să privească în gol pe fereastră. N-are curaj nici măcar să se uite la el. Știe că va muri de mâna lui.

Și nu poate face nimic.

Doar dacă ar putea fugi. În Europa. Poate că reușește să aleagă ea cum să moară... Închide ochii și se cufundă în iadul ei personal.

— SĂ MĂ DUC după ea? întreb, iar mintea mea lucrează cu febrilitate.

— Da, spune Caroline pe un ton categoric. Dar trebuie să te întreb ceva. Ce te face să crezi că a fost răpită?

— Biletul ei.

— Biletul?

— Uite.

Îi întind hârtia mototolită și mă depărtez, frecându-mă pe față și încercând să îmi adun gândurile haotice.

Unde ar putea s-o ducă?

A plecat de bunăvoie?

Nu. Îl detesta.

A încercat să-i rupă amărătele alea de degete!

Sigur a obligat-o să meargă cu el.

Dar cum mama dracului a găsit-o?

— Maxim, biletul ăsta nu sună ca și cum ar fi fost răpită. Nu te-ai gândit că poate fata s-a hotărât să se întoarcă acasă?

— Caro, nu a plecat de bunăvoie. Crede-mă.

Trebuie să o aduc înapoi.

Futu-i.

Trec ca furtuna pe lângă Caroline și mă duc în living.

— Fir-ar să fie!

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nu am niciun computer care să funcționeze!

— AM NEVOIE DE pașaportul tău, spune Anatoli în timp ce conduce cu viteză pe străzile Londrei.

— Cum?

— Trecem prin Eurotunel cu trenul. Am nevoie de pașaport.

Eurotunel! Nu!

Alessia înhite în sec. E adevărat. Se întâmplă. O duce înapoi în Albania.

— N-am pașaport.

— Cum adică n-ai pașaport?

Alessia îl privește fix.

— De ce, Alessia? Spune-mi! Ai uitat să ți-l iei? Nu înțeleg.

Se încruntă.

— Am fost introdusă ilegal în țara asta de niște bărbați care mi-au luat pașaportul.

— Introdusă? Bărbați?

I se încleștează maxilarele, iar mușchii de pe obraz încep să zvâcnească:

— Ce se întâmplă aici?

E prea obosită să-i mai explice.

— Nu am pașaport.

— Fir-ar a dracului!

Anatoli izbește o palmă în volan. La auzul plesniturii, Alessia tresare.

— Alessia, trezește-te!

S-a schimbat ceva. Alessia e buimacă.

Maxim?

Deschide ochii, dar se trezește aruncată și mai adânc în iad. E cu Anatoli și mașina e oprită, parcată pe marginea drumului. E întuneric, dar la lumina farurilor își dă seama că sunt pe un drum de țară, înconjurați de câmpuri înghețate.

— Coboară din mașină, îi spune Anatoli.

Alessia se uită la el și simte un firicel de speranță în piept.

O s-o lase aici. Poate să se întoarcă pe jos. A mai făcut-o.

— Afară! repetă el răstit.

Își deschide portiera, coboară din mașină, vine în dreptul portierei ei și o deschide larg. O apucă de mână, o trage de pe scaun și o târâște în spatele mașinii, unde deschide portbagajul. Cu excepția rucsacului ei și a unui troler mic, portbagajul e gol.

— Trebuie să intri acolo.

— Cum? Nu.

— N-avem de ales. Nu ai pașaport. Intră.

— Te rog, Anatoli. Urăsc întunericul. Te rog.

El se încruntă.

— Treci acolo sau te bag eu.

— Anatoli. Te rog. Nu. Nu-mi place întunericul.

Cu mișcări iuți, o ia pe sus, o trânteste în portbagaj și închide capota înainte să apuce ea să se împotrivescă.

— Nu! țipă ea.

Înăuntru e întuneric beznă. Începe să dea din picioare și să urle, dar întunericul i se prelinge în plămâni, sufocând-o, la fel ca punga

neagră de plastic pe care a avut-o în cap când a traversat Canalul Mânecii.

Nu poate respira. Nu poate respira. Țipă.

Nu întunericul. Nu. Nu întunericul. Urăsc întunericul.

După câteva secunde, capota se deschide și o rază de lumină îi explodează-n față. Clipește.

— Uite. Ia asta.

Anatoli îi dă o lanternă.

— Nu știu cât o să țină bateria. Dar n-avem de ales. După ce urcăm în tren, deschid portbagajul.

Uluită, Alessia ia lanterna și o strânge la piept. Anatoli îi mută rucsacul ca să-l poată folosi pe post de pernă, apoi își scoate geaca și o învelește:

— S-ar putea să-ți fie frig. Nu știu dacă funcționează căldura aici. Culcă-te. Și nu face gălăgie.

Îi aruncă o privire aspră și închide din nou capota.

Alessia strânge lanterna la piept și mijește ochii, încercând să își regleze respirația odată ce mașina pornește din nou. Începe să cânte în gând *Preludiul nr. 6 în Re Minor* al lui Bach, repetându-l iar și iar — culorile îi fulgeră în tonuri strălucitoare de albastru și turcoaz în cap —, iar degetele i se îndoaie, bătând fiecare notă pe lanternă.

Cineva o zgâlțâie să o trezească. Ridică privirea somnoroasă spre Anatoli, care stă aplecat deasupra ei și sprijină cu o mână capota. Respirația formează un nor de abur în jurul lui, luminat de un felinar singuratic din parcare. E pământiu la față și are o expresie aspră:

— De ce te trezești așa de greu? Am crezut că ești inconștientă.

Pare ușurat.

Ușurat?

— O să rămânem peste noapte aici, zice.

Alessia clipește, cuibărindu-se în haină. E frig. E amețită de atâta plâns. Are ochii umflați. Și nu vrea să petreacă noaptea cu el.

— Afară, se răstește el și îi întinde mâna.

Oftând, Alessia se ridică în șezut. Vântul rece șuieră în jurul ei, băgându-i părul în ochi. Iese înțepenită din portbagaj, refuzând ajutorul lui Anatoli. Nu vrea să pună mâna pe ea. El întinde mâna să-și ia haina și și-o trage pe el. Își ia valiza, îi întinde rucsacul cu hainele ei și închide portbagajul. În parcare nu sunt decât alte două mașini. Nu departe e o clădire scundă, banală, iar Alessia presupune că e probabil un hotel.

— Vino cu mine.

Anatoli merge cu pas grăbit spre intrare. Alessia își lasă încet rucsacul pe jos, se întoarce și fuge.

MĂ UIT ÎN tavan, măcinând în cap toate planurile pe care le-am pus la cale de când a fost răpită Alessia. Măine iau avionul spre Albania, iar Tom Alexander vine cu mine. E foarte enervant, dar timpul e prea scurt ca să închiriez un avion particular, așa că mergem cu un zbor de linie. Mulțumită Magdei, avem adresa părinților Alessiei. Tot mulțumită Magdei a găsit-o pe Alessia bărbatul căreia i-a fost fâgăduită. Nu mă gândesc prea mult la această mică informație, pentru că îmi ies din minți de furie.

Calmează-te, amice.

Închiriem o mașină, mergem până la Tirana și rămânem acolo peste noapte, la Plaza. Tom a aranjat să ne întâlnim cu un translator, care o să vină cu noi la Kukës a doua zi.

Și o să stăm acolo cât o să fie nevoie. O să-i așteptăm pe Alessia și pe bărbatul care a răpit-o.

Pentru a nu știu câta oară în seara asta îmi doresc să-i fi luat un telefon. E îngrozitor de frustrant că nu pot să o contactez.

Sper că e bine.

Închid ochii, imaginându-mi cele mai cumplite scenarii.

Fata mea cea dulce.

Draga, draga mea Alessia.

Vin după tine. Am eu grijă de tine.

Te iubesc.

ALESSIA FUGE ORBEȘTE în întuneric, însuflețită de un val de adrenalină. Fuge pe asfalt, apoi intră pe iarbă. Aude un strigăt în spatele ei. El e. Îi aude pașii răsunând pe pământul înghețat. Se apropie.

Și mai mult.

Apoi se face liniște.

A intrat și el pe iarbă.

Nu.

Accelerează ritmul, sperând că picioarele o vor duce departe de el. Însă cade când el o ajunge și o prinde. *Cade.* Aruncată la pământ cu atâta forță, încât o zgârie pe față iarba înghețată. Anatoli e întins pe spatele ei, gâfâind din greu.

— Cătea proastă. Unde dracu' ai crezut că te duci de data asta? Îi șuieră în ureche.

Se ridică în genunchi și o trage până o întoarce cu fața în sus, apoi se suie călare pe ea. O palmuiește tare peste față, aruncându-i capul într-o parte. Se apleacă, o prinde de gât și strânge.

O s-o omoare.

Nu se opune.

Se uită la el. Drept în ochi. În albastrul lor rece, vede întunericul din inima lui. Ura. Furia. Neputința. Măinile lui strâng, strâng, și viața începe să o părăsească. Amețește. Întinde mâna și se agață de brațul lui.

Așa o să mor...

Își vede sfârșitul. Undeva în Franța, în mâinile acestui bărbat violent. Asta își dorește și ea. Îl întâmpină cu brațele deschise. Nu vrea o viață de spaimă, ca a mamei.

— Omoară-mă, șoptește.

Anatoli mormăie ceva de neînțeles — și-i dă drumul.

Alessia inspiră adânc și-și duce mâinile la gât, tușind și scuipând. Trupul nu îi dă ascultare, luptându-se să trăiască, trăgând în plămâni aerul prețios, readucând-o la viață.

Alessia oftează.

— De asta nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Vorbește încet și răgușit, sunetele făcându-și anevoie drum prin laringele strivit.

Anatoli o prinde de falcă și se apleacă spre ea, suficient de aproape încât să-i simtă răsuflarea fierbinte în obraz:

— Femeia e un sac, e făcută să îndure, mârâie el cu o licărire crudă în ochi.

Alessia se uită la el și pe obraji prind să-i alunece lacrimi fierbinți, care i se scurg spre urechi. Nici măcar nu și-a dat seama că plânge. Anatoli citează din Kanunul antic al lui Lek Dukagjini, codul feudal primitiv după care s-au condus secole de-a rândul triburile din munții aflați în nordul și estul Albaniei. Ideile din el încă mai dăinuie. Anatoli se lasă pe spate.

— Mai bine mor decât să fiu cu tine, spune Alessia, cu glas lipsit de emoție.

El se încruntă, uluit:

— Nu fi ridicolă.

Se ridică încet, stând deasupra ei:

— În picioare.

Alessia mai tușește o dată și se ridică greoi în picioare. El o apucă de cot și o trage spre parcare, unde rucsacul ei a rămas pe asfalt. Îl ridică, apoi mai face câțiva pași și își ia și valiza lui.

Cazarea durează câteva clipe. Alessia stă în spate cât el dă pașaportul și un card de credit. Anatoli vorbește fluent franceza, dar Alessia e prea slăbită și are dureri prea mari ca să se mai mire.

Apartamentul auster are două încăperi. Livingul are un mobilier cenușiu-închis și o chicinetă într-o parte. Peretele din spatele sofalei

e vopsit în dungi inegale, în culori vesele. Prin ușa deschisă, Alessia întrezărește două paturi duble. Oftează ușurată. Două paturi. Nu unul. Două.

Anatoli lasă jos rucsacul, își scoate haina și o aruncă pe sofa. Alessia îl privește, auzind cum îi bubuie sângele în urechi. În tăcerea camerei, e asurzitor.

Și acum? Ce are de gând să facă?

— Arăți groaznic. Du-te și te spală pe față, îi zice, făcând semn spre baie.

— Și cine e vinovat de asta? se răstește Alessia.

El o fulgeră din priviri și, pentru prima dată, Alessia observă că are ochii roșii și e foarte palid. Pare epuizat.

— Hai, du-te.

Și vocea pare epuizată.

Alessia intră în dormitor, apoi în baie, trântind ușa cu atâta putere că se sperie ea însăși de zgomot.

Baia e mică și afumată; în lumina lipsită de strălucire a becului de deasupra oglinzii, Alessia își vede reflexia și icnește. Un obraz e roșu de la palma primită, iar pe celălalt e zgâriată de la căzătură. În jurul gâtului are semne roșii de forma degetelor lui. Mâine vor fi vânătăi. Dar ce o șochează cel mai tare sunt ochii fără viață care o privesc pe sub pleoapele umflate.

E deja moartă.

Cu mișcări iuți, mecanice, se spală pe față, tresărind când săpunul atinge zgârieturile. Se șterge cu un prosop.

Când se întoarce în living, Anatoli și-a atârnat sacoul în cuier și acum caută prin minibar.

— Ți-e foame? o întreabă.

Ea scutură din cap.

Anatoli își toarnă ceva de băut — scotch, crede ea — și dă paharul peste cap dintr-o înghițitură, închizând ochii ca să se bucure de gust. Când îi deschide, pare mai calm.

— Scoate-ți haina, zice.

Alessia nu se clintește.

El se ciupește de șaua nasului:

— Alessia, nu vreau să mă cert cu tine. Sunt obosit. Aici e cald.

Măine o să fim din nou afară, în frig. Te rog să-ți scoți haina.

Ea își scoate haina fără tragere de inimă, în timp ce Anatoli o măsoară din cap până-n picioare, făcând-o să se simtă stingherită.

— Îmi place cum îți stă în blugi, spune, dar Alessia nu se poate uita la el.

În timp ce o cântărește din priviri, se simte ca o oaie premiata expusă pe platforma de licitații. Aude clinchetul sticlelor, dar de data asta Anatoli scoate din frigider o sticlă de Perrier.

— Ține, cred că ți-e sete și ție.

Îi toarnă apa într-un pahar și i-l întinde. Alessia ezită puțin, apoi îl ia și bea.

— E aproape miezul nopții. Ar trebui să dormim.

Alessia se uită în ochii lui, iar el rânjește:

— Ah, *carissima*. Ar trebui să te fac a mea după circul pe care l-ai făcut afară.

Întinde mâna să-i ridice bărbia, iar ea tresare când degetele lui îi mângâie pielea.

Nu mă atinge.

— Ești foarte frumoasă, șoptește el, ca pentru sine. Dar nu am putere să mă lupt cu tine. Și cred că va fi o luptă, nu?

Alessia închide ochii, încercând să-și reprime valul de repulsie care îi strânge stomacul. Anatoli chicotește și îi mângâie fruntea cu un sărut ușor:

— O să ajungi să mă iubești, șoptește el, apoi ia bagajele și le duce în dormitor.

Niciodată.

Omul ăsta are halucinații.

Inima ei aparține altuia. Îi va aparține întotdeauna lui Maxim.

— Du-te și pune-ți pijamaua, îi spune el.

Alessia clatină din cap:

— Dorm așa.

Nu are încredere în el.

Anatoli își lasă capul într-o parte, cu o expresie severă:

— Nu. Scoate-ți hainele. N-o să fugi dacă ești dezbrăcată.

— Nu, spune ea, încrucișându-și brațele.

— Nu fugi sau nu-ți scoți hainele?

— Amândouă.

El pufnește, frustrat și obosit:

— Nu te cred. Dar nu înțeleg nici de ce fugi.

— Pentru că ești un bărbat rău și violent, Anatoli. De ce aș vrea să îmi petrec toată viața cu tine?

Din vocea ei nu răzbate nicio emoție.

El ridică din umeri:

— Nu am suficientă energie pentru discuția asta. Treci în pat.

Profitând de ocazie și repede, să nu se răzgândească, intră în dormitor. Își scoate ghețele și se ghemuiește în patul aflat mai departe, întorcându-se cu spatele la el.

Îl ascultă cât se mișcă prin cameră, dezbrăcându-se și împăturindu-și hainele. Anxietatea ei sporește cu fiecare mișcare a lui, cu fiecare sunet. După o eternitate, se aude sunetul ușor al tălpilor goale pe podea. Îl aude cum se apropie de pat. Stă lângă ea, cu respirația repezită, și îi simte ochii pe trupul ei. Peste tot. Strânge bine pleoapele, prefăcându-se că doarme.

Anatoli plescăie din buze, apoi se aude un foșnet de cearșafuri și pături și, spre marea surprindere a Alessiei, simte cum îi pune o pătură peste ea. Apoi Anatoli stinge lumina, cufundând camera în întuneric, iar patul se lasă când se întinde și el alături.

Nu! Ar trebui să fie în celălalt pat!

Alessia se crispează, dar el e sub plapumă, în timp ce ea e întinsă deasupra. O prinde în brațe și o trage lângă el.

— Așa o să știi dacă te ridici din pat, zice el și o sărută pe păr. Ea se smucește și duce mâna la cruciulița de aur de la gât.

În scurtă vreme, respirația lui regulată îi spune că a adormit.

Alessia se uită în gol în întunericul de care se teme și își dorește să o înghită cu totul. Lacrimile refuză să mai curgă. I-au secăt cu totul.

Ce face Maxim?

Îi e dor de mine?

E cu Caroline?

O vede pe Caroline în brațele lui Maxim, îl vede strângând-o la piept și îi vine să urle.

Îi e prea cald și cineva vorbește încet în apropiere. Deschide un ochi și se întreabă unde e.

Nu. Nu. Nu.

Un val de teamă și disperare o potopește cu suferință când își aduce aminte.

Anatoli.

Vorbește la telefon, în camera cealaltă. Alessia se ridică în fund și ascultă.

— E bine... Nu... Cătuși de puțin... Nu prea vrea să se întoarcă acasă. Nu o înțeleg.

Vorbește cu cineva în albaneză și pare nedumerit și supărat:

— Nu știu... Poate... Era un bărbat. Patronul ei. Cel de care era vorba în e-mail.

Vorbește despre Maxim!

— Ea spune că e doar menajera lui, dar nu știu ce să zic, Jak.

Jak! Vorbește cu tatăl ei!

— O iubesc atât de mult! E foarte frumoasă.

Cum? El nu știe ce înseamnă iubirea!

— Nu, nu mi-a spus încă. Dar și eu aș vrea să știu. De ce să plece? Vocea i se frânge. E copleșit de emoții.

Am plecat din cauza ta!

A plecat ca să fie cât mai departe de el.

— Da. Ți-o aduc înapoi. O să am grijă să nu pățească nimic.

Alessia duce mâna la gâtul care încă o doare. Ce naiba? *Să nu pățească nimic?*

Ce mincinos.

— E în siguranță cu mine.

Ha! Pe Alessia mai că o pufnește râsul de ironia acestei declarații.

— Măine seară... Da... La revedere.

Îl aude umblând prin cameră și apoi apare brusc în prag, în chiloți și maiou.

— Te-ai trezit? o întreabă.

— Din păcate.

El o privește ciudat și ignoră comentariul.

— Ai dincolo micul dejun.

— Nu mi-e foame.

Alessia se simte curajoasă și indiferentă. Nu-i mai pasă. Acum, că nu-i mai poate face rău lui Maxim, n-are decât să se poarte cum are chef.

Anatoli se freacă pe bărbie și o privește îngândurat:

— Cum vrei. Plecăm în 20 de minute. Ne așteaptă un drum lung.

— Nu merg cu tine.

El dă ochii peste cap:

— *Carissima*, n-ai de ales. Nu complica situația pentru amândoi.

Nu vrei să-i vezi pe tatăl tău, pe mama?

Mama.

El ridică puțin din sprâncene. A adulmecat o crăpătură în platoșa ei și, simțind victoria, îi dă lovitura de grație:

— Îi e dor de tine.

Ea se ridică din pat, își ia ursuză bagajul și, ocolindu-l cât mai departe cu putință, intră în baie să se spele și să se schimbe.

Sub duș, în minte i se înfiripă o idee.

Are bani. Poate ar trebui să se întoarcă în Albania. Își poate lua un pașaport nou, o viză, și se poate întoarce în Anglia.

Poate ar trebui să rămân în viață.

În timp ce își usucă repede părul cu prosopul, simte că viața ei are un nou scop.

Se va întoarce la Maxim. Și va vedea cu ochii ei. Va vedea dacă totul a fost o minciună.

Capitolul douăzeci și nouă

Alessia moțăie pe locul din față. Sunt pe o autostradă și merg cu viteză mult prea mare. Au mers ore întregi, au traversat Franța, Belgia, iar acum crede că sunt pe undeva în Germania. E o zi rece și umedă de iarnă, iar peisajul e mohorât și plat, exact ca starea ei de spirit. Nu, ea e mai mult decât mohorâtă, e nefericită.

Anatoli pare hotărât să ajungă în Albania cât mai repede cu putință. Acum ascultă la radio un talk-show nemțesc, din care Alessia nu înțelege nimic. Monotonia vocilor, vuietul constant al șoselei și zona rurală ternă îi amortesc simțurile. Nu vrea decât să doarmă. Când doarme, durerea e ca un zumzet în surdina, ca un pârâit la radio. Nu e ca durerea ascuțită care-i sfâșie inima de îndată ce se trezește.

Gândurile ei se întorc la Maxim.

Și durerea sporește.

Încetează. E prea mult.

Se uită cu ochi obosiți la „logodnicul“ ei, studiindu-l. Conduce concentrat Mercedesul care înghite kilometru după kilometru. Are tenul deschis la culoare, care îi trădează rădăcinile din nordul Italiei, nasul drept, buze pline, iar părul blond, neobișnuit prin părțile lor, e lung și nepieptănat. Alessia se poate uita cu detașare la el și să considere că este un bărbat chipeș. Dar buzele alea au un zvâcnet de cruzime, iar ochii albaștri au o căutătură glacială, care o străpunge când se încruntă la ea.

Își amintește când l-a întâlnit prima dată. Cât de fermecător fusese! Tata îi spusese că Anatoli e un om de afaceri internațional. La prima întâlnire, păruse fermecător și versat. Călătorise mult, iar ea îl asculta fermecată povestind despre Croația, Italia și Grecia — tot

felul de locuri îndepărtate. Ea era timidă, dar încântată că tata i-a ales un bărbat așa de erudit.

Măcar de-ar fi știut.

După ce s-au întâlnit de câteva ori, a început să întrevadă străfulgerări din omul care era de fapt. Furia lui irațională față de copiii din vecini care îi înconjuraseră mașina cu uluire admirativă când a venit în vizită, izbucnirile lui când se contrazicea cu taică-su pe teme politice, admirația ascunsă față de acesta când se răstise la mama pentru că vărsase un strop de rachiu. Semnele erau acolo, de câteva ori a muștrat-o chiar și pe Alessia, dar adevăratul lui caracter era ținut în frâu de eticheta socială.

Anatoli și-a arătat adevărata față la nunta unui șef local, când Alessia a cântat la pian. Doi băieți tineri pe care-i cunoștea de la școală au mai rămas cu ea după ce a terminat de cântat. Au flirtat cu ea până când Anatoli a izbutit să o tragă într-o cameră laterală, departe de ei și de petrecere. Alessia era încântată și credea că o să încerce să îi fure un sărut, pentru că era prima dată când erau singuri. Dar nu — Anatoli era furios. I-a tras două palme peste față. A fost un șoc, cu toate că viața cu tatăl ei o pregătise pentru violența fizică.

A doua oară când se întâmplase, era la școală. După recital, a venit la ea un tânăr și i-a pus câteva întrebări. Anatoli l-a alungat și a tras-o în vestiar. Acolo, a lovit-o de câteva ori, a prins-o de mâini și i-a dat degetele peste cap, amenințând-o că i le rupe dacă o mai prinde flirtând. L-a implorat să se oprească și din fericire s-a oprit, dar a îmbrâncit-o la podea și a lăsat-o suspinând și tremurând acolo, singură.

Prima dată nu a spus nimănui ce s-a întâmplat. L-a iertat. A fost o scăpare. Ea s-a comportat necuvenit. I-a încurajat pe tinerii aceia zâmbindu-le.

A doua oară, Alessia a fost distrusă.

Credea că poate va reuși să scape din cercul vicios al violenței care o chinuia pe maică-sa, dar tocmai mama fusese cea care o găsisse ghemuită pe podea, tremurând și plângând.

Nu vreau să-ți trăiești viața alături de un bărbat violent.

Au plâns amândouă.

Și mama ei a trecut la acțiune.

Dar totul a fost zadarnic.

Acum e aici — cu *el*.

Anatoli o privește cu coada ochiului.

— Ce-i?

Alessia își ferește privirea, îl ignoră și se uită pe geam.

— Ar trebui să oprim, mi-e foame și tu nici n-ai mâncat, spune *el*.

Ea îl ignoră în continuare, deși foamea îi strânge ca o gheară stomacul, amintindu-i de drumul de șase zile de mers pe jos spre Brentford.

— Alessia! se răstește *el*, făcând-o să tresară.

Se întoarce către *el*:

— Ce-i?

— Cu tine vorbesc.

Ea ridică din umeri:

— M-ai răpit. Nu vreau să fiu cu tine. Și tu te aștepti să fac conversație?

— Nu știam că poți fi așa nesuferită, bombăne Anatoli.

— Și asta e doar începutul.

Gura lui Anatoli se strâmbă și, spre surprinderea ei, pare amuzat:

— Un lucru e sigur în ceea ce te privește, *carissima*: nu se plictisește omul cu tine.

Semnalizează și ies de pe autostradă într-o zonă de servicii.

— E o cafenea acolo. Hai să mâncăm ceva.

Anatoli îi pune în față o tavă pe care se află cafea neagră, câteva pliculețe de zahăr, o sticlă de apă și o baghetă de brânză:

— Nu pot să cred că *eu* te servesc *pe tine*, spune *el* în timp ce se așază. Mănâncă.

— Bun venit în secolul XXI, i-o întoarce Alessia, încrucișând provocator brațele.

El încleștează maxilarele:

— Nu-ți spun a doua oară.

— Ah, Anatoli, dă-i drumul, fă ce știi tu mai rău. Nu mănânc. Tu le-ai cumpărat, tu să le mănânci, se răstește ea, ignorând protestele stomacului.

În ochii lui se citește uimirea, dar strânge din buze și Alessia bănuiește că încearcă să își ascundă un zâmbet. Oftează, întinde mâna, îi ia bagheta și, cu un gest teatral, ia o mușcătură consistentă. Cu gura plină, pare deopotrivă absurd și ridicol de încântat de sine. E așa de caraghios încât, fără să vrea, Alessiei îi scapă un chicotit.

Anatoli zâmbește, un zâmbet adevărat, care îi luminează și ochii. Se uită la ea cu căldură și nu mai încearcă să își ascundă amuzamentul:

— Ține, zice el, și îi întinde bucata rămasă de baghetă.

Stomacul ei alege tocmai acest moment ca să chiorăie, iar la auzul sunetului zâmbetul lui se lărgește. Alessia se uită la baghetă, apoi la el, și oftează. Îi este foarte foame. Împotriva voinței ei, ia sandviциul și începe să mănânce.

— Mai bine, zice el și începe să mănânce porția lui.

— Unde suntem? întrebă Alessia după câteva îmbucături.

— Tocmai am trecut de Frankfurt.

— Când ajungem în Albania?

— Măine. Sper că mâine după-amiază suntem acasă.

Își termină masa în tăcere.

— Mănâncă tot. Vreau să mergem fără oprire. Vrei la toaletă?

Anatoli se ridică, nerăbdător să plece cât mai repede. Alessia își ia cafeaua fără să mai pună și zahăr în ea.

Ca Maxim.

E amară, dar o bea pe toată. Ia sticla cu apă. Stația service, cu parcare mare și mirosul de gaze de eșapament, e cumplit de familiară și îi amintește de drumul pe care l-a făcut cu Maxim; dar diferența este că voia să fie Maxim. Acum se îndepărtează tot mai mult de el cu fiecare kilometru.

STAU ÎN SALONUL pentru business class de la British Airways, pe aeroportul Gatwick, așteptând zborul de după-amiază spre Tirana. Tom frunzărește *The Times* și soarbe dintr-un pahar cu șampanie, în timp ce eu îmi fac gânduri negre. Am trăit într-o stare de permanentă îngrijorare de când a fost smulsă Alessia de lângă mine.

Poate a plecat de bunăvoie cu el.

Poate s-a răzgândit în privința noastră.

Nu vreau să cred așa ceva, dar îndoiala își croiește drum în mintea mea.

Se strecoară înșelător.

Dacă așa s-a întâmplat, atunci cel puțin o să am ocazia să discut cu ea în legătură cu răzgândirea asta subită. Ca să mai uit de gândurile astea tulburătoare, fac câteva poze și le urc pe contul meu de Instagram. Odată încheiată și treaba asta, reiau în minte evenimentele dimineții.

Mai întâi i-am cumpărat Alessiei un telefon, care e în rucsacul meu. M-am întâlnit cu Oliver și am verificat rapid agenda tuturor afacerilor imobiliare. Spre ușurarea mea, lucrurile păreau a merge bine. În prezența avocatului meu, domnul Rajah, care a fost martor, am semnat actele solicitate de Biroul Coroanei pentru includerea mea în Linia de Succesiune. Le-am prezentat amândurora o versiune revizuită a evenimentelor de peste weekend cu Alessia și l-am rugat pe Rajah să îmi recomande un avocat specializat în servicii de imigrare, ca să putem începe să găsim vreun fel de viză pentru Alessia.

După aceea, dintr-un impuls, am făcut o vizită la banca mea din Belgravia, unde este depozitată Colecția Trevethick. Dacă o găsesc pe Alessia și nu e totul pierdut, o s-o cer de soție. De-a lungul secolelor, strămoșii mei au adunat o grămadă frumoasă de bijuterii fine, lucrate de cei mai pricepuți artizani ai vremurilor lor. Când colecția nu e împrumutată muzeelor din lumea întreagă, e depozitată în siguranță în seifurile din Belgravia.

Am nevoie de un inel, unul care să fie pe măsura frumuseții și talentului Alessiei. În colecție erau două care s-ar putea potrivi, dar am ales un inel Cartier din anii 1930, din platină și cu diamante, pe care bunicul meu, Hugh Trevelyan, i l-a dat bunicii mele, Allegra, în 1935. E un inel desăvârșit, simplu și elegant: 2,79 carate și evaluat în prezent la 45 000 de lire.

Sper să-i placă Alessiei. Dacă totul merge conform planului, se va întoarce în Marea Britanie purtând inelul — în calitate de logodnică a mea.

Îmi pipăi din nou buzunarul, ca să mă asigur că inelul e în siguranță, și mă încrunt la Tom, care se îndoapă cu alune și ridică privirea.

— Rezistă, Trevelthick. Se vede cu ochiul liber că n-ai stare. Alessia o să fie bine. Îți salvăm noi fata.

A insistat să mă însoțească din clipa-n care l-am sunat și i-am spus ce s-a întâmplat. Și-a lăsat un om să o păzească pe Magda și acum e aici, cu mine. Lui Tom îi place aventura. De aceea s-a și înrolat în armată pe vremuri. Acum e din nou călare pe calul lui alb — metaforic vorbind — și gata de luptă.

— Sper, răspund.

Oare și Alessia ne va vedea drept salvatori, nu drept o mare bătaie de cap? Nu știu. Abia aștept să mă urc în avion și să ajung acasă la părinții ei. N-am nicio idee ce mă așteaptă acolo, dar sper că o voi găsi pe fata mea.

— DE CE AI plecat din Albania? o întreabă Anatoli când intră din nou pe autostradă.

Vorbește pe un ton blând și Alessia se întreabă dacă nu cumva încearcă să-i inducă un fals sentiment de siguranță. Nu-i chiar atât de proastă.

— Știi de ce. Ți-am spus deja.

Chiar în timp ce rostește cuvintele, își dă seama că nu știe ce poveste i-au spus lui. Poate are ocazia să mai înfrumusețeze puțin

adevărul. Să ușureze puțin situația pentru ea și pentru maică-sa. Dar totul depinde de ceea ce a spus Magda.

— Ce-a zis prietena mamei?

— Taică-tu a interceptat e-mailul. A văzut numele tău și m-a rugat pe mine să i-l citesc.

— Ce spunea?

— Că ești bine, sănătoasă, și că ești plecată să lucrezi pentru un bărbat.

— Atâta tot?

— Mai mult sau mai puțin.

Așadar, Magda nu a pomenit de Dante și Ylli.

— Și tata ce-a zis?

— M-a rugat să vin după tine și să te aduc înapoi.

— Și mama?

— N-am vorbit cu mama ta. Nu-i treaba ei.

— Sigur că e treaba ei! Nu mai fi așa de preistoric!

Anatoli îi aruncă o privire piezișă, luat prin surprindere de izbucnirea ei.

— Preistoric?

— Da! Ești un adevărat dinozaur. Merită să i se ceară părerea.

Încruntarea nedumerită a lui Anatoli vorbește de la sine; habar n-are ce tot spune ea acolo. Alessia continuă, înfierbântându-se pe măsură ce vorbește:

— Ești un om din alt secol. Din altă epocă. Tu și toți bărbații ca tine. În alte țări, atitudinea ta de Neanderthal față de femei ar fi de neacceptat.

Anatoli clatină din cap:

— Ai stat prea mult în Occident, *carissima*.

— Îmi place Occidentul. Bunica era din Anglia.

— De-asta te-ai dus la Londra?

— Nu.

— Și atunci, de ce?

— Anatoli, știi de ce. Vreau să-ți fie clar. Nu vreau să mă mărit cu tine.

— Lasă că-ți revii tu, Alessia.

Și dă din mână, ca și cum împotrivirea ar fi neînsemnată.

Alessia pufnește, simțindu-se jignită, dar și curajoasă. La urma urmelor, ce-i poate face în timp ce conduce?

— Vreau să aleg singură cu cine mă căsătoresc. E o dorință cât se poate de simplă.

— Vrei să-l dezonorezi pe tatăl tău?

Alessia roșește. Sigur că atitudinea ei — sfidarea, *încăpățânarea* ei — aduce mare rușine asupra familiei.

Se întoarce spre geam, dar pentru ea această conversație nu s-a terminat. Poate va reuși să-l convingă cumva pe tatăl ei.

Își îngăduie să se gândească pentru câteva clipe la Maxim și simte cum o copleșește durerea, ascuțită și reală. Curajul se evaporă și cade din nou în disperare. Inima îi bate mai departe, dar e pustiuă.

Îl va mai vedea vreodată?

Undeva, în Austria, Anatoli oprește din nou la o benzinărie, dar de data asta numai pentru ca să facă plinul. Insistă să vină cu el să plătească. Alessia se târăște după el fără tragere de inimă, neatentă la ce se întâmplă în jurul ei.

Când se întorc pe autostradă, el o anunță:

— Peste puțin timp ajungem în Slovenia. La intrarea în Croația, va trebui să intri din nou în portbagaj.

— De ce?

— Pentru că nu e în Schengen și are graniță.

Alessia se albește la față. Nu-i place să stea în portbagaj. Urăște întunericul.

— Când ne-am oprit la benzinărie, am cumpărat și câteva baterii pentru lanternă.

Se uită pe furiș spre Anatoli, iar el îi surprinde privirea:

— Știu că nu-ți place. Dar n-avem ce face.

Își întoarce privirea spre drum.

— Și de data asta nu ar trebui să dureze prea mult. Când am oprit la Dunkerque, am crezut că ești inconștientă, că te-ai intoxicat cu monoxid de carbon sau cine știe ce.

Se încruntă. Dacă nu se înșală, Alessia ar putea jura că e îngrijorat. După-amiază, la restaurant, a privit-o cu căldură.

— Ce-i? o întreabă el, scoțând-o din visare.

— Nu sunt obișnuită să-ți faci griji pentru mine, recunoaște ea.

Numai cu violența.

Mâinile lui Anatoli se încleștează pe volan.

— Alessia, dacă nu faci ceea ce ți se spune, există consecințe. Mă aștept să fii o soție gheg¹ tradițională. Asta-i tot ce trebuie să știi. Cred că ai devenit prea încăpățânată cât ai stat la Londra.

Nu-i răspunde, ci întoarce capul și se uită la peisajul rural care zboară pe lângă ei, sporindu-i amărăciunea pe măsură ce mașina înghite kilometru după kilometru.

AVIONUL NOSTRU ATERIZEAZĂ la Tirana la ora locală 20:45, pe o ploaie rece, torențială. Tom și cu mine avem numai bagaje de mână, așa că trecem prin vamă și ieșim într-un terminal modern, bine luminat. Nu știi la ce mă așteptam, dar arată ca orice alt mic aeroport din Europa, cu toate amenajările de care ai nevoie.

Pe de altă parte, mașina noastră închiriată e o surpriză neașteptată. Agentul mă avertizase că aici nu există mașini de firmă de închiriat, așa că m-am trezit la volanul unei mașini de care nu am auzit niciodată: o Dacia. E cea mai simplă și mai analogică mașină pe care am condus-o vreodată, deși are un port USB în radio, așa că îmi pot conecta iPhone-ul și folosi Google Maps. Constat cu surprindere că îmi place mașina, e practică și solidă. Tom o botează „Dacy“ și, după

Grup etnic albanez, prezent în special în nordul țării. (N.r.)

o scurtă negociere la ieșirea din parcare și un bacșiș pentru parcagiu, o lăm din loc.

E o adevărată provocare să conduci noaptea, pe o ploaie torențială, pe partea cealaltă a drumului, într-o țară unde până la jumătatea anilor 1990 nu se auzise de mașini proprietate personală. Dar în 40 de minute, Dacy și Google Maps ne duc teferi la Plaza Hotel, în centrul Tiranei.

— Drace, complicat a mai fost, exclamă Tom când tragem în fața hotelului.

— Că bine zici!

— Deși am condus în condiții mai grele, bombăne el.

Opresc motorul, știind că face aluzie la perioada petrecută în Afganistan.

— Cât de departe e orașul natal al fetei ăsteia?

— O cheamă Alessia, mă răstesc eu pentru a zecea oară.

Mă întreb dacă a fost înțelept din partea mea să îl las pe Tom să vină cu mine.

— Cred că avem trei, patru ore de condus.

La nevoie, e un om bun, dar diplomația n-a fost niciodată punctul lui forte.

— Iartă-mă, bătrâne. Alessia, zice el, trăgându-și o palmă peste frunte. Am înțeles. Sper să se oprească ploaia până mâine. Hai să ne cazăm și să vedem dacă putem bea ceva pe undeva.

ÎN PORTBAGAJUL MERCEDESULUI, Alessia strânge lanterna în mână când mașina se hurducă și se oprește. Probabil că au ajuns la granița cu Croația. Închide ochii, trage haina lui Anatoli peste cap și stinge lanterna. Nu vrea să fie prinsă. Nu vrea decât să ajungă acasă. Aude voci, potolite și trădând stăpânire de sine. Apoi mașina se pune în mișcare. Oftează ușurată și aprinde iar lanterna. Își amintește de ascunzătoarea improvizată sub cearșafuri pe care-a împărțit-o cu Maxim și cu micul dragon. Au stat și au vorbit îndelung în patul lui mare, demn de un

nobil, cu genunchii atingându-li-se și... Durerea o străpunge brusc, ca o lamă de cuțit. O arde până-n străfundurile sufletului.

Nu peste multă vreme Mercedesul încetinește și oprește. Motorul toarce în ralanti și, după câteva secunde, Anatoli deschide portbagajul. Alessia stinge lanterna și se ridică în șezut, clipind des în întuneric.

Se află pe un drum pustiu de țară. În partea opusă, se zărește în întuneric un bungalou mic. Luminile de poziție aruncă o strălucire roșie demonică pe chipul lui Anatoli, iar răsuflarea i se adună într-un nor rău-prevestitor în jurul lui. Întinde o mână să o ajute să iasă și, pentru că e obosită și înțepenită, o acceptă. Se împiedică în momentul când se dă jos din portbagaj, dar el o trage în față și o prinde în brațe.

— De ce ești așa ostilă? șoptește el cu buzele pe tâmpla ei.

O strânge și mai tare de talie, o prinde de ceafă și o apucă de păr. În ciuda frigului, răsuflarea lui e fierbinte și grea între ei. Până să realizeze Alessia ce se întâmplă, buzele lui se zdrobesc dur de gura ei. Încearcă să-i vâre cu forța limba în gură, iar ea se opune, străbătută de un amestec amețitor de teamă și scârbă. Se smucește fără succes din brațele lui și se zbate haotic, încercând să scape din strânsoare. Anatoli se lasă în spate, o privește, și înainte să-și dea seama ce face, Alessia îi trage o palmă răsunătoare peste față, iar el se trage îndărăt. Șocat. Alessia respiră sacadat, adrenalina îi clocotește prin vene, alungându-i frica și lăsând în urmă furia. Anatoli se încruntă la ea, se freacă pe obraz și, înainte să apuce să închidă ochii, o lovește tare peste față. O dată. De două ori. Forța loviturilor îi smucește capul dintr-o parte într-alta și o face să se clatine pe picioare. Fără prea multă grijă, Anatoli o ia pe sus și o aruncă în portbagaj, iar ea se lovește la umăr, la spate și la cap. Înainte să poată protesta, el trânteste capota.

— Până înveți să te porți frumos și să fii civilizată, n-ai decât să stai acolo! țipă el.

Alessia își prinde în mâini capul care-i zvâcnește. Furia îi arde gâttelejul și fundul ochilor.

Asta va fi viața ei de acum înainte.

IAU O GURĂ de Negroni. Sunt cu Tom într-un bar de lângă hotel. E modern, îngrijit și confortabil, personalul e prietenos și atent, deși nu exagerat. Și, mai mult, au un Negroni al dracului de bun.

— Cred că am nimerit bine, zice Tom și mai soarbe din pahar. Nu știu la ce mă așteptam. Capre și colibe de chirpici, presupun.

— Da. Și eu cam tot așa credeam. Locul ăsta depășește toate așteptările mele.

Mă privește gânditor:

— Scuze, Trevethick, dar trebuie să știu. De ce faci toate astea?

— Ce?

— Alergi după fătucă asta prin toată Europa. De ce?

— Dragostea, mărturisesc eu, de parcă ar fi cel mai lesne de înțeles motiv din lume.

Oare de ce nu pricepe și el asta?

— Dragostea?

— Da. E cât se poate de simplu.

— Pentru menajeră?

Dau ochii peste cap. Ce-are asta de-a face cu faptul că Alessia a făcut curățenie pentru mine? *Și vrea să facă în continuare!*

— Obișnuiește-te cu ideea, Tom. O să mă însor cu ea.

Tom se îneacă și împrășcă lichidul roșu pe masă, iar eu mă întreb din nou cât de înțelept a fost să-l iau cu mine.

— Ia-o încet, Trevethick. E frumușică din câte îmi amintesc, dar e înțelept?

Ridic din umeri:

— O iubesc.

El clatină din cap, buimăcit.

— Tom, pentru că tu nu ai avut curajul să faci ce trebuie și s-o ceri de nevastă pe Henrietta — care e o sfântă pentru că te suportă —, nu mă judeca pe mine.

Se încruntă și în ochii lui apare o licărire ostilă:

— Uite ce-i, bătrâne, nu mi-aș face datoria de prieten dacă n-aș spune ce e al naibii de evident.

— Și ce este atât de evident?

— Ești în doliu, Maxim, spune el cu o voce surprinzător de blândă. Ți-a trecut prin cap că pasiunea asta subită e felul tău de a face față morții fratelui tău?

— N-are nimic de-a face cu moartea lui Kit și nu e deloc vorba de o pasiune subită. Tu n-o cunoști ca mine. E o femeie excepțională. Și am cunoscut nenumărate femei. E altfel. Nu-i pasă de toate raturile de doi bani... E inteligentă. Amuzantă. Curajoasă. Și ar trebui s-o auzi cântând la pian. E un adevărat geniu.

— Serios?

— Da. Așa stau de fapt lucrurile. De când am cunoscut-o, văd lumea în cu totul altă lumină. Și am ajuns să mă întreb care e locul meu în ea.

— Stai calm.

— Nu, Tom. Tu să stai calm. Are nevoie de mine. E bine să aibă cineva nevoie de tine, iar eu am nevoie de ea.

— Dar asta nu e o temelie pentru o relație.

Scrâșnesc din dinți:

— Nu e numai asta. Tu ai luptat pentru țară. Ai o afacere de succes. Eu ce mama dracului am făcut în viață?

— Mă rog, tu ești cât pe ce să-ți ocupi locul în istoria familiei Trevethick și să-i păstrezi moștenirea pentru generațiile următoare.

— Știu, oftez. E descurajant și vreau lângă mine pe cineva în care să pot avea încredere. Cineva care mă iubește. Cineva care mă prețuiește pe mine, mai mult decât averea și titlul meu. Cer prea mult?

Tom se încruntă.

— Am găsit acest om, adaug. Iar tu ești prea sigur pe Henrietta. Pufnește și coboară privirea spre restul de băutură din pahar.

— Ai dreptate, mârâie el. O iubesc pe Henry. Ar trebui să fac ceea ce se cuvine.

— Ar trebui.

Tom încuviințează.

— Bun. Hai să mai luăm un rând.

Face semn chelnerului să ne mai aducă un rând, iar eu mă întreb dacă va trebui să fac față acestei neîncrederi față de Alessia din partea tuturor prietenilor mei... din partea familiei.

— Să fie duble, strig eu.

ALESSIA SE TREZEȘTE și își dă seama că mașina stă pe loc. Motorul e oprit. Capota se ridică, iar Anatoli se află din nou deasupra ei.

— Ți-ai învățat cât de cât lecția?

Alessia îi aruncă o privire dușmănoasă și se ridică, frecându-se la ochi.

— Ieși de-acolo. Stăm aici la noapte.

De data asta nu-i mai întinde mâna s-o ajute, dar se apleacă pe deasupra ei și își ia haina, pe care și-o trage repede pe el. Afară bate un vânt mușcător și ea se înfioară. O doare tot corpul, dar iese din portbagaj posomorâtă și așteaptă deoparte să vadă ce are el de gând să facă.

Anatoli o urmărește din priviri, iar buzele lui se strâng într-o linie subțire, furioasă:

— Ești ceva mai ascultătoare acum? o întreabă, cu o expresie batjocoritoare.

Alessia nu scoate o vorbă.

Anatoli pufnește și întinde mâna după bagaje. Alessia se uită în jur. Sunt într-o parcare în centrul unui oraș. În apropiere, se ridică un hotel impunător. Are multe etaje și e luminat ca un film de la Hollywood, iar pe fațadă scrie WESTIN. Anatoli o înșfacă de mână și o trage spre intrare. Nu încetinește pasul, așa că ea trebuie să alerge ca să țină ritmul.

Foaierul e tot numai marmură, oglinzi și modernitate, iar Alessia zărește un semn discret: se află la hotelul Westin din Zagreb. Anatoli face cazarea într-o limbă croată perfectă și în câteva minute sunt în liftul care îi duce la etajul al 15-lea.

Anatoli a luat un apartament luxos, cu mobilier crem și maro. Are o canapea, un birou, o masă mai mică și, printr-o ușă întredeschisă, Alessia zărește un pat.

Unul.

Nu!

Rămâne în picioare în prag, obosită și neajutorată.

Anatoli își scoate haina și o aruncă pe canapea.

— Ți-e foame? întrebă el, deschizând comoda de sub televizor.

În cele din urmă găsește minibarul.

— Ce zici? se răstește el.

Alessia încuviințează.

Anatoli face semn cu capul spre o mapă îmbrăcată în piele albatră, aflată pe birou:

— Comandăm de la room-service. Alege ceva. Și scoate-ți haina.

Alessia ia meniul și răsfoiește paginile până la secțiunea room-service. Denumirile sunt în croată și engleză; se uită prin meniu și alege imediat cel mai scump fel de pe listă. N-are nicio mustrare de conștiință să-l pună pe Anatoli la cheltuială. Se încruntă, amintindu-și cum se opunea încercărilor lui Maxim de a plăti... Anatoli a găsit două sticlute de scotch și le deșurubează capacele. Da, Alessia n-are nicio mustrare de conștiință. E victima unei răpiri și Anatoli i-a servit suficiente abuzuri fizice până acum. Îi e dator. Dar cu Maxim... balanța era cu totul în neregulă. Ea era cea care-i era datoare. Atât de datoare. Domnul ei. Îl lasă să i se strecoare în liniște din minte; va jeli mai târziu după el.

— Vreau o friptură New York, cere ea. Cu extra salată. Și cartofi prăjiți. Și un pahar de vin roșu.

Anatoli se întoarce și o privește surprins.

— Vin?

— Da. Vin.

O cântărește din priviri câteva momente:

— Ai devenit foarte occidentală.

Alessia prinde curaj.

— Aș vreau un pahar de vin roșu francezesc.

— Acum vrei și francezesc? întreabă el ridicând o sprânceană.

— Da, răspunde Alessia și, după ce se gândește mai bine, adaugă:

Te rog.

— Bine, o să luăm o sticlă.

Ridică din umeri cu un gest nonșalant și pare foarte înțeleghător.

Dar nu e. E un monstru.

Toarnă amândouă sticlulele de whisky într-un pahar și nu-și ia ochii de la ea când întinde mâna după telefon.

— Știi, ești o femeie foarte atrăgătoare, Alessia.

Ea îngheață. *Ce mai vrea acum?*

— Mai ești virgină? o întreabă cu voce blândă, ademenitoare.

Alessia trage aer în piept și se simte puțin ametită.

— Sigur că da, șoptește, încercând să pară deopotrivă ofensată și jenată.

Anatoli nu trebuie să afle adevărul.

Privirea lui se asprește.

— Pari schimbată.

— Sunt. Am deschis ochii.

— Ți i-a deschis cineva?

— Doar... propria mea experiență, șoptește ea, dorindu-și să nu-i fi răspuns.

Își atrage dușmănia unui șarpe.

Anatoli formează numărul de la room-service și face comanda, în timp ce Alessia își scoate haina și se așază pe canapea, urmărindu-l prudentă. Când termină cu telefonul, Anatoli ia telecomanda, dă pe un post local de știri și se așază la birou cu paharul. Urmărește o

vreme știrile fără s-o bage în seamă, sorbind din când în când din pahar. Alessia e ușurată că e atent la altceva. Se uită și ea la televizor, încercând să înțeleagă ce spune crainicul, și prinde câteva cuvinte. Se concentrează; nu vrea să-i rătăcească gândurile. N-ar face decât să se întoarcă la Maxim și refuză să își plângă pierderea în fața lui Anatoli.

Când se termină emisiunea, Anatoli se întoarce spre ea.

— Așa deci, ai fugit de mine?

Vorbește despre ziua de ieri?

— Când ai plecat din Albania, spune el, sorbind ultima înghițitură de whisky.

— M-ai amenințat că îmi rupi degetele.

El se freacă pe bărbie, gânditor:

— Alessia... Nu...

Și se oprește.

— Nu vreau scuze, Anatoli. Nu există nicio scuză să tratezi o ființă umană așa cum m-ai tratat tu pe mine. Uită-te la gâtul meu.

Își trage puloverul în jos, lăsând să se vadă vânătăile pe care i le-a făcut ieri. Ridică bărbia, ca să fie și mai vizibile.

Anatoli roșește.

Se aude o bătaie discretă în ușă și, aruncându-i Alessiei o privire frustrată, se duce și deschide. În fața ușii e un tânăr în livrea hotelului, care duce un cărucior pentru mâncare. Anatoli îi face semn să intre și se dă la o parte în timp ce băiatul transformă căruciorul în masă. E acoperită cu o față de masă albă, pe care sunt aranjate două tacâmuri. Într-o vază de ceramică e un singur trandafir galben, o mică tentativă de romantism.

Ce ironic.

Durerea Alessiei își face iar simțită prezența, o roade pe dinăuntru, și trebuie să-și înăbușe lacrimile cât desface chelnerul sticla cu vin. Pune dopul de plută pe o farfurioară din ceramică, scoate câteva farfurii din sertarul încălzit de dedesubt și, cu un gest larg, dă deoparte capacele care le acopereau. Aroma e înnebunitoare. Anatoli

spune câteva cuvinte în croată și îi dă chelnerului ceva ce seamănă cu o bancnotă de zece euro, pentru care acesta pare extrem de recunoscător. După ce tânărul părăsește camera, Anatoli o cheamă pe Alessia la masă:

— Hai să mănânci.

Pare îmbufnat.

Pentru că e flămândă și sătulă să se tot împotrivescă, Alessia se așază la masa improvizată. Așa va fi de acum înainte, o erodare lentă, chinuitoare a voinței ei, în așa fel încât, în timp, va ajunge să se supună bărbatului acestuia.

— E cât se poate de occidental, nu? zice el când se așază în fața ei și ia sticla de vin.

Îi toarnă un pahar.

Alessia se gândește la ce i-a spus mai devreme. Dacă Anatoli vrea o nevastă albaneză tradițională, atunci asta va avea. N-o să mănânce cu el. Nu va dormi cu el decât atunci când vrea sex. În mod sigur nu asta își dorește. Se uită în farfurie și i se pare că pereții camerei se strâng în jurul ei, sufocând-o.

— *Gëzuar*, Alessia, spune el, iar Alessia îl privește.

Anatoli a ridicat paharul închinându-l tăcut în cinstea ei, cu ochii mari, cu o expresie călduroasă. O furnică tot scalpul. Nu se aștepta la asemenea... onoare! Ridică și ea paharul, închină cu el fără tragere de inimă și soarbe o gură.

— Mmm, face ea, și închide ochii, sedusă de gustul vinului.

Când îi redeschide, Anatoli o privește cu ochi întunecați, care promit ceva ce ea nu-și dorește.

Îi dispore pofta de mâncare.

— N-o să mai fugi de mine, Alessia. Niciodată. O să fii soția mea, murmură el. Acum mănâncă.

Ea coboară privirea spre friptura din farfurie.

Capitolul treizeci

Anatoli îi umple din nou paharul.

— Abia dacă te-ai atins de mâncare.

— Nu mi-e foame.

— Atunci cred că e vremea să mergem la culcare.

Tonul o face să se uite tăios la el. Stă răsturnat pe spate în scaunul lui, vigilent. Așteptând. Ca un animal de pradă. Bate cu arătătorul în buza de jos ca și cum ar fi cufundat în gânduri, dar ochii îi sclipesc. A băut cel puțin trei pahare de vin. Și whisky-ul înainte. Dă peste cap ultima înghițitură de vin și se ridică încet de pe scaun. Rămâne cu privirea ațintită asupra ei, cu ochii concentrați, mai întunecați. O paralizează cu privirea asta.

Nu.

— Nu văd de ce ar trebui să așteptăm noaptea nunții, spune el și se apropie de ea.

— Nu. Anatoli, șoptește ea. Te rog. Nu.

Se agață de masă.

El îi atinge obrazul cu un deget.

— Frumos, șoptește. Ridică-te. Nu complica lucrurile.

— Ar trebui să așteptăm, șoptește Alessia, străduindu-se să-și dea seama ce poate să facă.

— Nu vreau să aștept. Și dacă trebuie să mă lupt cu tine, asta e.

Face o mișcare bruscă, o prinde pe după umeri și o trage cu atâta forță, încât îi dărâmă scaunul. Alessia simte cum o copleșesc teama și furia. Se răsucesc și dă din picioare, îl lovește în fluierul piciorului și apoi lovește și masa, făcând să zdrăngănească vesela și tacâmurile și vărsând paharul ei cu vin.

— Ah. Futu-i, geme el.

— Nu! țipă ea, lovindu-l cu amândouă picioarele și fluturând pumnii în speranța că o să-l nimerească.

Anatoli se repede la ea, o prinde de talie și o trage lângă el. O saltă de la pământ, în vreme ce ea dă din picioare și lovește totul în jur încercând să-l nimerească.

— Nu! țipă ea. Te rog, Anatoli!

Fără să-i ia în seamă țipetele, o strânge mai tare și o duce în dormitor pe jumătate târâș, pe jumătate în brațe.

— Nu. Nu. Încetează!

— Liniște! țipă el și o zgâlțâie, aruncând-o în pat cu fața în jos. Se așază lângă ea și o ține nemișcată, punându-i o mână pe spate, în timp ce cu cealaltă începe să-i tragă ghețele din picioare.

— Nu! țipă ea.

Se răsuțește și-l lovește cu picioarele o dată, de două ori, încercând să se smulgă din strânsoare și atacându-l cu pumnii.

— Ce naiba, Alessia!

E înnebunită; furia și suferința copleşitoare îi dau o putere pe care nici nu bănuia că o are. Se luptă din răsuputeri, orbită de furia covârșitoare pe care o îndreaptă, toată, împotriva bărbatului pe care-l urăște.

— Fir-ar a dracului!

Anatoli se aruncă peste ea, zdrobind-o de saltea și lăsând-o fără suflare. Încearcă să-l dea jos, dar e prea greu.

— Potolește-te, îi șoptește el la ureche. Potolește-te.

Ea rămâne nemișcată, cruțându-și resursele și străduindu-se să își umple plămâni cu aer. Anatoli își mută greutatea și o răsuțește, astfel că stau nas în nas. Trecându-și un picior peste coapsele ei, o prinde de brațe și i le ridică deasupra capului, ținându-le cu o singură mână.

— Te vreau. Ești soția mea.

— Te rog. Nu, șoptește ea, uitându-se în ochii lui sălbatici, larg deschiși.

Citește în ei excitarea; corpul lui suplu vibrează, îl simte lipit de șoldul ei. Anatoli se uită în jos la ea, răsuflând greu, și își trece mâna peste trupul ei, peste sâni, peste abdomen, peste șlițul pantalonilor.

— Nu, Anatoli, te rog. Sângerez. Te rog. Sângerez.

Minte, dar e ultima încercare disperată de a-l opri. Anatoli se încruntă, ca și cum n-ar fi înțeles, iar apoi expresia i se schimbă din dorință în dezgust.

— Oh, face el.

Îi lasă mâinile, se rostogolește de deasupra ei și se uită în tavan.

— Poate că ar trebui să așteptăm, bombăne el.

Alessia se întoarce pe-o parte, își trage genunchii la piept și se ghemuiește, făcându-se cât mai mică. Disperare, repulsie, teamă — acestea îi vor fi tovarăși de pat de acum înainte. Lacrimile încep s-o înece și simte salteaua mișcându-se când Anatoli se ridică și se duce înapoi în living.

Cât mai poate plânge până ce-i seacă lacrimile?

Clipe. Secunde. Ore.

Mai târziu, Anatoli aruncă o pătură peste ea. Simte patul lăsându-se când se întinde lângă ea, sub plapumă. Se răsuțește, își pune un braț în jurul ei și-i trage mai aproape trupul încordat.

— O să fi foarte potrivită pentru mine, *carissima*, șoptește el, și buzele lui îi ating obrazul într-un sărut surprinzător de blând.

Alessia își îndeasă pumnul în gură, înăbușindu-și urletul tăcut.

Se trezește brusc. Camera e cufundată în semiîntuneric, luminată de licăririle cenușii ale zorilor. Anatoli doarme adânc lângă ea. Are chipul relaxat și în somn pare mai puțin aspru. Alessia se uită în tavan, cu mintea complet trează. E îmbrăcată și are ghetetele în picioare. Ar putea fugi.

Du-te. Acum. Încearcă să se convingă.

Încet, fără zgomot, se dă jos din pat și iese tiptil din cameră.

Resturile de cu seară sunt încă pe masă. Alessia vede niște cartofi prăjiți sleiți, ia repede câțiva și-i bagă în gură. Cât mestecă, scotocește prin bagaje și își găsește banii. Strecoară bancnotele în buzunarul din spate al blugilor.

Se oprește și ascultă.

Anatoli doarme în continuare.

Lângă rucsacul ei, vede valiza lui. Poate acolo își ține banii. Dacă da, ar putea-o ajuta să fugă. Trage încet fermoarul, neștiind ce-o să găsească înăuntru.

Bagajul e împachetat ordonat. Sunt câteva haine — și pistolul.

Pistolul.

Îl scoate.

Ar putea să-l omoare.

Înainte s-o omoare el.

Inima începe să îi bată nebunește și i se învârte capul.

Are puterea. Mijloacele. Simte greutatea pistolului în mână.

Se ridică, se duce tiptil spre dormitor și îl privește pe Anatoli. Nu s-a mișcat. Simte un fior pe șira spinării și începe să respire precipitat. A răpit-o. A bătut-o. A strâns-o de gât. Aproape că a violat-o. Îl disprețuiește — pe el și tot ce reprezintă el. E îngrozită de el. Ridică mâna tremurând și țintește. Trage încet piedica. Îi zvâcnește capul și are fruntea transpirată.

Acum e acum.

Momentul ei.

Îi tremură mâinile și lacrimile îi încețoșează vederea.

Nu. Nu. Nu. Nu.

Le alungă și lasă să-i cadă mâna.

Nu e o ucigașă.

Întoarce arma. Se uită la țeava pistolului. A văzut suficiente filme americane ca să știe ce are de făcut.

Nu vrea să-și accepte soarta orbește. Asta ar fi o cale de scăpare.

Ar putea să o termine cu toate, chiar acum. Toată suferința ei ar lua sfârșit.

Nu va mai simți nimic. Niciodată.

Îi apare în fața ochilor chipul chinuit de durere al mamei.

Mama.

Cât de distrusă ar fi...?

Se gândește la Maxim. Dar alungă imediat acest gând.

N-o să-l mai vadă niciodată.

I se pune o gheară-n gât. Se sufocă de emoție. Închide strâns ochii. Gâfâie.

Poate muri de mâna ei. Nu a lui Anatoli...

Și cineva va trebui să facă curat după aceea.

Nu. Nu. Nu.

Se prăbușește pe podea. Înfrântă. Un eșec. Nu-și poate lua viața. Nu are curajul. Adânc, în sinea ei, vrea să trăiască, pentru că nutrește vaga speranță că-l va vedea din nou pe Maxim. Nu poate fugi. Trebuie să ajungă acasă. Zagreb nu e la cinci zile de mers de Londra, e mult mai departe. E neajutorată. Se leagănă încet dintr-o parte în alta, cu pistolul în brațe, abandonându-se durerii. Nu a fost niciodată atât de nefericită. Nu a plâns niciodată atât de mult. Niciodată. Nici chiar după evadarea traumatizantă și lungul ei drum până la Magda. A jelit-o pe bunica ei, i-a simțit lipsa, dar niciodată nu s-a simțit atât de dărâmată. Durerea e copleșitoare. Nu-l poate omorî, nu se poate omorî. L-a pierdut pe bărbatul pe care-l iubește și e condamnată să stea cu bărbatul pe care-l disprețuiește.

Are inima frântă. *Nu.* Inima ei nu mai există.

Când începe să se zărească soarele la orizont, își potolește suspinele, își șterge lacrimile și cercetează pistolul. E la fel ca cel al tatălui ei.

Dar ceva tot *poate* să facă ce a văzut de multe ori la taică-su cum se face. Deschide magazia și constată cu surprindere că nu sunt decât patru gloanțe înăuntru. Le scoate, trage mașonul brusc în spate și

prinde glonțul rămas când e aruncat din cameră. Pune încărcătorul la loc și bagă gloanțele în buzunar. Apoi așază pistolul la loc în valiza lui Anatoli și trage fermoarul.

Se ridică și își șterge lacrimile. *Gata cu plânsul*, se muștră în sinea ei. Aruncă o privire pe fereastră și vede Zagrebul începând să se materializeze în prima lumină a zorilor. De la etajul 15 al hotelului Westin, vede orașul întinzându-se dedesubt ca o pătură cărămizie uriașă, făcută din petice. E o priveliște impresionantă și, într-un moment de uitare de sine, se întreabă dacă și Tirana e la fel.

— Te-ai trezit.

Vocea lui Anatoli o sperie.

— Mi-era foame, spune ea, aruncând o privire la resturile de mâncare de pe masă. Acum mă duc să fac un duș.

Își ia geanta, intră în baie și încuie ușa.

Când iese, Anatoli s-a ridicat din pat și s-a îmbrăcat. Farfuriile și resturile de cu seară au dispărut, pe masă e o față de masă curată și un mic dejun continental.

— Ai rămas, zice Anatoli încet.

Pare lipsit de vlagă, deși e la fel de vigilent ca de obicei.

— Unde să mă fi dus? răspunde fără chef Alessia.

El ridică din umeri.

— Ai mai plecat o dată.

Alessia se uită la el. Mută. Epuizată. Deznădăjduită.

— Pentru că ții la mine? șoptește el.

— Nu te supraestima, zice ea și, așezându-se pe scaun, ia un corn cu ciocolată din coșul de pâine.

Anatoli se așază pe scaunul din fața ei și, din câte își dă ea seama, încearcă să-și ascundă un ușor zâmbet plin de speranță.

Mă plimb împreună cu Tom prin vasta piață Skanderbeg, aflată în apropierea hotelului. E o dimineață limpede, răcoroasă, cu un soare

care se reflectă în dalele de marmură multicoloră care pavează spațiul imens. E dominată, pe o latură, de statuia ecvestră a eroului din secolul al XV-lea al Albaniei, iar pe cealaltă, de Muzeul Național de Istorie. Deși sunt nerăbdător să ajung în orașul Alessiei și să îi găsesc casa, trebuie să-l așteptăm pe interpret.

Nu mă simt deloc în largul meu, nu pot sta locului și sunt agitat, așa că facem un tur rapid prin muzeu, ca să ne mai treacă timpul. Îmi distrag atenția făcând o mulțime de poze și postându-le online pe cele mai ciudate. Am fost atenționat de două ori, dar ignor interdicțiile și fac în continuare poze pe furiș. Nu e tocmai British Museum, dar sunt fascinat de exponatele ilirice. Tom, desigur, e captivat de vitrinele cu arme medievale; Albania are o istorie bogată și sângeroasă.

La zece, o luăm pe unul dintre cele trei bulevarde paralele spre cafeneaua unde am stabilit să ne întâlnim cu translatorul. Sunt uimit să văd câți bărbați stau acolo bându-și cafeaua afară, deși e destul de frig.

Dar unde sunt femeile?

Thanas Ceka e un brunet cu ochi negri care își dă doctoratul la Universitatea din Tirana cu o teză în literatura engleză. Engleza lui e excelentă, are un zâmbet prietenos și o fire plăcută. A adus-o cu el pe iubita lui, Drita, care își dă licența în istorie. E mignonă și drăguță, dar nu vorbește engleză la fel de bine ca Thanas. Vrea să vină și ea cu noi.

Ei bine, lucrurile s-ar putea complica.

Tom îmi aruncă o privire și ridică din umeri. Nu am timp de ceartă.

— Nu știi sigur cât va dura, spun eu, terminându-mi cafeaua.

Ar fi putut fi folosită lejer și pe post de diluant de vopsea — nu cred că am mai băut vreodată o cafea așa de tare.

— E-n regulă. Mi-am eliberat programul pentru weekend, spune Thanas. Eu n-am mai fost niciodată în Kukës, dar a fost Drita.

— Ce știi despre Kukës? o întreb direct pe față.

Îi aruncă o privire neliniștită lui Thanas.

— Chiar așa de rău? îi întreb pe amândoi.

— Are o reputație proastă. După căderea comunismului, Albania a fost...

Thanas se oprește.

— A avut parte de vremuri grele.

Tom își freacă mâinile.

— Îmi plac provocările, zice el, iar Thanas și Drita au amabilitatea de a râde.

— Vremea nu ar trebui să ne încurce, spune Thanas. Autostrada e deschisă și n-a mai nins de două săptămâni.

— Gata, mergem? întreb eu, nerăbdător să plec.

PEISAJUL S-A SCHIMBAT. Au dispărut nesfârșitele câmpii monotone din nordul Europei; acum, sub soarele iernii, terenul e stâncos, golaș și arid. În alte condiții, Alessiei i-ar fi plăcut călătoria. A avut parte de un tur rapid al autostrăzilor Europei. Dar e cu Anatoli, bărbatul cu care va fi obligată să se mărite — și va trebui să îl înfrunte și pe tatăl ei când va ajunge în Kukës. Nu e prea nerăbdătoare să se confrunte cu inevitabilul, iar în sinea ei știe că e din cauză că mama e cea care va suporta greul furiei lui.

Mai traversează un pod, tot cu o viteză îngrijorătoare. Dedesubt, un fluviu larg îi amintește Alessiei de Drin — iar Drinul îi amintește de mare.

Marea.

Și Maxim.

Mi-a dăruit marea.

Oare o să-l mai vadă vreodată?

— Coasta Croației e foarte pitorească. Fac multe afaceri aici, spune Anatoli rupând tăcerea care s-a înstăpânit între ei de când au plecat de la Zagreb.

Alessia îi aruncă o privire. Nu-i pasă de afacerile lui. Nu vrea să știe cu ce se ocupă. A fost o vreme când era curioasă, dar vremea aceea

a trecut. În plus, ca soție a lui — ca o *bună* nevestă albaneză — nu va pune nicio întrebare.

— Am câteva proprietăți aici.

Îi aruncă un zâmbet lacom, iar Alessia își dă seama că încearcă să o impresioneze, cum a făcut și când s-au întâlnit prima dată.

Întoarce capul, uitându-se la mare, iar mintea îi zboară înapoi în Cornwall.

DRUMUL PRIN TIRANA până la ieșirea din oraș este de-a dreptul înspăimântător. Pietonii au obiceiul descurajant să sară-n drum, iar sensurile giratorii n-au nicio lege — autoturisme, camioane și autobuze se bat între ele pentru prioritate. E ca un uriaș joc unde fiecare speră să se dea celălalt deoparte și, în ritmul ăsta, o să am nervii ferfeniți până în Kukës. Tom bate tot timpul cu palma în bord, țipând la pietoni, la șoferi, la toată lumea. E al naibii de enervant.

— Ce naiba, Tom, taci dracului odată! Încerc să mă concentrez!

— Scuze, Trevethick.

Printr-o minune, ieșim întregi din centrul orașului. Odată ce ne încadrăm pe drumul principal, încep să mă relaxez puțin, dar conduc încet; aici șoferii sunt imprevizibili.

De o parte și de alta a drumului sunt mai multe reprezentanțe auto și nenumărate benzinării. Când lăsăm în urmă Tirana, trecem pe lângă o clădire mare, neoclasică, impunătoare, care arată mai curând ca un tort de nuntă.

— Ce-i aici? întreb.

— E un hotel, spune Thanas. E în construcție de ani de zile.

Ridică din umeri când privirile noastre se întâlnesc în oglinda retrovizoare.

— Ah.

Câmpurile joase par roditoare și verzi, ținând seama că suntem în februarie. Ici și colo, pe câmp, se zăresc case joase, cu acoperișuri roșii. În timp ce conduc, Thanas ne face un rezumat al istoriei Albaniei și ne

spune mai multe despre el. Părinții lui au supraviețuit căderii comunismului și amândoi au învățat engleza de la BBC World Services, deși postul era interzis pe vremea regimului opresiv. Se pare că BBC — dar și multe alte chestii britanice — sunt la mare preț în Albania. Acolo vor să ajungă majoritatea albanezilor. Acolo sau în America.

Tom și cu mine ne uităm unul la altul.

Drita îi spune ceva lui Thanas cu voce scăzută, iar el ne traduce. În 2000, Kukës a fost nominalizat la premiul Nobel pentru pace după ce orașul a acceptat sute de mii de refugiați în timpul conflictului din Kosovo.

Asta știam. Îmi amintesc privirea plină de mândrie a Alessiei când m-a delectat în pubul din Trevethick cu povești despre Kukës și obiceiurile albaneze.

Au trecut două zile de când a plecat și am senzația că îmi lipsește o mână.

Unde ești, dragostea mea?

Intrăm pe autostrada principală care duce spre Kukës și în curând gonim sub cel mai înghețat cer albastru, urcând constant spre piscurile maiestuoase acoperite cu zăpadă ale Alpilor Albanezi, iar masivele Shar și Korab domină peisajul. Vedem trecători cu râuri repezi cristaline, chei înguste și stânci abrupte și zimțate. E uluitor și, în afară de această autostradă modernă, pământul din jurul nostru pare neatins de timp. Ici, colo apare câte un pâlc de case mici, îmbrăcate în plăci de ceramică și având coșuri pe care iese fum, căpițe de fân cu glugi de zăpadă, rufe întinse pe sârme, capre libere, capre priponite... asta e țara Alessiei.

Fata mea dragă.

Sper că ești bine.

Vin să te iau.

Cu cât urcăm mai mult, cu atât scade temperatura. Tom a trecut la volan, așa că eu o pot face pe DJ-ul și pot face poze cu telefonul.

Thanas și Drita sunt tăcuți, bucurându-se de priveliște și ascultându-i pe Hustle and Drone care, de pe telefonul meu, răsună în sistemul stereo al mașinii. Ieșim dintr-un tunel prin munte destul de lung și ne trezim chiar printre piscurile stâncoase. Sunt acoperite cu zăpadă, dar sunt surprinzător de golașe, cu doar câțiva copaci pe ele. Thanas ne lămurește: după căderea comunismului au existat crize masive de combustibil, așa că în unele zone localnicii au tăiat pădurile pentru lemne de foc.

— Cred că suntem suficient de sus ca să fim deasupra limitei de vegetație, spune Tom.

În mijlocul acestei sălbăticii stâncoase dăm peste o barieră și, cât stăm la rând în spatele câtorva rable și camioane, îmi sună telefonul. Mă mir că am semnal în acești munți din Europa de Est.

— Ce s-a întâmplat, Oliver?

— Îmi cer scuze că te deranjez, Maxim, dar m-a contactat poliția. Sperau să o interogheze pe... logodnica ta, domnișoara Demachi.

Aha... deci acum știe. Ignor partea cu logodnica:

— După cum știi, Alessia s-a întors în Albania, așa că vor trebui să aștepte până ce se va întoarce la Londra.

— Așa mă gândeam și eu.

— Au mai spus ceva?

— Ți-au recuperat laptopul și o parte din echipamentul audio.

— Astea sunt vești bune!

— Și cazul a fost preluat de Poliția Metropolitană. Se pare că atacatorii domnișoarei Demachi sunt cunoscuți de poliție și erau căutați în legătură cu multe alte infracțiuni.

— Metropolitanii? Bravo! A zis sergentul Nancarrow că s-ar putea să aibă cazier.

Tom îmi aruncă o privire piezișă.

— Au fost puși sub acuzare?

— Din câte știu eu, nu încă, Mister.

— Ține-mă la curent cu procedurile dacă poți. Vreau să știu dacă sunt acuzați și dacă ies pe cauțiune.

— Am înțeles.

— Te rog să transmiți poliției mesajul meu despre domnișoara Demachi. Spune-le că a trebuit să se întoarcă în Albania pentru o problemă de familie. În rest, merg toate cum trebuie?

— Ca pe roate, Mister.

— Ca pe roate? pufnesc eu. Perfect.

Închei convorbirea și îi dau lui Tom cinci euro, să plătească taxa la barieră.

Dacă Dante și complicele lui sunt în continuare reținuți, înseamnă că poliția tratează cu seriozitate cazul. Poate îi acuză de trafic de persoane. Sper. Sper că-i bagă după gratii și aruncă cheile.

Peste câteva minute vedem un indicator pentru Kukës și încep să mă binedispun. Aproape am ajuns. Mergem pe lângă un lac uriaș care, când mă uit pe Google Maps, se dovedește a fi un râu, Drinul, care se varsă în lacul Fierza. Îmi amintesc cu câtă pasiune vorbea Alessia despre împrejurimile orașului ei natal. Nerăbdarea mea crește exponențial. Îl presez pe Tom să apese pe accelerație. O s-o văd. O s-o salvez. Sper.

S-ar putea să nu aibă nevoie să fie salvată.

S-ar putea să vrea să fie aici.

Nici nu te gândi!

Autostrada face o curbă largă și, după ea, în fața noastră se zărește în sfârșit Kukës. Orașul e adăpostit într-o vale, în față are râul-lac albastru-verzui și este înconjurat de munți amețitor de înalți. Într-adevăr, priveliștea e spectaculoasă.

Uau.

Asta vede Alessia în fiecare zi.

Traversăm un pod solid peste apă. Pe un promontoriu de deasupra, observ o altă clădire abandonată care stă de pază și mă întreb dacă nu cumva e un alt hotel abandonat.

ÎN APROPIERE DE Nikšić, în Muntenegru, Anatoli oprește în parcare a unei cafenele de pe marginea drumului. Alessia se uită indiferentă pe geam.

— Mi-e foame. Ar trebui să-ți fie și ție, zice el.

Alessia nu-și bate capul să-l contrazică și îl urmează în cafe-neaua plăcută și curată. E un spațiu relativ nou și decorat cu o temă amuzantă — automobile —, iar deasupra barului e pictat un *hot-rod* roșu-aprins. E un loc primitiv. Dar nu și pentru Anatoli; e irascibil. În ultimele câteva ore, a lovit de mai multe ori cu palma-n volan și i-a înjurat cu voce tare pe ceilalți șoferi. Nu e deloc un om răbdător.

— Comandă ceva pentru amândoi. Eu mă duc la toaletă. Să nu fugi, că te gălesc.

Se strâmbă la Alessia și o lasă să aleagă o masă.

Acum e nerăbdătoare să ajungă acasă. La cum s-a purtat Anatoli aseară, nu vrea să mai petreacă o noapte cu el. Preferă să-l înfrunte pe tatăl ei. Frunzărește meniul, încercând să recunoască măcar câteva cuvinte comune pe care să le știe fie în engleză, fie în albaneză, dar e obosită și nu se poate concentra. Anatoli se întoarce. Și el pare obosit. Într-adevăr, conduce non-stop de câteva zile, dar ea refuză să simtă orice simpatie pentru el.

— Ce ai comandat? o întreabă.

— N-am comandat. Uite meniul.

Și i-l întinde înainte să apuce să se enerveze. Apare un chelner și Anatoli comandă fără să o mai întrebe ce vrea. E uluită să constate că părea să vorbească fluent și muntenegreana. Chelnerul dispare și Anatoli își scoate telefonul.

Ochii lui albaștri se întâlnesc cu ai ei.

— Liniște, îi spune, și formează un număr: Bună, Shpresa, Jak e acasă?

Mama!

Alessia se îndreaptă. Încordată toată. Anatoli vorbește cu mama ei.

— Aha... Păi, spune-i că ajungem în seara asta, în jur de opt...

Privirea lui Anatoli alunecă spre Alessia:

— Da, e cu mine. E bine... Nu... E la baie.

— Cum!

Anatoli duce degetul la buze.

— Anatoli, lasă-mă să vorbesc cu mama, insistă Alessia, întinzând mâna după telefon.

— Ne vedem când ajungem. La revedere.

Și închide.

— Anatoli!

În ochi i se adună lacrimi de furie și i se pune un nod în gât. Nu i-a fost niciodată mai dor de casă decât acum.

Mama.

Cum poate să nu o lase nici să schimbe câteva vorbe cu mama ei?

— Dacă ai fi fost un pic mai ascultătoare și mai recunoscătoare, te-aș fi lăsat să stai de vorbă cu ea, zice el. Am bătut cale lungă pentru tine.

Alessia se uită urât la el, apoi pleacă privirea. Nu vrea să vadă provocarea din ochii lui; nu mai suportă să se uite la el după această ultimă nerușinare. E crud și răzbunător și schimbător și copilăros. Încetul cu încetul, furia i se strecoară prin toate venele.

Nu-l va ierta niciodată pentru ceea ce i-a făcut.

Niciodată.

Singura speranță e să-și susțină cauza în fața tatălui ei și să-l implore să nu o oblige să se mărite cu el.

VĂZUT DE APROAPE, Kukës nu e ceea ce mi-am imaginat eu că va fi. E un oraș oarecare, cu blocuri în stil sovietic ponosite. Prin Thanas, Drita ne informează că a fost construit în anii 1970. Orașul vechi inițial se află acum pe fundul lacului; valea a fost inundată ca să alimenteze hidrocentrala care asigură energia electrică pentru toată zona. Drumurile sunt străjuite de brazi, pământul e acoperit de o pătură de nea și străzile sunt liniștite. Se văd câteva magazine care vând bunuri de larg consum, haine și echipamente agricole și câteva supermarketuri. Mai sunt și o bancă, o farmacie și multe cafenele, unde, după cum e

obiceiul, bărbații stau în soarele după-amiezii, bine îmbrăcați ca să se apere de frig, și beau cafea.

Din nou: unde sunt femeile?

Cea mai distinctivă trăsătură a orașului e aceea că, în capătul oricărei străzi, munții se ridică înalți, mândri și abrupti, indiferent în ce parte m-aș uita. Suntem efectiv înconjurați de frumusețea lor grandioasă și mă trezesc regretând că nu mi-am luat Leica la mine.

Agenția de voiaj ne-a făcut rezervări la un hotel numit, ce să vezi, Amerika. Google Maps ne ghidează pe niște străduțe laterale, până la hotel. E un amestec ciudat de vechi și modern, cu o intrare care seamănă cu o grotă de Crăciun, mai ales acum, când e acoperită cu zăpadă.

Înăuntru, constat că e cel mai kitsch loc pe care l-am văzut vreodată, înșesat cu tot soiul de bibelouri procurate din SUA, inclusiv câteva replici din plastic ale Statuiei Libertății. Decorul e imposibil de definit, un melanj de stiluri, dar efectul dominant e... vesel și prietenos. Gazda noastră, un bărbos subțire și musculos, de vreo 30 și ceva de ani, e amabil și primitor și ne urează bun venit într-o engleză stricată, înainte să ne îndrume spre camerele noastre, poftindu-ne într-un lift mic. Tom și cu mine luăm camera cu două paturi și lăsăm camera dublă pentru Thanas și Drita.

— Vrei să-l întrebi cum ajungem la adresa asta?

Îi dau lui Thanas o bucățică mototolită de hârtie cu adresa părinților Alessiei.

— Da. La ce oră doriți să plecăm?

— În cinci minute. Imediat după ce despachetăm.

— Încetișor, Trevethick, intervine Tom. Nu putem să bem și noi ceva mai întâi?

Hmm... Cum ar fi spus tata, un strop de curaj insuflat de băutură n-are cum să strice.

— Fie, dar rapid. Și numai un pahar. De acord? Mă întâlnesc cu părinții viitoarei mele soții și n-am niciun chef să fiu amețit.

Tom încuviințează cu entuziasm și pune stăpânire pe patul de lângă ușă:

— Sper din suflet că nu sforăi, îi zic în timp ce despachetez.

O oră mai târziu tragem pe un loc de parcare lângă două porți ruginite de metal, grele și deschise. Dincolo de ele, în capătul unui drum betonat, se zărește o casă izolată, cu acoperiș din țiglă, aflată pe malul Drinului. Nu i se vede decât acoperișul.

— Thanas, mai bine vii cu mine, spun și îi lăsăm pe Drita și pe Tom în mașină.

Strălucirea soarelui la apus aruncă umbre lungi de-a curmezișul aleii. Ne aflăm pe un teren vast, înconjurat de copaci golași, deși sunt și câțiva brazi și o grădină de zarzavaturi măricică, bine întreținută. Casa e vopsită în verde-pal, are trei niveluri și două balcoane care dau spre apă, din câte pot vedea eu. E mai mare decât celelalte case pe care le-am zărit când veneam înapoi. Poate părinții Alessiei sunt oameni cu stare. Habar n-am. Lacul arată magnific, luminat în nuanțele asfințitului de iarnă.

Pe exteriorul casei se vede o antenă de satelit, iar eu îmi amintesc de o discuție pe care am avut-o cu Alessia:

Și am fost în America uitându-mă la TV.

Televiziune americană?

Da. Netflix. HBO.

Bat la ușa care presupun că e intrarea din față. E din lemn masiv, așa că mai bat o dată, mai tare, ca să fiu sigur că se aude. Inima îmi bubuie în piept și, în ciuda frigului, îmi șiroiește transpirația pe spate.

Asta e.

Momentul adevărului, amice.

Sunt pe cale să-mi cunosc viitorii socri — deși ei încă nu știu chestia asta.

Ușa se întredeschide și în raza de lumină care răzbate din interior văd o femeie de vârstă mijlocie, subțire, cu un batic pe cap. În lumina palidă a înserării îmi aruncă o privire întrebătoare, care îmi amintește de Alessia.

— Doamna Demachi?

— Da, răspunde ea, nedumerită.

— Mă numesc Maxim Trevelyan și am venit în legătură cu fiica dumneavoastră.

Ea face ochii mari, clipind des, apoi deschide ușa ceva mai larg. E subțirică și are umerii delicați; e îmbrăcată destul de demodat, cu o fustă bogată și o bluză. Părul e ascuns sub batic, amintindu-mi de momentul când am văzut-o prima dată pe fata ei stând în holul meu ca un șoricel speriat.

— Alessia, șoptește.

— Da.

Se încruntă:

— Soțul meu... nu e aici.

Engleza ei e mai greoaie, iar accentul ei e mai puternic decât al Alessiei. Aruncă o privire îngrijorată în spatele meu, cercetând șoseaua — de ce, nu știu —, apoi se uită direct la mine:

— Nu poți rămâne aici.

— De ce?

— Soțul meu nu e acasă.

— Dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre Alessia. Cred că e în drum spre casă.

Ea înclină capul pe-o parte, brusc interesată:

— O așteptăm curând. Ai auzit că se întoarce?

Îmi sare inima din piept.

Vine acasă. Am avut dreptate.

— Da. Și eu am venit să vă cer, ție și soțului dumneavoastră...

Înghit în sec.

— Permisuniunea... să mă căsătoresc cu fiica voastră.

— ULTIMA GRANIȚĂ DE trecut, carissima, spune Anatoli. Ne întoarcem acasă. Păcat că ai lăsat-o în urmă furișându-te ca o hoață și ți-ai dezonorat familia. Când ne întoarcem, poți să le ceri iertare părinților tăi pentru grijile pe care li le-ai provocat.

Alessia își ferește privirea, înjurându-l în sinea ei pentru că o face să se simtă vinovată că a fugit. A fugit de el! Știe că mulți bărbați din Albania pleacă din țară ca să muncească în străinătate, dar pentru femei nu e la fel de ușor.

— E ultima dată când trebuie să intri în portbagaj. Dar stai puțin, mai întâi trebuie să iau ceva.

Alessia se trage în spate și se uită spre apus, unde soarele dispare în cele din urmă după dealuri. Frigul inserării îi pătrunde prin haine și îi cuprinde inima. Știe că e din cauză că suferă după singurul bărbat pe care-l va iubi vreodată. Ochii i se umplu pe neașteptate de lacrimi, iar ea clipește ca să le alunge.

Nu acum.

Nu vrea să-i dea lui Anatoli această satisfacție.

O să plângă diseară.

Cu mama.

Inspiră adânc. Așa miroase libertatea — rece, străin. Data viitoare când va trage adânc aer în piept va fi în patrie, iar aventurile ei vor deveni... cum spunea Maxim? O *nebunie* din trecut.

— Treci înăuntru. Se lasă curând noaptea, îi spune Anatoli răstit, ținându-i capota deschisă.

Noaptea le aparține strigoilor.

Iar ea se uită acum la unul dintre ei. Țasta e Anatoli. Întruchiparea unui strigoi. Urcă fără să se plângă și fără să-l atingă. Se apropie de casă și, pentru prima dată, e nerăbdătoare să își vadă mama.

— Curând, *carissima*, spune el cu o licărire îngrijorătoare în ochi.

— Închide portbagajul, i-o retează ea și strânge lanterna în mână.

Buzele lui se strâmbă într-un zâmbet sardonice și trântește capota, lăsând-o în întuneric.

DOAMNA DEMACHI OFTEAZĂ și, aruncând încă o privire rapidă și neliniștită în spatele meu, se dă la o parte:

— Intră.

— Așteaptă în mașină, îi spun lui Thanas, și o urmez într-un hol înghesuit, unde îmi face semn spre un raft pentru pantofi.

Ah. Îmi scot iute încălțărilor, ușurat că port șosete asortate.

Și asta numai datorită Alessiei...

Holul e văruiat în alb, iar podeaua cu dale lucioase e acoperită cu un chilim viu colorat. Îmi face semn să intru într-o cameră alăturată, unde se află două canapele acoperite cu pături cu modele colorate, iar între ele e o măsuță, acoperită și ea cu un șervet cu multe culori. Dincolo de ele e un șemineu; pe polița de deasupra sunt înșirate fotografii vechi. Mijesc ochii, sperând să văd și vreuna de-a Alessiei. E o poză cu o fată cu ochi mari și serioși, așezată la un pian.

Fata mea!

Grătarul e plin de bușteni, dar focul nu e aprins, deși e frig, și bănuiesc că acesta e salonul unde sunt primiți musafirii. Locul de onoare e rezervat pentru pianina veche de lângă perete. E banală și ponosită, dar pun pariu că e perfect acordată. Aici cântă Alessia.

Fata mea cea talentată.

Lângă pian se află un corp înalt de bibliotecă plin cu cărți citite și răscitite.

Mama Alessiei nu m-a invitat să-mi scot haina. Nu cred că o să rămân prea mult.

— Te rog. Ia loc, mă îndrumă ea.

Mă așez pe una dintre canapele, iar ea stă în capătul celei opuse; radiază toată încordare. Încleștându-și mâinile una de cealaltă, mă privește stăruitor, așteptând să spun ceva. Ochii ei au aceeași nuanță întunecată ca ai Alessiei — dar unde ai Alessiei

sunt încărcăți de mister, ai mamei ascund numai tristețe. Presupun că e din cauza îngrijorării pentru soarta fiicei ei. Dar după chipul ridat și firele albe din păr, îmi dau seama că nu a avut parte de o viață ușoară.

Viața în Kukës e grea pentru unele femei.

Cuvintele spuse cu voce scăzută ale Alessiei îmi revin în gând.

Mama ei clipește de câteva ori. Bănuiesc că se simte agitată sau stingherită din cauza mea și mă simt puțin vinovat.

— Prietena mea, Magda, scrie despre un bărbat care o ajută pe Alessia mea și pe Magda. Tu ești? întrebă ea cu glas șovăitor și pe ton scăzut.

— Da.

— Ce face fata mea? șoptește.

Mă cercetează intens, în mod clar disperată să afle vești despre Alessia.

— Când am văzut-o ultima dată, era bine. Mai mult decât bine, era fericită. Am cunoscut-o când lucra pentru mine. A venit în casa mea pentru curățenie, îmi simplific eu engleza, sperând că mama Alessiei va putea ține pasul.

— Și tu ai venit tocmai din Anglia?

— Da.

— Pentru Alessia?

— Da. M-am îndrăgostit de fiica dumneavoastră și cred că și ea mă iubește.

Face ochii mari:

— Da?

Pare speriată.

OK... nu e tocmai reacția la care mă așteptam.

— Da. Așa mi-a spus.

— Și tu vrei să te căsătorești cu ea?

— Da.

— Dar de unde știi că ea vrea să se căsătorească cu tine?

Ah!

— Adevărul, doamnă Demachi, este că nu știu. Nu am avut ocazia să o întreb. Cred că a fost răpită și este adusă în Albania împotriva voinței ei.

Își lasă capul pe spate și se uită atentă la mine, cântărindu-mă din priviri.

Rahat.

— Prietena mea, Magda, vorbește frumos despre tine, spune ea. Dar eu nu te cunosc. De ce să te lase soțul meu să te căsătorești cu fata noastră?

— Păi, știu că nu vrea să se mărite cu bărbatul pe care i l-a ales tatăl ei.

— Ți-a spus ea?

— Mi-a spus totul. Și, mai mult de atât, eu am ascultat-o. O iubesc.

Doamna Demachi își mușcă buza de sus, iar gestul îmi amintește atât de mult de fiica ei, încât trebuie să-mi ascund un zâmbet.

— Soțul meu se întoarce curând. Și el este cel care va trebui să decidă ce se va întâmpla cu Alessia. E hotărât la bărbatul căruia i-a fâgăduit-o. Și-a dat cuvântul de onoare.

Își pleacă privirea spre mâinile încleștate una de alta:

— Am lăsat-o o dată să plece, nu cred că o mai pot lăsa încă o dată.

— Vreți s-o lăsați prinsă în capcana unei căsnicii violente și abuzive?

Întoarce brusc ochii spre mine și văd în ei o străfulgerare a durerii și înțelegerii ei, urmată de un șoc, când își dă seama că știu — așa e viața ei.

Îmi aduc aminte de tot ceea ce mi-a spus Alessia despre tatăl ei.

Doamna Demachi șoptește:

— Trebuie să pleci. Acum.

Se ridică.

Futu-i.

Am jignit-o.

— Îmi pare rău, șoptesc și mă ridic și eu.

Se încruntă, părând încurcată și nehotărâtă. Apoi izbucnește brusc:

— Alessia ajunge în jur de opt, în seara asta, cu bărbatul căruia i-a fost făgăduită.

Își ferește privirea, probabil întrebându-se dacă a fost o idee bună să-mi împărtășească un asemenea secret de stat.

Când ies, îmi vine să-i strâng mâinile împreunate în semn de mulțumire, dar mă opresc, pentru că atingerea mea s-ar putea să nu fie bine-venită. Dar îi adresez cel mai sincer și recunoscător zâmbet.

— Mulțumesc. Fiica dumneavoastră înseamnă totul pentru mine.

Ea se înmoaie puțin, răsplătindu-mă cu un zâmbet șovăitor, și din nou văd în ea ceva din Alessia.

Mă conduce la ușă, unde îmi pun ghetele, iar ea mă împinge afară.

— La revedere, îmi spune.

— O să-i spuneiți soțului dumneavoastră că am fost aici?

— Nu.

— De acord, înțeleg.

Îi zâmbesc încurajator — cel puțin așa sper — și mă îndrept spre mașină.

Întorși la hotel, nu-mi găsesc locul. Am încercat să ne uităm la televizor. Nici Tom, nici eu nu înțelegem la ce ne uităm. Am încercat să citim, iar acum suntem la bar. E la ultimul nivel și, pe timp de zi, ar avea o perspectivă impresionantă asupra orașului, a lacului și a munților dimprejur. Dar acum e întuneric, iar priveliștea slab luminată nu-mi oferă prea multă alinare.

E în drum spre casă.

Cu el.

Sper că e bine.

— Stai jos. Eventual bea ceva, zice Tom.

Mă uit pieziș la el. E unul dintre momentele acelea când îmi doresc să fi fumat. Nerăbdarea și încordarea sunt aproape insuportabile. După o sorbitură de whisky, nu mai rezist.

— Plecăm.

— E prea devreme.

— Nu-mi pasă. Nu mai pot sta închis aici să aștept. Prefer să aștept cu ai ei.

La 19:40 ne întoarcem la casa Demachi.

E momentul să te comporți ca un adult.

Tom rămâne și de data asta în mașină cu Drina, în timp ce Thanas și cu mine coborâm pe alee.

— Ține minte, n-am mai fost aici. Nu vreau să-i facem neazuri doamnei Demachi, bine? îi spun lui Thanas.

— Neazuri?

— Cu soțul ei.

— Aha. Înțeleg, spune Thanas, dându-și ochii peste cap.

— Chiar înțelegi?

— Da. Viața e complet alta în Tiranë. Aici totul e mult mai tradițional. Bărbații. Femeile.

Se strâmbă.

Îmi șterg de haină palmele transpirate. N-am mai fost atât de agitat de la interviul pentru Eton. Trebuie să-i fac o impresie bună tatălui Alessiei. Trebuie să-l conving că sunt o opțiune mai bună pentru fiica lui decât nemernicul pe care i l-a ales.

Asta dacă e și ea de acord.

Rahat.

Bat la ușă și aștept.

Doamna Demachi deschide ușa. Privirea ei zboară de la Thanas la mine și înapoi.

— Doamna Demachi? întreb.

Ea încuviințează.

— Soțul dumneavoastră este acasă?

Ea încuviințează din nou și, în caz că ne aude cineva, reiau introducerea pe care i-am recitat-o mai devreme, de parcă scena de după-amiază nu s-ar fi petrecut niciodată.

— Intrați, spune ea. Trebuie să vorbiți cu soțul meu.

După ce ne scoatem încălțărilor, ne ia hainele și le atârnă în hol.

Domnul Demachi e în picioare când intrăm într-o încăpere mai mare, aflată în fundul casei. E o bucătărie/sufragerie aerisită, curată lună, cele două zone fiind separate printr-o arcadă. O pușcă de vânătoare atârnă amenințător pe peretele din spate, deasupra capului domnului Demachi. Observ că e destul de la-ndemână.

Demachi e mai bătrân decât nevastă-sa, are fața tăbăcită și părul mai mult cărunt decât negru. Poartă un costum sobru, negru, care îi dă un aer de cap mafiot. Ochiul lui nu trădează nimic. Mă bucur că e cu o jumătate de cap mai scund decât mine.

În timp ce doamna Demachi îi explică încet cine suntem, expresia lui devine din ce în ce mai neîncrezătoare.

Rahat. Oare ce-i spune?

Thanas îmi traduce în șoaptă:

— Îi spune că dorești să discuți cu el despre fiica lui.

— OK.

Demachi ne aruncă un zâmbet nesigur, ne strânge mâinile, face semn spre o canapea veche, din lemn de brad, invitându-ne să ne așezăm. Mă cântărește cu ochi de aceeași nuanță cu ai Alessiei, în timp ce doamna Demachi dispare pe sub arcadă în bucătărie.

Demachi se uită la mine, apoi la Thanas, și începe să vorbească. Vocea lui are un timbru profund, bogat, cu un efect aproape liniștitor. Thanas începe imediat să traducă pentru amândoi.

— Soția mea îmi spune că ești aici pentru fiica mea.

— Da, domnule Demachi. Alessia a lucrat pentru mine la Londra.

— Londra.

Pare impresionat pentru câteva clipe, dar expresia i se schimbă rapid:

— Ce a făcut, mai exact?

— A fost menajera mea.

El închide ochii, ca și cum vestea asta ar fi fost prea dureroasă pentru el, ceea ce mă surprinde. Poate crede că e sub demnitatea ei... sau poate îi este dor de ea, nu știu. Inspir adânc, ca să mă calmez, și continui:

— Am venit să vă cer mâna ei.

Face brusc ochii mari, uluit, și se încruntă. E o expresie exagerată. Dar nu știu cu ce scop.

— E deja promisă altuia, spune.

— Nu vrea să se mărite cu bărbatul acela. Din cauza lui a plecat de-aici.

Demachi face ochii și mai mari în fața sincerității mele brutale și aud un suspin slab dinspre bucătărie.

— Ți-a spus ea?

— Da.

Expresia lui Demachi rămâne indescifrabilă.

La ce dracu' se gândește?

Cutele de pe frunte i se adâncesc.

— De ce vrei să te însori cu ea?

Omul pare perplex.

— Pentru că o iubesc.

KUKËS E DUREROS de familiar, chiar și pe întuneric. Alessia e și nerăbdătoare, și temătoare de întâlnirea cu părinții. Tata o s-o bată. Mama o s-o strângă în brațe și o să plângă împreună.

Cum au făcut mereu.

Anatoli conduce peste podul spre peninsula Kukës și face stânga. Alessia se înalță în scaun, încercând să-și vadă casa. În mai puțin de un minut, zărește luminile casei părinților ei și se încruntă. În capătul

aleii e parcată o mașină, de care se sprijină două persoane; stau cu fața spre râu și fumează. Alessiei i se pare ciudat, dar alungă imediat gândul, prea absorbită de iminenta reîntâlnire cu părinții. Anatoli ocolește mașina parcată și înaintează pe alee.

Înainte să se oprească mașina, Alessia deschide portiera și o ia la fugă pe alee și pe ușa din față. Fără să-și mai scoată ghetetele, străbate holul în goană.

— Mamă! strigă ea și năvălește în living, așteptându-se să o vadă pe mama.

Maxim și un bărbat pe care nu-l cunoaște sunt acolo, în picioare. Vorbesc cu tatăl ei, care acum se holbează la ea.

Lumea Alessiei se oprește în loc și ea încremenește, încercând să își dea seama ce se întâmplă.

Clipește speriată de câteva ori, iar inima ei pustiită și îndurerată zvâcnește și se trezește la viață. Are ochi pentru un singur bărbat.

E aici.

Capitolul treizeci și unu

Inima bate să-mi spargă pieptul. Alessia rămâne în mijlocul camerei. Uluită.

E aici.

În sfârșit, e aici. Se uită neîncrezătoare la mine, cu ochi mari, întunecați.

Da. Am venit să te iau.

Sunt aici, am eu grijă de tine. Mereu.

Arată fabulos. Mai subțire. Dulce. Cu părul ciufulit. Dar e palidă. Mai palidă decât am văzut-o vreodată, și are o zgârietură pe un obraz și o vânătaie pe celălalt. Cearcănele negre din jurul ochilor sunt ude de lacrimi care n-au apucat să se usuce.

Mi se pune un nod în gât.

Prin ce ai trecut, iubito?

— Bună, șoptesc. Ai plecat fără să-ți iei la revedere.

MAXIM E AICI. Pentru ea. Toți ceilalți din încăpere dispar. Nu-l poate vedea decât pe el. E ciufulit. E palid și obosit, dar ușurat. O soarbe din priviri cu ochii aceia verzi, uluitori, iar cuvintele lui îi merg direct la inimă. Aceleași cuvinte pe care i le-a spus când a venit după ea în Brentford. Dar pe fața lui plutește o întrebare, o rugămintă nerostită. O întreabă de ce a plecat. Nu știe ce simte pentru el. Dar tot a venit.

E aici.

Nu e cu Caroline.

Cum s-a putut îndoi de el? Cum s-a putut îndoi el de ea?

Scoate un țipăt ascuțit și aleargă în brațele lui, care o așteptau. Maxim o ascunde la pieptul lui, ținând-o strâns. Îi inspiră mirosul. E curat și cald și familiar.

Maxim.

Să nu-mi mai dai drumul niciodată.

Cu coada ochiului prinde o mișcare care îi atrage atenția. Tatăl său s-a ridicat de pe scaun și se uită cu ochii mari la ei. Deschide gura să spună ceva...

— Am ajuns acasă, strigă Anatoli de pe hol și intră mândru în cameră cu rucsacul ei, așteptându-se să fie întâmpinat ca un erou.

— Ai încredere în mine, îi șoptește Alessia lui Maxim.

El o privește în ochi și pe chip i se citește iubirea. O sărută pe creștet și-i spune:

— Întotdeauna.

Anatoli se oprește în prag. Împietrit.

ALESSIA SE ÎNTOARCE spre tatăl ei, care își plimbă privirea de la noi la nemernicul care a răpit-o. Anthony? Antonio? Nu-mi amintesc numele, dar trebuie să recunosc că e un ticălos bine făcut. Ochii lui de un albastru-înghețat se fac la început mari, plini de uimire, dar apoi se îngustează, evaluându-ne cu răceală pe mine și pe femeia din brațele mele. O împing pe Alessia în spatele meu, protejând-o de el și de tatăl ei.

— *Babë, îi spune ea tatălui ei, mă duket se jam shtatzënë dhe ai është i ati.*

Se aude în toată camera un icnet șocat.

Ce dracu' a spus?

— Cum? tună nemernicul în engleză și lasă jos bagajele, în timp ce fața i se schimonosește de furie.

Tatăl Alessiei se uită urât la ea și la mine și se înroșește tot mai tare la față.

Thanas se apleacă spre mine și șoptește:

— Tocmai i-a spus tatălui ei că ea crede că e însărcinată și tu ești tatăl.

— Cum?

Mă simt puțin amețit. Dar stai așa... N-are cum... Adică am...
Am folosit...

Minte.

Taică-su se întinde după pușcă.

Futu-i.

— MI-AI SPUS CĂ sângezezi! țipă Anatoli la Alessia și vena de la
tâmplă pulsează de stă să-i explodeze.

Mama începe să plângă.

— Am mințit! Nu voiam să pui mâna pe mine!

Se întoarce spre tatăl ei:

— *Babë*, te rog. Nu mă obliga să mă mărit cu el. E un om violent,
agresiv. O să mă omoare.

Baba se holbează la ea, deopotrivă uluit și mânios, în timp ce în
spatele lui Maxim un alt bărbat, pe care Alessia nu-l cunoaște, traduce
în șoaptă în engleză ce-a spus ea.

— Uite, îi spune tatălui ei, și-și descheie haina, trage în jos gulerul
puloverului și îi arată vânătăile întunecate din jurul gâtului.

Mama suspină ascuțit.

— Ce mama dracului!

Maxim înjură și se repede la Anatoli, înșfăcându-l de gât. Se
prăbușesc amândoi la podea.

E UN OM MORT.

Adrenalina îmi clocotește în vene. Îl iau prin surprindere pe
nemernic, lăsându-l fără suflu când îl izbesc de podea și mă sui peste el.

— Ticălos nenorocit! urlu și îi trag un pumn în față de-i zboară
capul într-o parte.

Îl lovesc din nou, în timp ce el se zbate, încercând să mă lovească
în față, dar reușesc să mă feresc. Însă e puternic și se zvârcolește sub
mine, așa că îmi încheștez degetele în gâtul lui și strâng. Mă prinde de
mâini, încercând să se elibereze. Strânge buzele și mă scuipe în față,

dar evit și asta și scuipatul i se prelinge pe obraz, așa că acum e plin de propria lui salivă, ceea ce-l înfurie și mai tare. Se tot încordează și încearcă să mă lovească. Strigă la mine în limba lui. Cuvinte pe care nu le înțeleg — dar al naibii să fiu dacă-mi pasă.

Strâng mai tare.

Mori, nenorocitul.

Se înroșește la față. Ochii îi ies din orbite.

Ridic mâinile, trăgându-i capul în sus, după care îl izbesc de par-doseala de piatră din bucătărie. Aud, încântat, un trosnet greu.

Undeva, în spatele meu, răsună un țipăt.

Alessia.

— Dă-te de pe mine, gâfâie nemernicul într-o engleză stricată.

Dintr-odată, simt niște mâini care mă trag, încercând să mă dea la o parte. Mă lupt să scap de ele și mă aplec peste nemernic suficient de aproape încât să-i simt răsuflarea puturoasă.

— Dacă o mai atingi o dată te omor, mârâi la el.

— Trevethick! Trevethick! Maxim! Max!

E Tom. Mă trage de umeri, ridicându-mă de deasupra ticălosului. Trag aer în plămâni în timp ce mă ridic în picioare și îmi simt tot trupul tremurând de furie și dorință de răzbunare. Nemernicul se uită urât la mine, iar eu descopăr că tatăl Alessiei stă între noi, cu pușca în mână. Cu o privire cruntă, flutură țeava, făcându-mi semn să mă retrag.

Fac ce mi se cere, dar fără nicio tragere de inimă.

— Calmează-te, Maxim. Nu e cazul să provoci un incident internațional, zice Tom, în timp ce el și Thanas mă trag îndărăt.

Nemernicul se ridică în picioare clătinându-se, cu chipul schimonosit de ură.

— Ești la fel ca toți englezii, mârâie el. Ești moale și slab, iar femeile voastre sunt dure.

— Destul de moale ca să te bat de ți-a sunat apa-n cap, rahat cu ochi ce ești, i-o retez eu.

Când furia mi se mai domolește, o aud pe Alessia foindu-se în spatele meu.

Rahat.

TATĂL ALESSIEI STĂ între cei doi bărbați, uitându-se consternat când la unul, când la altul:

— Îndrăzniți să intrați în casa mea și să aduceți violența în fața soției și a fiicei mele? se adresează el lui Maxim și prietenului său.

De unde a apărut Tom? se întreabă Alessia. Își amintește că l-a întâlnit în Brentford și și-l amintește în boxeri, în bucătăria lui Maxim. Avea cicatrici pe tot piciorul, de sus până jos. Tom își trece mâna prin părul de un roșu-ruginiu și susține privirea tatălui ei.

Translatorul se apleacă și îi șoptește lui Maxim, în engleză, cuvintele tatălui Alessiei. Maxim ridică mâinile și se trage înapoi:

— Îmi cer iertare, domnule Demachi. O iubesc pe fiica dumneavoastră și nu vreau să văd că i se întâmplă nimic rău. Mai ales de mâna unui bărbat.

Maxim îi aruncă lui *Baba* o privire cu subînțeles. *Baba* se încruntă și se întoarce spre Anatoli.

— Și tu. Mi-o aduci înapoi plină de vânățai?

— Știi ce încăpățânată e, Jak. Trebuie pusă la respect.

— Pusă la respect? Așa?

Și *Baba* arată spre gâtul ei.

Anatoli ridică din umeri.

— Doar e femeie.

Tonul lui sugerează că oricum e o cantitate neglijabilă.

Pe măsură ce translatorul îi traduce lui Maxim, acesta strânge maxilarele și încheștează pumnii. Tremură de încordare și mânie.

— Nu, șoptește Alessia și-și pune o mână pe brațul lui, încercând să-l domolească.

— Liniște acolo! strigă tatăl ei, întorcându-se cu fața la ea. Ai adus rușinea asupra familiei. Ai fugit. Și acum te-ai întors curvă. Ți-ai desfăcut picioarele pentru englezul ăsta.

Alessia lasă capul în pământ, albă la față.

— *Babë*, Anatoli o să mă omoare, șoptește ea. Și dacă vrei să mă vezi moartă, mai bine mă ucizi tu cu pușca aia, măcar să mor de mâna cuiva care ar trebui să mă iubească.

Și își privește tatăl, care se albește la față, în vreme ce Thanas îi traduce încet lui Maxim.

— Nu! strigă Maxim, cu atâta însuflețire, încât toți ochii se întorc spre el.

Pășește repede în față, împingând-o pe Alessia în spatele lui.

— Nu se atinge nimeni de ea. Niciunul dintre voi.

Baba se holbează la el, iar Alessia nu-și dă seama dacă e ofensat sau impresionat.

— Fata ta e marfă deteriorată, Demachi, zice Anatoli. De ce aș vrea resturile altui bărbat și bastardul lui? Poți s-o păstrezi și poți să-ți iei la revedere de la împrumutul pe care ți l-am promis.

Baba se încruntă la el:

— Ai fi în stare să-mi faci una ca asta?

— Cuvântul tău n-are nicio valoare, mârâie Anatoli.

Translatorul redă în șoptă cuvintele în engleză.

— Împrumut? exclamă Maxim.

Întoarce puțin capul și vorbește încet, ca să nu-l audă decât Alessia:

— Nemernicul a plătit pentru tine?

Alessia roșește.

Maxim îl înfruntă pe tatăl Alessiei:

— Acopăr eu orice împrumut, spune el.

— Nu! exclamă Alessia.

Taică-său se uită furios la Maxim.

— Îl dezonorezi, șoptește fata.

— *Carissima*, zice Anatoli din prag. Ar fi trebuit să ți-o trag când am avut ocazia.

Vorbește în engleză, ca să-l înțeleagă și Maxim.

Acesta se năpustește spre el plin de furie, dar de data asta Anatoli e pregătit. Scoate pistolul din buzunarul hainei și îl îndreaptă spre fața lui Maxim.

— Nu! strigă Alessia și țâșnește între ei.

— Nu știu pe cine să împușc, pe tine sau pe el, se răstește Anatoli la ea în limba lor și privește spre tatăl Alessiei, cerând permisiunea.

Baba se uită la Anatoli, apoi la Alessia.

Toată lumea tace. Tensiunea e ca o pătură groasă care învăluie întreaga încăpere. Alessia se apleacă în față.

— Și ce-o să faci, Anatoli? întrebă ea și întinde degetul spre el. Îl împuști pe el? Pe mine?

Thanas traduce.

Maxim o apucă de brațe, dar ea se smucește.

— Cine se ascunde în spatele unei femei? întrebă Anatoli în engleză, rânjind batjocoritor. Am destule gloanțe pentru amândoi.

Expresia lui triumfătoare o îngreșează.

— Nu, nu ai, i-o întoarce Alessia.

Anatoli se încruntă:

— Cum?

Cântărește pistolul în palmă.

— Azi-dimineată, la Zagreb, ți-am scos gloanțele în timp ce dormeai. Anatoli țintește spre Alessia și încordează degetul spre trăgaci.

— Nu! tună tatăl Alessiei și îl izbește pe Anatoli cu patul puștii atât de tare, încât acesta cade la podea.

Amețit, Anatoli țintește din nou, dar de data asta spre tatăl Alessiei, și apasă pe trăgaci.

— Nu! țipă într-un glas Alessia și mama ei.

Dar nu se întâmplă nimic. Percutorul scoate un clinchet care răsună în camera goală a pistolului.

— Futu-i! urlă Anatoli și se încruntă la Alessia, cu un amestec bizar de admirație și dispreț pe chip. Ești o muiere dată dracului, bombăne el și se ridică în picioare clătînându-se.

— Pleacă! răcnește *Baba*. Pleacă acum, Anatoli, înainte să te împușc cu mâna mea. Vrei să fie sânge între noi?

— Pentru curva ta?

— E fiica mea, iar oamenii ăștia sunt oaspeți în casa mea. Pleacă. Acum. Nu mai ești bine-venit aici.

Anatoli se holbează la tatăl ei cu o expresie de furie și neputință întipărită pe fiecare mușchi încordat al feței.

— Povestea asta nu s-a terminat, mârâie el la *Baba* și la Maxim.

Se întoarce, îl împinge pe Tom ca să-și facă loc și iese din cameră. Peste câteva secunde se aude un pocnet când trănțește ușa de la intrare.

CÂND SE ÎNTOARCE spre Alessia, ochii lui Demachi aruncă flăcări. Fără să mă bage în seamă, își îndreaptă privirea amenințătoare asupra fetei:

— M-ai dezonorat, traduce Thanas. Ți-ai dezonorat familia. Orașul. Și te întorci aici în starea asta?

Face un semn cu mâna spre trupul ei:

— Te-ai dezonorat pe tine însăși.

O văd pe Alessia lăsând capul în jos; o lacrimă i se prelinge pe obraz.

— Uită-te la mine! mârâie el.

Când Alessia înalță privirea, Demachi ridică mâna ca s-o plesnească peste față, dar o prind și o trag unde n-o poate ajunge. Tremură toată.

— Să nu îndrăznești să te atingi de un fir de păr din capul ei! strig eu, dominându-l. Femeia asta a trecut prin iad. Și totul din cauza că i-ai ales drept soț o jigodie de bărbat. A fost răpită de traficantii de carne vie. A scăpat. A stat nemâncată. A mers zile în șir fără să aibă nimic la ea. Și după toate astea, a fost suficient de puternică încât

să-și ia o slujbă și, aproape fără niciun ajutor, să încerce să se pună pe picioare. Cum o poți trata așa? Ce fel de tată ești? Unde e onoarea *ta*?

— Maxim! E tatăl meu!

Alessia mă prinde de braț cu o expresie îngrozită pe chip. Stau între ea și așa-zisul ei tată. Dar sunt pe poziții, iar Thanas pare că ține pasul cu mine.

— Cum poți vorbi despre onoare când te porți în halul ăsta cu ea? Și, ce-i mai rău, e foarte posibil să-ți poarte în pânțele nepotul. Și tu ce faci? O ameninți cu violența?

Cu coada ochiului, o văd pe mama Alessiei care își frământă șorțul, cu o expresie îngrozită pe chip.

Demachi se holbează la mine de parcă mi-aș fi ieșit complet din minți. Se uită la Alessia, apoi din nou la mine, cu o expresie de furie și dezgust în ochii întunecați:

— Cum îndrăznești să vii în casa mea și să-mi spui mie cum să mă port? Tu. Tu ești cel care ar fi trebuit să-și țină clonțu' în nădragi. Nu-mi vorbi tu mie despre onoare.

Thanas se albește în timp ce traduce.

— Ne-ai dezonorat pe toți. Ai dezonorat-o pe fiica mea. Un singur lucru mai poți face, totuși, mârâie el printre dinți și, cu o mișcare rapidă, armează pușca cu un clic zgomotos.

Rahat.

Am sărit calul.

O să mă omoare.

Mai degrabă îl simt decât îl văd pe Tom încordându-se în pragul ușii.

Demachi îndreaptă arma spre mine și strigă:

— *Do të martohesh me time bijë!*

Albanezii par absolut uluiți. Tom e gata să sară. Toate privirile se îndreaptă spre mine: A doamnei Demachi. A Alessiei. A lui Thanas. Toți fac ochii mari, șocați, iar Thanas traduce încet:

— O să te însori cu fiica mea.

Capitolul treizeci și doi

Ah, Babë, nu!

Alessia își dă seama că nu s-a gândit la consecințele minciunii ei despre sarcină. Speriată, se întoarce dinspre tatăl său care ține pușca în mână, disperată să-i explice adevărul lui Maxim. Nu vrea să-l forțeze să se căsătorească cu ea!

Dar Maxim afișează cel mai larg zâmbet.

Bucuria care strălucește în ochii lui e evidentă pentru toată lumea.

Expresia lui o lasă fără suflare.

Se lasă încet în genunchi și din buzunarul hainei scoate un... inel. Un inel frumos, cu diamant. Alessia rămâne fără suflare și își duce mâinile la față, plină de uimire.

— Alessia Demachi, spune Maxim, te rog să-mi faci onoarea să devii contesa mea. Te iubesc. Vreau să fiu cu tine mereu. Petrece-ți viața cu mine. Alături de mine. Întotdeauna. Căsătorește-te cu mine.

Ochii Alessiei se umplu de lacrimi.

A adus un inel.

De asta a venit aici.

Ca s-o ceară în căsătorie.

Șocul a lăsat-o fără suflare.

Apoi o lovește. Ca un tren de marfă. Exaltarea. O iubește cu adevărat. Vrea să fie cu ea. Nu cu Caroline. O vrea alături de el. Mereu.

— Da, șoptește, cu obrajii uzi de lacrimi de bucurie.

Toți se uită uluiți și muți cum Maxim îi pune inelul pe deget și îi sărută mâna. Apoi, cu un chiot de bucurie, sare în picioare și o ia în brațe.

— TE IUBESC, ALESSIA Demachi, șoptesc.

O las jos și o sărut. Apăsat. Cu ochii închiși. Nu-mi pasă că avem public. Nu-mi pasă că tatăl ei e acolo cu o pușcă în continuare îndreptată spre mine, nu-mi pasă că mama ei stă în pragul bucătăriei cu ochii mari și plânge. Nu-mi pasă că unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei mă privește șocat și alarmat, de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

Chiar în clipa asta aici, în Albania, în Kukës, sunt mai fericit decât am fost vreodată în toată viața mea.

A spus da.

Gura ei e moale și dornică. Limba ei îmi mângâie limba. Au trecut numai câteva zile, dar mi-a lipsit nespuse.

Lacrimile ei îmi scaldă fața. Ude și răcoritoare.

Futu-i. O iubesc pe femeia asta.

Domnul Demachi tușește zgomotos, iar Alessia și cu mine revenim cu picioarele pe pământ, rămași fără suflare și amețiți după sărutul nostru. Demachi strecoară țeava puștii între noi și ne desprindem din îmbrățișare, dar o apuc de mână și o țin hotărât. N-am de gând să-i mai dau drumul. Niciodată. Alessia zâmbeste și roșește, iar eu mă simt cu capu-n nori. Iubirea, bat-o vina.

— *Konteshë?* îl întreabă tatăl ei pe Thanas, ridicând o sprânceană.

Thanas se uită la mine, dar eu n-am idee ce a întrebat Demachi.

— Contesă? mă lămurește Thanas.

— A, da. Contesă. Alessia va fi lady Trevethick, contesă de Trevethick.

— *Konteshë?* repetă tatăl ei, de parcă ar încerca să apuce de undeva cuvântul ăsta și sensul lui.

Încuviințez.

— *Babë, zoti Maksim është Kont.*

Trei albanezi se întorc să se uite la mine și la Alessia, de parcă ne-ar fi crescut fiecare un cap în plus.

— Ca lordul Byron? întreabă Thanas.

Byron?

— El era baron, cred. Dar era nobil. Da.

Domnul Demachi lasă arma în jos, zgâindu-se în continuare la mine. Nimeni nu se clintește și nu rostește niciun cuvânt.

Trebuie să recunosc că e ciudat.

Tom face un pas înainte.

— Felicitări, Trevethick. Nu mă așteptam s-o ceri pe loc.

Mă îmbrățișează și mă bate pe spate.

— Mulțam, Tom, răspund.

— O să aveți ce povesti nepoților.

Râd.

— Felicitări, Alessia, adaugă Tom, făcând o mică plecăciune în fața ei.

Ea îl răsplătește cu un zâmbet minunat.

Domnul Demachi se întoarce spre nevastă-sa și-i dă răstit un ordin. Femeia dispare în bucătărie și se întoarce cu o sticlă de alcool limpede și patru pahare. Arunc o privire spre Alessia — e radioasă. A dispărut femeia chinuită care a intrat mai devreme în încăpere.

Strălucește. Zâmbetul. Ochii. Mi se taie răsuflarea când o privesc.

Sunt un tip norocos.

Doamna Demachi umple paharele și le împarte — numai bărbaților. Tatăl Alessiei îl ridică pe al lui:

— *Gëzuar*, spune, iar în ochii lui vicleni, întunecați, citesc o mare ușurare.

— *Gëzuar*, repet, iar Thanas și Tom mă imită.

Ridicăm cu toții paharele și le dăm pe gât. E cel mai cumplit, cel mai letal lichid pe care l-am dat vreodată pe gât.

Încerc să nu tușesc. Și nu reușesc.

— E grozav, mint eu.

— *Raki*, șoptește Alessia, și încearcă să-și ascundă zâmbetul.

Demachi pune paharul jos și îl umple iar, apoi le umple și pe celelalte.

Altul? Rahat. Mă pregătesc mental.

Tatăl Alessiei ridică din nou paharul cu *raki*:

— *Bija ime tani është problem yt dhe do të martoheni, këtu, brenda javës.*

Apoi lasë jos paharul și fluturë arma cu o privire încântată.

Thanas ne traduce încet:

— De acum înainte fiica mea este problema ta. Și o să vă căsătoriți aici într-o săptămână.

Cum?

Futu-i!

Capitolul treizeci și trei

O săptămână!

Îi zâmbesc năucit Alessiei, iar ea surâde și îmi dă drumul la mână.

— Mama! izbucnește ea, și o urmăresc cum aleargă spre mama ei, care a așteptat răbdătoare în bucătărie.

Se îmbrățișează și se agață una de alta ca și cum n-ar vrea să-și mai dea drumul niciodată. Apoi încep să plângă amândouă. Încet, potolit, cum numai femeile știu s-o facă.

E... emoționant.

Este evident că le-a fost dor una de cealaltă. Chiar mai mult decât atât.

Mama șterge lacrimile fiicei și-i zice repezit ceva în limba lor, iar eu n-am habar ce-și spun. Râsul Alessiei e mai mult un gângurit și se îmbrățișează iar.

Tatăl ei le privește, apoi se întoarce spre mine.

— Femeile. Sunt așa de sentimentale.

Thanas îmi traduce cuvintele lui, dar Demachi pare ușurat. Cred.

— Da, răspund cu vocea răgușită, și sper că sună suficient de viril. I-a fost dor de mama ei.

Dar nu și de tine.

Mama Alessiei îi dă drumul și ea vine spre tatăl său.

— *Baba*, îi șoptește, cu ochii mari.

Îmi țin răsuflarea, hotărât să intervin dacă ridică un deget asupra ei.

Demachi o prinde încetișor de bărbie:

— *Mos u largo përsëri. Nuk është mirë për nënën tënde.*

Alessia îi zâmbește cu timiditate, iar el se apleacă și o sărută pe frunte, închizând ochii:

— *Nuk është mirë as për mua, îi șoptește.*

Mă uit la Thanas, așteptând să-mi traducă, dar el s-a îndepărtat, lăsându-i să se bucure de intimitatea acestui moment. Cred că ar trebui să fac la fel.

E târziu. Sunt epuizat, dar nu pot dormi. S-au întâmplat prea multe, iar mintea mi se învâрте haotic. Sunt întins, treaz, cu ochii-n reflexiile lichide, mișcătoare, de pe tavan. Imaginile care se formează sunt așa de liniștitoare și familiare, încât zâmbesc. Oglindesc starea mea extatică. Nu sunt în Londra, sunt la viitorii mei socri, iar reflexiile sunt de la luna plină care alunecă peste apele adânci și întunecate ale lacului Fierza.

N-am avut de ales și am rămas — Demachi a insistat că trebuie să rămân aici. Camera mea e la parter și, cu toate că nu are foarte mult mobilier, e confortabilă și suficient de caldă și are o praveștițe minunată spre lac.

Se aude un foșnet la ușă, iar Alessia se strecoară înăuntru și o închide în urma ei. Toate simțurile mele se trezesc la viață și inima începe să-mi bubuie. Vine pe vârfuri până lângă pat, cu trupul ascuns sub cea mai virginală și mai cuminte cămașă de noapte în stil victorian pe care am văzut-o vreodată. Dintr-odată am senzația că sunt într-un roman gotic și îmi vine să râd de ridicolul situației. Dar ea duce un deget la buze și, cu un gest rapid, își scoate peste cap cămașa de noapte și o lasă să cadă la podea.

Nu mai respir.

Trupul ei minunat e scaldat în lumina palidă a lunii.

E perfectă.

În toate felurile.

Mi se usucă gura, iar trupul mi se înfioară.

Dau la o parte plapuma, iar ea se strecoară lângă mine în pat, minunat de goală.

— Bună, Alessia, șoptesc.

Iar buzele mele le găsesc pe ale ei.

Și, fără niciun cuvânt, ne celebrăm regăsirea, pasiunea ei luându-mă prin surprindere. E dezlănțuită; degetele, mâinile, limba și buzele, toate sunt pe mine. Și ale mele pe ea.

Sunt pierdut.

Și regăsit.

Ah, cum o simt.

Iar când își dă capul pe spate în extaz, îi acopăr gura să-i înăbuș tipătul, îmi îngrop fața în părul ei bogat, moale, și o însoțesc pe culmile extazului.

Suntem din nou tăcuți. E ghemuită în brațele mele, cu trupul încolăcit peste al meu în somn. Probabil că e epuizată.

Am regăsit-o. Dragostea vieții mele e cu mine, acolo unde îi e locul. Deși dacă ar ști tatăl ei unde e, sunt sigur că ne-ar împușca pe amândoi.

Urmărind-o alături de părinții ei în ultimele câteva ore, am aflat multe despre ea. Reîntâlnirea cu mama ei, ba chiar și cu tatăl ei, a fost mișcătoare. Cred că bătrânul o iubește. Foarte mult.

Dar ea pare că s-a împotrivit educației și acestui stil de viață încă dinainte s-o fi cunoscut-o eu, străduindu-se să fie ea însăși. Mai mult, m-a luat și pe mine cu ea în această călătorie epică a descoperirii de sine. Și a reușit. Vreau să-mi petrec tot restul vieții cu femeia asta. O iubesc nespus de mult și vreau să-i pun lumea la picioare. O merită întru totul.

Se foiește și deschide ochii. Îmi surâde, iar zâmbetul ei luminează camera.

— Te iubesc, șoptesc.

— Te iubesc, răspunde ea întinzându-se să mă mângâie pe obraz, gădilându-mi tullele de barbă cu vârful degetelor. Mulțumesc că n-ai renunțat la mine.

Vocea ei e blândă ca o adiere de vară.

— Niciodată. Sunt cu tine. Am eu grijă de tine. Mereu.

— Iar eu am grijă de tine.

— Cred că tatăl tău mă împuşcă dacă te găseşte aici.

— Nu, mă împuşcă *pe mine*. Cred că pe tine te place.

— Îi place titlul meu.

— Poate.

— Eşti bine?

Sunt serios acum şi cobor glasul în timp ce-i cercetez faţa, căutând indicii care să-mi spună ce a îndurat în ultimele câteva zile.

— Acum, că sunt cu tine, da.

— Îl omor dacă se mai apropie vreodată de tine.

Ea îmi pune degetul pe buze:

— Hai să nu vorbim despre el.

— Bine.

— Îmi pare rău. Pentru minciună.

— Ce minciună? Cu sarcina?

Ea încuviinţează.

— Alessia, ai fost genială. În plus, nu m-ar deranja nişte copii.

Un moştenitor şi o rezervă.

Ea zâmbeşte şi, ridicându-se, mă sărută, ispitindu-mă şi gâdilindu-mi buzele cu limba. Iar eu sunt flămând din nou, vreau mai mult.

O întorc pe spate şi fac din nou dragoste cu ea.

Lucid. Minunat. Desăvârşit. Dragoste.

Aşa cum trebuie să fie.

Săptămâna asta, peste câteva zile, vom fi căsătoriţi.

Abia aştept.

Nu mai trebuie decât să-i spun mamei...

Muzica Alessiei

Capitolul doi

Cucul, de Louis-Claude Daquin (piesa de încălzire a Alessiei)
Preludiul nr. 2 în Do minor, BWV847, de J. S. Bach (preludiul furios al lui Bach interpretat de Alessia)

Capitolul patru

Preludiul nr. 3 în Do major, BWV848, de J. S. Bach

Capitolul șase

Preludiul și Fuga nr. 15 în Sol major, BWV 884, de J. S. Bach
Preludiul nr. 3 în Do major, BWV872, de J. S. Bach

Capitolul șapte

Ani de pelerinaj, al treilea an, S, 163 IV, „Jocuri de apă la vila D'Este“, de Franz Liszt

Capitolul doisprezece

Preludiul nr. 2 în Do minor, BWV847, de J. S. Bach

Capitolul treisprezece

Preludiul nr. 8 în Mi bemol minor, BWV853, de J. S. Bach

Capitolul optsprezece

Concert pentru pian în Do minor, op. 18-1, de Serghei Rahmaninov

Capitolul douăzeci și trei

Preludiul nr. 15 în Re bemol major (Picături de ploaie), de Frederic Chopin
Cucul, de Louis-Claude Daquin

*Sonata pentru pian în Re minor, op. 31, nr. 2 (Furtuna III), de
Ludwig van Beethoven*

Capitolul douăzeci și șase

Preludiul no. 23 în Si major, BWV868, de J. S. Bach

Capitolul douăzeci și opt

Preludiul nr. 6 în Re minor, BWV851, de J. S. Bach

Mulțumiri

Editorului meu și bunei mele prietene, Anne Messitte, mulțumesc.
Pentru tot.

Sunt îndatorată întregii echipe de la Knopf and Vintage. Cu atenția voastră la detalii, cu dăruirea voastră și cu sprijinul vostru, v-ați întrecut pe voi înșivă. Faceți o treabă extraordinară. Mulțumiri speciale lui Tony Chirico, Lydia Buechler, Paul Bogaards, Russell Perreault, Amy Brosey, Jessica Deitcher, Katherine Hourigan, Andy Hughes, Beth Lamb, Annie Lock, Maureen Sugden, Irena Vukov-Kendes, Megan Wilson și Chris Zucker.

Selinei Walker, lui Susan Sadon și întregii echipe de la Cornerstone, vă mulțumesc tuturor pentru treaba minunată, pentru entuziasm și buna dispoziție. Le apreciez foarte mult.

Mulțumesc lui Manushaqe Bako pentru traducerile în albaneză. Îi mulțumesc soțului meu, Niall Leonard, care este și stâncă mea, pentru primele editări și nenumăratele cești de ceai.

Mulțumesc lui Valerie Hoskins, agentul meu fără egal, pentru sfatul lucid și toate glumele.

Le mulțumesc lui Nicki Kennedy și echipei de la ILA.

Îi mulțumesc lui Julie McQueen pentru că mi-a păzit spatele.

Le mulțumesc lui Grant Bavister de la Crown Office, lui Chris Eccles de la Griffiths Eccles LLP, Chris Schofield și Anne Filkins, pentru sfaturi despre conți, heraldică, fonduri și aspecte legate de proprietăți.

Mulțumiri uriașe lui James Leonard pentru ce m-a învățat despre limbajul tinerilor englezi din lumea bună.

Pentru toate sfaturile despre skeet, mulțumesc, Daniel Mitchell și Jack Leonard.

Cititoarelor mele de încercare, Kathleen Blandino și Kelly Beckstrom, și primelor mele cititoare, Ruth Clampett, Liv Morris și Jenn Watson — vă mulțumesc tuturor pentru feedback și pentru că ați fost alături de mine.

Pentru Bunker — au trecut deja aproape zece ani —, vă mulțumesc că m-ați însoțit în această călătorie. Prietenilor mei scriitori — vă știți care sunteți. Vă mulțumesc că sunteți în fiecare zi o sursă de inspirație. Și locuitorilor din Bunker 3.0, vă mulțumesc pentru sprijinul neclintit. Major și Minor, vă mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ați dat cu muzica și pentru că sunteți niște tineri remarcabili. Străluciți cât mai tare, băieți frumoși! Sunt foarte mândră de voi.

Și, în cele din urmă, voi fi veșnic recunoscătoare oricui mi-a citit cărțile, a văzut filmele și s-a bucurat de poveștile mele. Fără voi, această aventură uimitoare n-ar fi fost posibilă.

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro